

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALISON GOODMAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

*"Goodman skillfully
blends mystery, adventure,
and a dash of romance."
—The Washington Post*

The Ladies Road Guide to Utter Ruin

AN
ILL-MANNERED
LADIES NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖVGÜ İÇİN

Kötü Huylu Bayanlar Yardımseverler Derneği

"Goodman gizem, macera ve bir tutam romantizmi ustalıkla harmanlıyor."

-The Washington Post

"Kitabın hikaye unsurları... tarihi gerçeklere dayanıyor ve inandırıcı bir gerçekçilik ve zeka ile anlatılıyor. Bayan Goodman'ın kötü huylu hanımefendileri çok hoş bir arkadaş."

-The Wall Street Journal

"Georgette Heyer'i seviyorsanız, *Kötü Huylu Hanımların Yardımsever Cemiyeti*'ne bayılacaksınız. Zeki, küstah ve belli bir yaştaki kadın kahramanların yer aldığı bu kitap, beklediğim Regency romanı. Macera! Gizem! Biraz romantizm! Bu keyifli romanda hepsi var!"

-Jenn McKinlay, New York Times'in çok satan yazarı

Ölümcül İlk Baskı

"Tarihi gizem sahnesine yeni ve canlandırıcı bir soluk! Bilge, nazik ve sivri dilli bir hafiye, iyi tasvir edilmiş bir Regency İngiltere'sinde suçu çözüyor. Regency ve tarihi gizemleri sevenler için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Jennifer Ashley, New York Times'in çok satan yazarı

Günah Üzerine Spekülasyonlar

"Jane Austen'ın James Bond'la buluştuğu, dönem kurgusunun zincirlerini kıran ve kadınları kendilerine karşı dizilmiş güçlerden özgürleştiren eğlenceli bir feminist boğuşma."

-*The Sydney Morning Herald*

"Tarihi kurgu, romantizm hayranları ve toplum tarafından kısıtlanmaktan bıkmış hanımlar için!"

-Book Riot

"Regency dönemi boyunca gerçekten keyifli bir boğuşma. Alison Goodman, alışılmadık Colebrook kardeşleri tüm maceralarında destekleyeceğiniz feminist bir macera hikâyesi yazmış."

-Stephanie Marie Thornton, *USA Today* çoksatan yazarı

Kayıp Sözlerinin

"Georgette Heyer'in Regency romanlarının hayranları bu gizemin tadını çıkaracak.... İyi geliştirilmiş karakterler, romantizm dokunuşu ve dönemin sosyal sorunlarını içeren vakalar deneyimi artırıyor."

-*Library Journal* (starred review)

"Tarihi kurguları, heyecan dolu maceraları, toplumun kurallarına uymayan kadınları ve esprili romantizmi seviyorsanız, *The Benevolent Society of Ill-Mannered Ladies*'i okumalısınız. En kısa zamanda kitaplığınıza ekleyin!"

-Culturess

"Taze ve korkusuz, Alison Goodman'ın zarifçe yazılmış, kusursuzca araştırılmış, türlerin harmanlandığı romanı Regency İngiltere'sinin en karanlık köşelerine ışık tutuyor. *The Benevolent Society of Ill-Mannered Ladies* kısmen yürek hoplatan bir macera, kısmen gotik bir gizem, kısmen kışkırtıcı bir romantizm ve tamamen harika. Bir sonraki bölüm için sabırsızlanıyorum!"

-Joanna Lowell, *A Shore Thing* kitabının yazarı

"Duygusal açıdan zengin karakterlerle iyi kurgulanmış. Bu roman, güçlü kadın karakterlere sahip, biraz romantizm içeren Regency gizemlerinden hoşlanan okurları memnun edecektir."

-Mystery & Suspense Dergisi

"Kitap iyi tempolu, mükemmel araştırılmış (Fanny Burney gibi birkaç eğlenceli tarihi karakterle), komik, romantik ve aksiyon dolu."

-Tarihi Romanlar İncelemesi

"Regency Londra'sında kendi yollarını çizen iki asi kız kardeş hakkında, merkezinde güzel bir aşk hikayesi olan, eğlenceli ve neşeli bir macera."

-Akıllı Sürtükler Çöp Kitaplar

"Sert, komik ve çoğu zaman karanlık olan bu kitap, İngiliz tarihinin renkli ama kadın düşmanı bir döneminin göz açıcı bir portresi. Okurlar ikilinin bir sonraki macerası için sabırsızlanacaklar."

-Publishers Weekly

"Her üç macerada da Regency dönemini ya da feminizmi sevenlerin keyifle okuyacağı, birbirini takip eden karmaşıklıklar var. Bridgerton romanlarındaki ateşli seksin yerini kadınların öne çıktığı aksiyon sahnelerinin aldığını düşünün."

-Kirkus Reviews

"Bu kendini iyi hissettiren macerada her şeyden biraz var; sevimli kahramanlar, macera, romantizm, gizem ve daha fazla hikâyenin geleceği vaadi."

-425

"Regency İngiltere'sinde aynı derecede eğlenceli, açıklayıcı, feminist, yürek burkan ve mizahi olan neşeli bir boğuşma.... Bu kitap, 'yaşı geçmiş' kadınların meseleleri kendi ellerine almalarını konu alan, geleneklerin sınırlarını aşan tarihi bir macera arayan herkes tarafından sevilecektir."

-Kitaplar+Yayıncılık

"Goodman'ın kadınları beklediğimiz gizli Regency kahramanları! Işıltılı, heyecanlı, romantik bir eğlence."

-Toni Jordan, *Dinner with the Schnabels* kitabının yazarı

"Esprili ve dokunaklı, tarihi romantizm ve gizeme zekice bir dokunuş. Colebrook ikizleri, Regency'nin Holmes ve Watson'a cevabı!"

-Belinda Alexandra, *The French Agent* kitabının yazarı

"Kadın kahramanlar bir anda ortaya çıkıp kısa sürede vazgeçilmez olabilirler ve ikiz kız kardeşi Leydi Julia ile birlikte bu zorlayıcı, büyüleyici ve unutulmaz romanın merkezinde yer alan Leydi Augusta Colebrook için de durum böyle. Gus'ı hayatınıza aldığınız için çok memnun olacak, sonra da onsuz nasıl yaşadığınızı merak edeceksiniz."

-Sophie Green, *The Bellbird River Country Choir* kitabının yazarı

ALISON GOODMAN'IN BERKLEY PRIME CRIME KİTAPLARI

Kötü Huylu Hanımların Yardımsever Cemiyeti
Hanımlar İçin Yol Rehberi

*The
Ladies
Road Guide
茄 Utter
Ruin*

ALISON GOODMAN

BERKLEY PRIME CRIME NEW
YORK

BERKLEY PRIME SUÇ
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2025 by Alison Goodman
Okuyucu Rehberi telif hakkı © 2025 by Alison Goodman
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yakıtları yaratıcılığı teşvik eder, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu tescilli ticari markalardır ve BERKLEY PRIME CRIME Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kapak tasarımı: Rita Frangie Batour Kapak
illüstrasyonu: Sveta Dorosheva
Estelle Malmed tarafından e-kitap için uyarlanan iç tasarım

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:
Goodman, Alison, yazar.

Başlık: Kadınların mutlak yıkıma giden yol rehberi / Alison Goodman.
Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Prime Crime, 2025.
Tanımlayıcılar: LCCN 2024043319 (basılı) | LCCN 2024043320 (e-kitap) |
ISBN 9780593440834 (ticari cilt) | ISBN 9780593440841 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PR9619.3.G62 L33 2025 (baskı) |
LCC PR9619.3.G62 (e-kitap) | DDC 823/.914--dc23/eng/20240924
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024043319> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024043320>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593440841

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

pid_prh_7.1a_151084780_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Kardeşlerin Sorunu Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Kötü İlaç Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Yazarın Notu

Teşekkür Okuyucu
Rehberi
Tartışma Soruları Yazar
Hakkında

*Dışarıdaki tüm kadınlar için
Fikirleri ve görüşleri hakkında konuşulan, sözleri kesilen,
aşığılanan veya reddedilen kişiler.
Hanımlar, kükreme zamanı.*

Kardeşlerin Sorunu

Önümdeki dizgin yolunda giden beyefendi atının topal olduğunu fark etmemişti. Gri kısrağın başı

Rotten Row'un sıkıştırılmış kumunda aşırı derecede sallanıyordu ve yürüyüşü kısa ve dalgalıydı. Açık bir sıkıntı belirtisiydi. Şaşılacak bir şey yoktu; adam dizginleri sarsıyordu ve oturuşu içler acısıydı.

"Bence müdahale etmeliyiz," dedim Leonardo'ya, yan eyerimde öne doğru eğilip kestane rengi boynunu okşayarak. "Aksi takdirde onu mahvedebilir."

Avcım da aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Belki tuhaf bir düşünce ama ben her zaman atların büyük bir sempatiye sahip yaratıklar olduğunu düşünmüştümdür.

"Thomas, ben önden gidiyorum," diye seslendim seyisime, o da kendi bineğiyle belli bir mesafeden beni takip ediyordu.

"Evet leydim," diye cevap verdi.

Ağırlığımı yan eyere verdim ve Leonardo'yu yavaşça tırısa kaldırdım, toynaklarının sesi nemli zeminde donuk g ü m b ü r t ü l e r çıkarıyordu.

Şafak ışığı yoğun sonbahar sisini yarmıştı ve Hyde Park'ın ağaçları ve patikaları nihayet etrafımızda görülebiliyordu. Dizgin yolundaki diğer binicilerin çoğu, yüksek ırk atlarını çalıştıran seyislerdi. Sadece bir

Ben ve öndeki iki adam da dahil olmak üzere bon ton'un birkaç üyesi, seyislerin -ve sadece seyislerin- gün ağarırken Rotten Row'da dörtnala koşmasına izin veren kraliyet emrine karşı geliyordu. Diğer zamanlarda tırıs gitmenin ötesinde bir şey yapmak yasak olduğu için, erken başlamaya ve küçük bir risk almaya değerdı. Gerçi Bay Deplorable kadar kötü sürseydim, hiç zahmet etmezdim.

"Ho, ileri," diye seslendim, nefesim ağzımın önünde buğulanıyordu. "Dur! Atın topal."

Leonardo'yu iki atının yanına çektim ve onların yavaş temposuna ayak uydurdum. Bay Deplorable'ı tanıımıyordum ama yanındaki ata binen iri yarı atletik adamı kesinlikle tanıyordum: Lord Milroy.

Lanet olsun, tanıdığım en aykırı adamlardan biriydi. Muhafazakâr bir kralcı olarak ün yapmıştı - her zaman siyasetin ön saflarında yer almaktan kaçınıyordu ama yine de oldukça etkiliydi - ve kadınların siyasi alanda, hatta küme düşürüldüğümüz sosyal çevrede bile yeri olmadığı görüşüyle tanınıyordu. İronik bir şekilde, gayri resmi siyasi söylemin kalbi olan Berry kardeşlerin suarelerinde sık sık birbirimizin yörüngesine giriyorduk ve o ve ben tartışmalarda iki kez karşı karşıya gelmiştik. Şimdiye kadar skor birdi ama bir sonraki maçı benim kazanacağıma inanıyordum.

"Lord Milroy, arkadaşınızın atı topal," dedim selamlayarak. "Daha fazla zarar vermeden attan inmeli."

"Leydi Augusta," dedi Milroy, başını sallayarak beni selamlarken, sesi küçümsemenin gürleyen bir baritonuydu. Tiyatroyla uğraşmayı seviyordu -kendini şüphesiz başka bir Kemble olarak hayal ediyordu- ve sesini mükemmel bir etki yaratmak için kullanmayı öğrenmişti. "Derslerinizi münazara ringiyle sınırlamadığınızı görüyorum."

Görünüşe göre kılıçlar çoktan çekilmişti. "Bu bir ders değil Lord Milroy, bu bir gerçek: kısarak topal."

O ve arkadaşı atlarını dizginleyerek durdular. Ben de aynısını yaptım ve eyerime daha sıkı yerleştirdim. Bu hiç de kolay bir kurtarma olmayacaktı.

Milroy arkadaşına alaycı bir bakış atarak, "O halde sizin kartal gözlerinizle durumu izleyebildiğimiz için çok şanslıyız," dedi. "Seyislerle ata binmeyi sevdiğinizi duymuştum Leydi Augusta, sizin gibi bir hanımefendi için çok sıra dışı. Bunun cazibesi nedir, merak ediyorum."

Sinsi imalarını ve sırttan arkadaşını görgü kurallarının gerektirdiği gibi bana tanıtmamasını görmezden geldim. "Sanırım sizin için de durum aynı Lord Milroy: dörtnala gitme şans. Ancak arkadaşınız şimdi attan inmeli."

Önerim kabul edilmedi. Milroy onun yerine Leonardo'nun etkileyici boyutlarını inceledi. "Bir kadın için ne kadar büyük bir avcı. İnsan böyle uygunsuz bir binek almanı kimin tavsiye ettiğini merak ediyor." Teatral bir hatırlama jestiyle kunduz şapkasının altından alnına dokundu. "Ah, ama tabii ki ne yazık ki bir kocanın rehberliğinden yoksunsunuz."

Ben de onun ipeksi ses tonuna uydu. "Bence her zaman en iyisi kişinin yeteneğine uygun bir ata binmesidir." Daha küçük olan iğdiş edilmiş atına bir bakış atınca ne demek istediğimi anladı. Ağzı gerildi. Sevindirici bir sonuçtu ama kısarak topal toynağını kaldırmıştı ve çektiği acı gözlerinden okunuyordu. Bu konuşmayı amacına ulaştırmanın zamanı gelmişti. "Arkadaşınızı bana tanıtmadınız Lord Milroy," dedim sertçe.

Böylesine bariz bir teklif karşısında başka seçeneği yoktu. "Leydi Augusta, sizi şu anda Londra'da misafirim olan, Hertfordshire'dan Bay Charles Rampling ile tanıştırmama izin verin."

"Leydi Augusta, büyülenmiş," diye mırıldandı adam ve eyerde beceriksizce bir selam vererek zavallı atını topal ön bacağına üzerine gereksiz bir adım attırdı. Bay Rampling'in önceki geceden dolayı hâlâ kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu.

"Derhal atınızdan inmелisiniz Bay Rampling," dedim hızlıca. Kendimi kaç kez tekrar etmem gerekiyordu?

"Attan inmek mi?" Bay Rampling yineledi. "Yüce Tanrım, hayır. Attan inersem yürümek zorunda kalırım."

Belki de durumun aciliyetini anlamamıştı. "Kesinlikle öyle ama bunu yapmazsanız kısrağınıza kalıcı olarak zarar verebilirsiniz."

Bay Rampling gözlerini kısarak bana baktı, sonra gülünç derecede tiz bir sesle kıkırdadı. "Peki siz at doktoru musunuz Leydi Augusta?"

"Tabii ki hayır," dedim sesimi Lord Milroy'un kahkahasının üzerine yükselterek. "Zerre kadar bilgisi olan herkes görür-"

Rampling omuz silkti. "O halde, affınıza sığınarak, leydim, bu benim hayvanım ve onunla istediğimi yaparım. Bir Johnny Raw gibi Row'un üzerinde yürüyecek değilim."

"Belki de dün geceki eğlencenin etkileri hâlâ üzerinizdedir, Bay Rampling," dedim sertçe. "Sadece bir aptal atının böyle bir şekilde yaralanmasını göz ardı eder ve bunu yaparak yarayı daha da derinleştirir. Herhalde istemezsiniz-"

"Arkadaşımı mı azarlıyorsunuz, Leydi Augusta?" Lord Milroy alaycı bir şakacılıkla sordu. Ancak uzun çenesinin açısı bir savaş çıkıntısını andırıyordu. "Belki de dizginlenmesi gereken sadece bu kısrağ değildir."

Şaşırmış bir halde ona baktım. "Pardon?"

"Azarlama dizginini kastediyor," diye geveledi Bay Rampling yardımsever bir şekilde. Tekrar kıkırdadı, sallanan neşesi zavallı kısrağın topal toynağı üzerinde acı içinde bir kez daha kaymasına neden oldu.

Sakinleřtirici bir nefes aldım. Varlığımın her zerresi Milroy'a onun hakkında tam olarak ne dūřındıęımı söylememi istiyordu ama bunun ata bir faydası olmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun onu bu adamlardan uzaklaştırmalıydım.

"Bay Rampling, eğer atınızdan iner ve onu hemen teslim ederseniz size yetmiş gine veririm."

Kısrağın değerinin iki katıydı ama umurumda değildi.

Rampling'in gōzleri büyüdü. "Yetmiş mi? şey, ben-"

Milroy Rampling'i bir bakışla susturduktan sonra eyerinde öne doğru eğildi. "Çok kolay, Leydi Augusta. Onun yerine bir bahse ne dersiniz? Senin atın ve yeteneğin benimkine karşı. Sıra boyunca bir yarış. Kazanan kısrağı alır. Seyislerle ata binen bir hanımefendi yarıştan çekinmez."

Servetlerin düzenli olarak bir kartın çevrilmesi ya da zarın atılmasıyla kazanılıp kaybedildiği bir dünyada bile Milroy sıkı bir kumarbaz olarak ünlüydü. Bir keresinde bir kediyi canlı canlı yiyecek bir adam bulabileceğine dair bahse girdiğini duymuştum. Bu hikaye büyük ihtimalle -ve umarım- uydurmaydı, ama verdiği mesaj aynıydı: Adam her şey üzerine bahse girebilirdi.

İçimde sıcak bir rekabet duygusu kabarmıştı. Leonardo daha üstün bir attı ve benim yeteneklerim Milroy'unkilerle kolayca boy ölçüşebilirdi. Onu yenebilirdim. Yine de benden halka açık bir alanda para için yarışmamı istiyordu. Tamamen yeni bir uygunsuzluk seviyesi. Üstelik seyislerin önünde böyle bir bahse girmek kaçınılmaz olarak dedikodulara yol açacaktı. Dikkatleri üzerime çekmeyi göze alamazdım. Hele ki şu anda tehlikede olan şeyle: Julia ve benim evimizde saklanan iki kaçak vardı ve Lord Evan - sevgili kayıp Evan'ım - Bow Street Sulh Hakimi tarafından kaçma ve soygun suçlarından aranıyordu. Bizi gören herhangi bir göz hepsini tehlikeye atabilirdi.

"Sanırım böyle bir bahsi kabul edemeyeceğimin farkındasınızdır, Lord Milroy," dedim. "Bay Rampling, yüz gineye ne dersiniz?"

Saçma bir fiyat ama artık rekabet halindeydik ve ben kaybetmek istemiyordum.

Gözümün ucuyla, zarif giyimli binicisini hemen tanıyabileceğim yakışıklı siyah bir atın görkemli bir hızla yaklaştığını gördüm: Bay Brummell.

Yüce Tanrım, burada ne işi vardı? George Brummell genellikle öğlene kadar odasından çıkmazdı.

"Leydi Augusta," diye seslendi Bay Brummell. "İyi karşılaşmalar."

Selamlamak için kırbacımı kaldıracak kadar kendimi toparladım. George bineğini Leonardo'nun yanında dizginledi ve eyerde iki adamı selamladı. "İyi günler Lord Milroy ve Bay Rampling, öyle değil mi?"

Rampling çöktüğü yerden doğruldu. Onun gibi bir adamın sosyetenin kralı tarafından tanınması her gün rastlanan bir şey değildi. "Evet, Bay Brummell. Gerçekten de öyle," diye kekeleyerek arkadaşımın selamına canlılıkla karşılık verdi.

George kaşlarını kaldırarak bana baktı. Öfkeli olduğumu bildiği belliydi.

"Az önce Bay Rampling'e kısrak için yüz gine teklif ettim," dedim elimden geldiğince düzgün bir sesle.

George, zarif siyah bir kaburga üzerinde boynuna asılı duran soru sorma bardağını kaldırdı ve griyi biraz otoriteyle değerlendirdi. Gençliğinde bir süvariye ve at etinden anlıyordu. "Oldukça topal olduğu için bu oldukça fahiş bir fiyat sevgili Leydi Augusta." İncelemesini binicisine kaydırdı. "Bunu kabul etmelisin Rampling. Asla daha iyi bir fiyat alamazsın."

"Elbette alacağım," dedi Bay Rampling. Attan indi - bu, Bay Rampling'in acı dolu bir of çekmesine neden olan düzensiz bir olaydı.

ve dizginleri bana verdi.

Belli ki George ona satmasını söylediği için kabul etmişti; bir erkeğin tavsiyesi her zaman bir kadınınkinden yüz kat daha değerliydi. Dahası, eğer bu adam "Beau" Brummell ise, o zaman reddetmek mümkün değildi. Dişlerimi sıktım ve dizginleri ele aldım. Boş bir zaferdi ama en azından at güvendeydi.

Eyerimde döndüm ve bize katılması için bineğinin üzerinde bekleyen Thomas'a el salladım. Geldiğinde dizginleri ona uzattım. "Onu ahıra geri götür ve John Driver'dan sağ ön bacağına poultisaj yapmasını iste."

"Evet leydim." Tereddüt etti. "Geri döneyim mi?"

"Hayır. Birazdan geleceğim."

Thomas başını sallayıp selam verdikten sonra yeni kısırağıma arkasına alarak yavaşça Hyde Park Kapısı'na doğru atını sürdü.

"Atın adı ne?" Rampling'e sordum.

Adam omuz silkti. "Ben ona eski gri diyorum," dedi yerden, açıkçası adamın değerini özetliyordu.

Lord Milroy ince dudaklarında sahte bir gülümsemeyle, "Sizin daha sert bir yapıya sahip olduğunuzu sanmıştım, Leydi Augusta," dedi. "Belki bir gün o yarışı yaparız. Farklı bir bahis için."

"Elbette," dedim gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vererek. "Seni tekrar yenmekten zevk duyarım."

Milroy eyerde doğruldu.

George boğazını temizledi. "Bir süre benimle gelir misiniz, Leydi Augusta?" diye sordu bana eğlenen bir bakış atarak.

"Çok memnun olurum." Rampling'e baktım. "Takımlarınızı iade etmesi için seyisimi göndereceğim ve iş adamım sizinle doğrudan temasa geçecek. İyi günler." I

Milroy'un sert bakışıyla karşılaştı. "Size de iyi günler Lord Milroy."

George kibar bir vedalaşmayla şapkasının kenarına dokundu ve atlarımızı döndürerek hızla uyumlu bir tempoya geçtik.

"Doğru mu duydum? Milroy'la bahse mi girdin?" George biz iyice uzaklaştıktan sonra sordu. "Ona karşı durmanı tavsiye etmem. Kazanmak için oynar, bedeli ne olursa olsun ve aramızda kalsın, her zaman adil oynadığını sanmıyorum."

Arkadaşıma baktım; George'un kumara olan düşkünlüğü düşünüldüğünde bu uyarı yeterince tuhaftı, ama başka bir adamın onurunu zedelemesini asla beklemezdim. Yine de Milroy'a inanabilirdim. Ne de olsa politikanın içindeydi. "Kısrak için beni yarışa davet etti ama tabii ki bunu kabul edemezdim."

George gülümsedi. "Yine de, ortaya çıkacak skandala rağmen, hiç şüphesiz çok cazip geldi."

Gülümsemesine karşılık verdim. "George, ne kadar cezbedici olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bir fikrim var. Sınırları zorlamayı seviyorsun, değil mi?"

Homurdandım: bu kesinlikle tencere dibin kara, seninki benden kara demekti. George Brummell sıradan bir doğum ve vasat bir süvari kariyerinin ardından, yakışıklılığı, zevki ve zekâsıyla sosyetenin kralı haline gelmişti. Sınırları zorlamakla kalmamış, onların üzerinden atlamıştı.

Soru soran kadehini kaldırdı ve beni inceledi. "Demek tavsiyemi dinledin ve Weston'a gittin."

Binici kıyafetime baktım: mavi ince yünden askeri çizgilerde tasarlanmış bir elbise, korsaj boyunca dört sıra siyah örgü ve Hussar tarzı apoletler. George,

Elbette, binicilik zarafetinin bir örneğiydi; yine büyük terzi tarafından dikilmiş, omuzlarını tam olarak saran çok ince mavi ceket, tertemiz devetüyü pantolonu, bozulmamış kravatı ve pırıl pırıl binici çizmeleri vardı.

"Gerçekten de öyle. Tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Weston'ın bunu kendisinin yapmasını beklemiyordum."

George sorgu bardağını kaburgasının üzerine geri bıraktı. "Ama tabii ki tanıştırdı. Sizi ben tanıştırdım." Yakışıklı profilini kaşlarını çatarak puslu dizgin yolunu inceledi. "Eşleşen ihtişamımızı görecek daha fazla binici olmaması ne yazık."

Acı dolu ses tonuna güldüm. "İtiraf etmeliyim ki sizi bu saatte burada görmeyi beklemiyordum."

George, "Ne yazık ki Watier'deki bahsi ben kaybettim," diye cevap verdi. "Ben bahsi kaybetmedim," ben dedim. "Ben sadece yapamadım yapamadım kabul edemem. Ne yazık ki ya şimdi ya da hiçbir zaman. O son mağlubiyetten sonra bir daha Watier'in bahis defterinde görünmemeye yemin ettiğini sanıyordum."

George bana meşhur bahis defterinden bahsetmişti - görünüşe göre bütün centilmen kulüplerinde vardı- burada en anlamsızından en sıra dışı olanına kadar bahisler kaydedilirdi.

Omuz silkti. "Dayanamadım. Alvanley, Lord Dannerby'nin geçtiğimiz Cuma günü her zamanki iğrenç mor rengini giymeyeceğine dair benimle bahse girdi. Adam aylardır bu rengin dışına çıkmamıştı. Ne yazık ki, açık yeşil giyerek geldi ve ben de bir hafta boyunca Alvanley'e eşlik etmek zorunda kaldım. O, bu Allah'ın belası saatte Row'da dört nala koşmayı zevkin doruğu olarak görüyor, oysa bunun benim en kötü kabusum olduğunu biliyor."

Hyde Park Kapısı'nın yakınında bizi izleyen başka bir atlıyı işaret etmek için çenesini kaldırdı. Büyük bir ata binmiş olan Lord Alvanley'in iri cüssesini tanıdım. Ona doğru eğildim, o da selamıma karşılık verdi ama beni zorlamadı.

Atını ileri sürüyor. Bize katılmıyor o zaman. Görünüşe göre, George ile bu konuşma özel olacaktı.

"Seni burada yalnız bulduğuma sevindim," diyerek karşılaşmamızın tesadüfi olmadığı hissini pekiştirdi. "Sizi ve kız kardeşinizi ilgilendirebilecek bazı bilgilere ulaştım."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki ihtiyatı korumaya çalışarak sordum.

"Leydi Hester Belford'un sizinle kaldığı doğru mu?"

Bu kadar açık bir soru beklemiyordum. Uzun bir süre ona baktım -çok uzun bir süre- sonra dizginlerimle meşgul oldum. Konuklarımızın varlığını gizli tutmayı başardığımızı sanıyordum, çünkü sosyetenin çoğu malikânelerine gitmek üzere şehri çoktan terk etmişti. Öte yandan Prens Regent, Amerika'yla savaş nedeniyle Brighton'a gitmeyi ertelemişti ve bu yüzden kabinesinin ve maiyetinin küçük bir kısmı hâlâ Londra'daydı. George gerçekte ne kadarını biliyordu? Julia ve benim bir ay önce çalınan çocukları kurtardığımızı ya da bir kadını akıl hastanesinden kurtardığımızı duymuş muydu?

"Bunu sana kim söyledi?" Sonunda sordum.

Bana gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

George Brummell hakkında her zaman şüphelerim vardı: Prens Naibine bu kadar yakın bir adam istihbarat toplamak için en iyi konumda olurdu. Ayrıca tüm bu gösteriş ve zevk arayışının altında iyi ve stratejik bir zekâ olduğunu da biliyordum. İçişleri Bakanlığı, ne yapacağı kestirilemeyen bir kraliyet ailesinin ve etrafındaki hizipçi lordların faaliyetlerini bilmek için şüphesiz iyi para ödeyecekti. Ve kendi kral naibini ve soylularını ihbar etme fikri herhangi bir İngiliz yetkilisi için fazla Fransız olduğundan -kanlı Terör hepimizin zihninde hala çok taze olduğundan- böyle bir rolün casusluktan ziyade "gözaltı" olarak tanımlanacağından emindim.

Yürümeye devam ettik. Leonardo koca kafasını eğdi ve siyahın dizginine doğru bir şeyler mırıldandı ama yanıt alamadı. Homurdanarak başını salladı. Hayal kırıklığını anlamıştım.

"Ya Leydi Hester gerçekten bizimle kalıyorsa?" Sonunda en soğukkanlı halimle sordum.

"Eğer öyleyse," dedi George, "o zaman hanımefendinin kardeşi Lord Deelee'in onun artık King's Lynn kasabasında olmadığını farkında olduğunu ve araştırma yaptığını söyleyebilirim."

Bunu birkaç adım sindirdim. George, Hester'ın durumu hakkında çok şey biliyor gibiydi. Diğer kardeşi Lord Evan'ın Avustralya'daki ceza kolonisinden yasadışı dönüşünü ve faaliyetlerimize karıştığını da biliyor muydu? Sormak istiyordum ama soru sormak, motivasyonlarını tam olarak anlamadığım bir adama bilgi vermek olurdu.

"Deelee, Leydi Hester'ın nerede olabileceğini duydu mu?" Onun yerine ben sordum.

"Henüz değil," dedi George. "Bildiğim kadarıyla başka kimse de yapmadı ama..."

"Eninde sonunda olacak," diye ekledim ve arkadaşşımdan başıyla onay aldım.

Listemdeki sorunlara bir yenisi daha eklendi. Deelee Markisi Hester'ı bulduğunda, bir kez daha kız kardeşini çok sevdiği Bayan Grant'ten ayırıp akıl hastanesine kapatmaya çalışacak ya da kadınları ayrı tutmanın başka bir yolunu bulacaktı. En azından Hester beş yıl sonra otuz beş yaşına girene ve artık onun kindar vesayeti altında olmayana kadar.

"Siz ve Leydi Julia bu gece Berry kardeşlerin misafir odasına gidecek misiniz?" diye sordu George. Leydi Hester konusu açıkça sona ermişti: bilgi verilmiş ve alınmıştı. "Hâlâ Majesteleri'nin hizmetinde olan bizler de orada olacağız. Sanırım Lord Sidmouth konuşuyor."

"Gerçekten de kız kardeşim ve ben orada olacağız," dedim.
"Mükemmel. dört gözle bekliyorum senin sökümünü

Sidmouth'un argümanı." Bana parıltılı bir bakış gönderdi. "Ve belki Lord Milroy'un da."

Eyerimde eğildim. "Teşekkür ederim, elimden geleni yapacağım." Bir sonraki, daha ciddi minnettarlığımın şüphesiz bir kenara itileceğini bilerek durakladım. "Deele hakkındaki uyarınız ve devam eden iyi niyetiniz için de teşekkür ederim."

"Benim iyi niyetime her zaman güvenebilirsiniz Augusta."

Gülümsedim. "Kaprisli biri olduğunuzu düşünürsek, nedenini merak ediyorum."

Güldü ve Weston takımını işaret etti. "Çok basit. Sen ve ben aynı kumaştan kesildik."

Kelime oyunlarından biri. Yine de arkasında başka bir anlam vardı o.

Eyerinde doğruldu. "Peki şimdi, eğer Alvanley

ve ben dörtlüye gideceğiz, o zaman öyle yapmalı ve bu işi bitirmeliyiz. Adieu." Elindeki kırbaça selam verdi ve atını döndürdü.

Ona Evan'ı sormaya cesaret edebilir miydim? Bu bir riskti ama yine de bilmek zorundaydım.

"George," diye seslendim.

Atını tekrar dizginledi ve omzunun üzerinden baktı.

"Belfordlar hakkında başka fısıltılar duydunuz mu?

Ağabey hakkında mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Birçok şey duydum Augusta. Dikkatli ol canım. Bazı sınırlar biz iyi giyimli insanlar için bile aşılamayacak kadar tehlikelidir."

Ve bu şifreli sözler üzerine dilini atına doğru şaklattı ve tırısla uzaklaştı. Kapıda Alvanley'e yeniden katılmasını izledim, iki adam hemen derin bir sohbete dalmıştı.

Ayrılırken söylediği sözler Julia ve benim Lady Hester'a yardım etme konusunda dikkatli olmamız gerektiği anlamına mı geliyordu yoksa benim

Lord Evan Belford'la ilişkisi var mıydı? Durum ne olursa olsun, yasadışı faaliyetlerimiz hakkında çok şey biliyor gibiydi.

Bu tedirgin düşünce üzerine gözlerimi kısıtım ve Row'un yanındaki kasvetli ağaç sırasını araştırdım. Lord Evan'dan haber almayalı üç uzun hafta olmuştu ve Londra'yı riske atmasının delilik olacağı gerçeğine rağmen onu görmeyi umuyordum. Görünüşe göre yeni bir aşığın kalbi her zaman umutla doluydu. Ve hızla keşfettiğim gibi, şüpheyle de. Üç hafta bir mesaj almadan geçmek için uzun bir süre gibi geliyordu ve onun da hâlâ benim gibi hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. İlk öpüşmemizde ayrılmıştık -benim için baş döndürücü, harika bir andı- ama belki de onun için o kadar unutulmaz değildi. Aklı başına gelmiş miydi?

Elbette, gümüşü sisin kalıntıları arasında onun zayıf silüetinden hiçbir iz yoktu.

Bununla birlikte, kaçınılmaz Bow Street Runner'ın ortaya çıkma ihtimaline karşı beni izlediğini gördüm. Orta boylu, kambur omuzlu ve ağırbaşlı bir pardösü giymiş yalnız bir figür çitin yanında duruyordu. En azından onun bir Bow Street Runner olduğunu umuyordum. Diğer olasılık ensemde geziniyordu: Hırsız Mulholland olabilir miydi? Bir zamanlar Runner'lar için çalıştığına inanıyordum ama korkunç yolsuzluklar yaptığı için görevden alınmıştı. Onun da Lord Evan'ın peşinde olduğunu duymuştuk ve ödülünü ölü ya da diri getirmesi umurunda değildi. Tariflerine göre kumral saçlı ve kızıl bıyıklı biriydi. Renklerini ayırt etmeye çalışarak kambur figüre baktım ama kunduz şapkasının siperliği aşağı doğru çekilmişti ve aramızdaki mesafe detaylar için çok uzaktı.

Dikkatimin üzerinde olduğunu gören adam döndü ve içimde bir huzursuzluk düğümü bırakarak alçakta kalan son sisin içine doğru yürüdü.

Leonardo'yu döndürdüm ve boynunu okşayarak dörtnala koşmaya hazırlandım. Bu megrimleri ve hayaletleri atlatmam gerekiyordu. En azından Rotten Row boyunca.

Leonardo'yu Grosvenor Square'deki yeni evimizin arkasındaki sokağa doğru tırıslla sürdüğümde, düşüncelerim satın aldığım kısırağa ve bu parayı nasıl karşılayacağıma dönmüştü.

fıyatını kız kardeşime ödedim. Belki de Julia'dan ata bir isim vermesini isteseydim, Londra'da fahiş bir maliyetle ahıra koymak zorunda kaldığımız kırık dökük bir kısrağ için piyasa fiyatının üç katını ödediğim gerçeğini görmezden gelirdi.

Arabacım John Driver, at arabası odasından çıktı.

"Bugün nasıl hareket ediyordu leydim?" diye sordu Leonardo'nun dizginini tutup kaburgalarına bir ağız darbesi indirerek.

"Çok iyi, gördüğünüz gibi," dedim. "Artık o sertlikten eser yok."

John, Leonardo'nun alnını ovuşturduktan sonra onu montaj bloğunun yanına götürürken, "İyi," dedi sert bir sesle. "Bu konuda şanslıydık. Bunu söylediğim için beni bağışlayın leydim ama Lord Duffield'ın onu bu şekilde ağır binen bir adama satarken ne düşündüğünü bilmiyorum."

Kardeşimin ne düşündüğünü çok iyi biliyordum: *Augusta*'ya *nasıl mümkün olduğunca çok acı çektirebilirim?* Bunu da başarmıştı, Augusta'nın atını satarak.

rahmetli babamızdan kalan son değerli hediyemdi. Tanrım, çok öfkelenmişim ve doğrusu Duffy'yi böylesine küstahça davrandığı için hâlâ affedemiyordum. En azından onun hainliği sonunda beni atımdan mahrum etmemişti. Leonardo gizemli bir şekilde bana geri teslim edilmişti. Yokluğunda Lord Evan'dan bir hediye. Şimdi güzel avcım benim için iki kat daha değerliydi: babamın ve sevgilimin hediyesi.

"Griye bakma fırsatın oldu mu?" Attan inerken sordum.

"Evet," dedi John. "Thomas bana neler olduğunu anlattı. Onu geri getirmek biraz zaman alacak. Yine de tatlı bir doğası var."

"Tekrar sağlıklı olacak mı?"

"Evet. Yine de onu neredeyse yerin dibine sokacak olan aptala teşekkür etmiyorum."

Gözümün ucuyla Thomas'ın topallayan griyi ahıra doğru götürdüğünü ve onun ötesinde ikisi de kadın olan iki figür daha gördüm: biri uzun boylu, zayıf ve şallara bürünmüştü, diğeri daha ufak tefekti ve bir hizmetçinin giyemeyeceği kadar ince desenli bir elbise giymişti. Yüce Tanrım, bunlar Leydi Hester ve Bayan Grant mıydı? Elbisemin eteklerini topladım ve aceleyle bayrakların üzerine çıktım.

Bayan Grant, Leydi Hester'ı dışarı çıkarırken ne düşünüyordu?

Son üç hafta içinde Bayan Grant'in Leydi Hester'a sadece sadık değil, aynı zamanda son derece inatçı olduğu yavaş yavaş ortaya çıktı ve bu da birlikte yaşamamızı giderek gerginleştirdi. Julia'ya defalarca söylediğim gibi, Bayan Grant her fırsatta beni sorgulamak yerine istediklerimi yapsaydı, hepimiz çok daha mutlu olurduk. Julia gülmüş ve aynaya bakmanın çoğu zaman rahatsız edici bir deneyim olabileceğini söylemişti.

Bayan Grant bayrakları geçerken beni gördü ve sevgilisinin bir deri bir kemik kalmış eline güven verici bir dokunuş yaparak beni karşılamak için acele etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Etrafta dolaşmak senin için çok tehlikeli. Ya görülürsen?"

Bayan Grant reverans yaptı ama kararlı çenesini kaldırdı. "Dikkatli davranıyoruz, Leydi Augusta. Sadece biraz hava almaya ihtiyacı vardı." Ahırın duvarına yaslanmış Leydi Hester'a baktı -gözleri kapalıydı, ince göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu- ve sesini alçalttı. "Doğrusu, artık yürüyebilecek kadar güçlü olduğu için bir odada uzun süre kapalı kalmaya dayanamıyor. Sanırım bu, hapsedildiği zamanki dehşeti fazlasıyla geri getiriyor."

Buna kolayca inanabilirdim. Onu tımarhane yatağına zincirlenmiş halde görmüştüm. Yine de George Brummell'in açıklamaları hala kulaklarımda çınlıyordu. Ve belki de dilime biraz fazla keskin geliyordu.

"Anlıyorum ama burada olmak tehlikeli. Geri dönmelisiniz. Kız kardeşim ve ben Leydi Hester'ı güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ama siz de üzerinize düşeni yapmalısınız."

Bayan Grant kendini 1.80 boyuna kadar çekti. Hâlâ benim boyumun beş santim altındaydı ama yine de sanki göz göze duruyormuşuz gibi hissediyordum. "Bu haksızlık," dedi. "Şafak sökeli yarım saat oldu ve ben sadece hizmetçilerinizin etrafta olduğundan emin oldum. Yoksa Hester'ın odasında kalıp anılarının dehşetiyle çılgılık atmasını mı tercih edersin?"

"Elbette bunu istemiyorum," dedim. "Öyle bile olsa, siz ve Leydi Hester artık bizim sorumluluğumuzdasınız ve siz dışarıda dolaşmadan varlığınızı gizli tutmak yeterince zor." Durakladım. Ne demek istediğimi anlatmak için George'un bana söylediklerinden bahsetmeli miydim? Hayır, Leydi Hester'a söyleyecekti ve o zavallı kadının yapacağı son şey

daha fazla endişeye ihtiyacım vardı. Evan'ın sevgili kız kardeşine benim korumam altındayken zarar gelmesine izin veremezdim. Ve buna kötü haberler de dahildi. "Lütfen, hemen içeri gelin. İkiniz de."

Onu Leydi Hester'a doğru yönlendirdim ama o direndi, botları yere sağlam basmıştı.

"Elbette yardımlarınız için sonsuz minnettarız," dedi. "Ama biz sizin sorumluluğunuzda değiliz. Hester biraz daha güç topladıktan sonra yola çıkacağız. Lord Evan'ın -artık Hester'ın iyiliği için İngiltere'de kalmayı seçtiğine göre- sığınacak bir yer bulmamıza yardım edeceğine inancım tam. Sizin ve kız kardeşinizin konukseverliğini ya da iyi niyetini zorlamak istemiyoruz."

"Hiçbir şekilde dayatmacı değilsiniz, gitmenizi de istemiyoruz," dedim aceleyle. Misafirlerimizin benim yüzümden erken ayrılmaları Julia'nın hoşuna gitmezdi. Ve belki de daha bencilce, Evan'ın onların yüzünden ülkeyi terk etmesini istemiyordum, çünkü İngiltere'nin dışından başka olası bir sığınak göremiyordum.

"Teşekkür ederim. Ancak, güvenliğimiz için bir planım olduğunda, ayrılacağız."

Sevdiklerimi güvende tutmanın kolay bir iş olmadığını deneyimlerimden biliyordum ama bilgeliğimi ortaya koymaktan kaçındım. Bunun yerine eve doğru cesaretlendirici bir el uzattım. "Gidelim mi?"

Bayan Grant sert bir selam verdi. "Birkaç dakika içinde."

Onun Leydi Hester'a doğru yürüyüşünü izledim, Sıra'da hissettiğim tedirginlik şimdi kesin bir önsezi duygusuna dönüşmüştü.

- - -

İki saat sonra, kendime geldikten ve yeni mavi önlüğümü giydikten sonra kahvaltıya indim. I

Aslında kıyafetimi seçmek için normalden daha fazla zaman harcamıştım. Günün ilerleyen saatlerinde, yirmi yıl önce Lord Evan ile Bay Sanderson arasındaki düelloda hazır bulunmuş ve Evan'ı cinayet suçundan hapishaneye göndermiş olan Albay Drysan'dan bir telefon bekliyorduk.

Albay ile bu görüşmeyi üç hafta önce ayarlamıştım, ancak gut hastalığı nedeniyle görüşmeyi ertelemek zorunda kalmıştı. Özür notunda bahsettiği mazeret buydu ama aslında başka bir nedenle mi ziyaretten kaçınıyordu diye düşünmeden edemedim. Durum ne olursa olsun, daveti iki kez yineledim ve sonunda bugün gelmeyi kabul etti.

Ziyaret için büyük umutlarım vardı. Evan'ınki de dahil olmak üzere düelloya dair tüm anlatılar, Bay Sanderson'ın Evan'ın kılıcının ucuyla göğsünden ölümcül bir şekilde vurulduğunu bildiriyordu. Yine de Sanderson'ı onun öldürdüğüne ikna olmamıştım. Eğer dünyada adalet varsa, Albay Drysan gerçekte ne olduğuna dair bir ipucu verecek ve böylece Evan'ın adını temize çıkaracak yolu açacaktı.

Julia çoktan kahvaltı masasına kurulmuştu ve çayını yudumlarken dikkatle bir mektup okuyordu. Görünüşe göre o da yaklaşan görüşme için giyinmişti, çünkü yeni bir beyaz dantel şapka ve üzerinde alaca bir gül tuniği olan beyaz bir elbise giymişti; bu, rahmetli nişanlısı Robert'ın anısına her zaman giydiği hüzne boğulmuş griler ve morlardan yüreklendirici bir ayrılıktı.

Bu değışiklikten memnundum, ama bunun Bow Street Runner Bay Kent'in bizi ziyaretinden sonra gerçekleştiğini de belirtmeden edemedim. Kuşkusuz adam Leydi Hester'ın kurtarılmasıyla ilgili gerçekleri gizleyerek polislik kariyerini riske atmış, sonra da hırsızı Mulholland'ın şu anda Lord Evan'ın peşinde olduğu konusunda bizi uyarmaya gelerek bu riski daha da artırmıştı.

Yine de bizi çağırmasının asıl nedeninin Julia'yı görmek olduğu açıktı. Çekici bir adam olduğuna şüphe yoktu, ama kız kardeşime de hatırlattığım gibi, fırsat verilirse Lord Evan'ı tutuklamaktan çekinmeyecek bir Koşucu'ydu. Her açıdan oldukça garip bir durumdu.

Julia mektubundan başını kaldırdı ve ben yerime otururken gülümsedi. "Oh, çok hoş görünüyorsun," dedi ve incelemekte olduğu kalın paketi kaldırdı. "Bayan Sarah Ponsonby'den bir mektup aldım."

"Sarah Ponsonby? Llangollen'in hanımlarından biri mi?" Kız kardeşimin muhabirinin şaşkınlığı geçici olarak kendi haberlerimin önüne geçti. Biz çok gençken, Llangollen Leydileri hala toplumdaki en büyük skandallardan biriydi

-Galler'de yaşamak için birlikte kaçan iki kaliteli hanım. Ne var ki, zaman onları skandal olmaktan çıkarıp tuhaflık haline getirmişti ve onların bu tuhaf düzeni artık herkes tarafından az çok kabul görüyordu. "Bayan Ponsonby'ye yazdığınızı bilmiyordum."

"Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun," dedi Julia.

Cevap vermekten kaçındım. Eskiden her şeyi paylaşırdık ama son zamanlarda bir şeyler değişmiş, aramızda daha büyük bir mesafe oluşmuştu. Belki de Bay Kent'in geliyordu. Ya da belki de göğsündeki tümör için en iyi tedavi konusundaki anlaşmazlığımızdı. Doktoruna ve Tanrı'sına inancı tamdı. Oysa benim ikisine de inancım yoktu.

"Bayan Ponsonby'yle Fransız ateşkesinin yapıldığı yıldan beri yazışıyoruz," diye ekledi Julia. "Lord ve Leydi Davenport'un malikânelerinde verdikleri yemekte tanışmıştık. Hatırlıyor musunuz? Beyaz firfir yakalı, kasvetli elbiseler içindeki iki küçük hanım?"

Ben hatırlamıyordum. Ne de olsa on yıl önceydi ve ikizimle aynı olağanüstü hafızaya sahip değildim.

"Her neyse," diye devam etti Julia, "Bayan Ponsonby ve Leydi Butler tüm geleneklere ve ailelerinin isteklerine karşı gelerek yakın arkadaş olarak birlikte yaşamaya başladıklarına göre, belki Leydi Hester ve Bayan Grant'la ilgili olarak paylaşabileceği bazı bilgelikleri vardır diye düşündüm."

"Tanrım, Julia, Bayan Ponsonby'ye Leydi Hester'dan söz etmedin, değil mi?" diye sordum. "Bütün sosyete kuzeye giderken Galler'de onları ziyaret eder. Herkesi tanıyorlar. Eğer bizden ve Leydi Hester'dan aynı anda söz ederlerse, bu Lord Deeley'in kulağına gider. Keşke böyle bir şey yapmadan önce bana danışsaydınız."

"Tabii ki ona söylemedim. Ben aptal değilim," dedi Julia, mektubun üst kısmına kaşlarını çatarak. "Bu evde stratejik düşünebilen tek kişi sen değilsin."

"Peki, ne yazdın o zaman?" Biraz nezaketsizce sordum.

"Tanıdığımız iki hanımın, ailelerinin isteklerine rağmen birlikte bir yuva kurmak istediklerini en belirsiz ifadelerle anlattım. Bayan Ponsonby'nin cevabı oldukça dokunaklı, Gus. Bayanlar için ailelerinin ve arkadaşlarının ikna ve baskılarına dayanmanın zor olacağını, toplumun küçümsemesinden bahsetmediğini, ama eğer gerçekten istedikleri buysa, o zaman sağlam durmaları gerektiğini söylüyor. Onun ve Leydi Butler'ın mutluluklarını bulmak için neler yaşadıklarını ancak hayal edebilirim."

En azından Julia'nın mektubu tekil bir ilgi uyandırmayacak kadar belirsiz görünüyordu. Ve Leydi Hester hapse girmeden önce onunla sosyal bir ilişkimiz olmamıştı. Belki de hiçbir zararı olmamıştı.

"Leydi Hester ve Bayan Grant'in sağlam durmaları için herhangi bir tavsiyeye ihtiyaçları yok. Son üç yıldır yaptıkları tek şey bu." Karşıdaki boş sandalyeye baktım. "Görüyorum ki Bayan Grant henüz kahvaltıya inmemiş."

Yüzleşmemizden sonra benden kaçıyor muydu?

"Leydi Hester'la birlikte bir tepsi alıyor," dedi Julia. "Biraz keyifsiz görünüyor."

Yani, bu yankılanan bir evetti.

Uşağımız Weatherly kahvemi doldurmayı bitirene kadar bekledim, sonra da hüzünlü görünümlü Michaelmas papatyalarından oluşan küçük bir vazoyu gazetemin yaklaşan süpürülüşünün önünden çektim. Buraya taşındığımızdan beri Julia her sabah hizmetçilerimizden birini, meydanın orta bahçesinin kapısında oturan yaşlı çiçekçi kadından çiçek alması için göndermeyi ihmal etmezdi. Komşularımızın anlattığına göre, yaşlı kadın neredeyse otuz yıldır orada oturuyor ve kıt kanaat geçiniyordu. Julia şimdi meydandaki her evin günlük bir çiçek alması için kampanya yürütüyordu. Komşularımız cömert olmadığından ve çiçekler de pek bakımlı olmadığından bu zorlu bir görevdi.

Julia, Bayan Ponsonby'den gelen mektubu bir kenara bırakıp altın renkli ilaç kutusunu açtı ve Dr. Thorgood'un göğüs tümörü için reçete ettiği mavi kitle haplarından birini seçti. Söylendiği gibi her gün bir tane alıyordu ama açıkçası ben hiçbir faydasını göremiyordum. Bana göre ikinci bir görüş almanın zamanı çoktan gelmişti.

"Bu arada Aşçı'dan Albay Drysan'ın bugünkü ziyareti için kek ve bisküvi yapmasını istedim," diye ekledi.

"İyi bir düşünce. Cook'un yemekleri erkek misafirlerimizi neşelendiriyor gibi görünüyor," dedim yumuşak bir sesle. Bay Kent özellikle Cook'un bademli kurabiyelerini çok severdi.

Julia hapi ağzına attı ve çayından bir yudum aldı, başını sallayarak hem ilacı içti hem de benim şakama cevap verdi.

"Albay Drysan'dan çok fazla şey bekleme, Gus," dedi, hap kutusunu kapatarak. "Yirmi yıl uzun bir süre.

zaman. Hiçbir şey hatırlamayabilir."

Doğru, ama yine de bir şeylerin açığa çıkmasını ummaktan kendimi alamadım. Julia küçük destedeki bir sonraki mektubu aldı, küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı, sonra başparmağının bir hareketiyle balmumunu kırıp açtı. Paketin üzerindeki yönü gördüm: Duffy'nin sabırsız karalamasıyla yazılmıştı. Sevgili kardeşimiz şimdi ne istiyordu? Beklemesi gerekecekti; Brummell'in rahatsız edici haberlerinin yanı sıra benim de yapmam gereken bir itirafım vardı.

"Bu sabah şafak vakti Row'a bindim," dedim sessizliğin içinde.

Julia başını kaldırıp mektuba baktı. "Seyislerle mi gittin? Oh, Gus, gerçekten mi? En azından Thomas'ı terbiye için aldığını söyle."

"Yaptım. Tam da ihtiyacım olan şeydi, hayatım. İyi bir dörtnala koşu." İtirazına devam etmek için ağzını açtı ama ben aceleyle konunun özüne girdim. "Lord Milroy'a rastladım. Yanında Bay Rampling vardı ve çok güzel gri bir kısırağa binliyordu. Sorun şu ki Julia, kısırağı topallayarak sürüyordu ve ona söylediğimde bile attan inmedi. Ben de kırmızı gördüm ve sonunda onu satın aldım."

"Onu satın mı aldın?" Julia yankılandı. "Gus, dünyadaki her şeyi kurtaramazsın. Geçen hafta tek kulaklı bir kedi vardı, şimdi de bir at mı? Şu anda yeni dostlarımızla yeterince uğraşıyoruz." Leydi Hester ve Bayan Grant'in bulunduğu bir üst kata baktı. Gerçi Bayan Grant'in son zamanlarda ortaya dökülen düşünceleri düşünülduğünde, belki de öyle değildi.

"O aptal sırf yürümek istemediği için ona zarar verecekti Julia. Buna dayanamazdım. John Driver onun iyileşeceğini söylüyor. Sen de aynısını yapardın."

"Bundan şüpheliyim," dedi Julia kuru bir sesle. " sen ' kırmızıyı gördüğünde' oldukça zorlu oluyorsun. " bana teslimiyetle baktı.

"Belki de onu hizmetçiler için kullanabiliriz."

"İyi bir düşünce," dedim uzlaşmacı bir coşkuyla, her ne kadar kısarak tarihteki en pahalı iş atı olacak olsa da. Julia ne kadar ödediğimi sormayı akıl edemedim ekledim: "Orada başka kiminle tanıştığımı asla tahmin edemezsin. George Brummell. Ve oldukça rahatsız edici haberleri vardı."

Bir bakışla Weatherly'yi de sohbete dahil ettim. Tüm kurtarma görevlerimizde bize eşlik etmiş ve şarap envanterinde olduğu kadar yumruklarında da yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Onun da en az benim kadar maceradan hoşlandığından şüpheleniyordum.

Bay Brummell ile yaptığım konuşmayı, sonundaki tuhaf uyarısı da dahil olmak üzere anlatırken ikisi de dikkatle dinledi.

"Bay Brummell'in verdiği bilgilere güveniyor musunuz leydim?" Bitirdiğimde Weatherly sordu.

"Biliyorum. Toplumda neler olup bittiğini bilecek biri varsa o da Beau'dur. Sanırım Deelee'in kız kardeşinin Londra'da olduğunu öğrenip harekete geçmesi için önümüzde sadece bir ya da iki hafta var."

Julia içini çekti. "Leydi Hester'a ne yapacağımı bilmiyorum. Hâlâ taşınamayacak kadar kırılgan. Ayrıca, onu nereye taşıyacağız ki?"

"Kırılgan olabilir ama en azından şimdi ayağa kalktı ve yürüyor. Onu ve Bayan Grant'i ahırda gördüm." Bu bilginin yerleşmesine izin vererek durakladım. "Bayan Grant ile konuştum ve Leydi Hester iyileşir iyileşmez yola çıkacaklarını söyledi."

Julia kaşlarını çattı. "Ahırda mıydılar?"

"Gerçekten de öyle. Bayan Grant bana Leydi Hester'ın bir odada uzun süre kapalı kalmaya dayanamadığını söyledi. Akıl hastanesinin dehşetini geri getiriyor. Öyle bile olsa, bu çok düşüncesizceydi. Özellikle de Koşucular'ın hâlâ bizi izliyor olabileceğini düşündüğümünden beri."

Ya da daha kötü biri, ama buna dair kendi korkum dışında hiçbir kanıtım yoktu.

Julia başını salladı. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Burada olduğu sürece daha rahat etmesi için bir yol bulmalıyız. Onlara Bay Brummell'in uyarısından bahsettiniz mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Hester'ın hatırı için; iyileşmesi için böyle bir yüke ihtiyacı yok. Ve bunun onları erken harekete geçireceğini düşünüyorum."

Weatherly bana fırın sepetini uzattı. Koyu pişmiş bir ekmek seçtim ve başımla teşekkür ettim.

"İzninizle," dedi, "sizinle aynı fikirdeyim Leydi Augusta. Eğer arzu ederseniz, kendim ve uşakların dışarı çıkmamalarını sağlayabilirim. Kibarca tabii ki."

"Kesinlikle olmaz!" dedi Julia. "Leydi Hester'in hapsedilmesi yüzünden yeterince acı çektiler. Kibar bir şekilde de olsa onları burada, evimizde hapsederek sıkıntılarını daha da artırmamalıyız."

Dışarıda birilerinin onlara rastlayabileceği düşüncesi beni endişelendirse de, ablam haklıydı. Başımla onayladım.

Weatherly, "Bu çok rahatlatıcı," dedi. "Bariz bir çözüm önermem gerektiğini düşünmüştüm ama bu görev kolay olmayacaktı."

Yüzünde akıl hastanesinin ve onun acıması sakinlerinin hatırasını gördüm. O ve Julia en kötüsünü görmemişlerdi ama bu deneyim hepimiz için yeterince ıstırap vericiydi. Dahası, kadınlara yapılan kötü muamele, özgür bir adam olmadan önce, kendi ilk, acımasız yıllarının anılarını geri getirmiş olmalıydı. Bana pek bir şey anlatmamıştı.

ama Bay Wilberforce'un kölelik karşıtı raporlarını okumuştum.

"Seni asla prensiplerinden ödün verecek bir pozisyona yerleştirmek istemeyiz Weatherly," dedim kararlı bir şekilde. Gerçi son birkaç ay göz önüne alındığında, bu oldukça büyük bir sözdü.

"Tanrım, hayır," diye ekledi Julia şiddetle. "Ama bu durumda, onlar için Hester'ın iyileşmesine zarar vermeyecek kadar yakın, güvenli bir sığınak bulmak için bir plan yapmalıyız."

"Kolay olmayacak." Çenemi masanın üzerindeki mektuba doğru eğdim. "Orada ne haberler var? Eğer Duffy ve Harriet hâlâ balayındaysa, belki Leydi Hester ve Bayan Grant'i bir ya da iki haftalığına Duffield House'da misafir edebiliriz."

Julia mektubu tekrar eline aldı. "Ne yazık ki çoktan döndüler, görünüşe göre biraz erken döndüler, çünkü... şey, nedenlerini duyacaksınız."

Mektubu okudu.

Peak District bizi hayal kırıklığına uğrattı ve Harriet buranın neden bu kadar övüldüğünü anlayamıyor. Göller Bölgesi de hoşumuza gitmedi; çevre soğuk ve toplum hayal kırıklığı yaratıyor. O bölgelerdeki aksanlardan hiç hoşlanmıyoruz-Harriet kimsenin söylediği tek kelimeyi bile anlayamadığını ve ~~bile~~ böyle konuştuklarına inandığını söylüyor. Kaba tavırlarından bahsetmiyorum bile. Düşündük ki İskoçya'ya seyahat etmek, ama gerçekte hiçbir cazibesi yoktu ve şehir artık Harriet'e çekici gelmediği için Bath'ı kiralamaktan vazgeçtiğim için, düzgün bir şekilde yerleşmek üzere Hanover Meydanı'na döndük. Daha sonra Noel için Duffield House'a gideceğiz.

"Göller Bölgesi'nden nasıl memnun olmazlar?" Duffy'nin, babamızın bizim sağlığımız ve keyfimiz için tuttuğu Bath'daki evi kiraya vermeyi bıraktığı gerçeğini görmezden gelerek sordum. Ayrıca Harriet'la birlikte Londra'da olmalarına rağmen maceralarını -daha doğrusu macerasızlıklarını- bize şahsen anlatma eğiliminde olmadıklarına da değinmedim. Biliyordum ki bu tamamen beni küçümsemek içindi. Düğününden kaçtıktan sonra Duffy'nin gözünde istenmeyen adam olacağımı düşünmüştüm ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen olması gerektiği kadar acı vermemişti. Yine de Bath'daki evi çok özleyecektim.

Julia, "Duffy ve Harriet'in hiçbir şeyden memnun olamayacaklarını düşünüyorum," dedi, alışılmadık bir ekşilikle. Mektuba dokundu. "Duffy beni Duffield'da Noel'e davet etmeye devam ediyor, ama..." Sözlerini yarıda kesti ve bir sonraki cümlesini yüzünden okuyabiliyordum.

"Beni davet etmiyor." Kollarımı kavuşturdum. "Sanırım bu beklenen bir şey."

Noel'de Duffield House'dan men edilmek de acı vericiydi. Hayat boyu süren bir gelenek yok oldu.

"Ben de gitmeyeceğim," dedi ikizim kararlılıkla.

"Teşekkür ederim canım, ama bence bunu yapmalısın. Seninle kalan tek ailemizin arasını açmak istemem." Julia'nın direnmek üzere olduğunu gördüm ve ekledim, "Kesin olan bir şey var: Leydi Hester'ı güvende tutması için Duffy'ye güvenmezdim. Büyük olasılıkla onu Deeley'e teslim edecektir."

"Ne yazık ki bu doğru," dedi Julia. "Bu sorun üzerinde düşünelim. Bu arada Bayan Grant ile konuşup Bay Brummell'in uyarısını kendisine iletteceğim."

"Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Arkasında Weatherly'nin yüzünde de benimkiyle aynı kuşkulu ifade vardı.

"Bence doğru olan bu," dedi Julia.

Akıllıca ve doğru olan her zaman aynı şey değildi, ama bu düşünceyi dile getirmediim. Bunun yerine ekmeğimi açtım ve yemeğe oturup sabırsızlıkla Albay Drysan'ın aramasını bekledim. Belki de sevgilimin aklanmasının anahtarı olabilecek yararlı ya da suçlayıcı bir şey söyleyecekti. Ve Evan'ın itibarının iade edilmesi, Leydi Hester'a, onu Bayan Grant'in kollarından koparıp tekrar akıl hastanesine kapatmaya çalışmayacak bir vasi kardeş sağlayabilirdi.

Çay ve kek eşliğinde yapılan kibar bir sorgulamanın üzerine çok şey yüklenebilir.

Emekli Albay Drysan, Cook'un aramızdaki alçak masaya özenle yerleştirilmiş buzlu eserine baktı ve "Teşekkür ederim. Siz, Leydi Julia. Çok nazıksınız, çok nazık. Bir dilime bile hayır demem."

Evet demenin dolambaçlı bir yoluydu ama albayın kendini bu şekilde ifade ettiğini çabucak keşfediyordum: Aklından geçen her düşünceyi dile getiriyor, kelimeler gerçek anlamlarının bir benzerinde buluşana kadar genellikle konunun etrafında dönüyordu. Benimle yazışmaları net ve kısa olan eski bir askerden ya da Bay Sanderson'ın cinayetinde şüpheli olabileceğini düşündüğüm bir adamdan beklediğim bu değildi.

Julia kocaman bir dilim kesti -bıçağın pasta standına çarparken çıkardığı ses büyüklüğüne vurgu yapıyor gibiydi- ve tabağa kaydırıldı. Sıcak bir gülümsemeyle albaya uzattı. Sağduyulu olması için uşağımızı kovmuştuk ve Julia ziyaretçimizi rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Ancak albay hâlâ karşımızdaki koltukta dimdik oturuyordu. Omuz ve göğüs genişliğine bakılırsa, gençliğinde iri yarı bir adam olduğu belliydi ama emekliliğinden bu yana geçen yıllar orta ve şimdi gergin iyi kesilmiş çevresine yerleşmişti.

lacivert yelek. Ayrıca odaya maun ağacından yapılmış güzel bir bastonla topallayarak girmişti, yani belki de gerçekten gut hastalığına yakalanmıştı.

Sonunda sağlığıyla ilgili sorulardan kurtulmuştuk -görünüşe bakılırsa büyük ölçüde iyileşmişti, gerçi cevap verirken gözlerim kamaşmıştı, belki de öyle değildi- ve soğuk havayla ilgili düşüncelerinden -mevsimsiz değildi, ama Ekim ayı için oldukça alışılmadık, yani evet, oldukça mevsimsizdi- ve toplantının ilk amacına geçmek için sabırsızlanıyordum: düelloyla ilgili hatırladıkları.

Öne doğru oturdum.

"Çay?" Julia ona sordu.

Lanet olsun. Arkama yaslandım ve cevabının olumlu ya da olumsuz yönde gelişmesini bekledim.

Görünüşe göre, gerçekten de susamıştı.

Julia ona bir fincan doldurdu ve "Sizi neden buraya çağırdığımızı merak ediyor olmalısınız, Albay" dedi. Çayı uzattı ve sinirlendiğimi hissederek bana sakinleştirici bir bakış attı. "Kız kardeşim ve ben yirmi yıl önceki bir olayla ilgili bazı soruları yanıtlayacağınızı umuyoruz. Bay Sanderson ve Lord Evan Belford arasındaki düello."

Fincanını ve tabağını yerleştirmekte olan Albay, kız kardeşime boş gözlerle baktı. "Düello mu?" dedi, şaşkınlığı onu doğrudan iki kelime söylemeye itti.

"Evet," dedim, tekrar öne doğru oturarak. "Tüm raporlara göre, Bay Sanderson'ın ölümü sırasında yanındaymışsınız. Bu doğru mu?"

hafifçe çıkıntılı gözleri dönerek bana baktı. "Mr. Sanderson?"

Sabırsızlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Gerçekten de öyle," dedim. "Bay Sanderson."

"Sanderson," diye y i n e l e d i . "Bu ismi çok bir yıldır duymamıştım. Sanderson." bir an için düşündü.

"Sanderson."

"Evet Sanderson," diye kabul ettim. "O sabahla ilgili anılarınızı anlatmak ister misiniz?"

"Yirmi yıl önceydi," dedi. "Hiç de net bir anım yok."

Julia nazikçe, "Lütfen deneyin, Albay," diye ısrar etti. "Çok minnettar oluruz."

Çok az insan Julia'nın tatlılığına karşı koyabilir. İç çekerek, düello hakkında, *Gentleman's Magazine*'de daha önce okuduğum raporlardan önemli bir şekilde ayrılmayan, biraz dağınık ve düzensiz bir anlatıma başladı: Sanderson, Lord Evan'ın White'ın kulübünde kâğıt oyunlarında hile yapmakla suçlamıştı; bir meydan okuma düzenlenmiş ve kabul edilmişti. Şafak vakti yapılan toplantıda Sanderson, Lord Evan tarafından göğsünden yaralanmış ve bu yaralanma üzerine Albay, Lord Evan'ın arkadaşı olan ve onun yardımcısı olarak görev yapan Lord Cholton ve doktorla birlikte ağaçlık alana çekilmişti. Doktor daha sonra yüzeysel yarayı tedavi etmeye başlamış, ancak Sanderson ölmüştür.

"Tüm bu süre boyunca arkadaşınızın yanında mıydınız?" Ben sordum.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, ama"-durakladı-"Sanderson benim arkadaşım değildi, Leydi Augusta. Hayır, aslında ben ona arkadaş bile demezdim."

Julia'ya baktım, yüzünde benim hissettiğim şaşkınlık vardı. "Ama sen onun ikincisiydin," dedi.

İkimiz de Sanderson'ın yardımcısı olarak hareket etmenin bir tür dostluk anlamına geldiğini varsaymıştık - meydan okunan ya da gerçekten meydan okuyan ortaya çıkmazsa bir onur meselesini çözmek için ikinci kişi çağrılabilirdi. Elbette sadece bir dost kendini böyle bir tehlikeye atabilirdi.

"Evet, evet, ben onun ikincisiydim. Ama arkadaş olarak değil. Bu bir iş anlaşmasıydı, anlıyor musunuz?" dedi albay.

Hiç görmedim. "Bir anlaşma mı?"

"Söylemem gerektiğinden emin değilim." Önce bana, sonra da Julia'ya bakarak açıklamasını duymaya uygunluğumuzu değerlendirdi. Görünüşe göre incelemeyi geçmiştik, çünkü devam etti. "Her şey uzun zaman önce oldu. Sanderson'ın elinde bir avuç dolusu sesli harfim vardı -birkaç aylık bir talihsizlikti bu- ve ben de düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydım, bu yüzden mektupları yırtıp atma teklifiyle ikinci adam olarak öne çıkmamı istediğinde, güverteyi temizlemek için bir fırsat gördüm."

Bu genişleme karşısında başını salladı ve fincanını kaldırarak çayından onarıcı bir yudum aldı.

Eril deyimlere doğru ilerledim: Bir avuç dolusu sesli harf, zar atarken şansının yaver gitmemesinden kaynaklanan borç senetleriydi. Albay şeref borcunu ödemekte zorlanıyordu ve Sanderson albayın yerine geçerse borcunu ödemeyi teklif etmişti.

Hiçbir şekilde cinayet sebebi değil. Aslında, tam tersi olması daha muhtemel.

"Yani onu iyi tanı mıydunuz?" Ben sordum.

O oldu orta ağız dolusu . a büyük ısırık . KEK ve aceleyle yutkundu, peçeteye ağızını sildi. "İstediğim kadar," dedi sonunda. "Konuşacak biri değilim. Ölülere kötü davranırdı - kötü davranırdı, gerçekten kötü davranırdı - ama hiçbir şekilde yeterli değildi." Sanderson'ın eksikliklerini bir süre düşündükten sonra ekledi: "Ona arkadaşım diyebilecek birini hatırladığımı söyleyemem."

"Onu bu kadar sakıncalı yapan neydi?" Julia sordu.

"Görünüşte yeterince güler yüzlüydü ama özünde" - albay göğsüne vurdu - "iğrençti. İnsanları aşağılamaktan zevk alırdı. Bir keresinde sebepsiz yere bir hizmetçiye vurduğunu görmüştüm. Nedenini sorduğumda, kızın ilgi çekmek istediğini söyledi." Başını iki yana salladı. "Bir kulübe üyeydi-" Durdu. "Şey, kötüydü. Beni götürmeye çalıştı ama hayır, benim için değil."

Bu tür şeylerle ilgilenmezdi. Muhtemelen orada arkadaşları vardı ama tam olarak bilemiyorum."

Sanderson'ı pek çok kişi sevmiyordu ama ölmesini isteyecek kadar sevmeyen var mıydı? Onun hayatı hakkında daha fazla şey bilen biriyle konuşmam gerekiyordu. "Ne tür bir kulüptü, Albay? Hâlâ var mı?" diye sordum.

Tekrar değerlendirmeye alındık. Başını iki yana salladı. "Bunu bilmek istemezsiniz, Leydi Augusta. Ne hanımefendilerin ne de namuslu herhangi birinin kulağına küpe olsun." Başını salladı. "Kötü bir iş."

Bu hanımefendinin kulakları sandığı kadar hassas olmadığı için, "Cehennem Ateşi Kulübü'nden bahsetmiyorsunuz, değil mi?" dedim.

Yanımdaki Julia kaskatı kesildi. "Augusta!"

Cehennem Ateşi Kulübü, Sir Francis Dashwood tarafından kurulan, karanlık ayinleri ve seks partileriyle ünlü bir centilmenler kulübüydü. Babamın dergi aboneliklerinden birinde okumuştum. Bırakın iki kız kurusu hanımın arasında, kibar bir ortamda bile konuşulacak bir konu değildi. Kız kardeşimin duymak isteyeceği bir konu da değildi.

Julia'ya baktım: *Üzgünüm canım, daha fazlasını sormalıyım.*

Julia dudaklarını sıktı: *Eğer gerekiyorsa.*

"Bildiğim kadarıyla bu kulüp geçen yüzyılın ortalarında dağıldı," diye söze girdim. "Yine de Lord Byron'ın onu yeniden canlandırmaya çalıştığını duydum."

Albay, "Dashwood'un toplantılarından ya da Lord Byron'ın son girişiminden bahsetmiyorum," demeyi başardı. Ahlaksız kulüpler hakkındaki pervasız bilgimden rahatsız olduğu belliydi ama toparlanmıştı. "Hayır, Sanderson'ın ait olduğu kulüp çok daha kötüydü. Gerçekten çok daha kötüydü. Kendilerine Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri diyorlardı ama bugün hâlâ devam edip etmediğini bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

Rack ve ruin-her *ikisi de* ucuz içki için kullanılan argo kelimeler. Çocukça bir isim ama Londra'da saçma sapan isimlere sahip pek çok kulüp vardı: Sublime Society of Beefsteaks ve Most Ancient and Most Puissant Order of the Beggar's Benison and Merryland bunlardan sadece ikisi.

"Ne demek Dashwood'un kulübünden daha kötü?" diye sordu kız kardeşim, benden önce davranarak. "Kara ayinlerden ve grup kongresinden daha kötü ne olabilir?"

Albay ve ben Julia'ya baktık. Sanırım albay, Leydi Julia Colebrook'un az önce *grup kongresi* kelimelerini telaffuz ettiği fikriyle şok olmuştu ve ben de kız kardeşimin Hellfire Club'ın faaliyetleri hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmasını beklemediğim için. Belki de babamın kütüphanesinde benim bulduğum makalenin aynısını o da bulmuştu.

Albay tek kelimelik bir cevap vermek zorunda kaldı.

"*Justine*." Bir an boş bulundum, sonra Marquis de Sade'ın romanını kastettiğini anladım. Yakın arkadaşım Charlotte, Leydi Davenport, 1802'deki kısa ateşkes sırasında kanaldan geçerken Fransızca kopyasını bana ödünç vermişti. En hafif deyiimiyle göz açıcı bir kitaptı ve Bonaparte'ın yazarını hapse atmış olmasına şaşırmamıştım. "Kulübün işkence yaptığını mı söylüyorsunuz? Cinsel işkence mi?" diye sordum. Görüş alanımın dışındaydı Julia'nın dönüp bana baktığını gördüm. Kitabı okuduğumu ona hiç söylememiştim.

sadece okumak bile ruhumu tehlikeye atar.

Albay aceleyle, "Ben hiç katılmadım," dedi, "ama Sanderson'ın ima ettiği şey buydu. Ve bu tür faaliyetlerin onun zevklerine uygun olduğuna kolayca inanabilirim."

Bu kulübün Sanderson'ın ölümüyle bir bağlantısı var mıydı? Eğer gerçekten de insan kalbinin en karanlık köşelerine dalmışsa, o zaman belki de yol boyunca karanlık düşmanlar edinmişti.

"Ve nerede olduğu ya da hala devam edip etmediği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı.

"Lütfen hafızanızı yoklayın, önemli olabilir," diye ısrar ettim. "Yirmi yıl önceki bir üyenin adı bile yardımcı olabilir."

"Sanırım Covent Garden yakınlarında, St. Paul'un arkasındaydı ve sadece bir üye daha biliyorum ama onun adı size yardımcı olmaz. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür."

"Öyle bile olsa," dedim.

Albay omuz silkti. "Lord Evan Belford." Ona bakakaldım. "Ne?"

Şaşkınlığıma baktı. "Onu tanıyor muydunuz?" Julia araya girerek, "Sadece geçerken," dedi.

bir ses.

"Her zaman Sanderson'ı o kulüple ilgili bir şey yüzünden öldürmüş olabileceğini düşünmüşümdür," dedi albay, pastasını tekrar eline alarak. "Ya da belki öyle değildir. Durum ne olursa olsun, adalet yerini buldu. Hikâye hak ettiği sona ulaştı: Belford suçlu bulundu ve nakledildi, ben de borçlarımı ödedim. *Si finis bonus est totum bonum erit.*" Durakladı, kek ağzının yarısına kadar gelmişti. Önündeki cahil kadınlara nazikçe, "Yani her şeyin sonu iyi bitiyor," diye ekledi.

"Asıl çeviri 'Sonu iyi olursa, her şey iyi olur' şeklindedir," dedim dişlerimin arasından.

Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu hikayenin sonuna ulaşmaktan çok uzaktaydık.

- - -

Salonun kapısı albayın arkasından kapanır kapanmaz sandalyemden kalktım ve pencereye doğru yürüdüm,

meydanın orta bahçesine bakıyordu. Ağaçlar çoktan yapraklarını dökmüş, çakıllı yollar soğuk sabahta ıssızlaşmıştı.

"Buna inanmıyorum," dedim kasvetli manzaraya dönerek. "Lord Evan böyle bir kulübe üye olmaz. Sanderson'la olan ilişkileri hakkında hayati bilgileri de saklamaz."

Julia sandalyesinden olanları izledi. "Katılıyorum, pek olası görünmüyor. Belki de Albay kulüp konusunda yanılıyor, pek bir şey hatırlamadığını söylemişti. Ama doğru olsa bile, Gus, bu yirmi yıl önceydi. Hepimiz değiştik." Ellerimi birbirine bastırdım, belki de ekilmiş olan küçük şüphe tohumunu uzaklaştırmak için. "Öyle bir kulübe dahil olmak-" Hayır, bu tür kınanacak faaliyetleri dile getirmezdim. "Albay çok emin görünüyordu." Döndüm ve ikizim. "Ah, Julia, ya doğruysa?"

Sandalyesinden kalktı ve pencerede bana katıldı, eli benimkini buldu. Her zamanki gibi, elinin sıcaklığı bir nebze olsun sükûnet getirmişti. Gözlerimin içine baktı - önemli bir açıklamanın başlangıcı olduğunu biliyordum - ama keskin sonbahar ışığının gözlerinin altındaki karanlığı ve yanaklarının çizilmiş çukurlarını vurguladığını fark etmekten kendimi alamadım.

"Ona güvenin ve onun hakkındaki bilgilerinize güvenin," dedi. "Eğer onun böyle bir kulübe üye olacağını düşünmüyorsanız, o zaman gereksiz hayallerle kendinize eziyet etmeyin."

İyi tavsiye; tanıdığım adam acı çektirmekten zevk almazdı. Yine de sıkıntıma rağmen, başka - biraz daha fırsatçı - bir düşünce geldi. "Yine de Lord Evan kulüp hakkında bir şeyler biliyorsa, üyeleri hakkında da daha fazla şey biliyor olabilir. Sanderson hakkında daha fazla bilgiye sahip olabilecek biri."

Julia geri çekildi, ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Bunun nereye gittiğini anlıyorum."

Anlayış göstermesini umarak elini sıktım. "Onunla konuşmalıyız." Şüpheli koşullar altında bile, Evan'ı tekrar görme şansı kalbimde şarkı söylüyordu.

"Bu çok tehlikeli, canım. Bay Kent'in Kaçakçıları'nın hâlâ bizi izliyor olabileceğini kendin söyledin. Ayrıca, onu nasıl bulmayı düşünüyorsun? Ona mesaj göndermenin bir yolu yok."

Her iki durumda da doğru. Birileri bizi izliyordu ve Lord Evan'ın Jamaika'ya doğru yola çıkmış olması gerektiğinden, adaya yerleştğinde mektup dışında bir iletişim yöntemi ayarlamamıştık. Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çok tehlikeli olduğu için Londra'da olmadığı kesindi, ama bu da İngiltere'nin büyük bir bölümünü araştırmak zorunda bırakıyordu.

"Eskiden kaldığı White Hart'ı tekrar deneyebilirim. Ya da Leonardo'yu geri aldıktan sonra Bay Solson'un evinden nereye gittiğini bulmaya çalışabilirim." Ancak her iki seçenek de beni ikna etmedi.

Julia da öyle. "Açıkçası, White Hart'a geri dönmek için deli olmalı ve onu takip etmek imkânsız olurdu." Bir an için sorunu düşündü, sonra küçük bir gülümseme belirdi. "Hangi gazeteyi okuyor?"

"*The Times*, tabii ki." Kız kardeşimin zekâsını yakalamıştım. "Ah, bir reklam."

"Sadece senin ve onun anlayabileceği bir şey." Bir an için dudaklarını büzdü ama neşesini tam olarak zapt edemedi. "Belki bir evlilik ilanı: Kaliteli bir hanımefendi iyi karakterli bir eşkiya arıyor."

Homurdandım ve durumun ciddiyetine rağmen dayanamayıp ekledim: "Sessiz ve sempatik bir yapıya sahip, son derece prensipli ve mükemmel bir nişancı olmalı."

Julia kıkırdamaktan çaresiz bir halde eğildi ve destek için kollarımı kavradı. "Boyu bir metreyi geçmeli, her dansı yapabilmeli ve eskrim, binicilik ve at çalma gibi tüm erkeklik sanatlarında başarılı olmalı."

"Leonardo'yu o çalmadı!" İtiraz ettim. "Ama Sör Reginald'ın atını çaldı."

Bunu kabul etmek zorundaydım. "Yine de iyi bir amaç için." Biraz alaycı bir ciddiyetle konuştum. "Evlilik ilanından daha uygun bir şey bulacağız, çok teşekkür ederim."

Kız kardeşimin yüzü ciddileşti, kahkahası kayboldu. "Ama önünde hiçbir engel olmasaydı onunla evlenir miydin?"

Bu soruyu beklemiyordum. Ama yine de sorduğu soru bu değildi. İki elini de omuzlarımdan çektim ve kendi ellerimle sıkıca tuttum. "Hiçbir yere gitmiyorum canım," dedim.

"Ama bir gün, Lord Evan'ın adını temize çıkarabilirsek, çıkarabilirsiniz."

"Seni asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun." Bu onun en büyük korkusuydu: yalnız kalmak. Yalnız ölmek.

Yine de, eğer Lord Evan Belford'u bir şekilde toplumun gözünde rehabilite edersek, aşkımı gerçekten inkâr edebilir miydim? Bunu daha önce bir kez yapmıştım - Jamaika'ya giderken benden uzaklaşmasını izlemiştim - ve bunun kalbime maliyetini biliyordum.

The Times'ın reklamında karar kılmamız bir saat kadar sürdü.

Cheltenham'dan Bay LENNOX. Renegade ve Leonardo selamlarını yolladı. Her şeyin başladığı yerde 22 Perşembe öğlen buluşmayı öneriyoruz. Acil. Aynı şekilde cevap verin.

"Hain mi?" Julia sordu.

Yanaklarım kızardı ama gülümsemekten kendimi alamadım. "Bana böyle sesleniyor."

"Anlıyorum," dedi en donuk haliyle.

Lennox yerine Hargate adını kullanmayı tartıştık ama Julia, Bay Kent'in bu adın Evan'ın haydut takma adı olduğunu bildiğini hatırladı. Ancak Lennox, Evan'ın sadece birkaç kez kullandığı bir isimdi ve bu yüzden yaygın olarak bilinmiyordu. Gazeteyi okuduğunda bunun aşkımın dikkatini çekeceğini umuyordum. Eğer gerçekten de şu anda gazete okuyorsa.

"Bence Leydi Hester'a kardeşiyle temas kurmaya çalıştığımızı söylemeliyiz," dedi Julia. "Şüphesiz o da kardeşiyle iletişim kurmak isteyecektir."

İçimde bir şeyler sıkıştı. "Bence cevap verene kadar beklemeliyiz," dedim. "Cevap vermezse onu umutlandırmak istemem. Ayrıca, planlarımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

Julia uzun bir süre beni inceledi. "Nasıl istersen."

Şimdi, bunu Matbaa Meydanı'na ve *Times* ofisine en iyi nasıl ulaştırabilirim? Şöminedeki saate baktım.

"Sa a t beşi geçti," dedim. Lanet olsun, biz oraya vardığında, gazete ilanlara kapalı olacaktı. "Şimdi yazmak için çok geç. Yarın sabaha kadar beklemek zorundayım."

"Beş mi gitti?" Julia söyledi. "Lud, Berry'ler için giyinmeliyiz."

Reklama ve Lord Evan'a odaklanmışken, Berry kardeşlerin suaresine beklendiğimizi unutmuşum.

"Hiç havamda değilim," dedim.

"Saçmalık," dedi Julia, kapıya doğru ilerlerken. "Tartışmayı seviyorsun. Ayrıca, Albay Drysan'ın ifşaatını aklından çıkaracak."

Odadan çıkarken onu takip ettim. Elbette Berry'lere gidecektim ama hiçbir şey Lord Evan'ın Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri ile ilişkili olabileceği ihtimalini aklımdan çıkaramayacaktı.

- - -

Bayan Berry ünlü "çember "ini Kuzey Audley Sokağı'ndaki evlerinde düzenledi. Oldukça mütevazı bir evdi ama tıpkı iki ünlü kiracısı gibi temiz ve hoştu.

Kapıda bizi genç bir hizmetçi karşıladı ve reverans yaparak sargılarımızı aldı. Julia gözlerini, modaya uygun yeşile boyanmış ve ablasının oldukça gurur verici mermer bir büstüyle süslenmiş küçük koridorda gezdirdi,

Mary Berry, bir kaide üzerine yerleştirilmiş. Yakın arkadaşı Bayan Anne Damer tarafından yapıldığını hatırlıyorum.

"Son geldiğimizden beri yeni bir büfe almışlar," diye mırıldandı Julia. "Chesterfield. Çok güzel." Başını eğerek üst kata çıkan merdivenin yanında duran meşe büroya baktı. Eve döndüğümüzde kız kardeşimin Chesterfield kataloğuna bakacağından şüpheleniyordum.

"Leydi Augusta, ne kadar hoş! Ve Leydi Julia, her zaman bir zevktir," dedi Mary Berry, misafir odasının kapısına geldiğinde, koyu renk gözleri hoş geldin demekle parlıyordu. Arkasında, Agnes

-kız kardeşinin biraz daha solgun ve kısa versiyonu- kendi selamını gülümseyerek verdi. İkisi de reverans yaptı.

Bizim gibi Mary ve Agnes de ikiz olmasalar da kırklı yaşlarında evlenmemiş kız kardeşlerdi; Mary bir yaş büyüktü ve hepimizin içinde bulunduğu moda çevrelerinde daha dışa dönük ve ünlü olanıydı. Onlar da bizim gibi maddi açıdan bağımsızdılar. Ancak bizim babamızdan aldığımız mirası, onlar hiçbir şekilde akraba olmamalarına rağmen Orford'un 4. Kontu Horace Walpole'dan almışlardı. Walpole'un Berry kardeşleri topladığı bir tür aile olarak gördüğü söylenirdi. Garip bir kavram: toplanmış bir aile. Gerçi böyle bir aile, üyelerine daha çok sahip çıktığı için, alışlagelmiş yollarla kurulan bir aileden daha uyumlu olabilirdi.

"Bu gece her zamankinden daha kalabalık bir topluluk var," dedi Mary, Agnes'le birlikte onu salonda izlerken elini çevirerek topluluğu işaret etti. "Majesteleri Londra'da kalarak bize büyük bir iyilik yaptı."

Elbette şairler ve aktörler arasında ellerinde içkilerle oturan ya da ayakta duran politikacıların sayısını kastediyordu. Genellikle, Parlamento emekli ve lord olurdu.

politikacılar malikanelerine gitmişlerdi, ancak Napolyon'la savaşın yanı sıra Amerika ile savaş, Prens Naibini çok sevdiği Brighton'a her zamanki ziyaretini ertelemeye zorlamıştı.

Yeni başbakanımız Lord Liverpool'u gördüm, zaten bitkin görünüyordu ve yanında da İçişleri Bakanlığı sekreteri olan ve göreve henüz Haziran ayında gelen, oldukça endişeli görünen Vikont Sidmouth vardı. Lord Milroy ile hararetli bir sohbet içindeydiler. Julia'yla birlikte odaya girdiğimi gördüğünden emindim -gözlerini kırpıştırmaması ve ince dudaklarını büzmesi bunu gösteriyordu- ama geldiğimi kabul etme şerefini bana bahsetmedi. Fazla üzülmemiştim ama onunla konuşmak da istemiyordum.

Odada sadece altı kadın daha saydım; Mary misafir odalarında bizim cinsiyetimizden çok fazla kişinin bulunmasından hoşlanmazdı. Bir keresinde ona bunun nedenini sorduğumda, hiçbir toplantısının mavi çoraplıların kalesi olarak görülmesini istemediğini söylemişti. Sanırım mavi olarak etiketlenmekten ve dolayısıyla alay konusu olmaktan büyük korku duyuyordu. Belki de bu yüzden arkadaş canlısıydık ama çok iyi arkadaş değildik; bana göre erkekler tarafından konulan kurallara kadınlar tarafından karşı çıkılmadığı sürece hiçbir şey değişmeyecekti.

"Şüphesiz kardeşinizin de bu gece burada olduğunun farkındasınızdır," diye ekledi ve bizi odanın içine doğru götürdü. "Onu ağırlamaktan çok memnunuz. Belki o da müdavimlerimizden biri olur." Bakışları çok tanıdık bir omuz kümesine ve gür kestane rengi saçlara takılana kadar etrafına bakındı: Duffy, sırtı bize dönük, şöminenin yanında duruyordu. "Ah, işte orada, Bay Brummell ile birlikte."

Tanrım, Duffy'nin burada ne işi vardı? Julia'ya baktım: *Onunla konuşmayacağım.*

Julia çenesini eğdi: *Onu görmezden gelemezsin.*

"Ah evet," dedi Julia Mary'ye. "Şimdi ona varlığımızı belli edeceğiz."

Mary başıyla onayladı ve yeni gelenleri karşılamak için koşuşturmaya başladı.

"Ona varlığımı belli etmeyeceğim," dedim nefesimin altında. "Onu görmek istemiyorum ve eminim o da beni görmek istemiyordur."

"En azından onu selamlamalıyız, yoksa tuhaf görünecek," dedi Julia aynı yumuşak ve sertlikle. Elimi tuttu. "Lütfen, Gus. İzin ver bu işi bitirelim ve sonra bütün gece ondan uzak durabilirsin. Lütfen. Benim için."

İkizimi inkar edemezdim. Başımı sallayarak beni ağabeyimiz ve Bay Brummell'in şöminenin yanında sohbet ettikleri yere doğru çekmesine izin verdim.

Karşımızda duran George yaklaştığımızı fark etti ve hemen zarif bir selam verdi. "Leydi Augusta, Leydi Julia, iyi akşamlar."

Duffy isimlerimizi duyunca kaskatı kesildi, bu da utancıma rağmen beni biraz tatmin etti: Bu karşılaşmadan dehşete düşen tek kişi ben değildim. Yüzünü bize döndü.

"Bay Brummell, iyi akşamlar," dedi Julia. "Ve Duffy, seni görmek ne güzel."

Duffy'nin kaba selamına ikimiz de reverans yaptık.

"Kardeşlerim, sizi böyle bir toplantıda görmeyi beklemiyordum," dedi.

"Nedenini anlayamıyorum," dedim, tıpkı onun eğilmesi gibi kaba bir sesle. "Buraya sık sık geldiğimizin farkındasınızdır herhalde?"

Bana ters ters baktı. "Değildim."

"Harriet de burada mı?" Julia neşeyle sordu. "Düğün geziniz hakkında bir şeyler duymayı çok isterim."

"Tabii ki hayır. Böyle bir toplantıya katılmaya cüret etmezdi. Benim gibi o da siyasi tartışmaların erkeklerin işi olduğunu düşünüyor. Kendisi bu tür konularla ilgilenmez."

"Evet, güncel olaylar hakkında iyi bir bilgi ve takip etmek için keskin bir zeka gerekiyor," dedim yumuşak bir sesle.

Bay Brummell ailevi bir anlaşmazlık olduğunu sezmiş olacak ki bana eğlenen bir bakış fırlattı ve bir selam daha verdi. "Duffield, izninizle. Leydi Augusta, şüphesiz daha sonra konuşacağız."

Onun ayrılmasının ardından Duffy bana doğru eğildi, yüzü kızarmıştı. "Aptal bir atın satışı yüzünden Duffield House'u terk ettiğine ve düğünümüzü kaçırdığına inanamıyorum. Harriet ailemize nasıl bir hoş geldin dedi?"

Düğününden Hester'ı tımarhaneden kurtarmak için kaçtığım ve atımı el altından sattığı için kaçmadığım için cevap veremedim. Belli ki sessizliğimi daha fazla hakaret olarak algıladı.

"Savunma yok mu? Söyleyecek bir şey yok. Tabii ki yok. Yaptığın şey affedilemez!"

"Kesinlikle affedilemez değil, kardeşim," dedi Julia, yalvaran bir eli onun koluna koyarak.

En sevdiğine baktı. "Burada ne işin var senin?" diye sordu. "Burası ciddi tartışmaların yapıldığı bir yer, dedikodu ve iskambil kâğıtlarının değil."

En azından buna cevap verebilirdim. "Nereye gittiğimiz ve ne yaptığımız seni ilgilendirmez kardeşim."

"Lütfen olay çıkarmayın," diye ikimizi de usulca uyardı Julia.

Duffy Julia'ya döndü. "Bu gece seni de yanında sürüklediğine şüphe yok, ama gerçekten seni görmek isteyeceğim yer burası değil, Julia. İkiniz de bu tür gösterişlerin sizi gülünç duruma düşüreceği yaşa hızla yaklaşıyorsunuz." Bir dedikoducunun sesini taklit etti. "*Ah, Colebrook kardeşler, başbakana söyleyecek ilgi çekici ya da alakalı bir şeyleri olduğunu düşünüyorlar.* Eğer umurunuzda değilse

o zaman en azından bunun bana ve Harriet'e nasıl yansıdığını düşünebilirsiniz."

Elimi yumruk haline getirdim. Kesinlikle bir "dit" haline gelecek bir şey yapmadan önce çıkış yapmanın zamanı gelmişti.

"İyi akşamlar, Duffy," diye mırıldandım. "Umarım tartışmaya ayak uydurmayı başarabilirsiniz."

Julia'nın dirseğimin dibinde bana yetişmek için çabaladığını hissederek döndüm ve erkek topluluğunun arasından ilerledim.

Odanın diğer tarafına ulaştığımızda "İmkânsız biri," dedim.

"Artık bitti," dedi Julia, ama sesindeki incinmişliği duydum. Kavga etmemizden hoşlanmıyordu, sanırım ağabeyimizin beni affetmeyeceği fikri de hoşuna gitmemiştir.

"Gel, Gus, burada durup Duffy hakkında konuşamazsın.

Aramızda bir anlaşmazlık olduğu zaten herkesin malumu."

Kız kardeşim haklıydı. Odada, sohbetiyle kendime gelmeme yardımcı olacak bir tanıdık aradım. Agnes Berry tek başına duruyordu ve ilginç bir konuşmacıydı, çünkü o da Kız kardeşim, herkesi tanırdı.

Bu boş düşünce üzerine aklıma ilginç bir gerçek geldi.

"Julia, Agnes Berry'nin bir kadın olduğunu düşünmekte haklı mıyım?

Leydi Deelee'in özel arkadaşı mısınız?"

Toplum ve toplumdaki ilişkiler hakkındaki müthiş bilgisiyle ünlü olan kız kardeşim bana şaşkınlıkla baktı.

"Evet, Leydi Deelee evlenmeden önce de arkadaşlardı." Böylesine dikkat çekici bir hafıza becerisi karşısında kaşlarını kaldırdı - bu benim uzmanlık alanım değil. "Aferin."

"Onunla konuşmalıyız. Bakalım Deelee hakkında bir bilgisi var mı?" dedim.

"Ne yazık ki şansımızı kaçırdık," dedi Julia, pudralı peruk takan kötü şöhretli yaşlı bir haydut izlerken.

Agnes'e yaklaştı. "Bay Saxby onu köşeye sıkıştırdı."

Zavallı Agnes.

Julia etrafına bakındı, dikkati pencerenin yanında duran bir adama takıldı. "Bakın, bu Charles Whitmore. Geçen yıl tanışmıştık. Hatırlıyor musun? Leydi Melbourne'un ayininde. Ve başka etkinliklerde de sohbet etmiştik. Yabancılar Bürosu'nda müsteşar. Belki söyleyecek ilginç bir şeyleri vardır."

İkimiz de karşıda tek başına duran ve Lord Liverpool ile Vikont Sidmouth'u dikkatle izleyen söz konusu beyefendiye baktık. İtiraf etmeliyim ki, onunla ilgili sadece çok belirsiz bir anım vardı, bu yüzden unutulmaz toplantılar olamazdı. Julia'dan ancak bir santim yukarıda duruyordu, gözleri kısık ve bir parmağı porto bardağına dokunmaya devam eden gergin bir enerjisi vardı. Yabancılar Ofisi, Fransa ve Napolyon'la yapılan savaşa tepki olarak kurulmuştu ve belki de kıyılarımızdaki yabancılar hakkında istihbarat toplamak için tasarlanmış hükümet departmanlarının en opak olanıydı. İçişleri Bakanlığı ve Runner'larla olan ilişkileri ve faaliyetlerinin çoğı tam olarak açık değıldi.

"Ne keşfetmeyi umuyorsunuz?" diye sordum. Bay Kent hakkında bir şeyler öğrenmeyi mi amaçlıyordu? Departmanda Bay Whitmore kadar yüksek mevkide bulunan bir adamın, alçakgönüllü bir Runner hakkında hiçbir şey bilmeyeceğı kesindi.

"Hiçbir fikrim yok. Ama gel."

Elimi tuttu ve böylece bir kez daha, bu sefer Bay Whitmore'un yanına çekildim.

"Sizi burada görmek ne güzel, Bay Whitmore," dedi Julia, tüm çekiciliğini ona yöneltmiş olarak.

Bay Whitmore, ikimizin de üzerine gelmesinden biraz dehşete düşmüş bir halde eğildi. Yakından bakınca görünüşü pek de iyi değildi: ağzı oldukça küçüktü ve şu anda zoraki bir gülümsemeye gömülmüştü, çenesi de boynunun içine doğru çekilmiş gibiydi.

"Size sormak istediğim bir şey var," diye devam etti Julia. "Bow Street'te Bay Kent adında bir acenteyi tanıyor musunuz? Yollarımız kesişti ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Kız kardeşim, anlaşılan, doğrudan bir saldırıya karar vermişti.

Bay Whitmore bir an için ona şaşkın şaşkın baktı. "Onunla pek çok ajan arasında sadece biri olarak tanıştım, Leydi Julia. Adam hakkında fazla bir şey bildiğimi söyleyemem."

"O zaman bana bildiklerini anlat."

Gözümün ucuyla Agnes Berry'nin Bay Saxby'nin müstehzi bakışları arasından sıyrıldığını gördüm. Bay Whitmore'u kız kardeşimin yetenekli sorgulaması altında güvenle bırakabileceğimi biliyordum ve bu yüzden, mırıldanarak özür dileyip bir veda gülümsemesiyle Agnes'in yanına doğru ilerledim.

Bay Saxby'ye doğru başımı sallayarak, "Kaçtığın için aferin," dedim usulca. Pencerelelerin yanında Anne Damer'a yapışmıştı ve Anne'in ondan hafifçe uzaklaştığını görebiliyordum.

Agnes dudağını ısırıldı. "Ona Mary'nin Lord Sidmouth'un konuşması için hazırlanmasına yardım etmem gerektiğini söyledim. Kalmalıydım ama o çok..."

"Gerçekten de öyle," dedim ve alaycı, kadınsı bir gülümsemeyi paylaştık.

"Umarım bu gece de tartışmaya katılırsınız, Leydi Augusta," dedi Agnes. "Son çember çok canlandırıcıydı."

Duffy'nin bu tür hitabet iddiaları yüzünden alay konusu olduğumu söylediğini düşündüm. "Gerçekten de öyle."

Lord Sidmouth'un konusunu biliyor musunuz?"

"Sanırım Fransız Devrimi'nin hayaletini, mevcut Luddite taşkınlıklarını ve devrimcilerin nasıl bastırılacağını gündeme getirmeyi planlıyor." Gazetelerin Luddite olarak adlandırdığı, becerilerini kullanılmaz hale getiren makinelerin kullanılmaya başlanmasını protesto etmek için ayaklanan işçilerden söz ediyordu. Agnes içişleri bakanına baktı, sonra sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Şiddeti bastırmak için milislerin kullanılması, mektuplara el konulması ve hatta alt kademeler arasına casuslar yerleştirilmesi." Ağzını büzdü. "Gerekli olduğuna şüphe yok, ama bir hükümetin muhalefetin kökünü kazımak için kendi halkını gözetlemesinde hoş olmayan bir şeyler var, öyle değil mi?"

"Bu tür ajanların şu anda faaliyette olduğunu mu söylüyorsunuz?" Fransız Yönetimi'nin binlerce insanı *giyotine* göndermek için casuslar, ajan provokatörler ve muhbirler kullandığı biliniyordu. Elbette İngiliz hükümeti böylesine kötü şöhretli bir casusluk örneğini takip etmedi. Özellikle de ajan provokatörleri. Rahatsız edici bir düşünce.

"Bilenlerden duyduklarım bunlar," dedi. Mary'yle birlikte hareket ettikleri çevreler düşünüldüğünde, istihbaratının biraz inandırıcılığı vardı. "Çoğu hükümetin bu tür yaratıkları kullanmak zorunda olduğunu bilmeme rağmen," diye ekledi, "bu tür manevraların aşağılık olduğunu düşünmeden edemiyorum. Her türlü adil oyun anlayışını rencide ediyor."

"Sanki devrimcilerin tarafındaymışsınız gibi konuşuyorsunuz," dedim küstahça.

Agnes sahte bir telaşla kolumu tuttu. "Tanrı aşkına, Leydi Augusta, böyle bir şeyi fısıldamayın bile."

İkimiz de güldük, ama onun şakasının altında karanlık bir gerçek yatıyordu. Bugünlerde devrimden şüphelenmek çok kolaydı, hükümetin aşırı telaşı böyleydi. Bu 'nin 'inin üstünde , 'nin coşkusu ve vatanseverler vardı.

İngiltere'yi Fransa ile aynı kaderden kurtarmak için yurttaşlarını bilgilendirdi. İnsanların reform bayrağı altında toplandıkları için idam edildiği ya da nakledildiği 1793 ve 1794 yıllarını düşünmek yeterliydi. Şimdi bile, özellikle de toplumun beklentileri doğrultusunda yaşamayan herkes muhalif olmakla suçlanabiliyordu.

"Sanırım Leydi Deelee ile arkadaşsınız, Bayan Berry," dedim. Konuyu değiştirmek pek ustaca olmamıştı ama kız kardeşinin Lord Sidmouth'a yaklaştığını görebiliyordum, şüphesiz onu düzene çağırmaya hazırlamak için.

Agnes sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyleyim. Tanışıyor musunuz?"

"Hayır, ama kardeşim lord hazretlerinin iyi bir arkadaşdır ve Leydi Deelee'nin ilk işinin çok yakında olduğunu biliyorum. İyi haberler duymayı umuyordum. Hatta Lord Deelee'in Londra'da olduğunu duyduğum için burada olabileceğini düşündüm."

"Hayır, Londra'da değil. Cordale'de, onların malikanesinde. Daha dün Leydi Deelee'den bir mektup aldım ve varisi sağ salim teslim ettiğini, Deelee'in de bir süre kalacağı için çok memnun olduğunu bildiren mutlu haberi aldım. Çok sevindirici, değil mi?"

"Çok sevindirici." Ancak benim memnuniyetimin nedeni tamamen farklıydı: Deelee henüz Londra'ya gitmemişti ve şimdi geçici olarak Hester'ı aramaktan vazgeçecekti. Kısa bir mola, ama zavallı kızın biraz güç toplamasına izin verebilecek bir mola.

"Lordlar, bayanlar ve baylar," diye seslendi Mary konuşmaların uğultusu arasında, "lütfen kuzeydeki son olaylar hakkında konuşacak olan Lord Sidmouth için yerlerinize oturun."

Başımı sallayarak Agnes'ten ayrıldım ve kapıya yakın bir sandalyeye oturdum. Julia, Duffy'nin yanında bir koltuk bulmuştu.

Bay Whitmore'la konuşması oldukça çabuk bitmiş gibiydi. İlgi çekici bir şey bulmuş muydu? Şimdi başka bir görevi daha olduğundan şüpheleniyordum: kardeşimizi beni affetmeye ikna etmek. Duffy'nin öfkeli bir bakışını yakaladım, gözleri benimkiler kadar kısılmıştı. Julia'nın arayışının, benim affetme konusundaki eksikliğim ve onun daimi küçümsemesi göz önüne alındığında, nafile olduğundan şüpheleniyordum.

Diğer konuklarla birlikte ben de dikkatimi Lord Sidmouth'a çevirdim. Eğer Duffy bir hanımefendinin erkekler arasında münazara yapmasının uygun olmadığını düşündüyse, tamamen hakarete uğramak üzereydi.

Ne olduysa oldu, akşamki tartışma beni kısa bir süreliğine de olsa tedirginliğimden uzaklaştırmayı başardı. Duffy, Lord Sidmouth'un konuşmasından kısa bir süre sonra ayrıldı, ancak o ayrılmadan önce çok yerinde bazı noktalara değinmeyi başardım. Belki de bir argümanı düzgünce çarpıtmam Lord Sidmouth tarafından alkışlandığında yüzündeki karanlık ifadeden hoşlanmamalıydım, ancak Duffy içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkardı. Ve ne yazık ki ben de onun.

Arabayla eve dönerken Julia'ya Agnes'le yaptığım konuşmayı ve Deeley'in şu anki konumuyla ilgili sevindirici haberi anlattım. O da Bay Whitmore'dan almayı başardığı bilgileri aktardı.

"Pek açık sözlü biri değil," dedi, "sanırım konumu düşünüldüğünde bu mükemmel bir özellik. Bana Bay Kent'in gerçeğin peşinde aşırı inatçı olmasıyla ünlü olduğunu söyledi. Görünüşe göre, bazen üstleri tarafından kapatıldığı ilan edilen bir davayı araştırmaya devam ediyormuş. Bu tür faaliyetlerinden dolayı iki kez kınama cezası almış, ancak her iki olayda da yanlış adam tutuklanmış ve Bay Kent'in kanıtları üzerine serbest bırakılmış."

"Eh, bu tamamen Bay Kent'in lehine," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Julia. "Düşüncelerinde ve davranışlarında her zaman centilmendir, sence de öyle değil mi?"

"Çok centilmen biri," dedim ve kız kardeşimden yorgun ama ısıltılı bir gülümseme aldım.

Yine de Bay Kent'in centilmenlikten uzak olduğu inkar edilemezdi. Ve sorun da burada yatıyordu.

Times'ın ofisi Bridewell hastane hapishanesinin yakınındaydı, Blackfriars Köprüsü çevresindeki iskelelerin hemen yukarısındaydı - genellikle ton kadınlarının uğrak yeri olan bir bölge değildi.

Şehir arabamızın yağmurdan kirlenmiş penceresinden dışarı baktığımda sadece bir fırçacı dükkânının kirli gri tuğla cephesini ve dar patika boyunca başı eğik, geniş kenarlı şapkası ıslak bir şekilde sarkan bir adamın aceleyle yürüdüğünü gördüm. Sabah gerçekten de çok kasvetli olmuştu.

Matbaa Meydanı'na giden yollardan biri olan Union Caddesi'nde durmuştuk. Bir takırtıyla camı indirdim ve yüzüme çarpan soğuk sise aldırmadan başımı dışarı çıkardım. İleriden gelen bağırış ve küfürlere bakılırsa bir at arabası yolu kapatmıştı ve sürücüsü de ortalıkta yoktu. Engelden iki at arabası gerideydik. Arkama bakmak için döndüm. Grosvenor Meydanı'ndan beri bizi takip eden biri var mıydı? Bu, böyle bir izinsiz girişin ortaya çıkabileceği bir andı. Ancak arkamızdaki vagonun ötesini göremiyordum. Samuel arkadaki uşağın basamağından etrafa baktı, ıslak yüzünde bir sorgulama vardı. Başımı salladım ve dikkatimi tekrar arabanın önüne çevirdim.

"Weatherly," diye seslendim. Cevap vermedi. Sesimi yükselttim. "Weatherly!"

"Evet, leydim. Geliyorum."

Araba sallandı -Weatherly, John Driver'ın yanındaki gözetleme yerinden iniyordu. Arabanın içine geri çekildim ve pencereyi kapattım, kadife şapkamdaki yağmur serpintisini fırçaladım. Tüylerin ve ipek çiçeklerin verdiği gevşek hissiyata bakılırsa pek de iyi durumda değildi.

Weatherly arabanın kapısını açtı, paltosunun yakası kalkıktı ve şapkasının ağzından sular damlıyordu.

"Bizi takip eden birini gördün mü?" diye sordum. Samuel pek gözlemci bir genç olmadığı için bu görevi Weatherly'ye vermiştim.

"Belki leydim," dedi. "Üç arka tarafta, Grosvenor Meydanı'ndan bize yetişen bir hackney var."

Kalbim hızlandı. Elbette bu bir tesadüf olabilirdi.

"Aynı olduğuna emin misin?"

Başını salladı ve gözünden akan bir damlayı sildi. "Atın alevini tanıyorum. Sürücü de kırmızı bir fular takıyor."

Yani, takip ediliyor olma ihtimalimiz yüksekti. Ama kim tarafından?

"Kim olduğunu görebiliyor musunuz? Acaba Bay Kent olabilir mi?" Kız kardeşimin oğlu ya da o değilse bile meslektaşlarından biri olması akla yatkındı.

Weatherly başını salladı ve şapkasından bir su püskürdü. "Yolcunun kim olduğunu anlayamıyorum."

"*Times* ofisinden ne kadar uzaktayız?" "Üç tur sonra orada olacağız leydim."

Geri dönmeli miyim? Bir Runner'ı *The Times*'a götürmek ve ona aşağı yukarı şu bilgileri vermek istemedim

bir ilan vermek. Ancak bir sonraki gazetede yayınlanması için ilanı bugün göndermem gerekiyordu.

Ya da birinin bunu göndermesi ve takip edilmemesi gerekiyordu.

Zihnimde tuttuğum Londra haritası üzerinde konumumuzu belirlerken kaşlarımı çattım.

Hesaplarıma göre, Londra mücevher ticaretinin merkezi olan Ludgate Hill ve Hatton Garden'a çok yakındık. Ve dolayısıyla en sevdiğim kuyumcu olan Rundell, Bridge ve Rundell'e de yakındık. Retikülümü açtım ve yazdığım notu çıkardım.

"Weatherly, ilanı senin vermeni istiyorum." Kamaranın içine, ilgilenen gözlerden uzağa doğru eğilmesini işaret ettim ve katlanmış kâğıt parçasını ona uzattım. "Bunu gizli tut. Kaçakların planlarımızı bilmesine izin veremeyiz. Koşucu'nun dikkatini çekmek için Samuel'le birlikte Ludgate Tepesi'ne kadar yürüyeceğim. Umarım beni takip eder. Eğer gelirse, arabaya binip *Times*'ın ofisine gidin ve ilanı verin. Ya da araba çok uzun sürerse yürüyerek gidin. İşiniz bitince beni Rundell, Bridge ve Rundell'den alın. Sanki her zaman oraya gidiyormuşum ve arabanın temizlenmesini beklemek istemiymişum gibi olacak. Eğer beni takip etmezse, doğruca Rundell'e gidin ve daha sonra tekrar deneyelim."

Weatherly notu aldı ama yüzü sıkıntılıydı. "Bu plan hoşuma gitmedi leydim. Samuel'le bile olsa, burası bir hanımefendinin yürüyebileceği bir yer değil. Peki ya bu Runner size yaklaşırsa?"

"Sadece kısa bir mesafe," dedim. "Ve bana yaklaşacağından şüpheliyim. Özellikle de kuyumculara girdiğimde."

Weatherly, "Samuel yerine size eşlik etmeme izin verin," dedi.

Elimi koluna koydum -genelde yapmadığım bir özgürlüktü bu, ama bunun önemini anlaması gerekiyordu.

bildiri güvenli bir şekilde yerleştirildi. "Hayır, dostum. Bunu sana emanet ediyorum. Başka kimseye değil."

Ağızı buruştu -hâlâ planı beğenmemişti- ama başını salladı ve paltosunun altına sakladığı kâğıtla birlikte kulübeden çıktı.

Retikülümü ve şemsiyemi aldım, uzattığı eli tuttum ve arabadan inerek ıslak yola çıktım.

"Samuel," diye seslendim.

Uşağım arka basamaktan aşağı salındı ve gençliğin verdiği emin bir sıçrayışla yere indi. "Evet, leydim."

"Daha fazla beklemeyeceğim. Rundell'e doğru yürüyeceğim," dedim yüksek sesle.

Sonunda yağmur kesilmişti, ben de şemsiyemi ona uzattım. Weatherly'ye son bir kez bakarak çamurlu patikada ilerlemeye başladım. Görüş alanımın bir köşesinde Weatherly'nin Samuel'i bir an için durdurup kulağına bir şeyler mırıldandığını gördüm. Samuel talimatı başıyla onayladı ve birkaç uzun bacaklı adımla arkamdan yürümek için yetişti.

Hackney'deki yolcunun da inip inmediğini görmek için omzumun üzerinden bakmaktan kaçınmak için tüm öz disiplinimi kullandım.

Union Street ve Water Lane'in köşesine kadar sakın sakın yürüdüm. Eğer yanılmıyorsam, bu yol beni Ludgate Hill'e, Rundell, Bridge ve Rundell'e çok yakın bir yere götürecekti. Rotamı inceledim. Water Lane, diğer iki sokakla çarpık bir kavşakta son bulan, yan yana duran isli ve karanlık binalar topluluğuydu. Beni gerçekten Ludgate Hill'e götürecek miydi? İnsanlarla dolu olacağını düşünmüştüm ama sadece iki ağırbaşlı adam, derin bir sohbeta dalmış, sokağın yokuşunu tırmanıyordu.

Görünüşe göre öz disiplinim sandığımdan çok daha sınırlıymış: Samuel'e hitap eder gibi dönmekten kendimi alamadım.

büyük figürünün arkasındaki yolu ve patikayı hızla taramak için.

Gerçekten de biri arabadan inmişti. İstedğim buydu ama yine de adamı görünce tüylerim diken diken oldu. Bay Kent olacak kadar iyi giyimli değildi ve Runner'ın boyuna da sahip değildi. Yine de geniş bir yapısı ve bana bir orta sıklet boksörünü hatırlatan atletik bir hareket tarzı vardı. Kırmızı bıyıkları mı parlıyordu? Bunu anlamak zordu: Şapkasını aşağıya doğru çekmişti ve yüzünün etrafına yüksek bir atkı takmıştı. O da Hyde Park'taki adam gibi kambur duruyordu. Bu meşhur Mulholland mıydı?

Samuel'e gereksiz yere, "Water Lane'den yukarı çıkacağız," dedim.

İki ayık giyimli adam artık görünmüyordu, yol artık boştu. Pardösümün ve önlüğümün eteklerini topladım ve yol kenarındaki dar patikadan yukarı çıkmaya başladım, alarımın karıncalanması kürek kemiklerimin arasında bir tehlike kaşıntısına dönüştü.

Kaldırım boyunca yolumu bulmak biraz konsantrasyon gerektirdi. Aşırı yağmur -yolun adı düşünülüğünde oldukça uygun- bayraklardan aşağıya doğru akan dereler oluşturmuş, su yol boyunca pis dışkı ve kir kümeleri toplamıştı. Yolun yarısına geldiğimde bir şapkacının önünde durdum ve yorgunluk numarası yaparak bir süre etrafımı inceledim.

Adam bizi yolda takip etmişti. Weatherly artık gözetlenmeden ilanı yerleştirebilecekti ama hissettiğim tehdit duygusunu hesaba katmamıştım.

Yabancı yaklaşık elli adım ötede durdu, ellerini paltosunun ceplerine sokmuş bizi izliyordu. Kendi işine bakıyormuş gibi davranmıyordu. Atkısının kıvrımlarının üstündeki bakışları düz ve soğuktu ve kambur duruşu

kambur bir kendinden şüphe değil, daha ziyade küstah bir özgüven gibi görünüyordu.

Samuel de sonunda onu görmüştü. "Bu adam bizi takip mi ediyor leydim?" diye sordu nefesinin altından.

"Belki de."

Samuel dikleşti, açık teni savaştan dolayı kızarmıştı.

"Hayır, onu tanımayın," diye ekledim hemen. "Biz devam edecektir."

Tekrar yürümeye başladım. Samuel, görüş alanımın dışında, şemsiyeyi bir silah gibi tutuyordu. Eğri büğrü köşeye ulaştık. Sokak tabelalarını okudum: sağımızda Pilgrim Sokağı; solumuzda Küçük Köprü. Her ikisi de sonlarını gizleyen bir kavisle. Şimdi nerede?

Samuel, "Hâlâ arkamızda leydim," diye rapor verdi.

Her iki yol da kör bir seçimdi. O zaman Pilgrim Sokağı, ama sadece Bunyan'ın kitabı Julia'nın favorilerinden biri olduğu için. Ben adımlarımı hızlandırdım, Samuel de bir adım geride kalmak için kendi adımlarını ayarladı. Vitrinleri kahverenginin tonlarında postlarla dolu bir kürkçünün ve bir şarap tüccarının önünden geçerek devam ettik ve yoldaki viraja biraz hızlı vardık.

Ah, ileride Ludgate Tepesi vardı. Omzumun üzerinden baktım. Adam şimdi otuz adımdan daha az arkamızdaydı. Bu kadarı yeterdi: Bu kabadayı tarafından korkutulmayacaktım. Ayrıca Weatherly şimdiye kadar ya at arabasını geçmiş ya da yaya olarak yoluna devam etmişti.

Durdum ve gölgemizle yüzleşmek için döndüm. Samuel yanımda pozisyon aldı ve adama ters ters baktı.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum. Adam kavgacı bir tavırla bana baktı.

Cevap arkamızdan geldi. "Ben, gerçekten, Leydi Augusta'yım."

Başka bir adamla yüzleşmek için döndüm. Nereden gelmişti bu adam?

Kumral saçları, kızıl bıyıkları ve kambur duruşuyla değil, gücünü bilen bir adamın duruşuyla dikkatimi çekti. Eğer yoldaşı bir orta sıklet ise, bu adam da ona uygun heybetli boyuyla bir ağır sıkletti. Görünüşe göre Mulholland sonunda ortaya çıkmıştı.

Arkasındaki sokakta yaya yoktu ama ileride başka bir adam Ludgate Hill'den sokağa girmeye çalışan bir hanımefendi ve beyefendinin yolunu kesti. Birbirinden ayırt edilemeyen sözcükler sarf edildi ve çift, vücutlarının her çizgisinde alarmla koşarak uzaklaştı. Yüce Tanrım, adam herkesin girmesini engelliyordu.

Kapana kısılmıştık.

Bunun farkına varmak beni geri adım attırdı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum. Siz kimsiniz?" diye sordum. En azından sesim titremedi.

Adam ironik bir nezaket gösterisiyle başını eğdi. "Ben James Mulholland, ama sanırım bunu biliyorsunuz."

"Ne istiyorsun?"

"Sanırım bunu sen de biliyorsun." Sararmış dişlerini gösteren bir gülümsemeyle söylemişti bunu. Yüz hatları vücudunun ağırlığını yansıtıyordu: büyük çene, geniş elmacık kemikleri -bir çocuk gibi soluk altın çillerle serpiştirilmiş- ve kalın kumlu kaşlar.

"Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

O ağır çenesini yoldaşına doğru salladı ve Samuel'in inlediğini duydum. Etrafımda döndüm. Diğer adam uşağını duvara doğru itmişti, eli çocuğun boğazındaydı. Samuel şemsiyeyi bir sopa gibi kullanarak acımasız tutuşun içinde çırpınıyordu. İri yarı adam şemsiyeyi elinden alıp yere fırlattı, sonra da karnına bir yumruk indirdi. Samuel'in nefesi kesildi.

İleri atıldım. "Durdurun şunu! Bırak onu!"

Mulholland yolumun karşısına geçerek hızımı kesti. "Lord Evan Belford'la buluşmaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Elimden geldiğince soğukkanlılığımı koruyarak kendimi toparladım. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Kuyumcuma gidiyorum." Çok yakınımda duruyordu - kıyafetlerinin ve vücudunun küf kokusunu alabiliyordum- ama geri adım atmayı reddettim. Öfkemin altındaki korkuyu görmemeliydi.

Mulholland emrindekine başıyla işaret etti. Adam yumruğunu Samuel'e tekrar indirdi. Çocuk hırıldadı, üç boynuzlu atı başından çamura düştü. Çılgınca bir hamle yaptı ve saldırganın kafasının yan tarafına bir darbe indirdi ama ağır adam bunu fark etmedi bile.

"Hanımınız nereye gidiyor?" Mulholland Samuel'e seslendi. "Söyle bana, Pritchard gitmene izin verecek."

"Kuyumcular, yemin ederim!" Cesur çocuk.

"Bundan emin misin?" Mulholland sordu. Başını bir kez daha sallayınca Pritchard'ın yumruğu uşağımın böğrüne daha da sert bir şekilde saplandı. Samuel inledi.

Mulholland'a ters ters baktım. "Size gerçeği söyledi. Bırakın gitsin."

"Bunun doğru olmadığından eminim çünkü ortak dostumuz Bay Kent bana sizin ve Belford'un King's Lynn yolunda el ele olduğunuzu söyledi. Bu yüzden Pritchard, siz bana Belford'un şu anda nerede olduğunu söyleyene kadar adaminıza hizmet etmeye devam edecek."

Mulholland King's Lynn'i biliyordu. Ve eğer söyledikleri doğruysa, Bay Kent bize ihanet etmişti. Kent'i suçlayabilir miydim? Ne de olsa o bir Runner'dı ve Lord Evan'a olan yükümlülüğünü yerine getirdiğini açıkça belirtmişti. Ama Julia ve beni tehlikeye attığının da farkında olmalıydı. Belki de saygısı Julia'nın umduğu kadar güçlü değildi.

Durum ne olursa olsun, benim ve daha da önemlisi Samuel'in artık cehalet numarası yapmaya gücümüzün yetmeyeceği açıktı. Artık gerçek olmak zorundaydı. Ya da en azından gerçeğin bir versiyonu. "Lord Evan Belford'u üç haftadır görmedim. Bildiğim kadarıyla Jamaika'ya doğru yola çıktı. Tek bildiğim bu. Şimdi adamımı serbest bırak ve yolundan çekil."

Mulholland başını eğdi, keskin gözlerle beni değerlendirdi. "Sanırım daha fazlası var."

"Leydim sizin gibilere cevap vermek zorunda değil," diye yiğitçe çıkıştı Samuel ve bir darbe daha yedi. Acı dolu homurtusuyla irkildim.

"Daha fazlası yok," dedim sertçe.

Mulholland hamle yaptı, eli ön koluma dolandı, acısı etimi ve kemiğimi delip geçti. Birden dengem bozuldu, öne doğru savruldu, yaralı omzum Mulholland'ın göğsündeki sert kaslara çarptı. Eski acı, yeni bir ıstıraba dönüşerek içimi ürpertti. Bir şey mi yırtılmıştı? Soluk soluğa kaldım, nefesim kesik kesik acıyordu.

"Sert seviyorsunuz, değil mi leydim?" Beni vücudunun uzunluğuna sıkıca tuttu, ağzı kulağıma yakındı, nefesi kötü dişler ve biranın kokuşmuş bir karışımıydı. "Belford nerede, seni yaşlı kedi?" diye fısıldadı, yumuşak sorusu bağırmasından daha tehditkârdı.

Kolumu sıkıca kavradı ama acımasız tutuşunu değiştiremedim. "Dokunma bana!" Vücut ağırlığımı göğsüne doğru ittim ama onun hareketsiz cüssesi üzerinde hiçbir etki yaratamadım. "Bana bu şekilde dokunamazsın!"

Güldü. "Görünüşe göre yapabilirim." Göğsümü kavradı, kalçalarımın kemiklerini yumuşak ete doğru sertçe itti. Parmaklarını soktuğunda kendimi geri çektim. "Bu Belford'un

Öyle mi? Senin için sarkık bacaklarını yoğurur mu? Nerede o kadın?"

Bir an için zihnim kükredi, buz gibi bir korku ve iğrenme mengenesi beni dondurdu. Bir erkek bana hiç bu şekilde dokunmamıştı.

Asla!

"O gitti," diye tısladım ve elimdeki botu ayağının üstüne indirdim. İrkildi, kolumu tuttuğu yerden çekip geri çekilmeme yetecek kadar irkildi. Çöktüm, vurmaya, tırmalamaya, hatta tükürmeye hazırdım ama peşimden gelmedi, sadece ince dudaklarında küçümseyen bir kıvrımla beni izledi.

"Seni Bow Street'e şikayet edeceğim!" Elimi hırpalanmış göğsüme bastırarak söyledim. "Onlar tarafından kiralanmış olabilirsin ama rütbeli birine karşı bu şiddete göz yummayacaklardır."

Mulholland burnunu çekti. "Devam edin. Beni ihbar edin. Hiçbir şey çıkmayacak." Özenli bir selam verdi. "Senin rütbendeki biri için bile." Dikkatini adamına çevirdi. "Burada bir şey yok. Hadi gidelim."

Pritchard Samuel'i serbest bıraktı ve ona son bir sert yumruk attı. Uşağım nefes almak için yutkunarak duvara yaslandı.

İki adam Pilgrim Sokağı'nın tepesindeki yoldaşlarına doğru ilerledi. Arkalarına bakmadılar. Köşeyi dönüp gözden kaybolduklarında hâlâ çömelmiş olduğumu fark ettim. Elimi hâlâ göğsüme bastırıyordum. Nefesimi düzene sokarak doğruldum.

"Beni affedin leydim. Onu durdurmalıydım," dedi Samuel, duvarı kullanarak kendini ayağa kaldırdı. "Bay Weatherly benim bağırsaklarımı jartiyer olarak kullanacak."

"Tuzağa düşürüldük Samuel. Senin hatan değil. Yürüyebilir misin?" Ben tam olarak değildim emin değildim yürüyebilirdim; bacaklarım

Titriyor.

"Elbette leydim." Yelekliğini çekiştirerek düzeltti ve eğilerek ıslak üç boynuzlu atını aldı, bu hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. Fötr şapkasını bir kez salladıktan sonra tekrar başına geçirdi. Kaldırım taşlarını geçti -gençlik zıplaması gitmişti- ve bana kolunu uzattı. "Kardeşlerimden daha kötülerini gördüm."

Yalan olduğu belliydi ama geçmesine izin verdim. Doktoru çağıracaktım.

McLeod eve döndüğümüzde, çocuğun tek parça olduğundan emin olmak için.

Koluna girdim ve birlikte Ludgate Hill'in işlek caddesine doğru topallayarak yürüdük.

Bay Bridge randevusuz geldiğimi görünce biraz şaşırdı, ama her zamanki gibi beni evine kabul etti.

zarif sergi salonu, cecek ikram etti ve titreyerek görmek istediğim yeni turkuaz parrleri getirdi. Sakin ve nazikçe neşıli varlığı, iki kadeh mkemmek kanaryayla birlikte bacaklarımdaki titremeyi yatıştırmaya ve imdeki buzu dağıtmaya yardımcı oldu.

Noel in Julia'ya turkuaz bir set sipariş ettim ve yakut kabaşonlarla süslü iki zarif gümüş çizme hançeri seçtim: biri Lord Evan in, kartuşun üzerine baş harfleri kazınacaktı - özenle işlenmiş bir *E ve B ve diğer de* kendim in *A ve C*. Bu sabahki olaylardan sonra, kendime ait bir hançer ihtiyatlı bir fikir gibi göründü.

Bay Bridge hançerleri oyup kutulayıp paketlediğinde, araba dışarıda durmuş ve Weatherly arabanın kapısını açmak in aşağı inmişti. Kuyumcunun penceresinden başıyla küçük bir selam verdi: İlan eri girmişti. Vücudumdaki gerginlik azaldı.

Çok geçmeden, Weatherly'nin karşı koltukta oturduğu vagona geri döndüm.

"Her şey yolunda gitti mi? Kimse seni izlemiyor muydu?" Uzaklaşırken sordum, momentum beni koltuğa doğru geri çekti.

"Kimse yok leydim. İlan yarınki gazetede ve önümüzdeki hafta boyunca yer alacak, tabii ki Pazar günü hariç." Durakladı. "Samuel bana olanları anlattı. Çocuk sizi yeterince koruyamadığı için sarsılmış ve mahcup olmuş. Sen...?"

"Yeterince iyi," dedim hızla, omzumdaki yeni ağrıyı görmezden gelerek. "Samuel en kötüsünü yaşadı. Büyük baskı altında bile Rundell'lerin hikâyesine sadık kaldı."

"Ona gerçek varış noktamızı kimsenin bilmemesi gerektiğini söyledim.

O iyi bir çocuk," dedi Weatherly.

"Aynen öyle. Eve varır varmaz Thomas'ı gönder ve Dr. McLeod'un gelip çocuğu görmesini söyle."

Weatherly başını salladı. Durakladı, bakışları nazikçe değerlendiriyordu. "Ve belki de kendiniz için, leydim," diye söze girdi.

Saçma bir şekilde yükselen gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışarak öneriyi geri çevirdim. "Yeterince iyiyim," diye tekrarladım ve onun endişesinden uzaklaşarak pencereden dışarı baktım. "Bu bir hakaretti, ama daha fazlası değil. Bunu bir daha konuşmaya gerek yok. Kimseye."

Weatherly bakışlarını üzerimde sabit tuttu. "Mulholland-" Durdum ve ekşiliği yuttum.

onun ismine eşlik ediyordu. "Mulholland, Bay Kent'in Lord Evan'la olan bağlantımızı ifşa ettiğini söyledi."

"Bu doğru olmayabilir," dedi Weatherly. "Ya da belki baskı altında söylenmiştir. Leydi Julia'yı tehlikeye attığını düşünemiyorum."

"Belki de. Umarım değildir. Asıl endişe verici olan Mulholland'ın herhangi bir tepkiden korkmuyor gibi görünmesi. Hatta saldırısını rapor etmem için bana meydan okudu."

Weatherly bu bilgiyi kaşlarını çatarak değerlendirdi. "Bu sadece iki şeyden biri anlamına gelebilir."

Haklıydı: sadece iki olasılık vardı. Onun zihninin de benimkiyle aynı şekilde çalıştığı açıktı.

Eldivenli işaret parmaklarından birini diğerine vurarak ilkinin saydı. "Mulholland sonuçları öngöremeyen, kendine aşırı güvenen bir aptal."

"O aptal değil," dedim açıkça.

"Hayır, ben de öyle düşünmüyorum." İkinciye kapattı. "Kendisini rütbeli biri tarafından korunduğunu düşünüyor."

"Bence durum bundan daha da kötü," dedim.

"Gerçekten de öyle," dedi Weatherly yumuşak bir sesle. "Sadece rütbeli biri tarafından korunmakla kalmıyor, şöhreti göz önüne alındığında, Lord Evan'ı canlı getirmesini değil, öldürmesini emretmiş olabilecek biri tarafından da korunuyor."

"Evet." Pencereden dışarı, geçen dükkânların önlerine baktım. Yağmur yeniden başlamıştı, iyi giyimli insanların üzerinde birkaç şemsiye açılmıştı ama çoğu insan omuzlarını kamburlaştırmış ve çamurlu patikalarda adımlarını hızlandırmıştı. "Peki Lord Evan'ın ölmesini kim ve neden istiyor?" Tekrar Weatherly'ye baktım. "Ve daha da önemlisi, onları durdurabilir miyiz?"

Weatherly alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Bilmiyorum leydim ama anladığım kadarıyla deneyeceksiniz."

- - -

Araba Grosvenor Meydanı'ndaki evimizin önünde durdu. omzumu ovuşturdum; ağrı kaymamıştı. eve dönerken. Belki de Dr. McLeod'u görmek akıllıca olacaktır.

Weatherly beni indirmeye hazırlanırken Rundell kutusunu topladım ve dışarı diğer baktım.

pencereden meydanımızın ortasında duran çitlerle çevrili büyük bahçeye baktı. Demir parmaklıklara bağlı siyah bir at duruyordu. Tanıdık bir siyah at, aynı derecede tanıdık bir Elliott eyer.

Caesar, Bay Kent'in bineği.

Peki, Bay Kent ne zamandır buradaydı? Ve şimdi bizi Mulholland'a ihbar etmiş olma ihtimali varken ona ne diyecektim?

Weatherly'nin elini tutup arabanın merdivenlerinden inerken, "Bir arayanımız var," dedim.

"Evet, gördüm." Weatherly kapıyı kapattı. "Yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

Oturma odamızın penceresine baktım. "Hayır, ben hallederim."

Weatherly içeride önce kutuyu, sonra eldivenlerimi, şapkamı ve pelerinimi çıkardı. Bay Kent'in şapkası yan masaya konmuştu ama ceketini göremedim. O halde kısa bir görüşme. Belki beklediğinden bile kısa.

"Dr. McLeod'un ne zaman geleceğini söyle," dedim. "Ne de olsa onu göreceğim."

"Elbette leydim." Weatherly'nin sesindeki rahatlamayı duydum.

Aslında görgü kuralları ve sağduyu, nemli at arabası elbisemi ve çamurlu botlarımı değiştirmemi ve omzuma bakmamı gerektiriyordu ama bu yüzleşme ertelenemezdi. Yan buklelerimi düzelttim, nemli eteğimi silkeledim ve acının ötesine odaklandım.

Savaşa hazırız.

Merdivenleri sakın bir tempoyla çıktım, çünkü sevgili kız kardeşime üzüntü vermem fazlasıyla olasıydı ve durumun tüm ciddiyetine rağmen bu sonuca doğru acele edemezdim.

Misafir odasının kapısında uşak yok. Olağandışı.

Kapıyı çalmak için kapalı elimi kaldırdım ve durdum. İçeriden sesler geliyordu. Ve kız kardeşimin kahkahası. Parlak ve kaygısız. Uzun zamandır bu kadar keyif dolu bir kahkaha duymamıştım. Vicdanımın parmak sallamasına aldırmadan kapalı kapının ardında biraz daha durup dinledim. Boğuk sesler, hem kız kardeşimin kahkahası hem de Bay Kent'in daha alçak perdeden gelen eğlencesiyle kesilen canlı bir sohbetin -belki de cilveleşmenin- hızlı ritmini tutuyordu.

Julia'nın keyfini kaçırmak istemiyordum ama ihanete uğrayıp uğramadığımı bilmek zorundaydım.

Tahtaya vurduğum ve kapıyı açtım. "Augusta!" Julia söyledi. O ve Bay Kent kapının önünde duruyordu. Gençliğimizdeki Lawrence portresi. Kız kardeşimin gözleri parlıyordu ve ağzında hâlâ bir kahkaha şekli vardı. Son maceramızdan dolayı kolu askıda olan Bay Kent oldukça yakınımızda duruyordu. Julia kayıtsız bir adım uzaklaştı. "Dönmüşsünüz."

Açıkça.

Odaya girdiğimde, "Bay Kent ve ben Bay Lawrence'ın fırça darbelerini inceliyorduk," diye ekledi.

"Leydi Augusta, sizi tekrar görmek ne güzel." Bay Kent selam verdi.

Âdeti olduğu üzere çok iyi dikilmiş bir takım giymişti: geniş omuzlarını en iyi şekilde ortaya çıkaran mavi yün bir ceket, Koşucular tarafından sıkça giyilen ve onlara Robin Redbreast lakabını kazandıran kırmızı saten bir yelek ve son derece iyi oturtulmuş bir pantolon. Askısı bile bembeyaz muslin kumaştan yapılmıştı. Kız kardeşiminki gibi onun yüzünde de kahkahanın kalıntıları vardı, gizli bir ihanet barındıran bir adamın yüz ifadesine hiç benzemiyordu.

"Sorun nedir?" Julia dedi ki, nihayet böldüğüm anı bir kenara bırakmış ve doğrudan bana bakıyordu. Yere geçti, ellerimi tuttu ve yakından baktı

Yüzümü. İkizimden pek bir şey saklayamıyordum. "Yaralanmışsın!"

"Mulholland," dedim ve Bay Kent'e baktım. "Bana saldırdı ve Lord Evan'la olan bağlantımız hakkında onu bilgilendirdiğinizi söyledi."

"Sana saldırdı mı?" dedi o ve kız kardeşim hep bir ağızdan.

"Dr. McLeod'u çağırmalıyız," dedi ablam ellerimi daha sıkı kavrayarak. Ama gözleri yine Bay Kent'in üzerindeydi, bu kez sitemle bakıyordu.

Bay Kent öne çıktı. Endişesi gerçek gibiydi, yüzündeki kederli ifade de öyle.

"Samuel incindi. Ben sadece hakarete uğradım," dedim. "Dr. McLeod ikimiz için de yola çıktı." Bir erkeğin önünde saldırıyı kesinlikle detaylandırmayacaktım. Julia ikna olmamış bir şekilde bana baktı. Bay Kent'e ters ters bakarak aceleyle yoluma devam ettim. "Mulholland'a haber verdiniz mi? King's Lynn'de Lord Evan'la birlikte olduğumu biliyordu!"

"Sizi temin ederim ki ona haber vermedim." Yarı yarıya Julia'ya döndü. "Şerefim üzerine söylüyorum, haber vermedim. Adamla konuşmadım."

Bay Kent'in, kendisine hiçbir yararı dokunmasa bile onurunu sonuna kadar koruduğunu görmüştüm. Görünüşe göre doğruyu söylemiş.

"Sana inanıyorum," dedi Julia, elini kısa bir süreliğine adamın yaralanmamış koluna koyarak. Bu samimiyeti fark ettiğini gördüm. Benim gibi. Julia bana baktı - düşüncelerimi endişeyle kontrol etti. Öyle olsun. Başımı öne eğdim. "Sana inanıyoruz," diye ekledi kararlılıkla.

Eğildi.

"Ama durum böyleyken, Lord Evan'la benim King's Lynn'de olduğumuzu nereden biliyor?" diye sordum.

Bay Kent, "Akıl hastanesiyle ilgili raporumu Bow Street'e sundum," dedi. "Bu gizli bir rapordu çünkü

Soylu ailelerin üyeleri hakkında bilgiler ve sizi temin ederim ki Lord Evan'dan ya da sizden gerçek isimlerinizle bahsetmiyordu."

"O zaman birileri bizim de işin içinde olduğumuzu keşfetti."

"Mulholland bunu kendisi çözmüş olabilir.

raporları gördü," dedi Bay Kent. "O zeki bir adam ve King's Lynn'e gidip insanları sorgulayabilecek kaynakları var. Öyle olsa bile, gizli raporlar sadece sulh hakimleri içindir. Eğer Mulholland bunları görmüşse, Sulh Ceza Mahkemesi'nin üst kademelerinden birileri ona yardım ediyor olabilir."

Ya da ona emir verdiğini düşündüm ama bunu dile getirmedi. "Bow Street'te bir yargıç mı?" diye sordum. Bu olasılıkları sınırlayabilirdi.

"Mahkemelerden herhangi biri olabilir. Ve herhangi bir sayıda yargıç ya da resmi ya da başka bir şekilde onlara erişimi olan herhangi biri olabilir." Bir an için gözlerini uzaklara dikti. "Ya da İçişleri Bakanlığı ya da Yabancılar Bürosu."

"Bu çok fazla insan demek," dedim sönük bir sesle.

"Mulholland'ın sana saldırması beni şok etti," dedi Julia. "Herhalde misilleme yapılacağını biliyordur."

Tereddüt ettim. Bay Kent'i de bu işin içine çekmek istiyor muydum?

Bana dikkatle baktı. "Misillemeden korkmuyor, değil mi?"

Koşucu çok zekiydi. "Öyle bir şey yapmadı. Bunun yerine bir rapor istedi."

"Ah." Bay Kent. Kent ovuldu onun Çene.

"Yüksek gerçekten," mırıldandı.

Gözlerimiz ortak bir kavrayış anında buluştu. "Evden çıkarken dikkatli olun," diye ekledi Bay Kent.

"Mulholland'ın Londra'nın her yerinde burnu var."

"Burunlar mı?" Julia yineledi.

"Özür dilerim, Leydi Julia. Hırsızların dilinde muhbir anlamına geliyor." Bay Kent'in yıpranmış teni, bu kadar basit bir deyim kullandığı için hafifçe renklendi. "İyi para ödüyor ya da baskı yoluyla sadakat elde ediyor."

Pilgrim Sokağı'nda aniden arkamda böyle mi belirdi? Burunları seyahat rotamızı mı gözlüyordu?

"Lord Evan'ın planladığı gibi gittiğini varsayıyorum." Mr. Kent sordu.

"Evet," dedim hemen, Julia'dan gelebilecek talihsiz bir açık sözlülüğü engellemek için. "Mulholland'a da aynısını söyledim, ama sanırım bana inanmamayı tercih ediyor." Kız kardeşime baktım. Neyse ki Bay Kent'e gerçeği söyleme eğilimi göstermiyordu.

Bay Kent, "Belki de Mulholland sizinle yüzleştikten sonra sizi rahat bırakacaktır," dedi. "Ben gideyim ve onun planları ve size karşı niyeti hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalışayım." Başını eğdi, gözleri Julia'nın üzerindeydi.

Julia, "Ama bunun sizi ve konumunuzu riske atacağı kesin," dedi.

"İster sarayın içinden ister dışından olsun, bir ajan her zaman risk altındadır," dedi kuru bir sesle. "Ama korkmayın, ben tamamen vazgeçilebilir değilim."

"Teşekkür ederim," dedi Julia ve ona gülümsedi.

I mırıldandı benim kendi minnettarlık ama
I oldu açıkça takas dışı.

Kapı arkasından kapandı. İlk etapta neden aradığını bilmediğim aklıma geldi.

"Ziyareti için özel bir neden söyledi mi?" Julia'ya sordum.

"Hayır." Sonra tekrar gülümsedi. "Tabii ki bu da başlı başına özel bir neden."

"Bu arkadaşlığın akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordum.

Julia kaşlarını kaldırdı. "Benimkini sorgulamadan önce kendi arkadaşlıklarına bakman gerektiğini düşünüyorum," dedi sertçe.

Touché.

Yüksek bir ses ikimizi de korkuttu. Dönmüş müydü?

"Evet?" Ben seslendim.

Weatherly kapıyı açtı. Arkasında genç bir adam duruyordu, ağırbaşlı siyahlar giymiş ve geniş kenarlı bir Clericus takmıştı.

Dr. McLeod gelmişti.

Doktor hem Samuel hem de benim için önümüzdeki birkaç gün boyunca istirahat önerdi. Samuel'in kaburgası çatlamıştı ve ben de daha önce yaralanmış olan Omuz.

Dinlenmenin ikimize de kolay gelmediğini söylemek gerekir. Sonunda Weatherly, eski neşeli haline dönen Samuel'i oturtabilmek için ona küçük gümüşleri temizleme görevi vermek zorunda kaldı. Julia, *The Times*'ın gelmesini bekleyerek evde volta atmak yerine Leydi Hester'la birlikte iyileşmem ve onu oyunlarla eğlendirmem ~~konusu~~ ısrar etti.

Leydi Hester'in özellikle piquetten hoşlandığını ortaya çıktı ve böylece sonraki iki öğleden sonra, yatak odasındaki küçük masada, Bayan Grant'in dikkatli gözleri altında, idare edebildiği kadar uzun süre oturup elden ele oynadık. Hester'ı akıl hastanesinden kurtarmamızdan bu yana geçen üç hafta içinde uzun boyuna göre biraz kilo almış ve güçlenmişti. Cildindeki uğursuz gri renk azalmıştı ve Belford'un yüksek elmacık kemikleri artık sadece kemiklerden ibaret değildi. Yine de zayıf kalmıştı ve yorgunluk onu yere sermeden önce sadece kısa bir süre hareket edebilmişti.

Arada sırada en büyük erkek kardeşinden bahsediyordu, sesi aylarca süren sessizlikten dolayı hâlâ yürek parçalayıcı derecede kısıktı. Lord Evan'la ilgili hikâyeleri teşvik ettiğimi itiraf etmeliyim. Görünüşe göre küçük kız kardeşine karşı her zaman cömert davranmıştı, ya da belki de hafızanın cazibesi - ya da benim kendi önyargım- onu bu kadar nazik gösteriyordu. Lord Deelee'den hiç bahsetmedi, bu anlaşılabilir bir ihmaldi.

Arada sırada oynarken, Hester'ın yüzünde Evan'ın bir anlık görüntüsünü görüyordum ve bu kalbimi sıkıştırıyordu: onunkine çok benzeyen gülümsemesi ve kazanan eli tuttuğunda mavi gözlerindeki yaramazlık. Diğer zamanlarda, akıl hastanesinin hayaletleri onun yüz hatlarını cılız, uhrevi bir maskeye dönüştürüyordu. O zaman çok ağır kapanan bir kapının sesi ya da yere düşen bir tavanın şangırtısı vücudunu ürpertir ve dakikalarca titremesine neden olurdu. Böyle zamanlarda Bayan Grant ona sarılır, yatıştırıcı sözler mırıldanır ve Hester'ın başını omzuna çekerdi. O zamanlarda, fark edilmeden yanlarından ayrılır ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapatırdım.

Bir oyun sırasında, kartını koymadan önce durakladı ve sordu, "Sizce kardeşim yakında haberleşir mi, Leydi Augusta? Onu tekrar görmeyi çok istiyorum."

"Bilmiyorum," dedim, ki bu az çok doğruydı, çünkü Evan'ın ilanı görmeme ihtimali her zaman vardı. Yine de sözleri bir suçluluk duygusu yarattı.

"İlk fırsatta onunla konuşmalıyız," dedi Bayan Grant kendi sandalyesinden. Ayağa kalktı ve odanın içinde yürüdü, adımları mekâna göre fazla amaçlıydı. Hayal kırıklığından kurtulma dürtüsünü tanıyordum, bunu ben de sık sık yapardım. Pencereden dışarı baktı, sonra dönüp tekrar bana baktı. "Sanırım önümüzdeki hafta içinde ayrılmamız gerekiyor ve Lord Evan devam etmenin en iyi yolunu biliyor olabilir."

Aciliyetine karşı çıkamazdım. Hatta aynı fikirdeydim. Yine de onunla buluşma planımdan onlara bahsetmedim. Bunun yerine bir kart alıp bizi oyuna geri döndürdüm.

- - -

Elbette Evan'dan ilk birkaç gün içinde bir cevap bekleyemezdim. Önce bildirimizi okuması, ardından cevabını yazması ve bir sonraki gazetede yayınlanmak üzere teslim etmesi gerekecekti. günlük baskı. Pazar günü gazete yoksa ya da ilk yayınlandığında görmemişse en az üç gün ya da daha fazla. Beklemek işkence gibiydi.

Nihayet dördüncü sabah kahvaltı masasında gazeteyi açtım ve sayfaları taradım, araştıran bakışlarım *RENEGADE* kelimelerini yakaladı.

"Julia, işte burada!" Gülümsememi ya da kalbimin yerinden fırlamasını engelleyemiyordum.

Omzumun üzerinden bakmak için sandalyesinden kalktı. Yazı parçasını işaret ettim ve yüksek sesle okudum. "RENEGADE'e. Davet kabul edildi. LENNOX."

Julia, "Eh, konu da bu zaten," dedi. Omzumu okşadı. "Yakında onun o kulüple olan ilişkisini öğreneceksin." Sandalyesine geri döndü. "Ve Leydi Hester'a onunla buluşacağınızı söylemelisiniz. Eminim bir mesaj göndermek isteyecektir."

Sözlerini tekrar okurken kayıtsız bir ses çıkardım. Çok açıktı. Küçük bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı ama ne bekliyordum ki? Kelimesi yarım peni olan bir aşk mektubu mu?

"Gus!"

Başımı kaldırıp kız kardeşime baktım. "Evet?"

"Neden Leydi Hester ve Bayan Grant'e bu buluşmadan bahsetmeyi reddediyorsunuz?"

Suçlamayı reddetmek için ağzımı açtım ama Julia'nın sert bakışıyla karşılaştım. Ne ona ne de kendime daha fazla yalan söyleyemezdim.

Gerçek, o zaman, utancımdan.

"Ya Lord Evan tek çarenin kız kardeşini ağabeylerinden uzağa götürmek olduğuna karar verirse? Hester ve Bayan Grant'in güvenliğine engel olmak istemem ama Evan'ın da gitmesini istemem."

Julie, "Üç hafta önce gideceğini düşünmüştünüz ve o zaman bunu kabullenmiştiniz," diye belirtti.

İlana tekrar baktım. *RENEGADE* 'e. "Kendimi kandırıyordum."

"Siz de planın bu olacağını varsayıyorsunuz. Lord Evan'ın elinde ne gibi kaynaklar olduğunu kim bilebilir?" Sandalyesinden kalktı. "Gelin, yukarı çıkalım ve onlara şimdi söyleyelim."

İsteksizce gazeteyi bıraktım ve odadan çıkarken onu takip ettim. Yine de bana moral desteği için mi yoksa Lord Evan'la yakında yapacağım görüşme hakkında konuklarımızı nihayet bilgilendirmemi sağlamak için mi yukarıya kadar eşlik ettiğini merak ettim.

- - -

Leydi Hester yatağında yastıklarına yaslanarak, "Size eşlik etmek istiyorum," dedi. Bayan Grant, üzerinde Hester'ın kahvaltısından kalanlar bulunan tepsiyi aldı. Tepsi Tabakta bozulmamış bir omlet vardı. Aşçı, hastayı baştan çıkaramadığı için büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Hayır, gelemezsin," dedim açıkça. "Sen buna uygun değilsin. o."

"Ben buna hazırım. Size eşlik etmekte ısrar ediyorum." Baktı Bana bakarken ağzı aynı inatçı çizgide duruyordu.

Lord Evan'ın kararını verdiği zaman.

Julia daha diplomatik bir tavırla, "Sanırım ablam bunun oldukça uzak bir mesafe olduğunu ve senin böyle bir yolculuk için yeterince iyi olmadığını söylemek istiyor," dedi. "Senin için bir mektup taşıyalım."

Biz mi? Yatağın diğer tarafında duran kız kardeşime bir bakış attım; o da geleceğini mi düşünüyordu? Lord Evan'la yeniden bir araya gelmeyi binlerce kez hayal etmiştim ve her seferinde ikimiz olmuştuk. Tek başımıza.

Kaşlarımı çatmamı başını eğerek karşıladı: *Tabii ki gidiyorum, bir erkekle tek başıbuluşamazsın.*

Hester çarşafının üst kısmını ellerinin arasında çevirdi. "Hayır. Ben Onu görmeliyim! Anlamıyorsunuz. Bu bir zorunluluk." "Canım,

Leydi Julia haklı. Henüz güçlü değilsin. Yeterince. Kardeşinle buluşmaya gideceğim ve onunla bizim adımıza konuşacağım," dedi Bayan Grant, elini çılgınca bükülen kumaşın üzerine koyarak. "Kendini fazla yormamalısın."

Bayan Grant de mi? Bu hızla bir kalabalığa dönüşüyordu. "Hayır, yalnız gidiyorum," dedim. "Bırakın tüm ev halkının yer değiştirmesini, Runner'lar ya da Mulholland peşimde olmadan bu evden ayrılmak bile yeterince zor olacak."

"Abartmana gerek yok, Gus," dedi Julia. "Eminim hepsini kandırmak için bir planın vardır."

Aslında bir planım vardı. Ama konu bu değildi. Bayan Grant dikkatini bana yöneltti. "Artık zamanı geldi. Hester ve ben geleceğimizi planladık Leydi Augusta ve Lord Evan bu planlar için çok önemli. Onunla acil olarak konuşmalıyım. Bir mektup sadece gerekli olmayan bir gecikme yaratacaktır."

İyi bir noktaya değindin. Ama toparlandım. "Ya görülürseniz?" "Ne yaparsak yapalım risk olacak. Benim için. Benim için. sana. Ve özellikle Lord Evan için." Doğruldu. "Bizi engellemeye çalıştığınızı düşünmeye başlıyorum. Önce sen

Hester'ın kardeşiyle görüştüğünüzü bize söylemediniz ve şimdi de size eşlik etmemi istemiyorsunuz."

Destek için Julia'ya baktım ama ağzı büzülmüştü: *Tamamen haksız değil.*

Kahretsin. Ben bir huysuz iç çektim; elveda bir yalnız Yeniden birleşme.

"Hiçbir engel yok, Bayan Grant." Sıkıca gülümsedim. "Elbette yarın bize eşlik edebilirsiniz. Ve kız kardeşim haklı, bir planım var, bu yüzden hazırlıklarımızı yapmaya başlamalıyız."

Bayan Grant başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Aşkımı tekrar görmeme sadece bir gün kalmıştı. En azından bu vardı.

Julia, Tully, hizmetçim ve ben Bay John Hatchard'ın kitapçısının karşısındaki patikada durmuş, arabaların, at arabalarının ve atların geçtiği yolda bir mola verilmesini bekliyorduk.

Piccadilly.

Hatchards kısa bir süre önce, yeni tamamlanan Bullocks Müzesi'ne yer açmak için yolun daha aşağısındaki orijinal binasından taşınmıştı ve yeni dükkan orijinalinden çok daha büyüktü. Girişe doğru zarif bir şekilde kıvrılan iki büyük vitrini olan çift cepheli mağazada en son edebi ürünler sergileniyordu.

"Sence Bayan Grant henüz gelmedi mi?" Julia sordu.

"Umarım öyledir," dedim. "Eğer gelmediyse, o zaman bir şeyler çoktan yanlış gitti."

Julia bana endişeli bir bakış fırlattı. "Öyle söyleme."

"Ne söylememi istiyorsun? Planladığımız gibi arabanın arkasında bizi beklediğini mi? Öyle olup olmadığını bilmek imkânsız." Ses tonum çok sertti ama Bayan Grant'in talimatlarıma uyacağına tam olarak güvenmiyordum. Yine de bu kız kardeşimin suçu değildi. "Dükkân meşgul görünüyor," diye ekledim ses tonumu yumuşatarak. "Bu bizim lehimize olmalı."

Gerçekten de, dükkânın dışında hizmetkârların beklemesi için konulmuş iki bank hizmetçiler ve uşaklar tarafından tamamen doldurulmuştu ve birkaç araba da yolun ilerisinde bekliyordu.

"Tully, içeri girdiğimizde bankta oturacak bir yer bulmaya çalış," dedim.

"Evet leydim." Tully'nin yüzü planın bir parçası olmanın heyecanıyla pembeleşmişti. Ondan uşakların sıkıcı kıyafetleri arasında gözden kaçmayan kırmızı pelerinini giymesini ve dışarıda her zaman görünür olmasını sağlamasını istemiştim.

"Bakın, artık karşıya geçebiliriz," dedi Julia.

Araçların arasında bir boşluk açılmıştı. Paçalarımızı toplayıp geniş yolda ilerledik, gübre yığınlarından ve çalkalanmış çamurdan kaçtık. Omzumun üzerinden bakmaktan kaçındım ama sırık gibi, dağınık Runner'ın hâlâ bizi takip ettiğinden emindim. Onu bir ay önce Hanover Meydanı'ndaki eski evimizin önünde duran Bow Street ajanlarından biri olarak tanıyordum. Mulholland da bizi izliyor muydu? Belki de "burunlarından" biri tam şu anda ona nerede olduğumuzu bildirmek için geri dönüyordu.

Hatchards'ın dışındaki patikayı güvenli bir şekilde geçtik, varışımız bizi bekleyen hizmetkârların el sallayıp selam vermesine yol açtı.

Koyu yeşil boyalı ön cepheye baktım. Babamız bizi ilk kez on yaşındayken Hatchards'a götürmüştü. Kitaplarını hep oradan alırdı -şimdi yaptığımız gibi- ve loş, kitaplarla kaplı sessizliğine adım attığım ilk andan itibaren özel bir heyecan hissettim. Maun kitap raflarında göz atılmayı bekleyen o kadar çok hayal gücü ve bilgi vardı ki, tutkal ve mürekkebin o baş döndürücü kokusu sayfalarından yayılıyordu. Her ne kadar dükkân of my

anılar artık mevcut olmasa da, bu yeni Hatchard'a her girdiğimde aynı heyecanı duymaya devam ettim.

Tully'ye yüksek sesle ve gereksiz yere, "Bizi burada bekle," diye talimat verdim. "Birazdan burada oluruz." Burunlardan birinin bekleyen hizmetkârlar arasında olması ihtimaline karşı bir ekleme.

Reverans yaptı. Bir uşak hemen banktan kalktı ve ona oturmasını teklif etti.

Kitapçının eşiğinden geçerken Julia, "Umarım işe yarar," diye mırıldandı.

Ben de öyle yaptım, çünkü varsayımın gücüne ve bir arkadaşımın küçük bir yardımına güveniyordum. Londra'yı fark edilmeden terk etme planımın ayrıntılı olduğunu biliyordum, belki de gereğinden fazla.

-Ama istemeden de olsa Koşucular'ı ya da Mulholland'ı Lord Evan'a götürebileceğimiz düşüncesine katlanamazdım. Koşucular onu yakalarsa darağacına giderdi ve Mulholland ona önce ulaşırsa... Hayır, böyle bir olasılığı düşünmeye cesaret edemedim.

İçeride kitap kokan ılık havayı içime çektim. Ton ailelerinin çoğu malikânelerine gitmiş olsa da, dükkânda Lord Byron'ın *Childe Harold's Pilgrimage*'ının son baskısının gelmesinden dolayı bir hareketlilik vardı. Leydi Caroline Lamb ile olan bariz ilişkisi gibi bu kitap da hâlâ sosyetenin dilindeydi. Girişe yakın bir masanın üzerine yeni baskıdan düzgün yığınlar yerleştirilmişti ve pastel pelüşler giymiş iki genç kadın -birinin vücudunda bir Lord Byron minyatürü vardı- birbirlerine şiiirden küçük parçalar okuyorlardı. Byron'ın bir resmini taşımanın yeni bir moda olduğunu duymuştum ama ilk kez bu kadar gururla sergilendiğini görüyordum. Neredeyse dini bir bağlılık gibi görünüyordu. Ama sonra kendi gençliğimin coşkularını ve on dört yaşındayken bir zamanlar bana gülümseyen genç bir papaz yardımcısının çok kötü resimlerini nasıl çizdiğimi hatırladım. Doğrusu, Lord Evan hakkındaki hayallerim

muhtemelen bu kızın sevdasından çok da uzak değillerdi. Lord Evan'ın bir minyatürü bende olsaydı, muhtemelen onu da taşırdım.

Nefes kesici bir saniye boyunca, birlikte geçirdiğimiz son an sanki hala karşımda duruyormuş gibi bedenimden geçti: akıl hastanesinin dışında, ağzı benimkinin üzerine bastırılmış, veda öpücüğümüz vücudumdaki her sinire yayılmış ve bizi sonsuza dek birbirimize kilitlemişti. İkimiz de bunun birbirimizi aylarca, hatta belki de yıllarca son görüşümüz olduğunu düşünmüştük.

"Leydi Augusta?"

Gözlerimi kırptırdım ve kitapçıya geri döndüm. Thomas Hatchard karşımda duruyordu. Zarif bir şekilde eğildi, ağırbaşlı kıyafeti babasının meşhur üniforması olan siyah frak ve boğazına kadar düğmeli düz yeleğin bir kopyasıydı. "Sizi ve Leydi Julia'yı tekrar görmek bir zevk," dedi.

Thomas, John Hatchard'ın ikinci oğluydu ve en az babası kadar ateşli bir kölelik karşıtıydı. Bay Wilberforce'un toplantılarında tanışmış ve aramızdaki yaş farkına rağmen karşılıklı öfke ve benzer alaycı dünya görüşü sayesinde bir dostluk geliştirmiştik. Zaman zaman, onun annesi olabilecek yaşta olduğumu düşünerek huzursuz oluyordum.

"Siparişimi aldınız mı Bay Hatchard?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Ona yardımını istemek için bir mesaj ve yola çıkmamıza yardımcı olacak bir paket göndermiştim. Ama yardım etmeye istekli miydi?

"Gerçekten de öyle Leydi Augusta ve inanıyorum ki tüm siparişi yerine getirebiliriz," dedi küçük bir gülümsemeyle. Ciddi bir genç adam olmasına rağmen, sanırım bu entrikadan zevk alıyordu. Ayrıca Hatchards, talep ne olursa olsun müşterilerini memnun etmek için azami çaba göstermesiyle ünlüydü. "Lütfen, bu taraftan gelin."

"Sizi görmek ne güzel, Leydi Julia," diye seslendi çok tanıdık bir ses dükkânın öbür ucundan. İkimiz de aniden dönüp arkadaşım Charlotte'un evlilik yoluyla kuzeni olan Bayan Ellis-Brant'la karşılaştık. Çoktan kalabalık orta tezgâhın önünden bize doğru koşturmaya başlamıştı bile; turuncu ve mavi tüyleri düzgün yazlık şapkasının üzerinde sallanıyordu.

"Oh Lud, bu Ermine," diye mırıldandı Julia. Bir homurtuyu bastırdım. Bir keresinde Julia'ya Bayan Ellis-Brant'ı Da Vinci'nin tablosundaki şık, memnuniyetsiz ermine benzettiğimi söylemiştim ve bu isim aklımda yer etmişti.

Bayan Ellis-Brant kemirgen gülümsemesiyle yaklaşarak, "Ve Leydi Augusta, her zamanki gibi sapasağlam," dedi. Reverans yaptı, biz de başımızla onayladık, sonra eğilip fısıldadı: "Yine iyi misiniz Leydi Julia? Sevgili Charlotte'un akşam yemeğinde bayıldığınızda çok şaşırmıştım."

Julia'nın kibar gülümsemesi sertleşti. Birkaç ay önce mavi kitle haplarının dozajını karıştırmış ve Charlotte'un salonunda bayılmıştı. Aslında bundan daha fazlası olabileceğinden korkuyordum.

Julia, "O gece de söylediğim gibi, bu sadece bir migrenin artçı etkisiydi," dedi. "Ama ilginiz için teşekkür ederim."

"Elbette ve sevgili Charlotte'un istediği gibi bu konuda kimseye tek kelime etmedim," dedi Ermine, bu da yakınlarına ve duyabilecek herkese söylediği anlamına geliyordu. Dikkatini bana çevirdi, gözlerinde hileli bir ifade vardı. "O akşam Leydi Hester Belford'u sorduğunu hatırlıyorum."

Gerçekten de, Lord Evan'ın kız kardeşiyle ilgili hikâyeyi keşfetmek için kadının dedikodu sevgisini utanç verici bir şekilde istismar etmiştim. Ve görünüşe göre bunu tekrar yapmak üzereydim. "Evet, bir arkadaşıyla kaçtığını düşünmüştünüz."

"Bu görünüyor I oldu Doğru."

Bayan. Ellis-Brant muzaffer bir edayla.

"Son haberleri duydu mu?"

Julia'ya baktım. Bu pek hayra alamet değildi. "Hayır, yapmadık."

"Londra'da bir yerde saklandıkları söyleniyor.

O ve arkadaşı. İşte, inanabiliyor musunuz?" "Gerçekten mi?"

Julia başardı. "Bunu sana kim söyledi?"

İtiraz etmeyen bir el salladı. "Hatırlayamıyorum. Ancak Lord Deelee'in şöyle düşündüğü söyleniyor... Leydi Deelee'in çok uzun zamandır beklenen bir varis ve oğul dünyaya getirdiğini biliyor muydunuz?" İkimiz de konuyu saptırmamak için başımızı salladık. "Ah, duymuşsunuzdur. Söylenenlere göre Deelee, kız kardeşi ve refakatçisinin İskoçya'ya kaçtığını düşünmüş ve o yönde arama yapıyormuş ama şimdi karısı ve yeni oğluna karşı görevini yerine getirdikten sonra Londra'yı aramaya hazırlanıyor. Şehirde kalan bizler için biraz entrika."

George Brummell haklıydı; Lord Deelee, Hester ve Bayan Grant'i bulma yolunda ilerliyordu, özellikle de Londra'da olduklarına karar verdiğine göre. Ve eğer bulduysa, yasalar kesinlikle onun tarafındaydı. Hester'in vasisi olarak onu zorla götürme ve ona dilediğini yapma hakkına sahipti.

Ermine, *Childe Harold*'un kopyasını kaldırdı. "Bunun için de mi buradasın? Kimse başka bir şey konuşmayacağına göre, şimdi okumam gerekecek sanırım."

"Aslında Bay Hatchard'ın bizim için özel bir siparişi var," dedim kaçmak için bir fırsat bularak. "Bize izin verirsiniz..."

Thomas ipucunu aldı ve zarif bir hareketle dükkânın arka tarafını işaret etti. "Bu taraftan hanımlar."

Ermine'a başımızla veda ettik ve Thomas'ı takip ettik. Ön taraftaki büyük vitrinden geriye baktım. Tully, kırmızı peleriniyle hâlâ bankta oturmuş, başka bir hizmetçiyle sohbet ediyordu. Bir seyirci için -ya da bir burun için-

Bir hanımefendinin hizmetçisinin dükkânın dışında olması, hanımının hâlâ içeride olduğunun kesin bir göstergesiydi. Bu bize en az yirmi dakika, hatta belki de yarım saat kazandıracaktı; böylece kimse fark etmeden Bayan Grant'in ve bizi bekleyen arabanın -John Driver ve silahı hazırda- yanından sıvışıp Lord Evan'la randevumuza doğru yola çıkabilirdik. Weatherly'nin de bizimle olmasını tercih ederdim ama Leydi Hester'in güvenliğini sağlamak için ona evde ihtiyacım vardı.

"Eğer söyledikleri doğruysa, Deelee yakında Londra'da olacak," diye fısıldadı Julia bana, seyahatnamelere ve pitoresk eserlere ayrılmış rafların önünden geçerken. "Daha fazla bekleyemeyiz. Onlar için daha güvenli bir yer bulmalıyız."

Sessizce başımı salladım. Hester ve Bayan Grant'in Londra'dan kaçmaları gerektiği açıktı, ama bu Evan'ın da büyük olasılıkla gideceği anlamına geliyordu. Bu canımı yakacaktı -Ah, onun bu kadar yakınımda olup da tekrar gitmesi ne kadar acı verecekti- ama en iyisi buydu, çünkü her şey Mulholland'ın onu öldürmeye çalıştığına işaret ediyordu.

- - -

Hatchard'ların arka girişi, her iki tarafı kasalarla dolu bir alana açılıyor ve dar bir patikadan Hatchard yeşiline boyanmış bir kapıya ulaşıyordu. Kapıda

Thomas arka kapıdan notumla birlikte gelen büyük paketi aldı ve bana uzattı. Kahverengi kâğıdı yırtarak açtım ve bu an için hazırladığım iki pelerini çıkardım.

"Bir tane de sana," dedim ve mavi yünü Julia'ya uzattım. Bordo kadifeyi omuzlarımın üzerinde döndürdüm. Kıyafetlerimizi değiştirmenin kolay bir yolu. Ambalajı Thomas'a geri verdim. "Teşekkür ederim Bay Hatchard."

Thomas eğildi. "İyi olmanızı dilerim. Jermyn Sokağı şurada."

Başıyla bizi dükkânın arkasındaki koridora yönlendirdi. Ben çizdim. ve Pelerin Kapat etrafında benim vücut- KASALAR yırtık pırtık kenarları vardı ve kapıdan geçip taş döşeli yola girdiler. Buraya kadar her şey yolunda. "Umarım Ermine dönmediğimizi fark etmemiştir. Davet edilme umuduyla bizi beklemesini yadırgamazdım," dedi Julia, çamurla kayganlaşmış kaldırım taşlarını aşarken.

İleride, tahta patenler üzerinde yükselen orta halli iki kadın, ayakkabılarının sesleri taşta çınlayarak sokak girişinin önünden geçiyordu. Arkalarından gelen kirli tenli bir köpek köşeyi koklamak için durdu ve biz yaklaşırken kaçtı. Ama arabamızdan bir iz yoktu. Kahretsin, bizi bekliyor olmasını umuyordum.

"Öyle olsa bile, çok uzakta olacağız," dedim, yolu Jermyn Sokağı'ndan ayıran su dolu çukurun üzerinden geçerken. "Ayrıca, Bay Hatchard her türlü ilgiyi dağıtacaktır."

İkimiz de caddeyi gözden geçirdik, aracımızı arıyorduk. Çok kalabalık değildi: St James's Caddesi'ne doğru ağır ağır ilerleyen üç teslimat arabası, ters yönde öküz süren bir adam ve oldukça güzel bir doru kırsağın üzerinde bir dükkânın dışında bir adamla sohbet eden bir beyefendi.

"Burada değil," dedi Julia, iri yarı bir adam şapkasına dokunarak yanından geçerken geri adım attı. "Neden burada değil?"

Sanki araba sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi sokağı tekrar aradım. "Muhtemelen sadece bekletiliyorlar. Dönmüş bir araba ya da onun gibi bir şey."

"Umarım çok uzun sürmez. Burada St. James's Caddesi'ne bu kadar yakın durmamız oldukça dikkat çekici."

Julia söyledi.

Kız kardeşim haklıydı; sokağın sonundaki kötü şöhretli beyefendilerin kulüplerine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştık ama geri dönemezdik.

"Belki de Piccadilly'ye doğru yürümeye başlamalıyız," dedim.

"Bekle! Bak!" Julia Duke Sokağı'nı işaret etti. Tanıdık bir araba köşeyi dönmüştü. "Bu bizimki, değil mi? Tanrıya şükür."

Rahatlamış bir nefes aldım. Yine de bir şeyler doğru değildi. Gözlerimi kısarak sürücü koltuğuna odaklandım. Üzerinde iki kişi oturuyordu. John'un yanındaki Weatherly miydi?

"Weatherly de geldi," dedi Julia, şaşkınlığımı yineleyerek. "Bu planın bir parçası değildi."

Gerçekten de öyle değildi. Weatherly'nin talimatlarımızı göz ardı etmesi de alışılacelmiş bir durum değildi.

"Ah canım, bu iyi bir şey olamaz," dedi Julia.

Arabamız bize yaklaştıkça Weatherly'nin yüzündeki ifade daha da netleşti. Kâhyamız tedirgindi. Yüce Tanrım, ne olmuştu? William Weatherly'yi tedirgin etmek için çok şey gerekiyordu.

John Driver atları çekti ve Weatherly koltuktan inerek arabanın kapısında durdu ve kapıyı açmaya hazırlandı. İçindekileri gizlemek için pencerelerin perdeleri çekilmişti; en azından Bayan Grant bu konudaki talimatlarıma uymuştu.

"Sorun nedir?" Weatherly'ye sordum.

"Denedim leydim," dedi ve kapıyı açtı.

Loş kulübenin içinde iki solgun yüz dışarı bakıyordu: Taş suratlı Bayan Grant ve yanında isyankâr Leydi Hester.

Bayan Grant ne düşünüyordu da onun gelmesine izin verdi?

Arkamda Julia iç geçirdi.

Bayan Grant'e ters ters baktım. "O neden burada?" Kızgınlığım beni aniden sinirlendirdi.

Leydi Hester öne doğru eğildi, gözleri aşırı parlaktı ve eldivenli elleri retikülünün etrafında sıkıca kenetlenmişti. "Kardeşimi göreceğim, Leydi Augusta. Beni durdurmanıza izin vermeyeceğim." Sevgilisine biraz sitemle baktı. "Kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Onunla konuşmam şart. Beni dinleyecektir!"

"Kendini daha da hasta edeceksin; o zaman nerede olacağız?" Bayan Grant mırıldanarak kollarını elbisesinin üzerindeki altın kurbağalı süslemenin üzerinde kavuşturdu. Bakışlarımı endişeli bir kaş çatmayla karşıladı: yarı özür, yarı meydan okuma.

Weatherly daha yakına eğildi. "Bu yüzden geç kaldık," diye mırıldandı. "Bir... tartışma oldu. Ama Leydi Hester'ın yaşadıklarından sonra ve daha önceki konuşmamızı düşününce, onu fiziksel güç kullanarak durdurmamı ya da odasına kilitlememi isteyeceğinizi düşünmedim."

İç çekme sırası bende. "Çok haklısın Weatherly."

Leydi Hester zaten yanmış görünüyordu, ama onu eve geri götürürsek -hatta tek başına bir faytonla geri gönderirsek- Koşuculara haber verilebilir ve tüm dikkatli hazırlıklarım mahvolabilirdi. Birinin onu görüp Deelee'e haber vermesinden bahsetmiyorum bile.

Julia arkamdan, "Atla, Gus," diye seslendi. "Burada durup olay çıkaramayız."

Gerçekten de ihtiyacımız olan son şey dikkatleri üzerimize çekmekti. Weatherly'nin elini tuttum ve kabine girerek Bayan Grant'in karşısındaki koltuğa oturdum. Julia da hemen arkamdan gelip yanıma oturdu.

Kapıda bekleyen Weatherly'ye, "Planladığımız gibi devam edeceğiz," dedim.

Başını salladı ve arabanın kapısını kapattı.

Ayak boşluğunun karşısında, Leydi Hester koltuğuna geri yerleşti.

"Bayılırsan geri döneceğimizi sanma," dedim sertçe. Söylenmesi korkunç bir şeydi ama planımın bu şekilde çiğnenmesine içerlemiştim.

"Bayılmak gibi bir niyetim yok," dedi Leydi Hester, sanki her an bayılacakmış gibi bakarak.

"Doktor kesinlikle gereksiz efor sarf edilmemesini söyledi, ama tabii siz daha iyi bilirsiniz," dedi Bayan Grant nefesinin altından. Leydi Hester oturduğu yerde hafifçe dönerek bu sözlerden uzaklaştı. Şaşırtıcı bir anlaşmazlıktı bu; onları daha önce sadece birleşik bir cephede görmüştüm.

Julia koluma dokundu. "Planda büyük bir değişiklik yok canım," dedi yüz ifademi okuyarak usulca. "Hâlâ programa uygun hareket ediyoruz ve yaptığın hile mükemmel bir şekilde işe yaramış görünüyor."

Kız kardeşim her zamanki gibi haklıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Sadece arabada fazladan bir kişi vardı. Yine de Leydi Hester'i incelerken -solgun yüzündeki belirgin kemikler akıl hastanesinde gördüğü kötü muamelenin kanıtıydı- kardeşinden başka bir ülkeye kaçmasını isterse bunu yapacağını biliyordum. Nasıl yapmasın ki?

Arabanın camını dikkatlice indirdim ve her zamanki tıkırtıyı parmaklarımın ucuyla hafiflettim. Soğuk havanın içeri girmesi Bayan Grant'in homurdanarak itiraz etmesine neden oldu.

Leydi Hester'ı omzuna yasladı.

"Neredeyse vardık," diyerek şikâyetini önledim.

"Tanrıya şükür." Leydi Hester'ın uykuya dalmış yüzüne baktı. "Umarım uzun süre beklemeyiz." Hepimizin tahmin ettiği gibi, yolculuk -yoldaki tüm aksaklıklarla birlikte- Hester'ın kırılgan durumu için çok zor olmuştu.

Eğer doğru hatırlıyorsam, arabamızın iki haydut tarafından durdurulduğu -şu anda kızıl fındıklarla çevrili- yola yaklaşıyorduk, birini yanlışlıkla vurmuştum. Gelecekteki aşkım. Her şeyin başlangıcı.

Gövdeleri ve dallarıyla hafızama kazınan bir ağaç kümesi belirdi. Ah, işte burasıydı. Tam kulübenin duvarına vurmak için elimi kaldırdığımda John Driver'ın atlara seslendiğini duydum ve hızımız yavaşladı. Burayı o da tanımış olmalı. Ne de olsa o da

aynı haydutlarla karşılaştı ve Evan'ın eski ortağına ateş etti.

"Geldik," diye duyurdum.

Bayan Grant, Leydi Hester'ın omzunu nazikçe sıktı.

"Burası olduğuna emin misin?" Julia her iki taraftaki dağınık sonbahar ormanlarını değerlendirerek sordu.

"Eminim." Köstekli saatimi zincirinden kaldırdım ve saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu, buluşmamız için belirlenen saat.

Evan hâlâ gelmedi mi? Albay Drysan bana düello hakkındaki gerçeğe dair olası bir ipucu vermişti: Rack ve Ruin'in Yüce Kardeşleri. Bu bilgi kısıntısı, Evan'ın ölmesini kimin istediğini bulma ve adını temize çıkarıp kız kardeşini kurtarmanın bir yolunu bulma umudu verebilir miydi?

Araba durdu. Ayağa kalktım ve başımı pencereden dışarı uzattım; burada ilk durduğumuzda da aynı hareketi yapmıştım. O zaman burası tozlu, sıcak ve kaotikti. Şimdi ise ıslak, soğuk ve sessizdi. Yolda başka kimsenin sesi ya da görüntüsü yoktu; başka bir atın kişnemesi, ağaçların arasında bekleyen gölgeli bir adam figürü yoktu. Sadece çamurlu yol arkamızda ve önümüzde uzanıyordu. Kulübeye geri çekildim ve Julia'nın dile getirilmeyen sorusu karşısında başımı salladım.

"O gelecek," dedi.

Weatherly ile John Driver arasındaki konuşmanın boğuk sesini duydum ve sonra araba sallandı - Weatherly öndeki pozisyonundan indi, çünkü açık pencerenin dışında göründü.

"Leydim, John Driver ve sanırım yolun bu bölümü."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedim.

Leydi Hester sonunda başını Bayan Grant'ın omzundan kaldırdı, gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Dışarı çıkmak istiyorum,"

dedi.

Soğuk havada dışarıda beklemek şöyle dursun, ayakta duracak halde bile görünmüyordu. "Burada kalmalısın," dedim. "Lord Evan'ın ne kadar kalacağını bilmiyoruz."

Bayan Grant başını salladı. "Leydi Augusta haklı, canım. İçeride kal. En azından kardeşin gelene kadar."

Leydi Hester bu yalvarışa rağmen, dengesiz de olsa oturduğu yerden kalktı ve kapının mandalını kurcaladı. Weatherly onun çabasını görünce kapıyı açtı.

Böylece hepimiz merdivenlerden yol kenarına indik. Julia'yla birlikte arabanın yanında durduk ve bir kolunun altında Bayan Grant'ın ağır desteğini alan Leydi Hester'in, etekleri çamurda sürüklenerek biraz ileride yürümesini izledik.

"Bedeni iyileşiyor olabilir," dedi Julia yumuşak bir sesle, "ama korkarım ruhundaki yara onarılamaz. Dua etmeyi reddettiğini biliyor muydun?"

"İnsan dua etmeden de yaşayabilir," dedim. Ne de olsa her gün dua ediyordum.

Julia elini koluma koydu. Hâlâ dinden dönmüş olmama üzülüyordu. "Ama insan affetmeden yaşayamaz, Gus. İnsan böylesine derin bir ihaneti nasıl affedebilir? Ona bakmakla yükümlü olan öz kardeşi, onun her şeyini reddediyor ve onu böyle bir yere hapsediyor. Onu neredeyse öldürecek bir cehenneme!"

Buna verecek bir cevabım yoktu, çünkü Duffy'yi daha hafif bir suç olan kıskançlık suçundan dolayı affetmenin bir yolunu henüz keşfedememiştim. Belki de Julia'nın demek istediği buydu. Tanrı olmadan nasıl yaşayabileceğimi anlayamadığımı biliyordum. Gerçekten de insan dini inancı olmadan nasıl yaşayabilirdi ki? İster bir tanrı, ister rasyonalite ya da belki de kader olsun, bir şeye inanmak insanlığın doğasında vardı. Ama şimdi inancımı neye bağlıyordum? Henüz çözemediğim bir soruydu bu.

Sessizlik içinde Leydi Hester ve Bayan Grant'in çalıların ve ağaçların daha yoğun olduğu bir yerde durmalarını izledik. Aralarında bir tartışma geçti -daha doğrusu Bayan Grant'in bir protestosu ve Hester'in bir kovması- sonra yeşillikler arasında geçici bir yol açtılar. Hester doğanın ortasında biraz teselli buluyor gibiydi. Ya da belki de sadece kendine özel bir rahatlama yeri arıyordu. Uzun bir yolculuk olmuştu.

Gözden kaybolduklarında toynak sesleri duydum - dörtnala değil, yürüyorlardı - ve kalbim hızlanarak sese doğru döndüm. Yolun yaklaşık yüz metre kadar gerisinde, doru bir atı süren bir adam ormandan çıktı, zayıf silueti artık bana kız kardeşiminki kadar tanıdık geliyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Julia.

Arkamızdan Bayan Grant'in seslendiğini duydum, "O burada, Hester! Geri dönelim." Omzumun üzerinden baktığımda sevgilisini almak için çalılıklara doğru geri adım attığını gördüm.

Julia beni öne doğru yönlendirdi. "Hester rahatsızken ve sen de yalnız kalma şansına sahipken git."

Evan atını çalılardan birine bağlamıştı ve bize doğru geliyordu. Julia haklıydı. Leydi Hester ben kardeşiyle konuşurken kibarca beklemeyecekti ve benim de söyleyecek çok şeyim vardı. Paalarımı topladım ve hızla ona doğru yürüdüm.

Ya o beni görmeye benim onu görmeye hevesli olduğum kadar hevesli değilse? Bir veda öpücüğüne gereğinden fazla önem vermiş olabilirdim. Belki de o artık benim hissettiğim kadar güçlü hissetmiyordu. Ya da belki aramızdaki duygu yoğunluğu sadece benim hayal gücümdeydi. Azarlayıcı bir düşünce.

Derin bir nefes aldım. En azından benim hislerim değişmemişti.

Aramızdaki mesafe neredeyse kapanmıştı, yüz ifadesi benimki kadar endişeliydi. Sonra gülümsedi ve gülümsemesi sıcak bir karşılama ve şefkat dolu bir sevinçle doluydu.

"Gus, seni gördüğüme çok sevindim."

Lud, adımı söyleme şekli; sanki o yumuşak ısıklık sesine doğru eğilebilir ve iki güçlü kol gibi beni sardığını hissedebilirdim.

"Demek buradasın." Aptalca bir gözlemdi ama onun sağ salim gelişi ve selamının tatlılığı karşısında rahatlamama engel olamadım. Biraz dağınık olmasına rağmen hayatta ve iyiydi. Belli ki bir süredir tıraş olmamıştı -sevgili yüzü kalın kirli sakalların altında zayıflamıştı- ve paltosuna yapraklar ve çamur yapışmıştı.

"Elbette. Sen istediğinde her zaman geleceğim."

İkimiz de kıpırdamadan durduk, üç hafta önce birbirimizi bıraktığımız yerin tereddütüne kapılmıştık. Bu bir başlangıçtı, o veda öpücüğüyle mühürlenmişti ama kesinlik bize ait değildi. Henüz değil. Bu yüzden elime uzandı ve dudaklarına götürdü, tenime değen sıcaklığının baskısı bedenimde alev alev yandı. Ah, işte oradaydı - gözlerindeki eşleşen alev. Ayağa kalktık, parmaklarımız sıkıca birbirine dolanmıştı, birbirimizin kollarına atacağımız son adım sadece bir nefes uzaktaydı.

"Evan!" Leydi Hester ormanın kenarından bağırdı.

"Hester." Elimi bıraktı ve selamlamak için kendi elini kaldırdı, ama çenesinin sıkıştığını gördüm. "Kız kardeşim neden burada?" diye sordu nefesinin altında. "Seyahat edemeyecek kadar kırılgan olduğunu sanıyordum. Buluşmamızın sebebi o mu?"

"İtirazlarımıza rağmen sizi görmeye gelmekte ısrar etti. Deelee onun akıl hastanesinden ayrıldığını ve Londra'ya sığındığını biliyor."

"Bu kaçınılmazdı."

Hester'la buluşmak için ilerledi ama kolundan tutup onu durdurdum.

"İlanı vermemin nedeni o değil. Size bir şey sormam gerekiyor."

Sıkı tutuşuma baktı. "Belli ki önemli bir şey var. Neymiş o?"

Onu serbest bıraktım, sonra derin bir nefes aldım ve kelimeler ağzımdan döküldü. "Rack ve Ruin'in Yüce Kardeşleri adında bir kulübe üye miydiniz? Sanderson da üyeydi."

Gözlerini kıstı. "Neyi?"

"Rack ve Ruin'in Yüce Kardeşleri. Albay Drysan sizin de üye olduğunuzu söyledi. Bu-" Durakladım. En iyi nasıl tarif edebilirim? "Cehennem Ateşi Kulübü'nün çizgisinde. Ama daha kötüsü."

"Daha mı kötü?" Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Sürekli şaşırtan birisin Augusta. Ama hayır, böyle bir kulübe hiç üye olmadım."

"Emin misin?"

Böyle bir yerle ilişkisi olduğunu inkâr ettiği için rahatlamıştım ama bir yanımda hayal kırıklığına uğramıştı. Elimdeki tek ipucu da yok olup gitmek üzere miydi?

"Sanırım Dashwood'un kulübünden daha kötü bir şey hatırlardım." Kaşlarını çattı, gözleri bir an için ağaç çizgisine sabitlendi. "Bekle, Bedford Caddesi'nde, Covent Garden'daki St. Paul's'ün arkasında mıydı?"

"Evet. Albay Drysan St. Paul'un yakınında olduğunu söyledi."

"Okuldan bir arkadaşım tarafından birkaç kez garip bir kulübe götürüldüm. O günlerde çok kurnazdım, bu yüzden zar zor hatırlayabiliyorum ama"-yüzünü buruşturdu-"şey, benim hoşuma gitmedi. Kesinlikle Hellfire çizgisindeydi. Neden bu kadar önemli?"

"Albay Drysan kulüp aracılığıyla Sanderson'la aranızda bir bağlantı olduğunu düşünüyordu. Ve bu bağlantı sayesinde

Sanderson'ın ölümünün White's'taki meydan okumadan başka bir nedeni olamaz."

Evan başını salladı. "Hayır, düello White'tan çıktı. Sanderson hile yapan kendisi olduğu halde beni yanlışlıkla kartları işaretlemekle suçladı. Albay'ın hipotezi kulağa biraz zorlama geliyor. Özellikle de ben bu Rack and Ruin kulübünün bir üyesi olmadığım için."

"Öyle olsa bile, Sanderson ile aranızdaki bu bağlantı duruşma sırasında hiç dikkate alınmadı. Bildiğim kadarıyla, o kart oyunundan önce birbirinize yabancı olduğunuz her zaman ifade edildi."

Başını salladı. "Biz yabancıydık, aynı çevrelerde dolaşmıyorduk. Ayrıca, böyle bir bağlantı masumiyetimi kanıtlamak yerine suçluluğumu pekiştirmez mi? Düelloda onu göğsünden yakaladım ve sahada tanıkların önünde öldü."

"Evet, ama onu sadece pembeleştirdin. Bunu kendiniz söylediniz. Bence daha fazlası var." Tereddüt ettim -bir sonraki onu çileden çıkaracaktı- ama bilmesi gerekiyordu. "İki gün önce Mulholland ile bir karşılaşma yaşadım. O vahşi bir adam-"

"Aman Tanrım, canını mı yaktı?"

"Beni yakaladı. Ben zarar görmedim ama uşağı zavallı uşağımı dövdü. Sizin hakkınızda bilgi almak istiyordu ve sorgunun sonuçlarından korkmuyordu."

"Sana el kaldırmaya nasıl cüret eder!" Kendini yukarı çekti. "Bütün bunlar çok tehlikeli olmaya başladı. Kendini benden uzak tutmalısın."

Ona öfkeyle baktım. Gülünç, asil adam. "Kendimi uzaklaştırmak istesem bile -ki istemiyorum- bu olasılığı çoktan geçtik. Aramızdaki bağ kuruldu."

"Yine de senin ya da kız kardeşinin tehlikede olmasına izin veremem."

"Evan, asıl noktayı kaçırıyorsun. Mulholland bana saldırdığı için herhangi bir tepki almaktan korkmuyor. Korunmayı bekliyor. Ve avını öldürmesiyle tanınır."

Beklediğim gibi, bağlantıyı çabucak kurdu. "Beni öldürmesi için biri tarafından kiralandığını mı düşünüyorsun?"

"Yüksek rütbeli biri."

"Neden? Yirmi yıldır ülkeye gelmedim. Sebebi ne olabilir?"

"Sanırım bunun bu kulüple bir ilgisi var. Dediğiniz gibi, yirmi yıldır uzaktasınız. Dünyanın öbür ucundaki bir hapishane kolonisindeyken böyle bir düşmanlık yaratacak bir şey yapmış olamazsınız. Dolayısıyla, sizi öldürmeye yönelik bu girişimin nedeninin de o zamandan kaynaklandığı akla yatkın geliyor."

Başını eğdi, açıkça ikna olmamıştı.

"Bunun boşa kürek çekmek olduğunu biliyorum," diye kabul ettim. "Ama daha fazlasını keşfetmemiz gerekiyor ve başlayabileceğimiz tek yer de burası."

"Ama nasıl?"

"Kulübe git." "Hâlâ var mı?"

"Albay öyle düşünüyor."

"Yirmi yıl oldu, Gus. Ne bulmayı umuyorsun?"

Ellerini tuttum, sanki onları tutmak onu bir şekilde haklı olduğuma ikna edecekmiş gibi. "Bilmiyorum. Ama denemeyi bile başaramazsak, o zaman her şey aynı kalır. Görmüyor musunuz? Sen Mulholland'dan ve darağacından kaçırıyorsun, Hester Deelee'in merhametine kalmış durumda ve ben Grosvenor Meydanı'nda yardım edemiyorum-"

"Abi!"

Omzumun üzerinden baktım. Leydi Hester ve Bayan Grant sonunda bize ulaşmışlardı.

"Sevgili kızım," dedi Evan, Hester ayaklarını sürüyerek ilerlerken. Ellerini bırakmak ve kenara çekilmek zorunda kaldım. "Seni tekrar görmek ne güzel." Gülümsemesine rağmen, yüz ifadesi kızın durumu karşısında hafif bir şok ifadesi taşıyordu. Gerçekten de korkunç görünüyordu: soluk dudakları kurumuş ve çatlamış, cildi kül rengi, gözlerinin altında ve ağzının etrafında mavi bir renk vardı. Hafifçe eğildi. "Bayan Grant, sizi ve Hester'ı burada görmeyi beklemiyordum." Sesinde büyük bir sitem vardı.

Bayan Grant'in buna hiç tahammülü yoktu. "Geldik-" diye söze başladı ama Hester onun yüzüne doğru eğildi.

"Gitmeliyiz kardeşim. Derhal. Kıtaya, Batı Hint Adaları'na ya da başka bir yere. Çok uzaklara."

"Kıta mı? Bir savaş var canım." Onun uzattığı eli tuttu. "Seyahat edebileceğimizi sanmıyorum, Hester; yeterince iyi değilsin. Dürüst olmak gerekirse, tamamen bitmiş görünüyorsun. Sen güçlenene kadar beklemeliyiz."

Bu boş bir yorum değildi. Yıllarca koloni hapishanesinde doktorun asistanlığını yapmış ve tıp konusunda çok şey öğrenmişti. Bana baktı, bu hızlı bağlantı hepimizin bildiği şeyi doğruluyordu: Hester hâlâ ağır hastaydı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, şimdi gitmeliyiz. Deelee gelecek. Benden ve Lizzie'den nefret ediyor, bunu biliyorsun. Bizden nefret ediyor." Onun elini tutarak sürükledi. "Lütfen, Evan. Deelee beni o yerlerden birine geri koyacak. Ve ben geri dönemem... dönemem. Önce ben öleceğim."

"Geri dönmeyeceksin, Hester," dedi, sesindeki zonklayan çılgınlığı yatıştırmaya çalışarak. "Buna izin vermeyeceğim."

Bir saniye boyunca ona baktı. "Buna izin vermeyeceğim," diye tekrarladı. Çatlamış dudakları geriye kıvrıldı. Elini adamın elinden çekti. "İzin vermemek mi? Hepsi senin suçun. Eğer o aptal düelloyu yapmamış olsaydın

Gerçek unvan. Sen kardeşimiz değil, Lord Deelee olurdun ve Lizzie ile ben güvende olurduk. Bu senin hatan!"

Evan, sanki kadın yüzüne bir kırbaç indirmiş gibi irkildi.

"Hepsi senin suçun!" diye bağırdı, kelimeler cehennemi bir ılıa dönuştü.

Çaresizliğinin verdiği çılgınlıkla yere yığıldı ve ağırlığı Bayan Grant tarafından yakalandı.

"Hester!" Evan fırladı ve Hester'ın diğer kolunu tuttu, ikisi birlikte onu dik tuttular.

"Weatherly," diye bağırdım, "bir kilim ve ilaç sandığı getir."

"Kendinde değil," dedi Evan. Bayan Grant'e ters ters baktı. "Gelmesine neden izin verdiniz?"

"O bir Belford," diye karşılık verdi Bayan Grant. "Onu istediğini yapmaktan alıkoymaya çalışıyorsun."

Weatherly halıyla göründü, Julia da ilaç kutusu çoktan açılmış halde arkamdaydı. "Neye ihtiyacı var? Tuz mu?"

Weatherly halıyı yolun üzerine serdi ve Evan ile Bayan Grant onu dikkatle üzerine yatırdılar, Bayan Grant başını kucakladı. Julia onların yanına diz çöktü ve küçük şişeyi Hester'in burnunun altına tuttu. Hepimiz eğildik. Yanıt vermedi. Hester kıpırdamadan duruyordu, sadece her sığ nefesinde göğsü yükseliyordu.

Evan Weatherly'ye, "Onu arabaya geri götürmeliyiz," dedi.

Julia topuklarının üzerine oturdu. "Onu bir yatağa ve doktora götürmeliyiz."

Weatherly, "Brighton yakın, leydim," dedi.

Julia başını salladı. "Brighton'a gidersek, kalacak yerimiz olmayacak. Hester ve Bayan Grant'i herhangi bir yere götüremeyiz.

ya da bir otelde herkesin önünde teşhir edilme riskini göze alacağız. Deelee'e geri dönecek."

"Londra'ya dönmeliyiz," dedim.

Evan ve Weatherly'nin Hester'ı Bayan Grant'in kollarında arabaya yerleştirmeleri uzun sürmedi. Julia tam karşıda oturmuş, Hester'ın nefes alıp verişini dikkatle izliyor, tuz kokusunu hazır tutuyordu.

Grosvenor Meydanı'na endişeli bir dönüş yolculuğu öngörmüştüm.

Julia'ya yol kenarında yastık olarak kullanılan halıyı uzattım, sonra atıyla bekleyen Evan'a doğru birkaç adım attım. Birbirimizi çok az görmüştük, kavuşmamız çok kısa sürmüştü ve çok kalabalıktı. Yine de burada, bir arabanın kapısında vedalaşıyorduk.

"Merak etmeyin. Onunla ilgileneceğiz," dedim.

Evan dizginleri atının başına geçirdi ve ata binmeye hazırlandı. "Ben takip edeceğim."

"Hayır! Yapamazsın. Sadece kendini tehlikeye atarsın. Mulholland'ın her yerde burnu var."

"Kız kardeşim haklı," dedi, sesi alçaktı ve kendini suçluyordu. "Bu benim hatam ve bunu düzeltmeye çalışmalıyım."

"Bu doğru değil-" diye başladım ama başını salladı.

"Şimdi anlıyorum ki Hester kardeşimizden kaçmak için yanıp tutuşuyor ve eğer bunu güvenli bir şekilde yapabileceğimi düşünseydim, onu bir sonraki gemiye alırdım. Ama onun uzun bir deniz yolculuğuna, hatta kara yolculuğuna bile dayanabileceğini sanmıyorum. Gerçeği bulmak için bu araştırmayı başlattınız ve bununla birlikte benim aklanmam için de bir umut doğdu. Mümkün olduğunca hızlı devam etmeliyiz. Ailemdeki yerimi yeniden almak ve onu ağabeyimin beş yıl daha hüküm sürmesinden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

Onu bu kadar istekli ve giderek büyüyen tehlikeye rağmen İngiltere'de kalmaya bu kadar kararlı görmek yüreklendiriciydi. Yine de önümüzde duran acı gerçeği dile getirmek zorundaydım. "Bağışlayın beni,

Ancak aklansanız bile, bunun unvanınızı geri almanız ve onun vasisi olmanız için yeterli olacağının garantisi yok. Kardeşinin savaşmadan unvanından vazgeçeceğini sanmıyorum."

Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Haklısınız elbette. Ama belki de yasalar çerçevesinde bir yaşam talep edebilir ve Hester ile Bayan Grant'a bir tür sığınak sunabilirim. Arkadaşsınız değilim, Gus. Davama yardımcı olabilecek bir kanıt varsa yardım etmeye istekli olabilecek, nüfuz sahibi eski dostlar." Uzaklara baktı, açıkça bu sonucu getirebilecek bir plana karar vermişti. "Benimle iki gün sonra Bedford Caddesi'nde buluşur musun? Alacakaranlıkta - bu tür kulüpler akşam geç saatlere kadar açılmaz. Önerdiğiniz gibi yapacağız. Eğer hâlâ varsa burayı bulacağız ve bulunabilecek herhangi bir kanıt olup olmadığına bakacağız."

"Elbette, ne zaman istersen geleceğim." Kendi sözünün bir karşılığı. Yeni kesinliğimiz.

Gülümsedi - o harika, sıcak gülümsemesi. "Biliyorum."

Akşamın erken saatlerinde Londra'ya vardık, Hester ve Bayan Grant'i gizlice evin içine soktuk, ve Thomas'ı Dr. McLeod'a gönderdi. Sevgili adam hemen geldi, ancak prognoz iyi değildi.

Hester'in odasının dışındaki koridorda toplanan endişeli topluluğa, "Hızla kötüleşti," dedi. "Aşırı efor. Tam yatak istirahati ve destekleyici et suyu öneriyorum. Bir taslak hazırlatıp etrafa göndereceğim. Bir hafta kadar egzersiz yok, sonra da dayanıklılık kazanabilmesi için yavaşça."

Bayan Grant başıyla onayladı ve reverans yaparak sevgilisine göz kulak olmak üzere geri döndü.

Dr. McLeod kapı kapanana kadar bekledikten sonra Julia ve bana şöyle dedi: "Akıl hastanesinde gördüğü tedavi nedeniyle kalbi de dahil olmak üzere vücudu ciddi şekilde zayıflamış. Kendini zorlamamalı, kesinlikle uzun mesafeli yolculuk yapmamalı." Sesindeki dikkatli ve azarlamadan yoksun ifade yeterince azarlayıcıydı.

"Anlıyoruz Doktor," dedi Julia.

Kız kardeşim de bitkin görünüyordu. Hester'ın acil durumları yüzünden onun sağlığını göz ardı ettiğimizden korkuyordum.

"Peki siz nasılsınız Leydi Augusta?" Dr. McLeod siyah Clericus'unu başının üzerine koyarak bana sordu. "Omzunuz hâlâ sizi rahatsız ediyor mu?"

"Önemli değil, teşekkür ederim." Kız kardeşime döndüm. "Julia, Dr. McLeod ile özel olarak konuşmak istediğini söylemiştin."

Ona kaşlarımı kaldırdım: *O iyi bir doktor; ikinci bir görüş isteyin.*

Julia kaşlarını çattı: *İkinci bir görüş istemiyorum.*

Doktor şapkasını tekrar çıkardı. "Nasıl yardımcı olabilirim, Leydi Julia?"

"Sizi sohbetinizle baş başa bırakayım," dedim. "İyi akşamlar."

Julia'nın bakışlarından kaçarak hızla merdivenden aşağı indim. Belki benim açımdan küstahlıktı ama Julia kendi adına hareket etmiyordu ve bana göre sağlığı Dr. Thorgood'un bakımı altında kötüye gidiyordu.

Bir süre sonra Julia salonda bana katıldı. Okumakta olduğum, tesadüfen biri mantıklı, diğeri mantıklı olmayan kız kardeşler hakkındaki sürükleyici romanı bıraktım ve sandalyemden kalktım. Kapıyı kapatırken, "Weatherly yemeğin yarım saat daha süreceğini bildirdi," dedim. Konyak sürahisini elime aldım. "Bir bardak ister misiniz?" Bana yönelen sitemi savuşturmak için boşuna bir çaba.

"Bu çok kötü oldu," dedi, tabii ki Dr. McLeod'u kastederek. Başını sürahiye doğru eğdi. "Konyak mı? Yemekten önce mi?"

Gerçekten de alışılmadık bir şeydi. Konyak genellikle yemekten sonra ve genellikle erkekler tarafından içilirdi. Yine de durumun ratafia ya da kanaryadan biraz daha güçlü bir şey gerektirdiğini düşündüm. Ayrıca bu çok iyi bir konyaktı ve neredeyse kesinlikle Fransa'dan kaçırılmıştı. Weatherly'nin kaynaklarını sorgulamadım, o da söylemedi.

"Tıbbi diyelim," dedim.

Yorgun bir şekilde başını salladı ve kanepeye oturup ocakta yanan ateşe baktı. Konyağı doldurup ona uzattım, aramızdaki sessizlik uzadı.

Karşıdaki sandalyeye oturdum. "Doktorla konuştun mu?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı, yüz ifadesi alışılmadık derecede kapalıydı. "Bu benimle Dr. McLeod arasında."

Ah, demek cezam bu olacaktı: müdahalemin sonucunu saklı tutmak. Kız kardeşim beni nasıl uyaracağını kesinlikle biliyordu.

Başka bir konu o zaman.

"Lord Evan'la iki gece sonra Bedford Caddesi'nde buluşmak üzere sözleştik," dedim.

"Kulüp için mi?"

Başımı salladım. "Bir şey keşfetme ihtimali bizim lehimize değil ama denememiz gerektiğini hissediyorum."

Julia konyağından bir yudum aldı. "Covent Garden'a tehlikeli derecede yakın canım ve orada gerçekten görünmemelisin. Skandaldan sonra olmaz."

Elbette babamızın öldüğü alçak Covent Garden genelevinde görülmekten bahsediyordu. Cesedini aval aval bakan seyircilerden kurtarmak için gitmiştim ve varlığım -ve sakinlerle etkileşimim- bir skandala dönüşmüştü. Sevgili Charlotte ve George Brummell bu dışlanmanın önünü kesene kadar birçok insan ikimize de sırtını dönmüştü.

"Biliyorum. Ama bahçenin uzak tarafında, Aziz Paul'un arkasında. Ayrıca, o gece erkek kıyafetleri giymeyi planlıyorum."

"Böyle çılgınca bir planı protesto etmeliyim ama çok yorgunum ve beni dikkate almayacağınızı biliyorum."

Kendi içkimden bir yudum aldım ve kız kardeşimi ağzının kenarından izledim. Yorgunluğunu pek sık itiraf etmezdi, hem de bu kadar sinirli bir şekilde. Gerçekten Dr. McLeod ile konuşmuş muydu? Belki de iyi kalpli doktora ona danışıp danışmadığını sorabilirdim. Hayır, bana söylemezdi. Tıbbi sağduyunun tam bir örneği, ne de olsa Evan'ın onu bize tavsiye etmesinin nedeni de buydu.

"Bence sokağı önceden ziyaret etmek akıllıca olur," dedim. "Araziyi tanımak için."

"Mulholland tarafından takip edilmeden ya da başka bir on-dit olmadan bunu nasıl yapmayı öneriyorsunuz?"

"Orada olmak için meşru bir nedenim var," dedim. "Lyceum'da bir oyun izleyebileceğimizi düşündüm. Eğer kendini iyi hissediyorsan. Sonra Bedford Caddesi'nden geçip -Eve dönerken çok yavaşça."

"Yani saygınlık için bana ihtiyacın var?" "Her zaman, canım," dedim kadehimi kaldırarak.

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Saygıdeğer bir kız kardeş olmak istediğimden emin değilim."

Bu sürpriz oldu; ikizim için itibar her zaman önemli olmuştu. Çocukluğundan beri o ve Duffy ailemizin en dürüst ve erdemli üyeleri olmuşlardı. Tatsız maceralarımızdan zevk almaya mı başlamıştı? Yoksa bu değişimi başka biri ya da bir şey mi istemişti? Belki de belli bir Runner; adalete teslim ettiği haydutlardan ancak bir basamak yukarıda görülebilecek bir adam. Leydi Julia Colebrook'un varlığından bile haberdar olmaması gereken bir adam.

"Merak etme, gerçeği biliyorum," dedim hafifçe, tedirginliğimi örtmek için. "Seni bir genelevde elinde silahla dolaşırken gördüm. Çok az saygıdeğer ve tamamen itibarsızsınız."

İsteksizce gülümsedi. "Pekâlâ, o zaman, Lyceum'da ne oynuyor? Tanrı Sheridan'ı korusun. Lord Evan'ın hatırı için bile olsa, başka bir tanesine daha katlanabileceğimden emin değilim."

- - -

Neyse ki oyun bir Sheridan değil, oldukça beceriksizce kısaltılmış bir *Hamlet*'ti. Son perdede, Julia ve ben

Az kullanılan yan girişten sıvıştık ve John Driver'ın arabasıyla beklediği Exeter Sokağı'nın sonuna doğru ilerledik. Çıkışımızın, tiyatrodan ayrılan müşterilerin ve arabalarının ön girişte oluşturduğu kalabalık tarafından engelleneceğini umuyordum. Öyle de oldu, Julia'nın arkasında arabanın basamaklarını çıkarken kimsenin bizi özel bir ilgiyle izlediğini görmedim.

Karşısındaki koltuğa oturup John Driver'ın yürümesi için duvara vurduğumda Julia, "Ophelia'nın oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Yetenekli ve güzel bir kız."

Hemen cevap vermedim, çünkü harekete geçerken dikkatim yoldaydı. Hâlâ üzerimizde dikkatli gözler yoktu.

İpek minderlere yaslanarak arkama yaslandım. "Benim için biraz fazla fısıltılı," dedim sonunda. Bothwell House akıl hastanesinde karşılaştığım gerçek delilik yürek parçalayıcı derecede gürültülüydü ve hiç de hoş değildi.

John Driver'a Covent Garden'ın etrafındaki uzun yoldan gitmesi talimatını vermiştim ve çok geçmeden Bow Sokağı'nda ilerlemeye başladık. Hart Sokağı'na dönmek için beklerken Julia koltuğunda öne doğru eğilerek arkamızdaki sokağa baktı, bakışları yoğun. Dikkatini neyin çektiğini görmek için arkama döndüm. Ah, Bow Sokağı Sulh Mahkemesi, onun

Sütunlu revak her türden giriş ve çıkışla dolup taşıyordu. Bow Caddesi her zaman açıktı.

"Acaba içeride mi?" dedim kayıtsızca.

"Ne demek istediğinizi anlamadığımı eminim," diye karşılık verdi.

Yorumumu takip etmedim. Görünüşe göre Julia ne sağlığını ne de Bay Kent'i tartışmaya açık değildi.

Çok geçmeden King Caddesi'ne döndük. Konutlar ve dükkân cepheleri küçüktü ve kaldırımlar, hiç şüphesiz, Covent Garden'ın yakınlarındaki zevklerine giden beyler ve orada çalışan *Harris's List'ten* bayanlarla doluydu. Bir köşede, küçük bir grup etrafında kümelenmiş, bir baladçı kuruşlar için şarkı söylüyordu ve bir cin dükkanının müşterileri kendi gürültülü şarkılarını bağırarak yola dökülmüşlerdi. Bedford Caddesi'nin daha geniş olan kısmına döndük ve John Driver'a hızımızı kesmesi için duvara vurdum.

"Ne arıyoruz?" Julia pencereden dışarı bakarak geçen cephelere bakarak sordu.

Güzel bir soru. Sokak yeterince aydınlatılmamıştı ve Samuel'e lambayla yürümesini emrederek dikkat çekmek istemedim. "Emin değilim. Beyefendiler kulübüne benzeyen bir yer."

Julia kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Peki bu tam olarak neye benziyor?"

Elbette verecek bir cevabım yoktu; ikimiz de seçkin beyefendilerin kulüplerini görmek için St. James's Caddesi'ne hiç gitmemiştik. Bunu yapmak sosyal ölüm olurdu.

John Driver caddede ilerlerken atları yürüyüş hızında tuttu. Arabanın benim tarafımda kalan kısmında bazı işyerlerinin pencerelerinde ışık vardı, bazılarında yoktu ama hiçbiri şüpheli faaliyetler yürüten bir kulübe ev sahipliği yapıp yapmadığına dair bir ipucu vermiyordu.

"Senin tarafında bir şey var mı?" Julia'ya sordum. "Hiçbir fikrim yok," dedi Julia.

Duvara vurdum ve "Dur!" diye seslendim. Araba Maiden Lane'in köşesine yakın bir yerde durdu.

"Belki de ileridedir," dedim, sokağın son bölümüne bakarken, ki bu bölüm şehir arabamızın geçemeyeceği kadar dar görünüyordu.

Julia sinirli bir nefes aldı. "Açıkçası, Bedford Sokağı'nı baştan aşağı dolaşsak bile bunu bilmemize imkân yok." Karşıya doğru eğildi ve kapıyı açtı. Samuel hemen arkadaki yerinden inip bize yardım etmeye hazır bir şekilde yan tarafta belirince araba sarsıldı. Elini tutup inerken omzunun üzerinden, "Yerel bilgiye ihtiyacımız var," dedi.

"Kimden?" Arnavut kaldırımında arkasından gelirken sordum.

Titredim, ipek gece pelerinin ve elbisem soğuk bir gecede gezintiye çıkmak için yeterli değildi. Julia evlerden birinin kapısını çalmayı mı düşünüyordu? Bir beyefendiler kulübü hakkında bilgi istemeyi nasıl açıklayabilirdik ki?

"Ondan," dedi Julia, Maiden Lane'in köşesinde bir sepetin yanında oturan kambur bir şekli başıyla işaret ederek.

Yaşlı bir çiçek satıcısı.

Onu orada görmemiştim bile. Gerçekten görünmez olanlardan biri. "Yıllardır aynı yerde oturduğuna bahse girerim.

Yıllardır çiçeklerini satıyor, tıpkı meydanımızdaki Peggy gibi," dedi Julia. Peggy mi? Ama tabii ki kız kardeşim yakınımızdaki çiçek satıcısının adını biliyordu. "Orada umursamadan oturmuş, dünyanın geçip gidişini izlemiş olacak. İşte ihtiyacımız olan yerel bilgi bu," diye ekledi Julia.

"Harika," dedim.

Julia bu övgüyü başıyla onayladıktan sonra uşağımıza döndü. "Samuel, lambayı getir."

Samuel arabanın lambasını çözdü ve bizi yolun karşısına kadar takip etti. Mulholland'ın adamından yediği dayak yüzünden hâlâ biraz tutuk yürüyordu ama bunun dışında çektiği çileyi atlatmış görünüyordu.

Biz yaklaşırken yaşlı kadın başını kaldırdı ve hemen yırtık pırtık bir kardelen demeti uzattı. Minik beyaz çan çiçekleri elinde titriyordu. "Çiçek mi, leydim? Çiçek mi? Bir demet çiçek."

Lambanın ışığında, iltihaplı, kabuk bağlamış gözleri ve çökmüş ağzıyla derin çizgili bir yüz seçebiliyordum. Yırtık pırtık bir paltonun üzerine bağlanmış eski bir örgü şal ve tepesinde büyük bir delik ve yıpranmış bir kurdele bulunan hasır bir bone giymişti.

Julia sepetin içine bakarak, "Kalan her şeyi alacağım," dedi. Retikülünün iplerini açtı ve parmaklarını içine soktu.

"Hepsi mi?" diye yankılandı yaşlı kadın. O da sepetinin içine baktı. "Bende bu kadar var." Sıcak tutsun diye paçavralara sardığı diğer elini kaldırdı ve parmaklarını araladı. Dört çiçek.

Julia bir şilin çıkardı ve yanına çömelerek parayı uzattı. Yaşlı kadın paraya baktı. "Bu bir şilin. Aradaki farkı geri verecek gücüm yok leydim."

Julia parayı onun eline bıraktı. "Bu şilin senin. Adın ne senin?"

"Bana Ağlayan İris derler," dedi kızgın gözleri avucunun içindeki madeni paraya sabitlenmiş bir halde.

"Gerçek adın ne?" Julia nazikçe sordu.

Kadın başını kaldırdı ve lamba ışığında gözlerini kırıştırdı. "Dorothy, leydim. Dorothy Martindale." Sesi titriyordu.

Sanki bu ismi uzun zamandır söylemiyormuş gibi. "Ne zamandır bu köşede çiçek satıyorsun, Dorothy mi?" Julia sordu.

Kadın elini paranın etrafına kapattı. "Neredeyse yirmi yıl oldu leydim."

"Bedford Caddesi'nde olan her şeyi gördüğünüzü düşünmekte haksız mıyım?"

Bir an için Julia'yı düşündü, alışılmadık bir durumu şimşek hızıyla hesapladı. Bir hanımefendi, sohbet etmek için bir çiçekçi kadının yanında kaldırıma çömelmezdi. "Evet, leydim," dedi sonunda.

Julia bir şilin daha uzattı. "Bize bir şey söyleyebilir misin?" Bir bakışıyla beni de konuşmanın içine çekti. "Ben Leydi Julia ve bu da kız kardeşim Leydi Augusta. Buralarda bir yerde bir centilmenler kulübü olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Bir kulüp adı-"

Dorothy fısıldayarak, "Rack ve Ruin'in Yüce Kardeşleri," dedi. Köşeden karşıya baktı ve başıyla küçük bir selam verdi. "2 numara, aşağıda."

Julia parayı uzattı, kirli eli hızla kapattı.

Dorothy, "Ama oraya yaklaşmak istemezsiniz, hanımlar," diye ekledi. "Orası kötü bir yer, kötü adamlarla dolu."

"Ne şekilde?" Albay'ın raporundan zaten biliyor olmama rağmen sordum.

Dorothy uğursuz bir nefes aldı. "Bazen kızlar oraya giriyor ve çıktıklarını görmüyorum." Meydan okurcasına bize baktı. "Bu doğru."

"Size inanıyoruz," dedim. "Kulüp ne zaman açılıyor? Her gece mi?"

"Çoğu, leydim. Evensong çanlarından sonra." Öne doğru eğildi, sesi tekrar fısıltıya dönüştü. "Bazen pazar günleri bile. Koyların çoğu

Şafaktan birkaç saat önce. Hepsi tilkileşmiş. Maske de takıyorlar."

"Maskeler mi?" Julia sordu. "Maskeli balolardaki tuvalet maskeleri gibi mi?"

"Hayır, eski mumyacılar gibi."

Bu yüzden yüzlerini tamamen gizli tuttular.

Julia bana baktı: *Sormamız gereken başka bir şey var mı?*

"Sence bu kızlara ne oluyor?

Çıkmak mı?" Ben sordum. "Herhangi bir söylenti duydun mu?"

Dorothy omuz silkti, çekingenlik çökük ağzını daha da büzmüştü. "Belki yanılıyordum ve başka bir yoldan gidiyorlardır. O sıra evlerin arkasında bir avlu var. Oradan çıkıyor olabilirler."

Yırtık pırtık giysilerinin içine büzüldü ve lambanın ışığından kaçtı. Görünüşe göre şiliniz bitmişti.

Julia çömeldiği yerden kalkarak, "Teşekkür ederim Dorothy," dedi. "Yardımanız için minnettarız."

"Çiçeklerinizi unutmayın leydim," dedi Dorothy ve küçük çiçek demetlerini topladı. Sallanan çiçekleri havaya kaldırdı, solgun gözleri Julia'dan bana, sonra tekrar bana kaydı. Bir karar verildi. "Yardıma olur mu bilmem," dedi yavaşça, "ama zaman zaman bana başka türlü tuhaf gelen bir şey gördüm: iki adamın ittiği bir el arabası o bahçeden gelip gidiyordu. Sabahın erken saatlerinde. Sadece kısa bir süre kalır. Teslimat arabasına benziyor ama boş gidiyor."

"Dışarıdan bir şey getiriyorlar mı?" Julia çiçekleri alarak sordu.

Kız kardeşime baktım: *Mesela, vahşileşmiş bir kız gibi mi?*

Julia ağzını büktü: *Aynen öyle.*

Dorothy başını salladı. "İçinde hiçbir şey görmedim. Giren ya da çıkan." Omuz silkti. "Hep boştu. Garip olduğunu düşündüm, değil mi?"

Boş bir araba. Gerçekten tuhaf.

Ertesi gün öğleden sonra soyunma odasındaki aynada kendimi eleştirel bir gözle inceledim. Erkek kıyafetleri giymiştim.

Ama daha önce babamındı ve mükemmel bir kesimi ve kumaşı vardı. Bu takımın alışılmadık yerleri boldu ve kumaş yıpranmaktan sadece bir iki adım uzaktaydı. Yine de aşırı yıpranma onları alışılmadık derecede yumuşak yapmıştı ve bir kez daha pantolonun rahatlığından keyif aldım.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Julia ve hizmetçim Tully'ye sordum. "Oldukça iyi," dedi Julia şezlongdaki koltuğundan.

"Ama yan bıyıklarınızı yapıştırmayı unutmamalısınız."

Hizmetçim etrafımda dolaşıp kıyafetlerin tamamını incelerken hatırlatmayı başımla onayladım. Artık kılık kıyafetlerim hakkında fikir beyan etmekte ustalaşmıştı ve aslında şu anda değerlendirmekte olduğumuz ikinci el erkek kıyafetlerini satın almıştı.

"Gömlek ve pantolon muhtemelen alt rütbelerden birinin giyebileceğinden daha temizdir leydim, ama bit ya da pire bulaşmış bir şey almamı istemediğinizi düşündüm."

Burnumu kırıştırdım. "Kesinlikle olmaz. Bu kadar özgünlük için çaba göstermemize gerek yok."

"Belki boyun atkısını alıp biraz kirletebilirim," dedi Tully. "Ceket yamalı ve soluk renkli olduğu için pantolonun temizliğini gizliyor sanırım." Daha ileri bir değerlendirme için gözlerini kıstı. "Şapka mükemmel bir karmakarışık, ama saçınızı yağlayıp daha az...yapılı hale getirmeliyiz."

"O halde başlayalım," dedim ve boyun atkısını çözüp hizmetçime uzattım. "Gün batımından önce gitmeliyim."

Tully reverans yaptı ve ayak işlerini halletmek üzere odadan çıktı.

Julia, "Bayan Grant onların durumuna bir çözüm bulmam için bana baskı yapıyor," dedi.

Ceketimin yakasını düzeltirken başımı kaldırdım. "Bana hiçbir şey söylemedi."

Julia yorum yapmadı, ki bu da yeterli bir yorumdu. Nasıl olmuştu da bu haberde kötü adam rolünü ben üstlenmişim? Ne de olsa Hester'ın Evan'ı görmeye bize eşlik etmesi konusunda haklıydım. Ayrıca, Dr. McLeod'un son muayenesi Hester'in biraz toparlandığı ama hareket ettirilecek kadar iyileşmediği sonucuna varmıştı. Henüz değil.

"Benimle konuşmuş olsaydı, Charlotte'a onlar adına mektup yazdığımı söyleyebilirdim," dedim. "Lord Davenport malikanelerinde ikamet etmiyorsa, bizden uzun bir ziyaret kisvesi altında onlara sığınma teklif edebilir. Siz ne düşünüyorsunuz? Şu anda aklıma gelen en iyi şey bu."

Julia bu seçeneği düşündü. "Bu Charlotte'a çok şey yükler ve zaten ondan çok şey istedik." Dudağını ısırды; aklını kurcalayan bir şeyin başlangıcıydı bu. "Hayatım, bu kararlara Leydi Hester ve Bayan Grant'i de dahil etmeyi düşünebilirsin. Bunu uygun bulmayabilirler."

Kaşlarımı çattım. "Uygun değil mi? O kadar çok seçenekleri yok, değil mi?"

"Yine de insan kendi hayatı üzerinde kontrol sahibi olmak istiyor. Özellikle de bu kadar az şeye sahip olduktan sonra."

Kız kardeşimin neden bu kadar titiz davrandığını bilmiyordum. "Elbette, ama şu anda Hester'ın durumu bu kontrolü biraz engelliyor. Charlotte en iyi seçenek ve bunu seve seve yapacağını biliyorsun. Her neyse, mektubu gönderdim, her halükarda yakında haber alırız." Ayağımı işaret ettim ve ikinci el botlarımı inceledim. "Sence çok mu yeni görünüyorlar?" Kız kardeşime sordum.

"Pek sayılmaz," dedi. "Korkunçlar."

"Ahırlarda biraz çamur bulup içinden geçeceğim," dedim. "Güvende olmak için."

"Güvenli mi?" Kız kardeşim homurdandı. "Hatchards'taki hilemizin Runner'lara ve Mulholland'a onların gözetimi olmadan hareket etmeye çalıştığımızı ve dolayısıyla Lord Evan'la buluşma ihtimalimizin olduğunu az çok doğruladığının farkındasınızdır."

"Biliyorum," dedim ayık bir sesle.

"O zaman takip edilmeden evden nasıl çıkmayı düşünüyorsunuz?"

"Ben Thomas ve Samuel ile birlikte çıkacağım. Biraz eğlenmek için dışarı çıkan arkadaşlar olacağız."

Julia'nın ağzı büzüldü. İkna olmamıştı.

Birkaç yarım kron, şilin, çeyreklik, peni ve altılıktan oluşan bozuk para koleksiyonumu aldım ve ceketimin cebine soktum. Parayla silahlanmayı öğrenmiştim, çünkü para bir durumu zekâdan ya da silahtan daha iyi yağlayabilirdi. "Beni erkek kıyafetleri içinde aramayacaklar, değil mi?" Ekledim. "Özellikle de işçi kıyafetleriyle."

"Sanırım hayır," diye kabul etti. "Kulübe girmeyi düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Lord Evan ve ben bunu oraya gittiğimizde anlayacağız."

Düşüncelerimi tekrar gözden geçirdim. Ne Lord Evan ne de ben beyefendi olarak içeri giremeyecektik çünkü ikimiz de uygun gece kıyafetlerini giymemiştik. O zaman içeri nasıl girecektik? Her zaman olduğu gibi, bunu da ilerledikçe uyduracaktık. Bu düşünceye gülümsedim ve sırttan yansımana baktım. Bundan çok fazla keyif alıyor olma ihtimalim yüksekti.

"Yarım saat önce Bay Kent'ten bir not aldım," dedi Julia sessizliğin içinde.

Kız kardeşimle yüzleşmek için döndüm. Bir habercinin geldiğini duymamıştım. Ve bir not, sadece Julia'ya mı? Her halükârda bana yazması gerekirdi -büyük kardeş ve evin reisiydim- ya da en azından Colebrook kardeşlerin her ikisine de yazmalıydı, iş... ve nezaket sınırları içinde kalmak için.

"Öyle mi?" Beklediğimden daha sert bir sesle çıkmıştı. "Ne zaman bize değil de size yazmaya başladı?"

Julia, "Lord Evan'dan notlar alıyorsunuz," diye karşı çıktı.

Birbirimize baktık. Bay Kent ile Lord Evan'ı bir mi tutuyordu? Julia'nın açık teni kızardı; Runner'a karşı bir bağlılık hissettiğini az çok itiraf etmişti. Kolundaki danteli düzeltmekle meşguldü. "Bizim adımıza araştırma yapıyor."

"Notu okuyabilir miyim?"

Bana baktı. "Hayır," dedi yumuşak bir şekilde reddederek, "ama size haberin özünü verebilirim."

Bay Kent kız kardeşime görmeme izin vermediği ne yazmıştı?

"Gerçekten okumama izin vermeyecek misin? Lord Evan'dan aldığım notları okumanıza izin verdim."

Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Kendi mektuplarımı alma iznim var, Gus."

"Elbette öylesin," dedim ama reddetmesi hâlâ canımı yakıyordu. "O zaman haberleri nedir?"

"Mulholland'ın Lord Evan'ın hâlâ İngiltere'de olduğunu düşündüğünü söylüyor. Bence Bay Kent de Lord Evan'ın ayrılışı konusunda ona yalan söylediğinizin farkında."

"Bunun olması kaçınılmazdı. Adam aptal değil," dedim. "Bu konuda sessiz kaldığınız için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Julia. "Yalan söylemekten hoşlanmasam da."

Özellikle de Bay Kent'e, diye düşündüm.

"Bay Kent ayrıca Mulholland'ın Lord Evan'ı takip etme konusunda Runners'a resmi olarak bağlı olmadığını söylüyor," diye devam etti Julia. "Başka bir deyişle, Bay Kent onu mahkeme civarında görmüş olmasına rağmen, Bow Street'in himayesi altında değil. İlginçtir ki, Bay Kent'in ihtiyatlı soruları üzerine, Mulholland hakkında herhangi bir soru sormaması konusunda uyarıldı ve muhbiri böyle bir ilginin konumunu tehlikeye atabileceğini öne sürdü."

Dudağımı çiğnedim. "Tartışılmaması gereken bir konu. Mulholland büyük ihtimalle Bow Street'in kaynaklarını kullanıyor ama onların gözetimine tabi değil."

"Bay Kent de aynı şeyi öneriyor. Mulholland korkunç bir şekilde yasaların dışında bir şey yaparsa, Bow Street ya da İçişleri Bakanlığı ile ilişkilendirilmeyecektir."

"İnkâr yoluyla masumiyet," diye mırıldandım. "Ve zirveye giden belirsiz bir yol."

Yani Mulholland Lord Evan'ın İngiltere'de olduğunu biliyordu ve onu ikna etmeye çalıştığım gibi ülkeden kaçmamıştı. Sadece bu da değil; Mulholland'ın, her ne sebeple olursa olsun Lord Evan'ın ölmesini isteyen yüksek rütbeli biri için çalıştığı varsayımımız da doğrulanmış görünüyordu. Her yönden kötü haber. Ve buna kız kardeşimin Bay Kent'in mektubunu benimle paylaşmayı reddetmesi de dahildi. Bu bağlantıda onun için sadece kalp kırıklığı görebiliyordum-

Aralarındaki rütbe ve toplum farkı çok büyüktü. Ve kız kardeşim zaten hayatında yeterince kalp kırıklığı yaşamıştı.

- - -

Eski at arabası ıslak saman, ekşi ter, ve soluk, her zaman var olan parfüm gübre kokuyordu. I çıplak tahta koltuğa kaydı - döşemeler nedense sökülmişti - ve pencereden Bow Caddesi'nin geçip giden manzarasına baktı.

Lord Evan'la buluşmak için belirlediğim zaman olan alacakaranlığa doğru gökyüzü kararıyordu ve yaklaşan akşam, eğlence arayanları çoktan dışarı çıkarmıştı. Bir köşede bir börek satıcısı bir grup genç adamla canlı bir ticaret yapıyordu ve müşterilerle dolu iyi aydınlatılmış bir taverna, içerideki halk kemancılarının cızırtılı tınısı bizi sokak boyunca takip ederek geçti. Eğer doğru hatırlıyorsam, Covent Garden'ın girişlerinden biri solumuzda kalıyordu. Kulübenin duvarına sertçe vurdum.

"Burası iş görür," diye bağırdım. Son birkaç sokağı yürümek daha iyiydi, özellikle de bu kılıkta. Benim "rütbemdeki" pek çok adam bir fayton kiralamak için para harcamazdı, bu parça kadar eski püskü bir tane bile olsa.

Araba durdu. Kapıyı açtım, yaya kaldırımına doğru adım attım ve şoföre teşekkür etmek için elimi kaldırdım. Ödemeyi zaten yapmış olduğum için şapkasını çıkardı ve başka bir yolcu aramak üzere yoluna devam etti.

Yönümü bulmak için bir an durdum ve patika boyunca aceleyle yürüyenlerin mırıldandıkları küfürleri ve sinirli bakışlarını üzerime çektim. Önümde Russell ve Bow Caddelerinin köşesi vardı. Uzun yoldan Bedford'a doğru yürüyebilirdim.

ya da Covent Garden'dan geçerek, çok daha kısa bir yoldan. Leydi Augusta Colebrook olarak asla yürüyerek gitmeyeceğim bir yol.

Gülümsedim.

Covent Garden, o zaman. Ve son olarak, Evan'la biraz yalnız kalmak. Davetine rağmen ona unvansız hitap etmeyi düşünmek hâlâ garip geliyordu. Daha önce hiçbir erkekle yaşamadığım bir samimiyetti bu. Kardeşim bile Duffy ya da Duffield'dı, asla James değildi.

"Evan," dedim yüksek sesle. Pratik yapınca mükemmel oluyordu, ya da en azından o kadar garip olmuyordu. "İyi misin, Evan?" Yoldan geçen bir kadın kendi kendine konuşan pejmürde adama ihtiyatla baktı ve beni görmezden geldi. Çok doğru. Başımı eğdim ve yürüyüşümü erkeksi bir adımla pazara doğru uzattım.

Russell Caddesi'nin Covent Garden'a girişi, meydanı çevreleyen köhne kalıcı binalardan biri olan Carpenter's Coffee House ile tezgâhlar, tenekeler, sepetler ve el arabalarından oluşan dar bir geçitten biraz daha fazlasıydı. Satıcıların bir kısmı bugünlük mallarını toparlıyordu, ancak büyük bir kısmı hala ışığın son demlerinde satış yapıyordu.

Arabaların gürültüsü, bağırarak verilen talimatlar ve sohbetlerin uğultusu arasında, son kile patates -tabii ki son kile değil-, yarım kilo fındık ve tencere için derisi yüzülmeye hazır bir tavşan satın alma çağrılarını savuşturdum. Sepetçi kadınlardan biri, benden bile uzun boylu, geniş omuzlu bir amazon, yoluma çıktı ve geniş bir İrlandalı ağzıyla "bir mil peni" karşılığında mallarımı taşımayı teklif etti. Gülümseyerek başımı salladım ve karşılığında Carpenter's'ın yanından pazarın içine doğru ilerlerken boş dişli bir sırtış aldım.

Giriş karmakarışık, pazarın kendisi de tam bir kargaşaydı. Durakladım, kalabalığın içinde bir yol aradım, gürültü, renkler ve çarpışan kokular kaotik bir opera gibi tüm duyularımı sarmıştı. Burada bir dünya vardı

Leydi Augusta'nın asla deneyimleyemeyeceği bir şeydi ve bunun heyecanı kanımda dolaşıyordu.

"Atla, dostum." Arkamdan gelen sabırsız bir ses beni harekete geçirdi.

İkinci el bir ayakkabı satıcısının, yarı boş cam gözlü balık sepetlerinin ve kabuktan yemek için başlarını geriye eğen lokantacıların çevrelediği keskin kokulu istiridye fiçılarının yanından geçerek içeri daldım. Karmaşık mallarını arabasına istifleyen bir kilim satıcısı bana doğru geri adım attı ve aceleyle özür dilemek için alnına dokundu. Ona avuç içlerimi gösterdim - bir zararı olmadı- ve kömürde kızartılan yılan balıklarının yanından geçmeye devam ettim, zengin, etli balık kokusu iç organlarıma çarpıyordu. İleride dört kadın, gürültülü bir grup genç erkeğe sesleniyordu. İçlerinden biri, kemikli omuzlarını ve yetersiz göğüslerini gösteren kirli yeşil bir elbise giymiş uzun boylu kıvılcı saçlı bir kadın, ağzı ve eliyle bir adak taklidi yaptı, sonra da erkeklerin takdir dolu yuhalamalarına güldü. Ben yaklaşırken dikkati bana yöneldi.

Şaşırtıcı derecede sağlam bir gülümsemeye, "Bir fumble ister misin, aşkım?" diye seslendi. "Bir peni için çekmeye ne dersin?"

Yüzüm kızardı: Ne demek istediğinden emin değildim ama müstehcen olduğu açıktı. Adımlarımı hızlandırdım ama telaşımın ortasında aklıma bir düşünce geldi. Kulübün yerini biliyorduk ama belki de bu kadınlardan biri gerçekten kulübün içinde bulunmuş ya da en azından faaliyetleri hakkında daha fazla şey duymuştu. Gerçekten de, belki de bu kadın. Herhalde bilgi için para almayı... her ne teklif ediyorsa ona tercih ederdi.

"Nerede?" Geri aradım.

Başını kalıcı binaların arasındaki ara sokaklardan birine doğru salladı.

Cesaret edebildim mi?

Başımı salladım; görünüşe göre öyle yapmışım.

İşaret etti. "Paranı görelim o zaman."

Cebimden bir peni çıkardım ve havaya kaldırdım. Başını sallayarak döndü ve ben de hâlâ genç delikanlıları ayartmaya çalışan üç kadının yanından geçerek onu takip ettim.

Sokak eski lahanalar, atılmış tahta parçaları, kırık cin fiçileri ve parçalanmış bir fare leşiyle doluydu. İdrar ve çürümüş bitki kokusu boğazıma takıldı ve öksürmeme neden oldu. Kirli eteğini kaldıran ev sahibem, zeminin çöplerden arındırılmış olduğu ama tuvalet olarak kullanıldığı için hala nemli olduğu uzak köşeye doğru bir yol seçti. Benim 1.80'lik boyumdan en az bir santim daha uzundu ve belki de on yaş daha gençti. Hayat yüzünü çirkinleştirmişti ama kirin ardındaki gülümsemesi dostçaydı ve bir çift oldukça güzel mavi göz beni değerlendiriyordu.

"Pekâlâ," dedi kasıklarına uzanarak. "Bakalım burada neyimiz varmış."

Kendimi binanın duvarına yasladım ve "çekmenin" ne anlama geldiğini hızla anladım. "Bekle!"

Elini geri çekti, gözlerini kısarak bana baktı. "Long Sal'dan korkmana gerek yok, aşkım. Bunu daha önce de yaptım. Bunu başaramayacağım."

"Onun yerine bir şiline ne dersin?"

Geri adım attı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sizin gibiler nasıl sevişir?"

Elimi cebime attım ve büyük parayı çıkardım. Ağzını büzerek paraya baktı. "Peki bunun için ne istiyorsun?"

"Long Sal, değil mi?" Ben sordum.

"Bana böyle derler." Başıyla binayı işaret etti. "İstersen içeri girebiliriz. İçeride hasır bir yatağımız var."

Başımı salladım. "Bunu istemiyorum. Konuşmak istiyorum." "Ha! Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Ben ciddiym."

Bu alışılmadık olayı düşünerek ağzını ovuşturdu. "Sadece konuşmak için bir şilin mi? Ne hakkında?"

"Bedford Caddesi'nde bir kulüp var. 2 numarada. Orayı biliyor musun?"

"Evet," dedi şaşkınlıkla. "Kalite için. Bazen buradan kız getiriyorlar ama ben hiç gitmedim."

"Faaliyetleri hakkında bir şey duydunuz mu?"

Kollarını kavuşturdu. "O kıyafetlerin söylediğinden çok daha iyi konuşuyorsun. Oyunun ne?"

"Ben sadece kulüp hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum. Ve sen de bundan bir şilin kazanacaksın."

Gözleri yine madeni parayı buldu. Konuşacak mıydı, konuşmayacak mıydı? Bir şilin önemli bir cazibeydi ama belki de doğal güvensizliği bunun üstesinden gelebilirdi.

"Sen tuhaf birisin," dedi sonunda. "Duyduğuma göre kırbaçlanmaktan ve bunun gibi diğer özel şeylerden zevk alıyorlarmış. Çoğu zaman çok kötü değil ve parası da iyi. Herhangi bir yarayı ödemeye yetecek kadar. Bir kızın neredeyse bir yıl yetecek kadar para aldığını biliyorum."

Öne doğru eğildi. "Yani kızlar yaralı mı çıkıyor?"

"Bazen, ama bütün bir yıl boyunca yemek ve çatı buna değer, değil mi?"

Başımı salladım, bu tür zorunluluklar karşısında duyduğum dehşeti gizlemek için. "Kulüpten kaybolan ya da yaralarından dolayı ölen birinden haber aldınız mı?"

Gözlerini kısmıştı. "Birini mi kaybettin? Bu yüzden mi soruyorsun?"

"Hayır."

Beni tekrar düşündü. "Kulübün içinde bazen Garden'dan ya da oyundan olmayan bir kız olduğunu duydum. Orta halli, hatta kibar bir kız."

"Kibar kızlar, emin misiniz?"

Omuz silkti. "Sadece duydum. Kaçaklar olabilir, değil mi? Çoğu zaman sırt üstü düşerler. Ama o kulüpten kimsenin kaybolduğunu ya da kaçtığını duymadım."

Bu, çiçek satıcısı Dorothy'nin bize söyledikleriyle pek uyuşmuyordu: kızlar içeri giriyor ama dışarı çıkmıyordu.

Long Sal kemikli omzunu kaldırdı. "Dikkatinizi çekerim, sadece burada değil, bahçede de bir sürü insan var. Bu olmuş olabilir. Bizim gibilerin başına pek çok şey gelir ve kimsenin bundan haberi olmaz. Bazen şanslıyızdır, bazen de değilizdir. Bu işler böyledir."

Onun şans ölçüsü benimkinden çok farklıydı. "Son bir soru. "Son bir soru. kulübe giden erkekler?"

Güldü. "Evet, her hafta bir cin ve pırzola için buluşuyoruz." Avuçladığı elini uzattı. "Onların isimleri yok, tıpkı bizim onlar için olmadığı gibi."

Şilini avucuna bıraktım. "Teşekkür ederim." Duraksadım, sonra gülümsedim. "Long Sal."

Minnettarlığını belli eden bir tavır takındı ve reverans yaptı. "Şilin için teşekkür ederim efendim." Gitmek için döndü, sonra başını bir anne edasıyla eğerek tekrar döndü. "Bu kadar para da size bir tavsiyede bulunur. Bizim gibi giyinmiş olabilirsin ama bir centilmen olduğunu biliyorum ve... belki de doğru yolda değilsin." Nazik durumumu inkâr etmek için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı. "Üzülme, hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama senin gibilerin buralarda soru sorması iyi değil. Tek başına. Geldiğin yere geri dön. Ve o kulüptekilere bulaşma. Dünyayı ele geçirmişler ve kimse bunu değiştiremeyecek. Hiçbir şey değişmez bayım. Hepimiz Tanrı'nın bizi koyduğu yerde kalırız."

Tavsiyesi ve sağduyusu için başımla selam verdim. Parayı sırtıtarak havaya kaldırdı - ani zenginliğinin muzaffer bir kutlamasıydı - sonra elbisesinin kıvrımlarına sıkıştırdı ve birlikte ana pazara geri döndük.

İleride, Covent Garden Aziz Paul Kilisesi tezgah ve çadır çatılarının üzerinde yükseliyordu, bu yoğun, gürültülü endüstri denizinde benim dönüm noktamdı. Onun tesinde Bedford Caddesi ve Lord Evan vardı. Long Sal'a son bir el sallayarak fındık dolu sepetlerin arasından sıyrıldım ve kiliseye doğru ilerledim.

Aziz Paul'n revakı boş sepetler ve atılmış kasalarla doluydu, iki kk kız ve öfkeli kahverengi bir teriyer tarafından korunuyordu. Ben yaklaşırken kk kızların her biri elini kaldırdı ama gözlerinde umut yoktu. Long Sal'ın istifası hâlâ kulaklarımda ınılıyordu: *Hepimiz Tanrı'nın bizi koyduğu yerde kalırız.* Elimi cebime attım, iki farthing buldum ve geçerken her birinin avucuna birer tane attım, sonra kilisenin arkasındaki avluya inen basamakları ıktım. Kaosun ortasında ani bir sessizlik vahası. Bir bankta oturan yaşlı bir adama başımla selam verdim ve kaldırım taşlarını geçerek Bedford Caddesi'ne giden dar yola ıktım.

Yol pişmiş soğan ve kedi sidiği kokuyordu. İleride, Bir ift koridorun duvarına yaslanmış, kucaklaşmadan çok daha fazlası gibi görünen bir şeye kilitlenmişti. Geri çekilmeli miydim? Kiliseye dönüp baktım ama burası en kestirme yoldu ve pazarın içinden geri dönmek için mücadele etmek istemedim. Çenemi sıktım ve sarmaş dolaş olmuş çiftin yanından geçtim; gıcırdayan kalçalar, solgun baldırlar ve itişip kakışan kalçalar gözümün önüne geldi. Adımlarımı hızlandırdım, tenin tene çarpma sesini ve soluk soluğa ritmik çığlıkları geride bırakmaya çalıştım.

Bedford Caddesi'ne çıktım, nefesim kesilmişti, tenim garip bir utançla yanıyordu. Tanrım, bu kanun muydu? Arkadaşım Charlotte, Kontes Davenport, benim isteğimi yerine getirmişti.

ama bu kadar çıplak, bu kadar güçlü, bu kadar... gürültülü olacağını hiç düşünmemiştim. Bir parçam geriye bakmak istedi. Hayır, böyle bir dürtü tüm ahlak kurallarına aykırıydı.

Gözlerim ileride, bacaklarım titreyerek Henrietta Sokağı'nı geçip Dorothy'nin köşesine doğru ilerledim, yaşlı çiçek satıcısı her zamanki gibi kaldırıma çömelmişti.

Yolun karşısında, Maiden Lane'in kavşağında, elinde bir kadeh tutan bir figür bir kapı aralığından yükseldi. Geniş omuzları ve özlü baş eğişini tanıdım ve kalbim tamamen yeni bir şekilde hızlandı.

Evan.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve elimi kaldırdım. O da karşılık olarak elini kaldırdı ve ben de ona katılmak için yolun karşısına geçtim.

"Kız kardeşim nasıl?" diye sordu selamlarken, endişesi yüzünden okunuyordu. Hâlâ tıraş olmamıştı; kirli sakalı onu son gördüğüm zamankinden daha kalındı ve eski, yamalı bir palto ile yıpranmış bir şapka giymişti. Böylesine pejmürde bir görünüme sahip olsa da, onun varlığı bile içimdeki tedirginliği daha da artırıyordu.

"Biraz toparlandı," dedim kendimi odaklanmaya zorlayarak. "Dr. McLeod ve Bayan Grant ona çok iyi bakıyor."

"Onlara güvenli bir sığınak bulmalıyız" dedi.

"Leydi Davenport'a mektup yazdım," dedim ve onları Charlotte'un malikânesine götürme planımı anlattım. "Bence şu an için en iyi yol bu ve kendisi de sağduyulu bir model."

"Hester'a bu kadar iyi baktığınız ve onu kardeşimizden sakladığınız için teşekkür ederim. Size anlatamam..." Başını eğdi, sanırım bir an için rahatlamıştı. Kafasını kaldırdığında yine gülümsüyordu. "Size çok minnettar olduğumu söyleyebilirim." Kılık değiştirdiğimi anladı. "Anladığım kadarıyla bu sefer Bay Anderson değilsiniz."

Diğer maceralarımızdan birinde Bay Anderson olmuştum, ama o benim şimdiki taklidimin aksine varlıklı bir adamdı. "Jessup, hizmetinizdeyim," dedim eğilerek. "Ya sen?"

"Klasiklerle kalmayı seviyorum-Lennox."

Yüzüme yapıştırdığım yan bıyıklarına dokundum. Hâlâ sağlamdı. Önümüzdeki görev için uygun bir şekilde pasaklı bir çifttik.

Başını eğdi. "Biraz tedirgin görünüyorsun."

"Sadece heyecandan." Az önce gördüklerimi ya da bunun yol açtığı uygunsuz heyecanı açıklayacak değildim. "Plan nedir?"

Ucuz toprak sürahiyi sallayarak, "Bu gece bir litreyi paylaşarak tilki gibi olacağız," dedi. "Umarım paylaşmanın sakıncası yoktur?"

"Hiç de değil," dedim, her ne kadar içtiğim tek ortak kap Kutsal Komünyon kadehi olsa da. Benim için artık toplulukla ya da Tanrı'yla hiçbir yakınlık içermeyen bir deneyim. Ancak bu paylaşım zaten yakın hissettiriyordu: aynı kaptan içiyor olmak, dudaklarımın onunkinin olduğu yere değmesi. Dudaklarım onunkilere değiyordu: Kız kardeşini kurtardıktan sonra akıl hastanesinin dışında öpüştüğümüz anıyı hatırlayınca gözümü kırptım.

"Al." Sürahiyi uzattı.

Kolu kavradım. Parmak uçlarımız birbirine değdi, aramızdaki bağlantı elektrik çarpmış gibi beni sarstı. O da aynı şeyi yaşamış olmalıydı ki, bir adım daha yaklaşmamı sağlayan alçak ve şaşkın bir kahkaha atarak elini geri çekti.

Yüce Tanrım. Her dokunduğumuzda bu mu olacaktı?

Sanki hissi durdurmaya çalışıyormuş gibi rahatsız edici elini sıktı. İkimiz de hareketsiz duruyorduk.

kalp durduran bir an.

Sonunda bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle, "Şimdi seni öpmeyi çok istiyorum," dedi.

Daha da yaklaştım, gözlerim dudaklarında. Ama hayır. Geri çektim. "Muhtemelen Bay Jessup ve Bay Lennox'un öpüşmesi için iyi bir zaman değil," dedim. "Sokakta."

"Hayır." Gözlerimiz pişmanlıkla buluştu, öpücük hala içlerindeydi.

Boğazını temizledi. "Benim düşüncem yolun karşısındaki cin dükkanına uyum sağlamak." Çenesini Maiden Lane yönüne doğru kaldırdı. İşaret ettiği dükkân tıka basa müşterilerle doluydu; bazıları sarhoş bir dansın içinde sendeliyor ya da benim elimdekine benzer fiçılardan içerek kaldırıma uzanıyordu. Hatta birkaç kadın ve erkek sarmaş dolaştı.

"Biz de tilki avına çıkmış bir çift gevşek balık olacağız," diye ekledi.

"Hiç cin denemedim," dedim ve ağır sürahiyi kaldırdım, dudaklarından ve kirli çenesinin güçlü çizgilerinden başka odaklanabileceğim bir şey olduğu için mutluydum. "Oldukça sert olduğunu duymuştum."

"Buraya mavi harabe demelerinin bir nedeni var," dedi Evan. "Ama merak etmeyin. Onu limonatayla doldurdum. Tüm yetilerimize ve odaklanmamıza ihtiyacımız var."

Aynen öyle.

Bir kitapçının girintili kapısını işaret etti, kurumuş kahverengi yapraklar girişe yığılmış ve her iki taraftaki vitrinler kapatılmıştı. "Gece için gözcümüz."

Onlarca yıllık yaya trafiği yüzünden çatlamış ve yıpranmış mavi ve pişmiş toprak desenli karo girişe oturdum ve sırtımı kilitli kapıya yasladım. Evan yanıma oturdu, uzun bacaklarımız aynı açıyla çarpıktı.

Birbirlerine çok yakınlar.

Bir yanım bacağımı onunkine bastırmak ve vücudunun sıcaklığını ve sert kaslarını hissetmek istiyordu. Aslında bir erkeğe soracağımı hiç düşünmediğim bir soru, bir davetti bu. Yine de zihnimde duvara yaslanmış o çiftin sade görüntüsünü gördüm. Çok çıplak, çok ilkel. Kendimi hiç bu şekilde teşhir edebilir miydim? Bu kırk iki yaşındaki beden, hantal uzuvları ve artık gençliğin verdiği dolgun ve sıkı olmayan etiyle. Ya çok yaşlıysa, çok hantalsa? Ya artık çok geçse? Bacağımı aşağı kaydurdım ve düz bir şekilde uzattım. Hayır, bu soruyu soramazdım. En azından henüz. Ayrıca biz Gus ve Evan değil, bir litre cini paylaşan iki arkadaşık.

Bedford Caddesi 2 numarayı iyi görebiliyorduk. Burası, bir şehir arabasının sığamayacağı, sokağın daha dar olan ucunun başlangıcındaydı; gelenler ya yürüyerek geliyor ya da Maiden Lane'in köşesine veya diğer uçtaki Chandos Sokağı'na bırakılıyordu.

sürahiye kaldırdım ve limonatadan bir yudum aldım. Şaşırtıcı derecede iyi: aynı anda hem ekşi hem tatlı.

"Eve henüz kimse girmedi mi?" Kadehi Evan'a uzatarak sordum.

"Şimdiye kadar değil." Bir lokma aldı ve ağızda kalan ekşi tattan irkildi.

Ve böylece nöbetimiz başladı.

Zaman ve insanlar geçtikçe konuştuk. Julia ve ben on üç yaşındayken annemizin ölümünden, kız kardeşimin hastalığından -tıpkı anneminki gibi- duyduğum korkudan ve Kıta'nın savaş nedeniyle kilitli olmadığı zamanlarda onu büyük bir tura çıkarma niyetimden, umudumdan bahsettim. Bana yük gemileriyle İngiltere'ye nasıl geri döndüğünü ve gördüğü harikaları anlattı: denizden atlayan dev balinalar, insan büyüklüğünde mürekkep balıkları ve görkemli deniz kaplumbağaları. Ve biraz da İngiltere'deki hapisane kolonisinde geçirdiği zamanlardan bahsetti.

Yeni Güney Galler hapishane cerrahına yardım ediyor: Dr. William McLeod.

Şimdi, tanıdık bir isim vardı.

"Acaba bizim Dr. Robert McLeod ile bir akrabalığı var mı?" Ben sordum.

Evan başını salladı. "Amcası. William McLeod İngiltere'ye döndüğümde yeğenine götürmem için bana bir mektup verdi - isterseniz bir tanışma mektubu. Sanırım bir keresinde deli bir mahkûmun saldırısından hayatını kurtardığımı yazmıştı. Sanırım genç Dr. McLeod'un bize bu kadar gizlice yardım etmesinin nedeni de bu."

"Sanki yaşlı McLeod'un eğitimi altında bütün bir tıbbi çıraklık dönemini tamamlamışsınız gibi görünüyor."

Bir markizin oğlu için alışılmadık bir başarı. "Hayır, hiç de öyle değil. Tahmin edebileceğin gibi kadın hastalıkları konusunda çok tecrübeliyim." Alaycı bir gülümseme takındı. "Kız kardeşinizin hastalığı ne yazık ki benim bilgim dahilinde değil, bu yüzden pek bir tavsiyede bulunamam." Elindeki sürahiye baktı, başparmağı üreticinin damgalı harflerini takip ediyordu: Cunningham and Co. "Uzmanlık alanlarımın kırbaç yaraları, bıçaklanmalar, çıkıklar, boğulmalar ve kırık kemikler olduğunu söyleyebilirim. Tam bir tıp eğitimi sayılmaz."

Gözlerinde bir şey vardı - içsel, sonsuz bir nitelik - hayal edilemez acılardan söz ediyordu. Hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım çok şey olacaktı. Sanırım bana anlatmak istese bile.

"Bıçaklama uzmanlığınızdan dolayı çok memnunum." Stiletto bıçağının birkaç ay önce hasar verdiği omzuma dokundum. "Sen olmasaydın yaram çok daha tehlikeli olabilirdi."

Tekrar bana baktı, gözlerindeki uçurum kaybolmuştu. En azından şimdilik. "Hâlâ iyileşiyor mu? Ağrın var mı?"

"Artık bir yara izinden biraz daha fazlası, teşekkürler Dr. Belford," dedim ve bunu kanıtlamak için omzunu omzuma çarptım.

Yumuşak darbenin altında teatral bir şekilde sallandı, sonra daha ciddi bir şekilde, "Yine de buna dikkat etmelisin. Stiletto yaraları dardır ama çok derindir." Yüzündeki alaycı ifade birdenbire dikkatimi çekti. "Bak. Kapı açık."

Bedford Caddesi 2 Numara canlanmıştı.

Kulübün zemin katındaki iki pencerenin perdeleri arasında ışık çatlakları görünüyordu ve parmaklıklılı dış kapı aralık duruyordu, üzerindeki lamba yanıyordu. Zincirini gömleğimin altına sakladığım saatimi çıkardım ve loş ışıktaki yüzüne baktım. Saat on bir buçuk.

Evan, "Sanırım üyeler geliyor," dedi.

Akşam pantolonu ve ceket giymiş iki adam Chandos Sokağı'ndan Bedford Sokağı'na girmişlerdi: biri tıknaz, düzgün ve atletik b i r yürüyüşe sahipti, diğeri ise daha tıknaz yapılıydı. Bir konutun önünden geçerlerken, pencerelerden gelen ışık bir an için yüzlerini yakaladı. Ya da yüzleri olmalıydı; eski tip mumya maskeleri takmışlardı. Şeytan. Ve kral.

Elbette Dorothy maske taktıklarından bahsetmişti.

"Kimliklerini gizli tutmak istiyorlar," dedim. "Gerçekten de, onları sokakta takmadan önce İçeri bile giremiyorum," dedi Evan. "Gerçi şu adam hâlâ kendi kıyafetini giyiyor."

Diğeri ikisine yetişmek için acele eden üçüncü bir adama baktım, maskesinin şeritlerini çözmeye çalışıyordu. Ufak tefek ve sıırım gibiydi. Tanıdık geliyordu. Evin ışığının parıltısını geçerken, bu aşinalık tanınmaya dönüştü.

"Yüce Tanrım, bu George Whitmore. Yabancılar Bürosu'nda müsteşar."

"Onu tanıyor musun?"

"Onunla daha önce gezilerde ve salonlarda tanıştım, ama gerçekten tanışmıyoruz. Daha da önemlisi, siz onu tanıyor musunuz?"

Evan başını salladı. "Benden on yaş daha genç. Ben Botany Bay'e gönderildiğimde o daha çocuktı."

Doğru, aralarında doğrudan bir ilişki olamazdı. Yine de Berry kardeşlerin salonunda tanışmamız ve onun Yüceler Yücesi Harabe Kardeşleri'ne geliş bir şekilde bağlantılı hissettirdi.

Belki de tesadüftü.

Öte yandan, Sulh Mahkemesi ya da İçişleri Bakanlığı'na bağlı yüksek rütbeli bir adam arıyorduk ve işte karşımızda bir tane vardı. Ama eğer bir şekilde işin içindeyse, Berry'lerin evinde tanıştığımızda Lord Evan'la olan bağlantımızı biliyor olması gerekirdi. Bu bilgiye dair hiçbir kanıt görmemiştim, gerçi itiraf etmeliyim ki bunu aramıyordum - Mulholland'la karşılaşmam çemberden sonraydı. Yine de, eğer bağlantımızı biliyorsa, aldatma konusunda oldukça yetenekli olmalıydı. Tamamen olası bir önerme: Ne de olsa Yabancılar Bürosu'nda görev yapıyordu ve aldatma onların işiydi.

"Peki ya diğer ikisi, onlarda tanıdığın bir şey var mı?" Ben sordum.

Evan üç adamın ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanışını izledi. "Hayır ama diğer ikisinin kıyafetlerinin kalitesine ve yürüyüşlerine bakarak asilzade olduklarını söyleyebilirim."

"Yürüyüş şekilleri mi?"

"Görmüyor musun? Dünyanın sahibi onlar, Gus." Long Sal'in bilgeliğinin bir başka yankısı.

"Herkesin ve her şeyin kendi etraflarında dönmesini bekliyorlar," diye devam etti. "Her zaman istediklerini elde ederler; bunun etraflarındakilere neye mal olacağını düşünmezler. Sende de biraz var." Bana baktı ve küçük bir gülümsemeyle ifadesini yumuşattı. "Ben de böyle yürürdüm - uzun zaman önce - ta ki diğer mahkumlar bana hiçbir şeye sahip olmadığımı hatırlatana kadar. Ben bir hiçtim."

Ona ne olduğunu bilmek istememe rağmen - onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum - nasıl "hatırlatıldığını" sormadım. Acı verici bir şekilde, şüphelendim.

Peki ya ben? Bir kontun kızı olarak dünyanın bana boyun eğmesini bekliyordum, tabii ki cinsiyetim yüzünden birçok kez eğilmese de. Şimdi düşününce, isteklerimin ve arzularımın gerçek bir önemi olduğuna dair bir beklentim olduğu kesin. Oysa burada Evan oturuyordu ve her şeyin keyfi olduğunun canlı bir kanıtıydı. O da böyle bir inanca sahipti ve insanları yerlerinde tutmak için tasarlanmış hiyerarşilerden, geleneklerden ve yasalardan oluştuğu kendisine zorla hatırlatılana kadar bu inancı yaşamıştı. Tanrı vergisi olduğuna ve dolayısıyla değişmez olduğuna inanılan bir yer: Long Sal buna kesinlikle inanıyordu. Yine de yeni keşfettiğim dinsizliğimin sorgulamadan edemediği bir başka toplum dayanağıydı bu. Eğer Tanrı yoksa, o zaman rütbe de Tanrı vergisi olamazdı. Değişmez değildi.

Lud, eğer dikkatli olmazsam, yakında bir Thomas Paine topluluğuna katılır ve reform için hayatımı ve uzuvlarımı riske atarım.

Kulübe girdiklerinde üç adama baktım. atletikadam
Birincisi, sonra ve şişman Bir, ve Sonunda
Whitmore arkasında Onlar. Hayır Şüphe o
Sipariş oldu statü tarafından da yönetiliyordu. İngiltere,
olsa olsa bir rütbe adasıydı. Peki atletik şeytan ve orta rütbeli
kral kimdi? Kulübün varış saatinin on bir buçuk olduğu anlaşıldı.
Akşam kıyafetleri içinde daha fazla maskeli adam geldi,

Bir grup beş kadına eşlik ediyordu. Görünüşe göre Harris'in yüksek demimonde sınıfındandılar, çünkü hepsi temiz elbiseler, güzelce şekillendirilmiş saçlar ve makul terlikler giyyordu. Hatta bir tanesinde kibarlık izleri bile vardı; daha sade, saygın bir elbise giymiş, saçlarını düzgün, orta halli bir örgü şeklinde toplamış, ruj sürmemiş ya da dudaklarını boyamamıştı.

"Covent Garden kızlarına hiç benzemiyor," dedim. Long Sal'ın kibar kızlarından biri miydi bu? "Sanki bir misafir odasına aitmiş gibi görünüyor."

"Muhtemelen kibar görünmek için giyinmiştir. Saygıdeğer kızlara tecavüz ediyormuş gibi davranmayı seven erkekler var. Bir uzmanlık alanı."

"Gerçekten mi?" Başımı salladım; böylesine aşağılık bir eğilimi anlayamıyordum.

Beş kadının da sarhoş olduğu belliydi, çünkü maskeli refakatçilerinin kollarında tökezliyor ve yalpalıyorlardı. Ayrıca içlerinden biri akortsuz bir sesle oldukça müstehcen bir şarkı söylüyor, diğerleri ise başarısız bir şekilde onu susturmaya çalışıyordu.

Hep birlikte, bazı yanlış adımlar ve kahkahalar arasında merdivenleri tırmandılar ve binaya girdiler.

"Akşamın eğlencesi," diye mırıldandı Evan.

"Acaba paralarını nasıl kazanacaklarını biliyorlar mı?" dedim, içimin çukuruna bir tedirginlik yerleşmişti.

Evan bana kadehi uzattı. "Covent Garden kızlarından birkaçını tanıyorum-"

Bu sıradan itiraf karşısında kaskatı kesildim, e l i m d e değildi. Tepkime baktı, sonra çarpık bir gülümseme verdi: *Unutmamalısın ki ben suç dünyasında yaşıyorum.*

Ben de kendi çarpık gülümsememi gönderdim: *Biliyorum.*

Öyle bile olsa, onlardan herhangi biriyle yatmış mıydı? Yasak düşünce vahşi bir kıskançlığa yol açtı. Saçma. Onun bir erkek olduğunu hatırlamak zorundaydım, evlilik bağları ya da

ve bir kadının aksine, gayrimeşru bir çocuk doğurma ya da toplumdan dışlanma ihtimaliyle mücadele etmek zorunda değildi. Ayrıca, geçmişini kıskanmak deliliğe giden yolda yürümek demektir.

"Kızların bana söylediğine göre, her karşılaşma bir kumar," dedi. "Paralarını alacaklar mı? Yaralanacaklar mı? Çiçek hastalığına yakalanacaklar mı? Çocuk sahibi olacaklar mı? Ve bazen hepsi sadece birkaç kuruş için."

Artık kapalı olan kulüp kapısına baktım ve ağızımdaki tedirginliği gidermek için limonata dan bir yudum aldım. Beş kadın içeri girmişti ve eğer Dorothy doğruyu söylüyorsa, beşinin de dışarı çıkacağı garanti değildi. Gerçekten de bir kumar.

Artık Tanrı'nın lütfuna inanmasam da, göklere bir dua gönderdim. Ya da belki de daha çok iyi ve kötü talihin suç dünyasına bir yakarıştı: Bu beş kadının hepsinin şanslı olmasına izin ver.

Biri omzumu sarsıyordu, ısrarcı ama nazikti. Gözlerimi açtım. Hala karanlık. Yanağım

Evan'ın geniş omzu, her nefes alışımında yünlü kumaş, sabun ve sıcak erkek teninin rahatlatıcı kokusunu içime çekiyordum. Görünüşe göre uyuyakalmış ve onu yastık olarak kullanmıştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve doğruldum, boynum eğri pozisyondan dolayı gergindi. Soğuk parmak uçlarımı sert kaslarıma geçirdim ve esnemeye başladım, hâlâ biraz gözlerim kararmıştı. "Beni uyandırmalıydın."

"Son birkaç saattir hiçbir şey olmadı, ben de uyuyabileceğini düşündüm." Gülümsedi. "Horlamadığını söyleyebilirim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu öğrendiğime sevindim."

"Ama bak." Kulübe doğru başıyla işaret etti. "Toplantı sona erdi."

Hâlâ maskelerini takan ve yıpranmış oldukları her hallerinden belli olan adamlar binadan çıkıyordu. Bazıları ön merdivenlerden sendeleyerek indi ya da inerken parmaklıklara tutundu; diğerlerinin kravatları çözülmüş ya da yelekleri çıkarılmıştı. Ürkütücü bir sessizlik içindeydiler, girişlerindeki şarkılar ya da kahkahalar yoktu, değil herhangi bir konuşma bile yoktu.

aralarında. Yirmi iki üyenin ayrıldığını saydım; on kişi Maiden Lane'e, on iki kişi de Chandos'a gidiyordu. Şeytanımız ve kralımız birlikte ayrılırken, Bay Whitmore tek başına Maiden Lane'e doğru aceleyle ilerledi.

Onların ardından üç kadın merdivenlerden indi. Yorgun bir şekilde hareket ediyorlardı ama bu mesafeden yaralı görünmüyorlardı. İki kollarını birbirine dolamış, diğeri ise tek başına yürüyordu; hepsi de Kız Yolu'ndan Bahçe'ye doğru ilerliyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordum. Tüm uyku sersemliği kaybolmuş, iki kadının ayrılmadığının farkına varılmasıyla kovalanmıştı.

"Belki de onları çıkarken kaçırdık. Ya da belki arka taraftan çıkmışlardır," dedi Evan.

"Dışarı çıktıklarını görmedim." Bir dakika daha ön kapıyı izledik ama başka kimse çıkmadı. "Sanırım kulübün içine bir göz atmanın zamanı geldi," dedim. Sadece kendi soruşturmamız için de değil.

Evan başını salladı -benim tedirginliğim onun yüzüne de yansımıştı- ve kendini dikleştirdi, uzun vücudundaki soğuktan kaynaklanan kıvrımları gererken rahatsızlığını belli eden kısık bir ses çıkardı. Ben de onu takip ettim, kendi gerinmem beni verandanın fayansları üzerinde sıkışık bacaklarımın üzerinde topallayarak yürümeye itti. Çok zarif.

Evan yerden sürahiyi aldı ve ağırlığını test etmek için salladı. "İdeal değil ama birilerini durdurabilir."

Silah olarak başka bir ev eşyası. Bu fikri küçümsediğimden değil. Son zamanlarda bir Wedgwood vazosunu, dolu bir lazımlığı ve büyük bir tabloyu iyi bir etki yaratmak için kullanmıştım. Her ne kadar sonuncusu beni bir stiletto bıçağının darbesinden koruyamamış olsa da.

"Tek atışlık bir pot," diye takıldım.

Loş ışıkta gülümsemesi parlıyordu. "Bunun sizin uzmanlık alanınız olduğunu hatırlıyorum."

"Wedgwood'u tercih ederim," dedim.

Evan küçük bir selam verdi. "Sadece en iyisi." Sürahiýi kaldırdı. "Unutmayın, bu ince porselenden biraz daha sert, ayrıca bunu taşıdığımızı gören herkes muhtemelen bizi ayyaş olarak görecektir."

Böylece Bay Lennox ve Bay Jessup, kol kola girmiş, ellerinde cin kadehleri, sarhoş bir halde Maiden Lane'den geçerek Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin bulunduğu teraslara doğru ilerlediler. Göz ucuyla Dorothy'nin bizi ilgiyle izlediğini gördüm. Bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak ediyordum.

İki numaraya ulaştığımızda ön kapı kapalıydı, ancak içeride hâlâ biraz ışık vardı.

"Yaşlı çiçek satıcısı bu terasların arkasında bir avlu olduğunu söylemişti," dedim. "Belki oradan girebiliriz."

Kaldırım boyunca ilerledik ve ilk teraslı ev kümesi ile ikincisi arasında kabaca Arnavut kaldırımlı bir yol bulduk. Evan'a başımla selam verip sarhoşmuş gibi davranmayı bırakarak, yolu çevreleyen evin tuğla duvarına yakın durarak kaba taşlar boyunca ilerledim. İkimiz de parmaklıklı bir pencerenin altından geçtik - karanlık ve perdeliydi ama güvende olmak için daha iyiydi - ve duvar boyunca evin köşesine ve arka bahçenin ağzına doğru sürünmeye devam ettik.

Evan kolumu yakaladığında durdum: ileride aynı sesleri duymuştuk. Kadın sesleri, su şırıltısı ve demir şangırtısı.

Evan'a baktım: *Covent Garden kızlarımız mı?*

Bir omzunu kaldırdı: *Belki*. Sonra çenesini salladı: *Bir göz atın*.

Sırtımı soğuk tuğlaların üzerinde kaydurdım ve dikkatlice duvarın kenarına baktım.

Kayıp iki kadınıımız değil, iki genç hizmetçi, biri demir bir kovayla ortadaki kuyudan su çekiyor, diğeri bir yandan fırçayı kazırken bir yandan da arkadaşına hararetle fasulye-kuru fasulye hakkında bir şeyler anlatıyordu. Bu tür sabah hazırlıkları için oldukça erken görünüyordu. Öte yandan, şafağa sadece bir saat kadar vardı ve bazı evler ışıkla birlikte yükseliyordu. Kulüpten mi yoksa diğeri evlerden birinden mi geliyorlardı?

Geri çekildim ve Evan'ın kulağına yaklaştım.

"İki hizmetçi," diye nefes aldım.

Elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı: *Bekle, bak bakalım içeri giriyorlar mı?*

Mevcut işçi kıyafetlerimizle özel bir kulübe blöf yaparak giremeyeceğimize göre makul bir plan.

İkimiz de duvara yaslandık. Kollarımızın uzunluğu birbirine değdi, ellerimiz kaba tuğlaların üzerinde birbirini buldu, sabah soğuğu parmaklarımız sıcak bir kucaklaşmaya dönüştü. Belki de her şeye rağmen çok geç değildi. Bu adam tarafından tüm çıplak gerçekliğimle görülmek. Ve onu görmek. Gülümsedim ve karanlıkta, ağzının cevap veren kıvrımını hissettim.

Çok geçmeden sesler ve şangırtılar değışti, sesler önce azaldı, sonra boğuklaştı, sonra da artık hiç duyulamaz oldu.

"Gitti mi?" Evan mırıldandı.

Parmaklarımızı karşılıklı bastırarak ellerimizi bıraktık: ikimiz de bırakmak istemedik.

Köşeden tekrar baktım. "Temiz," diye fısıldadım.

Mümkün olduğunca sessiz adımlarla arka bahçeye girdim, Evan da arkamdan geliyordu. Arnavut kaldırımlı alan dört ev tarafından paylaşılıyordu: her birinin arka kapıya çıkan üç basamağı vardı.

bir mutfak ya da bulaşıkxhane ve aşağıya doğru inen, korkuluk ve kapıyla çevrili, muhtemelen bodrum girişine açılan bir dizi basamak.

İçeride henüz hiçbir ışık ya da yaşam belirtisi olmayan 4 ve 3 numaraların kapalı kapılarının önünden geçtik. Kulüp için de durum aynıydı: mutfak kapısı kapalı, ışık yok, hareket belirtisi yok. Tek fark bodrum kapısının yarı açık bırakılmış olmasıydı.

Hizmetçiler ilk eve girmiş olmalıydılar, çünkü mutfak kapısı aralıktı, mumların ve yanan ocağın ışıltısı bir masanın kenarını ve tavaların parıltısını gösteriyordu.

Gözümüzü kapıdan ayırmadan kulübün arka merdivenlerini tırmandık. Küçük yan pencereye baktım, karanlıkta biri varsa koşmaya hazırdım. İçeride kimse yoktu ama yanmayan bir ocağın, çıplak rafların ve tencere tava asmak için kullanılmayan kancaların şekillerini seçebiliyordum. Aşağı yukarı boştu, ancak birkaç çuval uzak duvara dayanmış, loş ışıktaki seçilemeyen bir şeyle doluydu. Pütürlü bir şey. Bu kadar çok çuvalı hak edecek ne olabilirdi?

"Her şey açık," diye fısıldadım.

Evan'ın içeri bakmasına izin vermek için geri çekildim, hafif bir oflamayla onun da kullanılmayan mutfak karşısında şaşkın olduğunu anladım. Bir kulüpte yemek servisi olmaz mıydı?

Kapı kolunu denedim, kilitli olmasını bekliyordum.

Döndü, kapı ağırlığının altında küçük bir şekilde açıldı. Evan'a baktım. Kaşlarını kaldırdı.

Aynen öyle.

İlerleyelim o

zaman.

Kapıyı iterek açtım ve Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin karanlık, ıssız mutfağına adım attık.

Boş zemini geçip duvara dayalı kendir çuvallarının olduğu sıraya gittim ve evin içinde herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Her şey sessizdi, yine de binanın içinde başka birinin daha olduğu hissini, yaşayan başka bir varlığın o doğaüstü farkındalığını görmezden gelemiyordum.

Evan arka kapıyı dikkatlice kapattı ve aynı şekilde sessizce odayı geçip çuvalların olduğu sırada bana katıldı. Birden gerildim ve ona baktım: *Hazır mısın?* Başını sallayınca, elimi geri çekmeye hazır bir şekilde sıradaki ilk çuvalı çekerek açtım. İkimiz de eğildik.

Yeşil bir cam parıltısı.

Boş şarap şişeleri.

Kendimi biraz saçma hissederek nefes verdim. Ne bekliyordum ki: vücut parçaları mı? Çuvalın üst kısmını tekrar yerine yerleştirdim. Olduğu gibi, biraz fazla güçlü bir şekilde: kendir bezinin hafifçe çekilmesi üst şişeyi yerinden oynattı. Camın cama çarpma sesi sessizlikte çınladı. İkimiz de donup kaldık, dinliyorduk.

Ayak sesi yok. Ses yok. Hareket yok.

Yine de, "Yalnız olduğumuzu sanmıyorum," diye fısıldadım.

Evan başını salladı ve kadehi kaldırdı. "Dikkatli hareket etmeliyiz."

Ve kör bir silahla, diye düşündüm ama seslendirmedim.

Gerçek bir kapısı olmayan mutfak kapısına doğru ilerledi ve pervazın arkasından baktı. Omzunun üzerinden bir koridorun duvarını ve bir resim çerçevesinin altın ışıltısını görebiliyordum, içindeki resim karanlıkta seçilemeyecek kadar karanlıktı.

"Kimse yok," diye fısıldadı Evan, sonra da koridora doğru süzüldü.

Takip ettim ve hemen öndeki iki odadan yayılan mum ışığının parıltısını gördüm. Resme yaklaştığımda konusunu seçebiliyordum: kongrede bir kadın ve erkeğin tasviri, kadın açık bir şekilde

böyle bir faaliyet. Görünüşe göre bu gece Kanun'la her açıdan karşı karşıya kalacaktım. Gözlerimi kaçırdım ve ön odalara doğru sessizce ilerleyen Evan'ın arkasından adımlarımı hızlandırdım.

Bir kapıyı geçtik -kapalıydı- ve merdivenlere geldik, basamakları hem bodrum katına ve servis odalarına iniyor hem de normal bir ev olsaydı yaşam alanları olacak yerlere çıkıyordu.

Evan bodrum merdivenlerinde bir an durakladı ve kaşlarını kaldırarak arkasına baktı: *Aşığı mı inelim yoksa devam mı edelim?*

İleriyi işaret ettim: ön odalar adamlar toplanmıştı.

Merdivenleri geçip evin önüne ve karşılıklı iki kapıya doğru ilerledik. Kapıların önünde durduk; kapılar açıktı. Evan soldakini işaret etti, ben de başımı salladım, kontrol edecektim. Duvarın sağ tarafına geçti, kadehini kaldırdı. İkimiz de kapılarımıza yaklaştık. Pervazın etrafına bakmak için başımı eğdim, odanın içini hızla taradım, sonra geri çekildim.

Kitap rafları, kart masaları, sandalyeler, daha fazla şişe. Ama onun dışında boştu. Herhangi bir kumar odası gibi görünüyordu. Koridorun karşısında, Evan'ın omuzları biraz gevşemişti, kadeh bir kez daha yanında duruyordu. Onun odası da boş olmalıydı.

Koridorun benim tarafımda bana katıldı.

"Tıpkı normal bir kulüp gibi," diye fısıldadı. "Koltuklar, kanepeler. Darmadağınık ama gece eğlencelerinden sonra bu normaldir."

Başımı salladım. Korktuğum cinsel sefahat sahneleri değildi bunlar. Belki de üst katta, yatak odalarındaydılar. "Ben

buraya daha yakından bakacağız, sonra belki de yukarı çıkmalıyız."

"Diğerini ben alırım."

Yollarımız ayrıldı.

Kart odasına girdim. Burası da darmadağınktı; masaların üzerinde bırakılmış ya da halı kaplı zemine saçılmış şişeler, kullanılmış kadehler ve viski bardakları, puroların uçları, dağınık halde bırakılmış iskambil kâğıtları ve büfenin üzerinde kızarmış bir buttan arta kalanlar. Sonuçta yemek servisi yapılmıştı, büyük olasılıkla Covent Garden hanlarından birinden getirilmişti. Burnumu çektim: Hava ucuz parfüm, pişmiş sığır eti, sidik ve kusmuk kokuyordu. Mide bulandırıcı bir karışım. Köşede ağzına kadar dolu iki lazımlık gördüm. Bu sidik ve kusmuğu açıklıyordu. Parfümün kadınlardan birine ait olduğuna şüphe yoktu. Sekiz masanın etrafında dolandım, ne aradığımdan emin değildim -belki de görevi kötüye kullanma kanıtı- ama sadece sıkı bir kumar gecesinin kalıntılarını gördüm. Her ne kadar bu kadar iğrenç olmasa da, ben de gezilerde ve toplantılarda bunu yeterince sık yaşamıştım.

Dikkatimi kitap raflarına verdim. *Gentleman's Magazine*'in yıllık ciltleri, de Sade romanlarının iyi kullanılmış bir koleksiyonu ve çok sayıda resimli kitap ve folyo. Kitaplardan birini raftan çekip açtığımda, bir eşeğin arkasında, kongrenin ortasında duran bir adamın çizimiyle karşılaştım. Biraz fazla titizlikle çizilmişti. Aman Tanrım. Kapağını kapattım ve raftaki yerine geri ittim.

"Gus." Adımın tıslamasıyla arkamı döndüm. Evan kapının girişinde durmuş, acilen beni takip etmemi işaret ediyordu.

Bir şey mi bulmuştu?

Evan'ı karşıdaki odaya kadar takip ettim.

Bir salondur, eğer öyle denebilirse, kırmızı kadifesi için döşemeli koltuklar ve KANEPELER vardı olmuştur düzenlenmiş görüntülemek için iki Şezlong longues daha ziyade daha içinde ve olağan sohbet grupları. Bir an için sandalyelerin ve kanepelerin neden bu şekilde düzenlendiğini anlayamadım. Sonra düşünedim. Korkunç hayallerimi bastırdım. Kart odası gibi, burası da pis bir halde bırakılmıştı - şişeler, bardaklar ve yerde ıslak bir kadın çorabı vardı - ama en azından kart odası kadar kokmuyordu Oda.

Evan mumlardan birini aldı ve beni Bacchus ve yardımcılarını üzümlü bir şenlikte tasvir eden bir duvar halısının karşısında duran oyma bir kürsüye doğru götürdü. Ahşap sehpanın üzerinde deri ciltli büyük bir defter açık duruyordu.

"Bu bahis kitabı," diye fısıldadı. Okumam için mumu havaya kaldırdı.

Kayıtlar farklı ellerdeydi ve her sayfa beş sütuna bölünmüştü: *Tarih. İsimler. Bahis ve Bahis. Sonuç. Kazanan.*

Parmağımı isimlerin üzerinde gezdirdim ama hepsi şifreliydi: Yunan tanrılarının isimleri. Oldukça görkemli. Ancak bahisler ve sonuçlar sade bir İngilizceyle yazılmıştı.

Son yazıyı okudum.

Tarih	İsimler	Wager & Stake	Sonuç	Kazanan
Ekim 1812	Zeus Erebus'a karşı	Bayan Catherine Hollis	2,10	Erebus
				2000 £ için 2,17

Başımı kaldırıp Evan'a baktım, sanki tehlikedeymişim gibi boynum tuhaf bir şekilde karıncalanıyordu. "Bayan Catherine Hollis kim? Bu ne anlama geliyor?"

Ortaya çıkmayan kadınlardan biri miydi? Evan başını salladı. "Bilmiyorum."

Sayfaları büyük parçalar halinde geri çevirdim, tarihlerin geriye doğru kaymasını izledim: 1810, 1807, 1805. *Kedi* kelimesi dikkatimi çekti. Çevirmeyi bıraktım.

Bahis & Stake: Bul a adam için yemek a kedi Canlı. £5,000.

Yüce Tanrım, o korkunç hikâye doğru muydu? Bu düşünceyle midem bulandı. Parmağımı sayfadaki isimlerin üzerinde gezdirdim: Kratos ve Dionysos. Söylenti doğruysa, bu isimlerden biri Lord Milroy olmalıydı. Yani o da bir üyeydi ama Kratos mu yoksa Dionysos muydu? Sayfayı aceleyle çevirip mide bulandırıcı bahisten uzaklaştım.

1802, 1798, 1792.

"Bence kayıp kadınları bulmak için evi aramalıyız," diye fısıldadı Evan.

"Evan, bak! Bu yirmi yıldan daha eskiye gidiyor." Düello yaptığı yılı işaret ettim.

Omzumun üzerinden soluk karalamaya baktı. "Ne yazıyor? Tuhaf bir şey var mı?"

Kuru bir kahkaha attım. "Tuhaf mı? Hepsi tuhaf. Ve iğrenç."

Aşağı uzanıp bir kaydı işaret etti. "Şu isme bakın, Mayıs ayında, düellodan önceki ay."

Daha yakına eğildim ve özenle hazırlanmış eli seçtim: Bayan Sally Lawrence.

Lawrence mı? Bu ismi biliyordum. Nefesim kesildi, aniden tanıdığım için nefesim kesildi. "Düelloya katılan doktorla aynı isim."

"Gerçekten de öyle," dedi Evan kaşlarını çatarak.

Yazının geri kalanını okudum. Onda da bir bahis, bahis miktarı ve sonuç vardı: 2,35, 1000 sterlin, 2,30. Kazanan Chronos'tu.

"Bu bir tesadüf olabilir mi?" diye sordum.

"Olabilir. Bu bayanın doktorla bir bağlantısı bile olmayabilir. Lawrence yeterince yaygın bir isim," dedi Evan. "Öyle olsa bile, bence takip etmeye değer."

"Ben de öyle düşünüyorum." Sayfaya göz attım. Kitabın başlangıcına yakındı. Fikrimi değiştiremeden sayfanın üst kısmını tuttum ve çekip çıkardım. Dikişte temiz bir yırtık.

Evan bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kanıt." Katladım ve ceketimin cebine soktum. "Görünmeyecek. Bak."

Kitabın sayfalarının büyük kısmını güncel tarihe geri çevirdim. İkimiz de kitabın sırtını incelemek için eğildik. "Gördün mü, söyleyemiyorsun bile."

Göz ucuyla kapıda bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

"Hey," diye seslendi kalın bir ses. "Burada ne yapıyorsunuz?" Evan ve ben dönüp baktık.

Kalbim küt küt atarken, kapı aralığında durup kaşlarını çatarak bizi izleyen yaşlı adama baktım. O

Kollarını deri önlüğünün üzerinde kavuşturmuş, bir elinden kendir çuvalı sarkıyordu.

"Burada olmamalısın." Diksiyonu garip bir şekilde uzamıştı, sesi tonlamasızdı. "Reed ve Gibbon nerede?"

"Hasta," dedi Evan hemen ve tam olarak ne tür bir hastalıktan muzdarip olduklarını ima etmek için kadehi kaldırdı. Görünüşe göre beklenen biriyle karıştırılmıştık ve Evan -her zamanki gibi hızlı bir şekilde- doğaçlama yapmaya başlamıştı bile. Öte yandan ben hâlâ endişe içinde kambur duruyordum. Erkekçe bir duruş sergilemeye çalışarak doğruldum.

Yaşlı adam bir an için Evan'a baktı -sanki cevabını kaydediyormuş gibi- sonra, "Sana bodrumdan aşağı inmeni söylemediler mi? Ev senin gibiler için değil." Belli ki bir tür bekçiydi. Bakışları Evan'ın elindeki kadehe takıldı. "Hiç kaldı mı?"

Evan başını salladı ve özür dilercesine omuz silkerek kadehi indirdi. "Bize bodrumdan bahsetmediler," dedi.

Yaşlı bekçi kulağını işaret etti. "Seni duyamıyorum dostum. Bir direk kadar sağırsın. Önemli değil. Sadece dışarı çık ve bodrum merdivenlerinden geri in. Diğer set içeride, sağda." Kendir torbasını kaldırdı. "Çuvallar seni bekliyor olacak." Kaşlarını çattı, gözlerini kısarak ağır perdelerdeki çatlağa baktı. "Elini çabuk tutsan iyi olur. Fazla vaktimiz yok."

Evan hafifçe bana doğru döndü. "Bizi toz adam sanıyor," diye mırıldandı.

Mantıklıydı: Ortalık darmadağınaktı ve biz de Londra'daki evlerin atıklarını toplayıp temizleyen adamlar olacak kadar pejmürde giyinmiştik.

"Ne diyorsa onu yapmalıyız," diye ekledi. "Bodrumdan evin içine doğru yol alabiliriz."

Hâlâ evi aramaya kararlıyız. Yine de, eğer bu adam toz adamlarını bekliyorsa, o zaman gerçek leş yiyiciler çok geçmeden ortaya çıkacak ve hilemiz ortaya çıkacaktı. Belki de kaçmak için bu fırsatı değerlendirmeliyiz. Cazip bir düşünce, ama kayıp iki kadının da evi terk ettiğinden emin olmadan vicdanımız rahat bir şekilde gidebilir miydik?

"Haydi o zaman," dedi yaşlı adam, bizi takip etmemizi işaret ederek.

Karanlık koridor boyunca sessizce ilerledi, adımları da sözleri kadar ölçülüydü. Bodruma inen iç merdiveni geçtik, ama orası bizim gibi toz adamlarının kullanımı için değildi. Mutfığa döndüğümüzde kapıyı açtı ve biz merdivenlerden bahçeye inerken kenara çekildi, aklı başka yerlerdeydi. Bodrum kapısına doğru ilerlerken omzumun üzerinden baktım ama kapıyı arkamızdan çoktan kapatmıştı. Sosyeteğe uygun bir adam değil.

Ötede, ilk evin mutfak kapısı da kapalıydı. Görünüşe göre hizmetçiler içeride başka işlere yönelmişlerdi.

"Şimdi bunun neden kilitlenmeden bırakıldığını biliyoruz," dedi Evan, demir kapıyı paslı bir viyaklamayla menteşelerinin üzerine tamamen geri iterek.

"Bekle." Cebimi yokladım. "Almaya geldiğimiz şeyi aldık. Belki de gerçek toz adamlar gelmeden buradan ayrılmalıyız."

Evan elini parmaklığa dayamış, vücudu hâlâ basamaklara dönük bir şekilde duruyordu. "Eğer istediğin buysa," dedi sonunda.

Belli ki istediği bu değildi.

"Kadınların hala içeride olduğuna ikna oldunuz mu?"

"İkna olmadım," dedi, "ama eğer öyleyse tıbbi müdahaleye ihtiyaçları olabilir."

İzin verdiğinden daha fazla doktordu. İçindeki merhameti inkâr edemezdin; bu, sevdiğim adamın önemli bir parçasıydı. Ayrıca, biraz dikkatli olursak evi on beş dakika içinde arayabiliriz. Umarım bela gelmeden önce dışarı çıkmak için yeterli zamanımız olur. "O zaman eğer içeridelerse, onları bulalım."

Cesurca sözler, ama gerçekte onu kaba taş basamaklardan küçük bodrum avlusuna kadar takip ederken kendimi cesur olmaktan çok uzak hissediyordum. Daha önce de bir bodrumda ve evde takip edilmişim ve o kaçışım pek de planladığım gibi gitmemişti. Bunu kanıtlayacak bıçak yarası ve kötü rüyalarım vardı.

Bodrum kapısının yanındaki küçük pencereye bir mum bırakılmıştı. Mumun ışığı duvara dayalı, içinde paspas olan bir kovayı ve ağırlık yapsın diye üstüne ağır bir tuğla konmuş çuval yığınının gösteriyordu.

Evan kapıyı açtı.

Omzunun üzerinden baktım. Bodrum, girmeye cesaret ettiğim diğer bodrumlara benziyordu; iki yanında servis odaları olan bir koridor.

-Yine de bir şeyler doğru değildi. Her ne kadar gotik yazarların karanlık ve ıssız yerlerde hayaletleri çağrıştıran şeylere inanmasam da, Evan'ı içeride takip ederken ürperdim. Belki de sadece soğuk havaydı. Genellikle kâhya ve uşak için ayrılan odalar boştu, yeraltının soğuğunu hafifletecek ocaklar yoktu ve koridor boyunca hiçbir mum ışığı yolu aydınlatmıyordu.

Evan kadehi bana uzattı ve teneke tutucusundaki mumu alıp havaya kaldırdı. İleride, sağ duvarın yanındaki başka bir merdiven daha derin bir seviyeye iniyordu, aşağıdan gelen zayıf bir parıltı ahşap basamakları seçiyordu. Muhtemelen şarap ve soğuk hava depoları için bir mahzen.

"Bekçi bize diğer basamaklardan inmemizi söyledi. Sanırım bunları kastetti," dedi Evan, taş zemini geçerek

merdivenlere.

Loş ışıkta inişi inceledim: aşınmış basamaklar, taş duvarlar ve merdiveni döndürerek nihai varış noktasını gözden uzak tutan küçük bir sahanlık. Garip, tatlı bir koku da vardı. Tedirginlik duygum sertleşerek korkuya dönüştü.

"pler aşağıda ne temizliyor olabilir ki? Orası bir kiler."

"Bir faro evi olabilir. Böyle bir yerde oyun kurulurdu."

Mantıklı bir varsayım: Burası bir kumar kulbyd ve bir faro bankası bulundurmak yasadışı olduğuna göre, onu bir mahzende saklamak fazlasıyla mümkün olabilirdi. Yine de sıkılmış i organlarım bana o merdivenlerden uzaklaşmamı söylüyordu. Çok kapalı, tek çıkış yolu var.

"Burada olduğumu hayal meyal hatırlıyorum," dedi Evan.

"Burada mıydın? Hatırlıyor musun?" Beklentimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Eğer bir şeyler hatırlayabiliyorsa, bu düello hakkındaki gerçeği bulmamızda bize yardımcı olabilirdi ama heyecanımın hafızamdaki en ufak bir kırıntıyı bile bastırmasını istemiyordum.

Hatırlamak için gözlerini kıstı. "Pek sayılmaz. Sadece daha önce burada bulunduğumu hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Hayır, çok uzun zaman önceydi ve şüphesiz o sırada kadehlerimin içindeydim. Ya da ejderhayı kovalıyor bile olabilirdim." Yüzümdeki soruyu gördü. "Afyon."

Ah. Charlotte ara sıra içmesine rağmen benim hiç denemediğim bir şey. Büyük bir duyusal haz hissi verdiğini, ancak insanı oldukça rahatsız edici halüsinasyonlara da srkleyebildiğini söylemişti.

"Buradan başlayarak her katı hızlıca arayalım derim," dedi. "Bekçinin yolundan uzak durabilmeliyiz."

Hafızamın durmasından duyduğum hayal kırıklığını bir kenara bıraktım ve kendi arama planım da bu olduğu için başımla onayladım.

Merdivenlerden inmeye başladık, basamaklar ayaklarımızın altında gürültüyle gıcırdıyordu. Evan yüzünü buruşturarak bana baktı; eski ahşap konusunda yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Eğer aşağıda hâlâ birileri varsa, yolda olduğumuzu kesinlikle biliyorlardı.

"

Evan kuru bir sesle, "Demek ki burası bir faro bankası değil," dedi.

İkimiz de merdivenin en alt basamağında duruyorduk. Önümüzdeki geniş oda ruhumuza bir saldırı gibiydi. Bir dizi gümüş şamdan, gerçek boyutlarda insanları ve hayvanları mümkün olduğunu düşünmediğim eylemlerde tasvir eden korkunç duvar fresklerini görmek için yeterli ışığı sağlıyordu. Tahtadan, metalden ve deriden yapılmış tuhaf mekanizmalar odanın çeşitli yerlerinde aralıklarla duruyordu. İlk başta bunlara tam olarak anlam verememiştim ama tehdidi fark eden o ilkel yanım kesinlikle anlamıştı. Destek almak için tırabzana tutundum, gözlerim kayışlar, tokalar, çiviler ve başımı tamamen saran deri bir miğferle doluydu.

"Aman Tanrım," demeyi başardım. Biri nasıl nefes alıp Öyle mi?

Tarih çalışmalarımın tanıdığım bir makine Ortaçağ tipi raf ve kölelik karşıtı broşürlerden bir diğeri de kırbaç çerçevesi.

"Yukarı çık, Gus. Beni bodrumda bekle," dedi Evan, gözleri kırbaç çerçevesine sabitlenmiş halde. Sesinde daha önce hiç duymadığım yeni bir kofluk, bir kasvet vardı. Doktorluk yaptığı adamları mı hatırlıyordu, yoksa kendisi de böyle bir karenin içinde miydi? A

Korkunç bir düşünce. "Yukarı çık, Gus," diye tekrarladı. "Lütfen. Bu şeytanlıkla lekelenmemelisin."

Elimi omzuna koydum, geniş kasları parmaklarımın altında gerildi. "Ben çocuk değilim, Evan. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen benim ruhumun koruyucusu değilsin."

Bana baktı, yüzünde garip bir şiddet ifadesi vardı. "Ama ben öyleyim, eğer izin verirsen. Sen nasıl benimsen, ben de öyleyim."

Boğazımda ani bir ağrı hissederek ona baktım. Haklıydı; gerçekten de birbirimizin ruhlarının koruyucularıydık.

"O zaman birlikte gideriz," dedim, onun hiddetine karşılık vererek. Gözlerimiz bu söze kilitlendi. Ya da belki de bir yemindi.

Başıyla onayladı. "Birlikte."

Ellerimiz kenetlenmiş halde odaya son adımımızı attık.

Müstehcen mobilyaların ve fresklerin görüntüsüne bir dereceye kadar alışmıştım ve onların ötesinde odanın geneline odaklanabiliyordum. Çatı, bir mahzende normalden daha yüksekti ve sağımızda, yarıya kadar çekilmiş kırmızı kadife bir perdeyle ayrılmış bir ön oda görünüyordu. Sol tarafımızda duvara dayalı bir sehpa vardı ve üzerinde birbiriyle uyumlu üç gümüş şamdan bulunuyordu. Süslü bir şekilde boyanmış mavi bir gardırop duvara yaslanmıştı ve biraz ileride de oldukça yakışıklı uzun bir saat duruyordu.

"Bunların üzerinde kan var," dedi Evan, kırbaç çerçevesinin yanındaki sehpa da dik duran bir grup huş ağacı çubuğunu aydınlatmak için bir mum tutarak. Aletin etrafındaki zemini inceledi. "Burada da var. Muhtemelen zevk için kırbaçlanmamıştır," diye ekledi suratsızca.

Herhangi bir şekilde kırbaçlanmak benim zevk anlayışıma uymuyordu, ama sonra duymuştum büyük bir sayı erkek ve kadın

bu uygulamadan hoşlanıyordu. Öyle ki, Kıta'da "İngiliz sapkınlığı" olarak adlandırılıyordu.

Elini bıraktım ve dolaba doğru yürüdüm. Büyük ve İtalyan tarzındaydı, ahşap parlak maviye boyanmış, iki kapağını ve üst kenarını çiçekler ve sarmaşıklar süslüyordu. Çok güzeldi, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. Kapıları açtım. Yarısı raflarla doluydu, diğer yarısında ise raflar yoktu ama köşede uzun huş çubuklar vardı.

"Huş ağacının tükenmeyeceğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum," dedim. Karanlık bir yer için kara mizah.

Raf mekanizmasını inceleyen Evan, kahkahalarla güldü.

Kapıları kapattım ve dikkatimi saate verdim. Maun kasası altın işlemeliydi ve yapımcısının adı -J. Londra'dan Barwise - yüzünde yazıyordu. Çok iyi bir yapımcı ve böyle bir odaya oldukça uyumsuz bir eklenti. "İnsanın kırbaçlanırken zamanı bilmesi gerekiyormuş demek ki," dedim. Bu kez cevap olarak bir kahkaha duymadım. Beni duyup duymadığını görmek için döndüm.

Ön oda kapısının içinde durdu, perde sonuna kadar çekilmişti ve bir depolama alanından biraz daha fazlasını ortaya çıkarıyordu.

Döndüğümü görünce alçak ve sert bir sesle, "Buraya gelme," dedi.

Elbette itaat etmeyeceğimi biliyordu. Odayı geçtim. "Ne oldu?"

İçini çekti ve ön odanın içini işaret etti. Yere yığılmış iki büyük, dolu çuvalı görmek için eğildim
-İkisi de üstten iple bağlı, birinin üzerinde kendir kumaşını boyayan uğursuz bir kara leke var.

"Umarım onlar da şişelerle doludur," dedim umutsuzca.

Bana baktı, ağız teslimiyetle kapalıydı. "Ne olursa olsun bunu benimle yapacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Mumu tut o zaman. Ben çuvalları açacağım," dedi.

Onları açan kişi olmak istemediğim için, bu iyi bir plan gibi görünüyordu.

En yakın çuvalın iki yanına çömelmiştik. Ben sürahiyi taş zemine koydum, Evan da mumu ya da ondan geriye kalanı bana uzattı, çünkü neredeyse sönmüştü. Yine de içinde bir kadın olup olmadığını bize gösterecek kadar fitili vardı. Kanın metalik kokusunu ya da gri arduvazın üzerindeki parlak lekesini karıştırmak mümkün değildi. Evan parmağını beceriksizce bağlanmış ipin içine soktu ve düğümü çözdü. Yavaşça kendiri aşağı çekti.

Saçları hâlâ örgülü topuzundaydı, solgun yüzü yarılmış dudağı dışında iz bırakmamıştı. Çıplak omzunda inci gibi bir tenin altındaki köprücük kemiği görünüyordu, sonra da kırbaçlanmış etin ani kırmızı posası. Biri gözlerini kapatmıştı ya da belki de gözleri kapalı ölmüştü. Cüppesi ve retikülü cesedinin yanındaki çantaya tıkılmıştı, kendi kanı küçük mavi örgü çantayı lekeliyordu.

Evan daha yakına eğildi ve parmak uçlarını kızın zavallı morarmış boğazına bastırdı. Umudu için onu seviyordum ama ikimiz de ne bulacağını biliyorduk.

İç çekti. "Evet, o öldü." Retikülü yavaşça çıkardı ve bana uzattı. "Belki bu onun nereye ait olduğuna dair bir ipucu olabilir."

Güzel çantaya baktım. "Onu öldürdüler." Gözlerimi kırptım, gözlerim yaşlarla doldu: acıma ve dehşet ama en çok da öfke. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Onu zevk için öldürdüler."

"Ve büyük olasılıkla bir bahis," dedi Evan. "Bunun bahis defterindeki Catherine Hollis olduğunu tahmin ediyorum."

Keskin bir nefes aldım. "Sanırım isminin yanındaki rakamların ne anlama geldiğini biliyorum." Bu iğrenç gerçek karşısında kafa derim ürperdi. "Bu zaman. Sayılar zaman demek." Odanın karşısındaki yakışıklı, uzun kasalı saate baktım. "İşte bu yüzden burada bir saat var."

Evan kaşlarını çattı; sonra onun da yüzü öfkeyle çarpıldı. "Yani onun ne kadar sürede öleceğine dair bahse mi girmişler? Yüce Tanrım." Yumrukları sıkılı halde bir an yere baktı. Bir şeye yumruk atma arzusu hissediliyordu. O zaman o Şafak söktü üzerinde Ben. I dokundu ve Kağıt içinde Cebimde. "Sally Lawrence aynı zamanda onun adı. Onu da öldürdüler."

"Ve sizce Sally Lawrence ile düellodaki doktor arasında bir bağlantı var mı?" Evan söyledi.

"Ben biliyorum. Eğer o da bu zavallı kızla aynı şekilde öldüyse, belki de bu bir sebeptir." İkinci çuvala baktım. "Burada kaç kız öldü?" Fısıldadım.

Bakışlarımı takip etti. "En azından bir tane daha." Uzanıp ipi çözdü ve kendirleri aşağı çekti.

Diğer kayıp kadın. Kirli bir ipek çorap hâlâ boğazına dolanmıştı ve teninin solgunluğu yanaklarında küçük kırmızı noktalar halinde kendini gösteriyordu. Üzerinde hâlâ kombinezonu varmış gibi görünüyordu. Üst kattaki bahis defteri odasındaki diğer ipek çorabı hatırlayarak ürperdim. Bu boğulma bir tür gösteri miydi?

Evan içini çekti ve parmak uçlarını kadının boğazındaki bağın üzerine bastırdı.

Örme çantayı cebime soktum -henüz tam olarak açamadım- ve topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. "Sence -"

"Bekle." Evan kaşlarını çattı ve kaymış arama parmaklar çene çizgisinin altına kadar. "Gus... Sanırım hâlâ hayatta."

"Ne?" Evan elini burnunun altında tutarken kadının durgun yüzüne baktım. Az önce şişmiş kırmızı bir göz kapağının titreşimini mi görmüştüm?

"Evet, nefes alıyor." Elini geri çekti ve kendiri göğsünden aşağı doğru çekti. "Onu çuvaldan çıkarmama yardım et."

Onu kollarının altından tutup kaldırdı ve ben çuvalı vücudundan aşağı sürüklerken, çıplak ayaklarını kıvrımlarından çözdü. Teni dokunulamayacak kadar soğuktu.

"Ben bu çorabı çıkarırken ellerini ve ayaklarını ovala. Kanını hareket ettirmeliyiz."

Donmuş ellerini tuttum ve kendi ellerimin arasında ovuşturdum, sonra kemikli ayaklarına geçtim. Evan botundan küçük bir bıçak çıkarmış ve ipek bağı kesiyordu.

"İşte," dedi muzaffer bir edayla, boğazından düşüp iğrenç kırmızı boğulma izini ortaya çıkarırken. "Öldüğünü kontrol etmemiş olmalılar. Tanrı'ya şükür."

İşine odaklanmış bir şekilde başının etrafını yoklamaya başladı. "Herhangi bir şişlik ya da yumru yok."

Göz kapakları tekrar titredi. "Sanırım akli başına geliyor," dedim.

Yumuşak bir inilti. Ve sonra gözleri kocaman açıldı, kan çanağına dönmüş derinliklerinde dehşet vardı. Evan'ın tutuşuna karşı güçsüzce çırpındı.

"Hayır, dur!" Dedim. "Sen güvendesin. Biz arkadaşız. Arkadaşız!" Ellerini tekrar yakalayıp tuttum. "Hepsi gitti. Artık güvendesin."

Bana baktı, hâlâ dehşet içindeydi. "Dışarı." Yutkundu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Çık dışarı." Oturmak için çabaladı ve Evan'ın yardımıyla bunu başardı.

"Evet, seni çıkaracağız," diye söz verdim. "Buradaki arkadaşım bir doktor. Size yardım edecektir."

Tekrar Evan'a baktı. Gülümsedi: güven veren doktor. Bunun bir etkisi olmuş gibiydi, çünkü daha derin, titreyen bir nefes aldı.

"Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Jenny." Sesi o kadar kısıktı ki, acı verici bir şekilde ifade buldu.

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Hangi sokakta olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Bedford Caddesi."

"Güzel. Yutabiliyor musun Jenny?"

Öyle yaptı, sonra başını salladı.

"Acıyor."

Sempatik bir şekilde başını salladı. "Olacak. Başınızda kötü bir ağrı var mı? Kafatasınız yarılacakmış gibi hissedecek kadar kötü mü?"

"Hayır." Elini kaldırdı, işaret parmağı ve başparmağını açtı.

"Küçük bir ağrı mı?" Ben sordum.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ve hareketten dolayı yüzünü buruşturdu.

Evan gülümsedi. "Bu çok iyi. Başın dönüyor mu? Oda dönüyor mu?"

Jenny diğer çuvala baktı ve nefesi kesildi, ayaklarını güçsüzce yere bastırarak uzaklaştı. "Cathy?"

"Onu tanıyor musun? Catherine Hollis mi?" diye sordum. Jenny acı içinde bir kez daha başını salladı.

Yani haklıydık. "Onu öldürdüler," dedim usulca. "Kim olduklarını biliyor musun?"

Başını salladı ve "Maskeler" diye mırıldandı.

"Ayakta durabileceğini düşünüyor musun?" Evan sordu. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Başını salladı ve bacaklarını yavaşça altına çekerek vücudunu dört ayak üzerine kaldırdı. Ayağa kalktım ve ellerimi uzattım. Başını hafifçe salladı ve,

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve destek için ellerini duvara bastırdı.

Biz hepsi duydum ve Gürültü yukarıda at ve aynıZaman.

Ayak sesleri ve sesler.

"Onları yine aŗađıda bırakmıŗlar," diye seslendi bir erkek sesi. "Onları merdivenlerden yukarı çekmemiz gerekecek."

Yüce Tanrım, gerçek toz adamlar.

Evan çoktan harekete geçmişti. Bayan Hollis'in başındaki kendir örtüsünü geri çekti.

"Saklanmamız gerekecek." Boş kendir torbasını ve sürahiyi kaptığı gibi çömeldiği yerden kalktı.

Jenny duvara yaslanmış donup kalmıştı. "Kim?" diye homurdandı. "Toz adamlar," diye fısıldadım. "Cesetleri almak için..."

Bu onu harekete geçirdi. Teklif ettiğim desteği aldı ve ağır bir şekilde koluma yaslandı. Son mumu da söndürdüm ve Evan'ı ana odaya kadar takip ettik.

"Onlarla yzleşebiliriz," diye fısıldadım ona. "Onlarla yzleşmeliyiz!"

"Hayır, silahlı olabilirler" -perdeyi kapatmak için durakladı- "ya da ikiden fazla olabilirler. Eğer durdurmak istiyorsak kızlarla ne yaptıklarını bilmemiz gerekiyor."

Jenny'nin morarmış boğazına ve şaşkın gözlerine baktım. Evet. Durdurulması gerekiyordu.

Saklanacak tek bir yer vardı. Tam odayı geçerken yukarıda bir gıcırtı duyuldu. Ayaklar eski ahşap basamaklara basıyordu.

Evan gardırobun kapağını açtı. Kullanılmış şamdanı bitişikteki rafa ittim, sonra da

Evan Jenny'yi sıkışık alana sıkıca yönlendirirken kendimi diğer kompartımana attım, bir tarafa doğru süründüm. Sürahiyi bıraktı ve kendini yanıma sıkıştırdı. O kadar dardı ki, huş ağacından yapılmış çubuklara doğru süründüm ve keskin bir uç kalçama saplanınca nefesim kesildi.

"Ben arkaya geçiyorum," diye fısıldadı Evan ve biraz zorlukla arkama geçerek depolanmış çubukların yükünü sırtladı. Yanımdaki Jenny'den gelen koku neredeyse baskındı: korku, ter ve eski idrarın keskin kokusu. Dik durmasını sağlamak için kolunu destekledim ama dokunuşum onu sıçrattı ve soluk soluğa bıraktı. Tutuşumun altında tüm vücudu titriyordu. Yüce Tanrım, hareketsiz ve sessiz kalamazsa kaybolacaktık.

Evan'ın ellerinin belimin iki yanında durduğunu hissettim ve sonra onun sert göğsüne doğru çekildim, bacaklarımız tamamen uygunsuz bir şekilde konumlandırılmıştı. Ama artık kapıyı kapatmak için yeterince yerimiz vardı. Ahşap çerçeveyi kavradım, tırnaklarımı tahtaya geçirdim ve kapıyı neredeyse yarım inçlik bir boşluk bırakacak şekilde çektim. Bu aralık bana ön odayı görme imkânı veriyordu ama başka pek bir şey sağlamıyordu. Tahtayı daha iyi kavradım; ihtiyacımız olan son şey kapının hareket etmesi ya da açılmasıydı. Kalbim güm güm atıyordu, sert ve hızlı. Eminim Evan da kalbimin atışını hissediyordu, çünkü vücudu benimkini sarmalamıştı. Kulağıma değen sıcak nefesini kesinlikle hissediyordum.

"Tutabilir misin?" diye fısıldadı.

Başımı hafifçe çevirdim ve onaylarcasına yanağımı onunkine değdirerek başımı salladım. Bu beklenmedik okşama oldukça tüylüydü; takma bıyıklarımı unutmuştum. Bunun şaşkınlığı, durumun ciddiyetine rağmen, uygunsuz bir neşenin yükselmesine neden oldu. Onun hızlı gülümsemesini yanağımda hissettim; sonra yaklaşan ayak sesleriyle kucaklaması sıkılaştı. İçimdeki tüm eğlence kayboldu.

Boşluktan baktım.

İki adam görüş alanına girdi. İlki arkadaşından daha kısaydı ve yeni siyah bir John Bull şapkası takmıştı; şapkanın şıklığı eski püskü ceket ve kirli pantolonuyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. İkinci adam ise gösterişli mavi bir boyun atkısı takmış ve bir omzunu diğerinden daha yüksekte tutarak yürüyordu.

"Burası tüylerimi diken diken ediyor," dedi Mavi Mendil. "Sanki biri bizi izliyormuş gibi hissediyorum." Dönüp odayı inceledi, bakışları gardırobun üzerinden geçti.

Nefesimi tuttum, Evan'ın arkamda gerildiğini hissettim. Ya Mavi Atkısı boşluğu fark ederse?

"Tanrı aşkına, sızlanmayı kes," dedi John Bull. "Beni korkutuyorsun." Şapkasını geriye itti. "Onları hep oraya koyarlar." Ön odayı işaret etti. "Yoldan çekilmiş gibi."

Boşluktan, perdeye doğru yürümelerini ve onu geri çekmelerini izledim.

"Sadece bir tane var. Bu sefer iki tane olacağını söylediğini sanıyordum," dedi Mavi Mendil.

John Bull döndü ve kaşlarını çatarak odayı tekrar taradı. "Başka yok."

Yanımda Jenny telaşla kıpırdandı, nefesi hızlandı. Ona doğru hafifçe eğildim ve hareketsiz kalmasını istedim.

Sonunda John Bull omuz silkti. "Daha önce hiç iki kişi olmamıştım. Sağır aptal yanlış anlamış olmalı."

"En azından çoktan paketlemişler," dedi Mavi Mendil. "Yine de üstünü düzgün bağlayabilirlerdi."

"Sen kafayı al Gib, ben ayakları alacağım."

Yani Mavi Atkısı, Gibbon adındaki beklenen toz adamıydı. Bu da diğer adamı Reed yaptı. Ve Gib ve

Reed ne taşıdıklarını biliyordu.

"Hayatta olmaz," dedi Gib. "Ayakları ben alırım."

Reed mırıldanarak yer değıştirdi ve çok az törenle ve daha az dikkatle çuvalı aralarına aldılar. O anda onlardan neredeyse Bayan Hollis'i öldüren ve Jenny'yi boğmaya çalışan adamlardan nefret ettiğim kadar nefret ettim. Yüklerini merdivenlere doğru sürüyerek gözden kayboldular. Hırçın talimatlar ve mırıldanılan küfürler arasında yavaşça gıcırdayarak yükseldiklerini duyduk, sonra ayak sesleri azaldı, boğuk gümbürtülere ve sıyrıklara dönüştü, ta ki her şey yeniden sessizleşene kadar.

"Sanırım gittiler," diye fısıldadım.

Dikkatli bir şekilde gardırobun kapağını iterek açtım. Beklediğim gibi, oda boştu.

Biraz beceriksizce kendimizi gardıroptan çıkardık. Korkunun verdiği telaş Jenny'nin gücünün bir kısmını geri getirmiş gibiydi, çünkü yardım almadan ayakta duruyordu ve gözleri artık sersemlemiş değildi.

Merdivenlere yöneldim. O da boştu ve artık müstehcen taşıma sesleri duyulmuyordu. Yine de hafif, tanıdık bir metal sesi duydum. Kapı. "Sanırım evin dışındalar. Avludalar."

Bu nispeten güvenli rapor üzerine Jenny -neredeyse sabit bir şekilde- yan masaya doğru yürüdü ve gümüş şamdanlardan birini kaptı. "Bunu alıyorum," dedi kanlı gözlerinde bir meydan okumayla.

"Hepsini almalısın," dedi Evan. Gardıroba döndü ve kendir çuvalını çıkardı. "Al, bunu kullan."

Jenny bu beklenmedik sevecenlik karşısında başını eğdi, sonra da başını sallayarak teklif edilen çantayı aldı. Üç şamdan da hızla torbanın içine itildi, şangırtıları ve şakırtıları odanın içinde yankılandı.

"O kadar yüksek sesle değil," dedim, avularımı sanki sesi bastırabilecekmişim gibi yukarı kaldırarak. "Bizi duyup geri gelmelerini istemeyiz."

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Jenny sesini fısıltıya indirerek sordu. "Minnettarım ama siz de o ikisi gibi kötü koylar değilsiniz."

Evan'a baktım. "Dışarı çıkmayan kızlara ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Artık biliyorsun," dedi kuru bir sesle, gökyüzünü işaret ederek.

"Ama sen hayatta kaldın," dedim yavaşça, son bir saatin dehşetinden bir fırsat doğmuştu. "Eğer bunun arkasında kimin olduğunu bulabilirsek, tanıklık eder misin?"

"Bunu yapanlara karşı mı?" Morarmış boğazına dokundu. "Kaliteye karşı durmak mı? Sen kafayı yemişsin."

"Ama başka kızlar da olacak-"

"Benim gibileri kimse dinlemez," dedi. "Ve ben kimse için kendimi tehlikeye atmam." Elini boğazından indirerek sarı dişli bir gülümseme verdi. "Özellikle de şimdi, hey?"

Korkunç mizahı olan bir kadın.

Gümüşleri kendir uvalının içinden avucuna toplayarak ınlamasını engelledi, sonra da ödölünü omzunun üzerinden salladı. "Daha fazla kalmayacağım." Merdivenlerden yukarı baktı. "Evde kimse kaldı mı?"

"Sağır bir bekçi," dedim. "Ön tarafa gitmelisin. öpüler hâlâ arka tarafta olabilir." "Evet, ben aptal değilim," dedi.

Evan bir adım öne ıktı. "Güvenli bir yere ulaştığında boynuna soğuk bezler koyacağına söz ver. Bulabilirsen buz da koy. şişliği ve acıyı durduracaktır. Ve biraz sөгüt kabuğu al. Bir hafta boyunca her gün. Bunu biliyor musun?"

Başıyla bir teşekkür ve veda işareti yaptı ve merdivenlerden çıkmaya başladı, adımları hâlâ biraz dengesizdi. Kaybedilmiş bir şans olmasına rağmen, tanıklık etmeyi reddettiği için onu suçlayamazdım. Haklıydı: Covent Garden'lı bir fahişeyi pek kimse dinlemezdi. Ayrıca, Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin üyeleri arasında çok sayıda yargıç ve hâkim olması da güvenli bir bahisti.

İkimiz de onun tepeye ulaşmasını, dinlemek için duraklamasını, sonra bir sonraki basamakları tırmanmak için dönerken gözden kaybolmasını izledik. Eski merdivenin gıcırtısı onun evin zemin katına doğru ilerleyişini takip etti. Ve sonra her şey sessizleşti.

"İyileşecek mi?" Ben sordum.

"Her türlü şansı var, kalıcı hasar belirtisi yok," dedi Evan, yüz ifadesi kasvetliydi. "Yine de öldürmeyen bir boğulmanın tedavisi zordur. Etkileri uzun süre devam edebilir."

Uzmanlık alanlarından biriydi ama söylemedim. Hapishane günleri ona yeterince hatırlatılmıştı.

Tekrar merdivenlerden yukarı baktım. "Gidip iki kötü koyumuzu takip edelim mi? Sence zavallı Bayan Hollis'i Thames Nehri'ne atarlar mı?"

"Hayır, yıkanırdı. Eğer bir cesetten kurtulacak olsaydım, onu mezarlığa götürürdüm. Yeni bir mezara gömerdim."

"Sanki bu konuyu detaylı bir şekilde düşünmüş gibisiniz."

Evan, "Pek çok şeyi düşünmek için çok zamanım oldu," dedi.

Ağırlığımız altında gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. En üstten dördüncü basamakta durup tırabzandan bodrum koridoruna baktı.

Omzunun üzerinden başını salladı: görünürde kimse yoktu. Son birkaç basamağı çıkmaya devam etti, vücudu çömelmiş, adımları dikkatliydi. Ben de onu takip ettim, ilerleyişimi mümkün olduğunca sessiz tuttum.

Bodrum kapısına doğru ilerledik. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama şafak çok uzakta olamazdı. Belki yarım saat. Gecenin karanlığında bir ceset taşıyacaklarsa hızlı çalışmaları gerekiyordu.

Evan dikkatle bodrum kapısını açtı.

Reed'in sesi, "Tanrı aşkına, daha düz olsun yoksa sığmaz," dedi.

Bahçedeydiler, bodrum katındaki görüş alanımızın üstünde. Bu da bizim onlarınkinin ötesinde olduğumuz anlamına geliyordu. Evan'ın koluna dokunup küçük bodrum avlusunun karşısındaki kemerli kömür deposunu işaret ettim. Başıyla onayladı ve kapıdan içeri süzüldük, birkaç adımda kaldırım taşlarını aştık. Sırtımı tuğla kemere dayadım, Evan da yanımdaydı.

Parmağımla yukarı doğru işaret ettim: *Bir göz atıyorum.*

Başını sertçe salladı: *Çok riskli.*

Belki de, ama yine de gidiyordum. Duvar boyunca süründüm ve kaba basamakların ilk birkaçını tırmandım, yer seviyesine doğru yükselirken görünmemek için çömeldim. Yarı yolda durdum ve nefesimi tutarak kenarından baktım. Reed ve Gibbon büyük ahşap bir el arabasının ucunda durmuş, çuvalı tepsinin altındaki sahte bir tabana benzeyen şeyin içine doğru itiyorlardı. Tekrar eğildim. Demek çiçek satıcısı Dorothy bu yüzden sadece boş bir el arabası görmüştü. Kızın cesedi arabanın altında, gizli bir bölmedeydi.

Zekice. Ve aşağılık.

Merdivenlerden aşağı, Evan'ın durduğu yere doğru sürünerek

indim.

Kaşlarını kaldırdı: *Bir şey görüyor musun?*

Başımı salladım ve bir arabayı itiyormuş gibi yaptım, maskaralığım yukarıdaki bir çınlama ve gümbürtüyle kesildi - tahminimce gizli bölme kapatılıyordu.

"Sonunda," dedi Reed'in sesi. "Basit bir işi nasıl zorlaştıracığını çok iyi biliyorsun."

"Canın cehenneme," dedi Gib, öfkelenmeden.

Sonra içlerinden biri oflayıp pufladı ve avlu ağır ayak sesleriyle doldu, el arabası tekerlekleri kaldırım taşlarını aşarak yola doğru ilerledi. İkimiz de hareketsiz durmuş, adamların ve arabanın ilerleyişini dinliyorduk.

Benim hesabıma göre yan şeride döndüklerinde Evan'a gördüklerimi anlattım.

"Yani, gün ışığında bile kimsenin haberi olmadan Londra'da dolaşabiliyorlar," diye bitirdim.

"Yine de şafak sökmeden ondan kurtulmak isteyeceklerini düşünüyorum," dedi Evan. "Onları takip edelim."

Gerçeği keşfetmek için her şeyi yapardım ama bu tehlikeli bir girişim olacaktı. Bu vahşiler onları takip ettiğimizi fark edip bizimle yüzleşebilirler. Her zamanki-

Bay Mulholland ve burunlarının mevcut tehdidi. Araştırmamız bir ipucundan çok daha tehlikeli bir şeye rastlamıştı: bir kadın korkunç koşullarda ölmüş, bir diğeri de ağır yaralanmıştı. Belki bu iki toz adamının elleriyle değil ama onlar da bunun bir parçasıydı. Bu artık tek başımıza üstesinden gelebileceğimiz bir şey değildi.

Duvarın kenarından ara sokağa baktığımızda Gib ve Reed arabayı Bedford Sokağı'na doğru çeviriyorlardı ve ben Evan'ın hiç hoşuna gitmeyecek bir şey fark ettim. Koluna dokunarak dikkatini Bedford Sokağı'ndan ve avımızdan çektim.

"Sanırım Bay Kent'le kızlar ve bahis defteri hakkında konuşmalıyız," dedim. "Mümkün olan en kısa sürede."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Bunu neden yapalım ki? Adam beni asmaya çalışıyor."

Kuşkusuz bu doğrudu. "Ama elimizde yeni kanıtlar var ve Bay Kent mantıklı bir adam. Kanıtı gördükten sonra, eminim-" Durdum. Emin miydim? "Suçluluğunuzu yeniden düşüneceğine ve bizimle birlikte araştıracağına inanıyorum. Kendisi gerçeklere gösterdiği özenle tanınır ve bize daha önce de yardımcı olmuştu."

Evan kollarını kavuşturdu. "Ona son kez gerçekleri sunduğumuzda, umursamadığını söyledi ve beni vurmaya çalıştı."

Yine doğru. Ama bir başka göz kamaştırıcı gerçek her şeyin önüne geçti. "Runners'da ya da İçişleri Bakanlığı'nda güvenilebileceğimiz başka bir yetkili yok, değil mi?"

Konuyu kabul etme sırası Evan'daydı. "O halde ne öneriyorsun?"

Bir plan oluşmaya başlamıştı. "Buradaki hikâyenin tamamını öğrenir öğrenmez Bay Kent'le evimde buluşuruz. O zaman kulüple ilgili davamızı sunabilir, zavallı Bayan Hollis'in cesedinin nerede olduğunu söyleyebilir ve ona bahis sayfasını gösterebiliriz." Sinirle dilimi şaklattım. "Ben de içinde Bayan Hollis'in olduğu en son sayfayı almalıydım." Elimi salladım.

Başını. "Hayır, biri fark ederdi. Belki de olduğu yerde kalması daha iyidir." Hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Bay Kent bize yardım edecek, Evan. Ayrıca, sen de Hester'ı görebileceksin. Senin ziyaretin onun iyileşmesine yardımcı olacaktır. Bundan eminim," diye ekledim, anlaşılmayı mühürlemeye çalışarak.

Evan içini çekti. "Hester'ı görmeliyim. Bunu ona ve çok daha fazlasına borçluyum." Tekrar yolun aşağısına baktı. "Eğer Bay Kent'i bu işe bulaştırmak istiyorsak, ona bir ceset olduğuna dair tartışılmaz bir kanıt sunmalıyız. Haydi, arabayı gözden kaçırmamalıyız."

O haklıydı. Kanıt her şeydi.

Yoldan hızla aşağı indik ve Bedford Sokağı'nın köşesinden baktık. Erken saatlerin sessiz, boş sokakları yerini Covent Garden'daki sabah işlerine doğru ilerleyen pazarcıların, aşçıların ve hizmetçilerin akınına bırakıyordu. Yaya trafiğinin arasına karışmak ve avımızı takip etmek zor olmayacaktı. Çiçek satıcısı Dorothy'nin yanından geçerken Gib ve Reed'i ve arabayı gördüm.

Dorothy. Şimdi, ilginç bir düşünce vardı.

"Bu ikisinden sonra içeri gireceğiz," dedi Evan, başını yüksek sesle ve hararetle bir şekilde sohbet ederek yanlarından geçmekte olan bir çift pazarcı kadına doğru eğerek.

Avımızı yirmi metre kadar ileride tutarak arkalarından yaklaştık. Maiden Lane'in köşesini geçtiğimizde, bu ilginç düşünce planın bir parçası haline geldi.

Dorothy'nin yanında durdum. Evan'a, "Sen önden git, ben hemen arkada olacağım," dedim.

"Ne?" Durdu, benimle kalmakla Gib ve Reed King Caddesi'ne doğru ilerlerken onlarla kalmak arasında kalmıştı.

"Güven bana."

Yaşlı çiçek satıcısına baktı ve başıyla onayladı. "Sizi köşede bekleyeceğim," dedi ve iki pazarcı kadının arkasından devam etti.

Dorothy'nin yanına çömelmişim.

"Ne istiyorsun?" dedi yamalı çantasını tutarak. "Bana bozuk para verirsen çılgılık atarım."

"Hayır, Dorothy, senin paranı istemiyorum. Birkaç gece önce seninle konuşan iki bayanı hatırlıyor musun?"

"Adımı biliyor musun?" Beni dikkatle izledi. "Bana iki şilin veren kadından mı bahsediyorsun?"

"Evet, bu doğru. Ben de onlardan biriyim -Lady Augusta- ama erkek kılığındayım." Bıyıklarımın bir kısmını soydum. "Bakın, bu takma saç."

Daralmış, romatizmalı gözlerle beni inceledi. "Vay be!" dedi sonunda, hırıltılı bir kahkaha atarak. "Böyle giyinmiş ne yapıyorsun?" Sonra kaşlarını çattı ve kulübe baktı. "Ah, o yerle ilgili, değil mi? Az önce bir kızın omzunda bir çuvalla dışarı çıktığını gördüm. Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir mort görmemişim. Çıplak ayaklıydı ve yarı boğulmuştu."

Dorothy'yi hiçbir şey geçemedi.

"O şanslı olanlardan biriydi," dedim. "Dışarı çıktı. Ama sanırım kurtulamayan kızlara ne olduğunu biliyorum." Yolun yukarısına baktım. Araba ve Evan King Caddesi'ne yaklaşıyordu. Zaman çok önemliydi. "Yardıma ihtiyacım var Dorothy. Benim için bir mesaj iletir misin? Kız kardeşime, sana şilinleri veren kişiye?" Bir avuç dolusu bozuk para çıkardım ve onlara uzattım. "Bu seni ona götürecektir."

-Bir hackney al ve oraya vardığında, mesaj ve zahmetin için sana daha fazla şilin verecek."

Dorothy teklifi düşündü. "Kız kardeşin iyi biri, bunu söyleyebilirim. Diğer kızlara ne olduğunu biliyor musun?"

"İstiyorum."

Çatlamış dudaklarını büzdü. "O zaman mesaj nedir?"

İşlemin tamamlanması uzun sürmedi. Gitmeye hazırlanırken, Dorothy kirli elini koluma atarak beni durdurdu.

"Onlar öldü, değil mi? Dışarı çıkmayan kızlar?"

Elimi bir an için onunkinin üzerine koydum. "O n l a r .
Biz de bunu durdurmaya çalışıyoruz."

Ben tekrar kaldırıma çıkarken başıyla onayladı.

- - -

Evan köşede durmuş, bir yandan beni izliyor, bir yandan da muhtemelen Gib ve Reed'in bulunduğu King Caddesi'ne bakıyordu.

seyahat ediyorlardı.

"Çok uzakta değiller," dedi memnuniyetle. "Tahminimce ya St Andrew's ya da Bunhill Fields mezarlığına doğru gidiyoruz."

Andrew's daha yakındı ama eğer haklıysa her iki mezarlık da yürüyerek epeyce uzaktaydı. Yürümeye başladık. İleride, el arabasıyla kaldırımdaki yaya trafiğini yaran taş ocağımızı gördüm. O tahta tepsinin altında ne saklı olduğunu bilmeden geçen onca insanı düşündüm.

"Orada ne yaptın?" Evan sordu.

Ona Dorothy aracılığıyla Julia'ya gönderdiğim mesajı söyledim: Bay Kent'i çağırın ve kanıtlarla dönmemizi bekleyin. "Bay Kent'e güvenmediğinizi biliyorum ama bize yardım edeceğine inanıyorum."

"Bu iyi bir plan." Bir anlığına Evan'ın avuç içi sırtıma hafifçe dokundu. Elini tutmak istedim.

ama tabii ki y a p a m a z d ı m .

Gib ve Reed'i High Holborn boyunca takip ettik, gökyüzü yaklaşan şafağın açık mavi-grisine dönüşüyordu. Lincoln's Inn Fields'ın yeşil alanını geçtik, sonra Snow Hill'e doğru sola dönmek yerine Skinner Caddesi boyunca hafifçe sağa saptık, bu da aslında St. Andrew's ya da Bunhill Fields'a gitmediğimiz anlamına geliyordu.

O zaman nereye gidiyorduk?

Aziz Sepulchre Kilisesi ve Old Bailey'nin görünmesi uzun sürmedi, kasvetli gri adliye binası caddenin üzerinde beliriyordu. Şafak pambesinin çizgileri bulutlu gri gökyüzünü aydınlatıyordu ve hava, yakındaki et pazarının belli belirsiz pisliğinin ortasında yeni yakılmış ocakların kokusuyla dumanlıydı. Londra uyanıyordu.

"Bu kadar doğuda ne yapıyorlar?" Evan söyledi. Gib ve Reed'i görüş alanında tutmaya çalışarak öndeki çiftin arkasını görmek için bir tarafa doğru eğildi. At arabası ve korkunç yükünün ağırlığına rağmen, tüm yolculuk boyunca hızlı bir tempo tutturmuşlar ve bizden uzaklaşmışlardı. "Bekleyin, Giltspur Sokağı'na dönüyorlar."

"Orada ne var?" Ben sordum.

Evan kaşlarını çattı. "Smithfield et pazarı mı? Onu oraya götüreceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. Gib ve Reed'in başına gelmedik kalmadı. İki adamı Giltspur'a giderken gördüm. Sokağın köşesini döndü, arabayı genişçe çevirdi, sonra gözden kayboldu. Evan hızını artırdı, beni ayak uydurmak için bir adım atlamaya zorladı. Bir kadın çamaşırhaneden kocaman bir çamaşır sepeti çıkararak yolumuzu kesti. Kadının ve yükünün etrafından dolaştık ve sonunda köşeyi döndük.

Kolumu burnuma doğru ittim: tezek ve kokmuş yağ kokusu et pazarı çoktan olmuştu

çok güçlüydü. İlerideki cadde kalabalıktı -hırlayan çiftçilerin sürdüğü sığırlar, teslimat arabaları, artıklar için kavga eden köpekler, yolcu almak için duran taksiler, mallarını taşıyan fıçıcular ve Bart's Hastanesi'nin ana kapısının önünde sıralanan sakatlar- ama bu karmaşanın arasında Gib ve Reed'i göremiyordum.

Ayak parmaklarımın üzerinde durup trafiği tekrar aradım. Gitmişlerdi. "Onları kaybettik," dedim toynakların ve seslerin gürültüsü arasında.

"Hayır, yollardan birinin aşağısında olmalılar."

Yol boyunca koşmaya başladık, karşıdan gelenlerin alaycı bakışlarını üzerimize çektik. Önce Green Dragon Yard: içinde kimsenin olmadığı çıkmaz bir sokak. Sonra, Bull Court: orası da boştu. Son olarak Windmill Court: Yoldan kıvrıla kıvrıla uzaklaşan, bütünü net olarak görmeyen bir yer. Evan'ı koşarak takip ettim, panikle savruluşumuz evinden çıkan bir kadının ciyaklamasına neden oldu. Başka bir çıkmaz sokak ve Gib ile Reed'den iz yok.

Nefes nefese Evan'ı Giltspur Sokağı'na kadar takip ettim. "Yolun diğer tarafına mı?" Nefes almama yardımcı olması için ellerimi dizlerime koyarak eğilmeyi önerdim.

Evan yolun karşısındaki diğer tek seçeneğe dikkatle baktı: Cock Lane. Başını iki yana salladı. "Kar Tepesi'ni tercih ederlerdi. Orası daha hızlı."

İleride, siyahlar giymiş ve Clericus şapkaları takmış küçük bir grup adamın bir kapıdan girdiğini görmek için doğruldum. Doktorlar. Nereye gidiyorlardı?

Ah, tabii ya.

"Yukarıda. İşte oradalar." Gri taş sütunları ve demir kapıyı gösterdim. "Bart'ın yan girişi."

Londra'da bir cesedin saklanabileceği tek bir yer varsa, o da Aziz Bartholomew Hastanesi'dir.

Giriş e giden patikadan yukarı doğru koştuk. Demir kapı açık duruyordu, büyük merkezi dörtgenine götürüyordu.

hastane binaları tarafından çevrelenmişti. Julia ve ben genişletilmesine katkıda bulunmuş olsak da daha önce Bart'ın içine hiç girmemiştım. Dört binanın oldukça yakışıklı olduğunu söylemeliyim: büyük pencereleri ve kemerli kapıları olan klasik tarzda cepheler ve simetrleri içinde güven verici bir şekilde sağlam olan geçitler. Önlüklü hastane görevlileri, hemşireler ve hastalar çoktan havalandırmaya çıkmış ya da avlunun taş döşeli alanından geçiyorlardı ve takip ettiğimiz doktorlar sağımızdaki binaya girmiş, harareti bir şekilde sohbet ediyorlardı. Ana kapıdan fiçılarla dolu bir teslimat arabası geçmeden önce *zatürre* ve *balgam* kelimelerini duydum; tekerleklerin ve atların bayraklar üzerindeki toynaklarının sesi diğer tüm sesleri bastırıyordu. "Bakın, şurada," dedi Evan gürültünün arasından. Arabayı kuzey ve doğu binaları arasındaki bir yola doğru iten Gib ve Reed'i işaret etti. "Onları buldunuz."

Yine de kaybedecek zamanımız yoktu, bir iki dakika içinde gözden kaybolacaklardı. Yarı yürüdük, yarı koşarak avluyu geçtik, atı ve arabayı siper olarak kullanarak

Gib ve Reed şeridin içinde kaybolmuştu. Evan hızını artırdı, uzun bacakları atletik bir adımla yeri kaplıyordu. Çok geride değildim ama nefes nefese kalmıştım, ciğerlerim ağrıyordu.

Köşeyi tam zamanında döndüğümüzde Reed'in binanın ortasındaki bir yan kapıdan girdiğini gördük, Gib ve arabası şüphesiz çoktan içerideydi.

Evan nefes nefese durdu. Tanrı'ya şükür. Yanında durdum ve elimi binaya yaslayarak derin bir nefes almaya çalıştım.

"Artık kızlara ne olduğunu biliyoruz," dedi nefesleri arasında. Yukarı doğru bakışlarını takip ettim. Kapının üzerindeki bir tabelada AYRIŞTIRMA ODASINA GEÇİNİZ yazıyordu. "Bay Reed ve Bay Gibbon diriltme uzmanlarıdır."

Yüce Tanrım. Böyle diriliş adamları hakkında okumuştum. Sevdiklerini yattıkları yerden kaldıran ve cesetleri parçalara ayırmaları için anatomistlere ve doktorlara satan ceset hırsızları. Gerçekten de, cesedi mezar hırsızları için artık çekici olmayacak kadar çürüyene kadar babalarının mezarı başında nöbet tutmak zorunda kalan bir aile, Purdam'lar tanıyordum. Bu, beni şaşırtan bir şekilde tamamen yasadışı olmayan iğrenç bir meslekti. Bir mezara müdahale etmek sadece bir kabahatti ve para cezası ile cezalandırılıyordu. Ancak cesetten eşya çalınırsa, bu hapis ya da nakil anlamına gelebilirdi. Birkaç mezar eşyasının çalınmasının, cesedi mezardan çıkarıp daha fazla saygısızlık için satmaktan daha kötü görülmesi ne kadar garipti. Ama o zaman kanun adalet değildi, değil mi?

Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'ndeki adamların, kurbanlarını hastanelere veya anatomi okullarına satmaları için dirilticileri işe almaları ne kadar da zekice. Kayıp

terk edilmiş intiharlar, suçlular ve sahipsiz yoksullar arasında.

"Onları iş üstünde yakalamalı mıyız?" Ben sordum. "Kanunen onları tutuklayabiliriz."

"Sonra ne olacak?" Evan söyledi. "Onları Bow Street'e götüremeyiz. Az önce Yabancılar Dairesi müsteşarlarından birinin cinayetin işlendiği kulübe gittiğini gördük. Raporumuzun çok uzağa gideceğini sanmıyorum, sizce de öyle değil mi? Ayrıca, Bow Sokağı'na giremem -şu anda kendimi asmış da olabilirim- ve siz de şu anki kılığınızla giremezsiniz."

Hepsi doğru. Yine de Gib ve Reed'in Bayan Hollis'in ölümünden çıkar sağlamalarına izin vermek hoş değildi.

Ancak bazen, ahlaki açıdan yanlış gelse de eylemsizlik en akıllıca yoldu. Yolun köşesine geri döndük ve duvara yaslandık: Bart'ın avlusunda aylak aylak dolaşan ya da belki de açık ameliyatın başlamasını bekleyen iki işçi.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum, sol parmaklarım Bayan Hollis'in çantasının örme cüssesine dolandı - çantayı oraya soktuğumu unutmuştum. Evan'ın dikkatini çekmek için onu dürterek çantayı çıkardım. Ev yapımı olmasında acınacak kadar masum bir şey vardı; belki sevgi dolu bir annenin hediyesi, belki de yeni elbisesine uysun diye kendi elleriyle ördüğü bir şey. Şimdi onun kanıyla lekelenmişti ve ellerimdeydi, cesedini parçalara ayırma odasına kadar takip etmiş bir yabancı.

Evan kasvetli bir şekilde baktı. "Tüm dünyevi eşyaları mı?"

İki parmağımı açıklıktan içeri soktum ve sıkıca toplanmış büzgü ipini açtım. İçinde çiçeklerle işlenmiş bir mendil, bir altı peni ve katlanmış bir mektup vardı. Mendili ve altı peniyi çantaya geri koydum ve

mektubu açtı. Paketin ön yüzünde Bayan Catherine Hollis'e, Chapel Sokağı, Cheapside adresi yazılıydı.

"Onun evi mi?" Evan omzumun üzerinden bakarak sordu.

"Muhtemelen." Mühürlü gofret uzun zaman önce düşmüştü, sakızı kağıdı düzgün bir oval şeklinde renklendiriyor. Sayfayı açtım.

18 Haziran 1811 Salı,
Papaz Evi,
Whixley

Sevgili Cathy,

Muhtemelen bana cevap yazmayacağını biliyorum, son mektubunda da bunu söylemiştin ama bilmeni isterim ki annen ve ben hâlâ buradayız ve hâlâ eve dönmeni umuyoruz.

Annem yine hastalandı. Doktor onun Göğsü zayıf ve deniz havasına ihtiyacı var. Babam ilkbaharda onu Lyme Regis'e götürmeyi umuyor. Sen gittikten sonra geçirdiği kasvetli dönemden sonra İki yeni cemaatin hizmetini üstlendiğimiz için, annemin sağlığı için uzun bir ziyaret yapmamıza yetecek kadar paramız olacak.

Sevgili kardeşim, son birkaç aydır babamın senden daha nazik ifadelerle bahsettiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Sanırım bu, yeni gelirin verdiği rahatlama ve

Ona gerçeği söylediğin ve ardından taşıdığın küçük hayatı kaybettiğin o korkunç günden biraz uzaklaşmak. Belki de bu, bize geri dönmene izin vereceğine dair bir işarettir.

Lütfen, eğer ~~yapabilirsiniz~~ bana ve anneme iyi olduğunuzu bildirmek için bir not yazın. Ve eğer istediğiniz zaman geri dönmek isterseniz, size yol parası göndermek için elimden geleni yapacağım.

Babamın seni affetmesi için birlikte bir yol bulacağız. Ve sen de onu.

*Seni her zaman seven kız kardeşin,
Rosalie*

O kibar papaz evinde ne olmuştu? Çok açık, Geçmişte küçük bir hayatın, şimdi de başka bir hayatın kaybedildiği trajik bir şey.

Evan, "Ne olduğunu bilmeleri gerekiyor," dedi.

Gerçekten de öyle. Kayıp bir sevdiğinin akıbetini asla bilememek yeryüzünde araf olurdu.

"Elimizde bir adres var," dedim mektubu yeniden katlayarak. "Onlara yazacağım ve korkunç haberi vereceğim."

Bir papazın kızı olan Bayan Hollis'in yolu nasıl oldu da Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin bodrumuna düştü? Şans eseri miydi, Long Sal'ın şansı yaver gitmeyen kaçaklarından biri mi? Yine de Long Sal kulüpte başka kibar kızların da görüldüğünü söylemişti, yani Bayan Hollis bir anomali değildi. Aklına kötü bir olasılık geldi: Bu da bahsin bir parçası mıydı? Saygıdeğer kızları baştan çıkarıp cehennemin derinliklerine götürmek mi? Böyle bir alçaklığı Yüce Kardeşler'e yakıştıramazdım.

Tam o sırada yan kapı tekrar açıldı. Gib ve Reed yüzlerindeki memnun ifadeyle arabadan çıkarken ben de çantayı ve mektubu cebime geri soktum.

Duvara yaslandığımızı gören her iki adam da kavgacı bir an için gözlerini dikti ama açıkça bir tehdit görmediler. Kalbimi ve içimde kaynayan öfkeyi göremedikleri için şanslıydım. Gib'in arabayı avlu boyunca itişinden, arabanın artık Bayan Hollis'i taşımadığını anlamıştım. O anda her parçam Reed ve Gib'e, onu bu son saygısızlığa pervasızca teslim ettikleri için acı çektiirmek istedi.

Ama yine de gerçek kötüler onlar değildi. Sadece kulüpteki acımasız katillerin iğrenç yardımcılarıydılar.

"İçeri girelim," dedim ve kapıya doğru yöneldim. "Anatomistlerin bu kadar açık bir şekilde öldürülmüş bir cesedi satın almak konusunda ne söyleyeceklerini öğrenmek istiyorum."

- - -

Kapı, soluk duvarları aşınmış ve parke zemini ayak altında çıtırdayan kirli bir koridora açılıyordu.

akıl taşları ve kurumu  yapraklar vardı. Duvar lambalarının bir kısmı yanmıyor ya da çoktan s nm  t ; kalan ışıklar da güve ve sineklerin vızılıtlarını çekiyordu. Koridorun diğer ucunda bir adam bir sepeti el arabasının üzerine itiyor, gıcırdayan tekerleklerinin sesi uzaklara doğru uzakla ıyordu. Dı arıdaki et pazarındakine benzemeyen ek şimi  yağlı bir kan kokusu havada asılı duruyor, alkol ve dı k  kokusuyla karı ıyordu. Öğürme isteğimi bastırmaya çalışarak bir an için gözlerimi kapattım.

" urada," dedi Evan. Onun sesinde de aynı refleksi duydum. "Gittikleri yer orası olabilir."

Gözlerimi açtım. İlerideki bir kapının üzerinde DİSEKSİYON HAZIRLIğI yazıyordu.

Yakla tık,  l  eti kokusu yoğunla ıyordu. Kapı aralığından baktım.  nl kl  geç bir adam bir masada oturmuş deftere bir şeyler yazıyordu, tek bir mum ışık veriyordu. Arkasında iki ahşap sehpa duruyordu ve her birinin üzerinde kirli, lekeli bir ar afa sarılmış bir ceset vardı. Ya da örtünün altında yatan şeylerin şekillerinden öyle olduğunu tahmin ediyordum. Onlardan biri Bayan Hollis miydi? Birkaç sinek karanlık lekelerin üzerinde geziniyor, ara sıra vızıldayarak uu uyor ve başka bir nemli bölgeye konuyordu. Raflardan birinin üzerindeki metal parıltısı bir yığın eşyayı işaret ediyordu.

Aletler -testereler, bıçaklar, pensler- bazıları paslanmış, bazıları yeni, bazıları hâlâ karanlık maddeyle kaplı. Başka bir rafta düzinelerce defter vardı.

Varlığımızı hisseden genç adam başını kaldırdı ve kalemını yazısının üzerine koydu. "Ne oldu?"

Yirmi yaşlarında görünüyordu ve sağlığı pek iyi değildi; ölümün ve çürümenin arasında oturduğuna göre buna şaşmamak gerekirdi. Hareketleri sinirli ve hızlıydı, teni hastalıklı bir sarıydı, yanaklarında ve çenesinde büyük kırmızı yumrular halinde derisini geren lekeler vardı.

"Bir ceset getirdiniz mi?" diye sordu içeri girerken. "Hayır," dedim, sesimi olabildiğince hırçın ve erkekçe çıkararak. Mümkün.

Arkamda, Evan kapıyı kapattı ve ona yaslandı, aynı anda hem rahat hem de tehditkâr bir duruşu vardı.

Genç adam kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Size, öldürüldüğü apaçık ortada olan genç bir kadının cesedini parçalara ayırmak için neden kabul ettiğinizi soruyoruz," dedi Evan hoş bir ifadeyle. "Adınız nedir?"

"Size adımı söylemeyeceğim," dedi genç adam, davetsiz misafirliğimizin yarattığı öfkeyle biraz puflayarak.

"Herkesin bir isme ihtiyacı vardır," dedim. "Şu iki koynunun az önce getirdiği genç kadın gibi." Evan'a baktım. "Ona Napolyon diyelim."

Evan önerimi düşündü. "Ona yakışıyor."

Genç adam öfkeyle, "Benim adım Napolyon değil," dedi. Gerçek bir vatansever. "Ben Reginald Drake'im ve genç bir kadınla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

Masasına doğru yürüdüm. Sandalyesini arkaya itti, tahta üzerine tahtanın donuk bir gıcirtısıyla zeminde kaydıldı ve bir çift makul derecede temiz çorap ve gümüş tokaları olan iyi ayakkabı ortaya çıkardı. Genç bir adam

Makul yollarla. Belki de eğitimini tamamlamaya çalışan bir tıp öğrencisi.

Deftere bakmak için eğildim. "Ah, yazdığınız bu bitmemiş kayıt: kimliği belirsiz kadın, yaklaşık yirmi beş yaşında. Sirtında ve boynunda işaretler var."

Bana baktı. "Okuyabiliyor musun?"

"Öyle görünüyor," dedim. "Tekrar sormama izin verin: Öldürüldüğü bu kadar açık olan bir kadının cesedini neden götürüyorsunuz? Çarşaplardan birinin altındaki o mu?"

"Evet," diye mırıldandı Reginald, gözleri soldaki masaya kaydı. "Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Doktorlar ne kadar ceset gelirse gelsin alın diyor. Nereden geldikleri önemli değil."

"İnsanları için öyle," dedim elimden geldiğince yumuşak bir şekilde. Lekeli kumaşın altındaki bariz kadın figürüne baktım ve bir an için öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Yemin ettiğim gibi ailesine yazacaktım ama onlara kızlarına ve kız kardeşlerine gerçekten ne olduğunu anlatabilir miydim? Nasıl öldüğünü ve bu korkunç yerde cesedine ne olmak üzere olduğunu? Şüphesiz bu onların kederini daha da artıracak ve hayali işkence ve yalnız ölümün süregelen ıstırabına yenilerini ekleyecekti. Elimde kalem ve kâğıt varken yüzleşmem gereken bir karardı.

Kararlılıkla defterin bir sayfasını geri çevirdim. Önceki haftanın cesetlerini ve diseksiyonlarını detaylandırıyordu. Başka bir sayfa, başka bir hafta. Daha ziyade iğrenç bahis defteri gibi... Bu da oldukça ilginç bir fikir sunuyordu. "Bu defterler ne kadar geriye gidiyor, Reginald?"

Yanımızdaki defter rafına bir göz attı. "Elli yıl kadar oldu."

Kaşlarımı kaldırarak Evan'a baktım. Başını salladı: *ilginç*.

Tehditkâr bir zarafetle kendisini kapıya doğru yürüdü ve parmağını raflarda gezdirdi.

ciltli defterlerin sırtları boyunca. "İşte buradayız, 1792."

Reginald hemen, "O zaman burada değildim," dedi.

Evan kuru bir sesle, "Bunu oldukça iyi anladık," dedi. Sayfaları çevirmeye başladı.

Reginald'a "Daha fazla temiz hava almalısın," dedim.

Bana ekşi bir bakış attı. "Yapabilsem yapardım."

Gözümün ucuyla Evan defteri karıştırmayı bıraktı, dikkati bir sayfaya odaklanmıştı. "Mayıs 1792," dedi bana bakarak.

"Bir şey var mı?"

"Listede fazla kişi yok. Ama yaklaşık doğru yaşta ve doğru zamanda kimliği belirsiz bir kadın var." Kaşlarını çattı ve defteri Reginald'a getirerek sayfadaki bir kaydı işaret etti. "Bu işaret ne anlama geliyor?"

Reginald eğildi. "Bu bir *P*. Dişinin hamile olduğu anlamına geliyor. Bütün olarak kesilirdi. Dişiler genellikle sadece..."

"Hamile mi?" Dişlerimin arasından söyledim. Yüce Kardeşler sadece bir kadını değil, bir çocuğu da mı öldürmüşlerdi? Ahlaksızlıkları anlaşılır gibi değildi.

"Evet," diye mırıldandı Reginald. "Onu tanıyor muydun?"

"Bilmiyorum," dedi Evan yavaşça, ama bunu sarılıklı arkadaşımızdan çok bana söylemişti.

"Bir şey mi hatırlıyorsun?" Ben sordum.

Başını salladı, inkâr edercesine değil, daha çok bir anıyı silkeleyip atmaya çalışıyormuş gibi. "Orada bir şey var ama ben onu yakalayamıyorum."

"En azından artık kadınlara ne olduğunu biliyoruz." Defter kaydını düşündüm. Başka bir kanıt parçası. Bir peni için, bir pound için. Sayfayı tuttum ve defterden yırtıp çıkardım.

Reginald ayağa fırladı. "Bunu yapamazsın!"

"Görünüşe göre yapabilirim ve yaptım da," dedim. "Ama bu konuda sessiz kalırsan, eminim kimse daha akıllıca davranmayacaktır."

Bana ters ters baktı.

Cebimi karıştırdım. "İşte, sessizliğinize yardımcı olacak bir şey." Masanın üzerine yarım bir kron koydum. Bunu yaparken bile aklıma başka bir olasılık geldi. Belki de Bayan Hollis'in ailesine biraz huzur getirmenin bir yolu. Ve ölümünde biraz saygınlık kazanması için bir yol. Masanın üzerinde duran tacın yanına bir yarım taç daha koydum ve başımla yakınlardaki kefenlenmiş cesedi işaret ettim. "O kadını koruyun ve öğleden sonra onu almaya gelecek olan cenaze levazımatçılarına teslim edin. Bunu yaparsanız, iki para da sizin olacak ve cenazeciler de zahmetiniz için size bir gine verecekler." O baktı at ve iki yarım taçlar: o oldu a Açıkça kötü bir pozisyonu kabul etmiş biri için oldukça büyük bir miktar için hayatta kalmak. A GİNE üzerindeüst. o olur Gerçekten de cömertlik. "Çalıntı para almayacağım," dedi.

Gözlerini paralardan ayıramasa da sert bir tavırla. "O zaman şanslısınız. Çalıntı değil," dedim, daha ziyade

Bu konudaki tavrını beğenerek. "Anlaştık mı, Reginald?"

Tereddüt etti. Ağzını ovuşturdu. Ne de olsa çok paraydı. Sonunda içini çekti. "Cenaze levazımatçılarına söyle, onu almak için Little Britain'ın arka yolundan Well Yard'a gelsinler. Bu akşam altıya kadar."

"Yapacağım." Kalemimi aldım ve defterindeki yarım kalmış kaydın üzerine kalın bir çizgi çekerek kelimeleri sildim. "O hiç burada olmadı. Anlaşıldı mı?" Kalemimi yerine koyarken Reginald başını salladı.

Evan kapıyı açtı, koridordan biraz daha az kokuşmuş bir havanın gelmesi pis kokuyu hafifletti.

"Biz de burada değildik," dedi, her kelimesi bir uyarı içeriyordu. "Bizi hiç görmediniz."

Reginald paraları aldı ve sandalyesine döndü. "Tabii ki hayır. Burada sadece ben ve ölüler varız." Parayı cebine koydu. "Her zaman sadece ben ve ölüler."

Et pazarının dışında bindiğim hackney, Covent Garden'a götürdüğümün aksine, lekeli döşemesini korumuştur ama yine de o güne kadar terlemiş insanlığın kokusunu taşıyordu.

içinden geçti. Belki de Londra'daki bu tür seyahatlerin bir özelliği idi -genellikle kendi arabamı kullandığım için bilmiyordum.

Evan karşımdaki bodkin koltuğa oturdu ve arabanın kapısını kapatarak Giltspur Sokağı'nın sabah kakofonisini ve Bart's'ın önündeki ücretsiz ameliyat kuyruğunu bastırdı. Perişan halimizi görünce parasını peşin almakta ısrar eden şoföre gidebileceğini bildirmek için yumruğumu duvara vurdum. Sonunda Grosvenor Meydanı'na geri dönmek üzere sarsılarak ilerledik.

Evan şapkasını çıkardı ve elini saçlarında gezdirdi. "Cenaze levazımatçısı mı gönderiyorsunuz?"

"Babamla ilgilenenlerle aynı kişiler. Sağduyulular. Bay Kent cesedi kanıt olarak inceledikten sonra Bayan Hollis'i Whixley'deki ailesine geri götürmeleri talimatını vereceğim. Reginald'ı Bow Street Runner'ın yakın bir zamanda ziyaret edeceğini duyurarak korkutmamanın akıllıca olacağını düşündüm."

"Gerçekten de ürkek biri." Evan gözlerini ovuşturduktan sonra şapkasını yerine koydu. "Onu ailesine geri göndermek

büyük bir nezaket ve umarım onlara biraz teselli verir. Yine de bunun anonim olarak yapılması gerektiğini düşünüyorum. Hayırseverlerini bulmak isteyebilir ve bizim verebileceğimizden daha fazla cevap talep edebilirler."

Zaten öyle yapmayı planlamıştım ama başımı salladım. İkimiz de pencereden dışarı baktık, Bayan Hollis'i anmak için birkaç saniye sessiz kaldık.

"Yani, Sally Lawrence hamile olabilir," dedi Evan ve bizi elimizdeki duruma geri çekti.

"Eğer diseksiyon kaydı gerçekten Sally Lawrence'a aitse - bunun böyle olup olmadığını bilmemizin hiçbir yolu yok," dedim. Bunun gerçekliği kafama dank edince de daha kasvetli bir şekilde ekledim: "Ya da bunu kanıtlamanın. Ya da düelloya katılan doktorla akraba olup olmadığını bile."

"Kanıttan bahsetmişken, ya Bay Kent kız kardeşinizle birlikte beklemiyorsa? Ya çiçekçiden mesajı almadıysa ya da çiçekçi onun çağrısını reddettiye?"

"Eğer Dorothy mesajımı iletmişse, Julia Bay Kent'i kendi tarafına çekmek için her şeyi yapmış olacaktır. Orada olacaktır." Elbette ondan emin olamazdım ama kız kardeşimin yardım çağrısına cevap vermeme ihtimaline de izin veremezdim. Ama kanıtlarımızı açık bir zihinle dinler miydi? Bay Kent bir görev adamıydı ama bu görev Koşuculara karşı mıydı yoksa gerçeğe karşı mı? Ve eğer yardım etmeyi reddederse, o zaman nereye başvuracağımdan emin değildim.

"Eğer beni tutuklamaya kalkarsa, buna izin vermeyeceğim konusunda sizi uyarmalıyım. Ablanızın ona saygı duyduğunu biliyorum, ama bu işten sıyrılmak için savaşıacağım ve geri adım atmayacağım. Hester'ı tekrar Deelee'in dindarlığına bırakamam ve kesinlikle asılmak istemiyorum."

"Eğer denerse, senin yanında savaşıacağım," dedim. "Julia da öyle."

"O zaman umalım da silahını hazırlamış olsun," dedi o neşeli mizahının parıltısıyla, ama Bay Kent'e güvenme ihtimalinin hiç de kolay olmadığını görebiliyordum. Ve itiraf etmeliyim ki, artık o an gelmek üzereydi, ben de kendime pek güvenmiyordum.

"Belki de içeri yalnız girip onunla konuşmalıyım," diye önerdim.

"Ondan korkmuyorum," dedi Evan sert bir sesle. "Ayrıca, Hester'ı görmem gerekiyor. Aramızdaki şeyler doğru değil. Bunu düzeltmem gerekiyor."

Belli ki bu barış ziyareti onun için önemliydi ama korkarım ki kız kardeşinin öfkesini yatıştırabilmesinin tek yolu onu başka bir ülkeye götürmek ya da unvanını geri alıp onun vasisi olmaktı. Ve bu çarelerin ikisi de şu anda mümkün değildi. Yine de karamsarlığımı dile getirmedim. Bunun yerine, "Leydi Davenport'tan yakında haber almayı bekliyorum ve eğer ziyaretimizi kabul ederse -ki edeceğine inanıyorum- Hester müsait olduğunda m a l i k â n e s i n e gideceğiz," dedim.

Hackney Londra sabahını geçerken tekrar sessizliğe gömüldük, ikimiz de düşüncelerimizde ve önümüzde ne olacağına dair beklentilerimizde kaybolmuştuk. Sonunda istediğim gibi Mount Street'te, Aziz George'un çalışma evinin önünde durduk.

"Burada Grosvenor Meydanı'nın ortasında olduğumuz kadar dikkat çekmeyeceğimizi düşündüm," dedim kapıyı açarken. Ayrıca Charles Sokağı'ndan yukarıya süzülüp eve arka taraftan girebilecektik.

İndik, ikimiz de patikaya çıkar çıkmaz araba takırdayarak uzaklaştı. Islahevinin bazı mahkûmları çoktan dışarıda odun kesmeye başlamıştı; baltaların gümbürtüsü, ilerideki havalandırma alanında ilmi hallerini okuyan çocukların sesine tezat oluşturuyordu. Kapılar

açıktı, ziyaretçiler için hazırdı, çünkü burası bir hapishane değildi, ya da yetkililer öyle ısrar ediyordu. Yine de, bu kadar çok kişinin suç dünyasıyla bağlantısı olan bir çalışma evinin önüne gelmekle hata yapmış olabilirdim. Girişte dolaşan insanlardan herhangi biri Mulholland'ın ya da Koşucular'ın maaşlı elemanı olabilirdi.

"Hadi," dedim Evan'a.

Yolun karşısına geçtik ve Charles Sokağı'na doğru ilerledik.

"Burada bekle," dedim ve Grosvenor Meydanı'nın girişine doğru koşmaya başladım. Son terasın köşesinden hızlıca baktığımda yarı umduğum, yarı korktuğum şeyi gördüm: Evimizin karşısındaki orta bahçenin raylarına bağlı siyah bir at.

Evan'ın yanına
döndüm. "Kent
burada," dedim.

- - -

Eve mutfak bahçesinden girerken yan bıyıklarımı kopardım -

biraz acı verici bir süreç- ve şapkamı çıkardım.

Ben

istememedim Aşçı ve onun bulaşıkhanesi hizmetçiler kabadayılar tarafından istila edildiklerini düşüneceklerdi. Dürüst olmak gerekirse, Cook'un alanına izinsiz girmeye çalışan herhangi bir kabadayıya acırdım.

"Günaydın leydim. Günaydın efendim," dedi o heybetli kişi, biz buharlı mutfağa girerken kızlarının yanında reverans yaparak. "Leydi Julia saat sekizde tam bir kahvaltı servisi yapılmasını emretti ama öncesinde bir şeyler göndermemi ister misiniz?"

Bu kadar erken bir saatte tam bir kahvaltı mı? Alışılmadık bir şeydi ama kızarmış domuz pastırması, mis kokulu kedgeree ve taze pişmiş ekmek kokusu hoşuma gitmişti. Tanrım, çok acıkmıştım.

"Evet, mükemmel," dedim. "Mümkün olan en kısa sürede."

Koridor boyunca ilerledik; koridorun sıcaklığı, balmumu cilasının ve yeni yakılmış ocakların kokusu ve Julia'nın kocaman çiçek vazoları ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir karşılama düzeniydi. Weatherly bizi koridorda, merdivenlerin dibinde karşıladı, gelişimiz hiç şüphesiz mutfağa girdiğimizi duyan hizmetçilerden biri tarafından müjdelenmişti. Beni güvende gördüğü için rahatlamış bir ifadeyle eğildi, çünkü ağzı neredeyse gülümseme şeklinde kıvrılmıştı.

"Günaydın leydim, günaydın Lord Evan," dedi. "Leydi Julia, Bay Kent'le birlikte misafir odasında."

"Güzel," dedim. Ona şapkamı ve yan bıyıklarımı uzattım, o da soğukkanlılıkla aldı. "Lord Evan'ın dolu bir silaha ihtiyacı olacak ve hızlı bir çıkışa ihtiyaç duyabilir. Bunu organize edebilir misiniz lütfen?"

"Elbette leydim."

"Önce kız kardeşimi görmek istiyorum," dedi Evan, kendi hırpalanmış şapkasını uzatarak. "Bay Kent'in kanıtımıza olumlu bakmaması ve benim de hızlı bir çıkış yapmam gerekmesi ihtimaline karşı."

Weatherly, "Üzgünüm lordum, Leydi Hester henüz uyanmadı," dedi. "Bayan Grant'in raporuna göre, hanımefendi çok kötü bir gece geçirmiş ve sadece bir saat önce biraz afyon verilmiş."

Evan'ın yüzündeki ifade kalbimi sıkıştırdı. "İstersen onu uyandırmayı deneyebiliriz," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, dinlenmeye ihtiyacı var. Önce Bay Kent'i göreceğiz."

Weatherly boğazını temizledi. "Leydi Julia da dün gece Lord Duffield'dan bir not aldığını bilmenizi istedi. Bu sabah kahvaltıya gelmeyi planlıyor."

Duffy mi? Bu kadar erken bir saatte ne istiyordu ki? Kesinlikle hiçbir şey iyi. Ama bu açıkladı tam

Kahvaltı. Bu aynı zamanda o gelmeden önce yukarı çıkıp üzerimi değiştirmem gerektiği anlamına da geliyordu. Yine de, itiraf etmeliyim ki, erkeksi kıyafetlerime vereceği tepkiyi görmek eğlenceli olurdu.

"Eğer Lord Duffield biz aşağı inmeden önce gelirse, ona yemek odasını gösterin, misafir odasını değil." Düzensiz olurdu ama Duffy'nin Evan'la böyle bir şekilde karşılaşmasını istemezdim. Ya da Bay Kent'le. Evan'a bir göz attım. "Weatherly ile git; o sana bir silah temin edecektir. Üzerimi değiştirmeliyim, sonra da habersizce salona gireceğiz."

Habersiz, ama hazırlıksız değil.

Tully'nin yardımıyla on dakika içinde elbisemi giydim, bir yandan da ona geceyle ilgili kısa bir bilgi verdim, onun şaşkınlık dolu solukları kollarımı ustalıkla iliklemesini engellemedi. Daha sonra ona Bayan Hollis için kefen olarak düz beyaz elbiselerimden birini seçmesini söyledim, ben de birkaç dakikamı ayırarak Undertakers, Messrs. France ve Banting'e Bayan Hollis'i saat altıda almaları ve diğer talimatları beklemleri için bir not yazdım. Balmumu mührümle kapattım ve Reginald için ek bir gine ile birlikte Tully'ye verdim.

"Bunları ve elbiseyi Bay France'a teslim edin ve bunun kesinlikle gizli kalması gerektiğini anladığından emin olun. Ona ve ortağına sağduyularının karşılığını fazlasıyla alacaklarını söyleyin."

"Bayan Hollis'i giysisiz bulduğunuzu söylemişsiniz leydim," dedi Tully, yüzü alışılmadık derecede asıktı. "Ben de bir kombinezon ve hortum seçeyim mi? Ailesi için."

Bu düşüncelilik karşısında gülümsedim. "Uygun olacağını düşündüğünüz her şeyi alın. İyi seçim yapacağınıza güveniyorum."

Tully görevine odaklanmışken, sakın bir nefes aldım ve Rundell'in kutusuyla birlikte merdivenlerden aşağı indim.

Elimde.

Evan koridorda elinde Weatherly'nin ona verdiği silahla bekliyordu.

"Senin için başka bir şeyim var," dedim ve kutuyu ona uzattım.

"Bir hediye mi?" Silahı dikkatlice bñfenin üzerine yerleştirip kutuyu alırken başımı salladım. Kutuyu açtı, yüzünde memnuniyetini belli eden bir gülümseme vardı. "Ah, işte bu çok güzel." Hançeri eline aldı ve kabzasındaki yakut sabah ışığında parıldarken bıçağı iki parmağına dayadı. "Ve kartuşun üzerine benim baş harflerimi kazımışsın." Parmak ucuyla gñmñře kazınmış *EB'nin* etrafında gezindi.

"Sadece bir bıçak," dedim ve biraz da bilinçli olarak ekledim: "Aynısından bende de var. Bir ift." Kınlı hanerimi sakladığım kolumu sıvazladım.

"Bir bıçaktan çok daha fazlası. Dengesi mñkemmekel." Başını kaldırıp bıçağa hayranlıkla baktı. "Bñyle güzel bir şeye sahip olmayalı uzun zaman oldu. Elimdeki bir yemek bıağından biraz daha fazlası."

"Bunu On İkinci Gece hediyesi olarak saklayacaktım ama sanırım bu şartlar altında şimdi daha kullanışlı olur," dedim.

"Oldukça." Kutuyu yere bıraktı ve bıçağı beraberindeki deri kılıfın içine kaydıldı. Hızlı ve pratik bir hareketle, botunda sakladığı bıçağı çıkardı ve benim hediyemle değiştirdi. "İşte, silahlandım ve hazırım." Eski bıçağı kutuya yerleştirdi ve silahı tekrar eline aldı. "Gus, eğer işler istediğimiz gibi gitmezse..."

Elini tuttum. Dolu silahı tutmayan elini. "Biliyorum. Ne olursa olsun, toparlanacağız."

"Ve Hester'a üzgñn olduğumu söylemelisin."

"Yapacağım."

Eğildi ve beni dudaklarımdan öptü; Julia ve Bay Kent bizi üst katta bekledikleri için hızlı bir işarettti bu.

"Teşekkür e d e r i m ," dedi ve bunu bıçaktan çok daha fazlası için söylediğini biliyordum.

Samuel eğildi olarak Biz yaklaştı ve
çizim oda kapıları, bakışları Evan'ın elinde
tuttuğu silaha kaydı.

Ancak yüz ifadesi değişmedi. İyi çocuk.

Evan'a baktım: *Hazır mısın?*

Silahı kavradığı gibi ağzı da sertleşti: *Hazır.*

Samuel'e başımla işaret ettim, o da hemen salonun kapılarını açtı.

İçeri girdik.

"Ah, buradasınız," dedi Julia kanepede, Bay Kent'in yanında oturduğu yerden neşeyle. Bay Kent'in yanına çok yaklaşmıştı.

Koşucu ayağa kalktı; kolu artık askıda değildi ve duruşu temkinliydi. Üstüne tam oturan ceketinin altına, mesleğinin şık kırmızı yeleşini giymişti. Bu bir işaret miydi?

Niyetin?

"Bunun barışçıl bir toplantı olacağını sanıyordum," dedi, gözleri Evan'ın elindeki silaha takılmıştı. Başıyla selam verdi. "Günaydın, Leydi Augusta. Günaydın Lord Evan."

"Aptalca bir şey yapmazsan huzurlu olacak," dedi Evan hoş bir şekilde.

"Aptal derken işlediğiniz suçlardan dolayı sizi tutuklamayı mı kastediyorsunuz?" Kent karşı çıktı.

Bu umduğum kadar iyi başlamadı.

Daha önce aklıma gelmemiştii ama fiziksel bir dövüş söz konusu olduğunda iki adam da birbirine denkti. İkisi de 1.80'in üzerindeydi, benzer kas yapılarına sahiplerdi, ancak Bay Kent'in küçük bir kilo avantajı vardı. Ve her biri diğeri kadar inatçıydı.

Julia Koşucu'nun yanında ayağa kalktı ve elini onun koluna koydu. "Lütfen Michael, onlara kanıtlarını sunmaları için bir şans ver."

Michael mı? Bu bir gelişmeydi. Ancak kız kardeşim kaşlarımı kaldırdığımı fark etmedi.

Kent, "Bana doğrultulmuş bir silah varken fazla seçeneğim yok," dedi.

Evan'a baktım.

Ağzının kenarını büktü: *Gerçekten mi?*

Başımı salladım.

Evan iç çekerek silahı indirdi ve yanındaki büfenin üzerine koydu.

Bay Kent bizi süzdü, yüzünde açık bir şüphe vardı. "Leydi Julia'nın notunda bana vereceğiniz kanıtlar olduğu yazıyordu. Ne tür bir kanıt?"

"Sanırım en baştan başlamamız gerekiyor," dedim.

Ve böylece yirmi yıl öncesinin hikâyesini anlattım: Sanderson'ı, Rack ve Ruin'in Yüce Kardeşlerini ve Evan'ın kulübü ziyaretiyle ilgili anısını. White's'ta ona zorla yaptırılan düelloyu ve Sanderson'ın ölümünü, bunun için nakledildiğini. Ve şimdiki hikâye: İğrenç bahis defterinin ve Bayan Hollis'in Bart's'a atılmış cesedinin bulunması ve yirmi yıl önce -düellodan bir ay önce- muhtemelen çocuklu olan ve onur meselesine bakan doktorla aynı soyadını taşıyan Sally Lawrence üzerine oynanan bahis kaydı.

"Bu alçaklık," dedi Julia başını sallayarak. "Bir başkasının acısı ve ölümü üzerine bahse girmek. Emin misin? I

böyle bir kötülük olduğuna inanamıyorum. Hem de beyefendi olduğunu iddia eden adamlar tarafından."

"Bahis defterindeki kaydı yırtıp attım," dedim ve cebimi karıştırıp katlanmış iki sayfayı çıkardım. "Bak, kulüp üyelerinin isimleri kodlanmış ama kurbanlarının isimleri kodlanmamış. Diğer sayfa ise Bart'ın diseksiyon defterinden. İsimsiz hamile bir kadın doğru zamanda oraya atılmış."

Kent'e sayfaları uzattım. Sayfaları açtı ve kayıtları inceledi, Julia omzunun üzerinden bakıyordu. Kız kardeşimin dehşetinin arttığını görebiliyordum.

Kent kâğıtları yeniden katladı ama umduğum kadar etkilenmiş görünmüyordu. "Yani bu Sally Lawrence'ın düellodaki doktorla bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evan ve ben başımızı salladık.

"Ve sizce kadının nasıl öldüğünü bilseydi, Sanderson'ı öldürmek için bir nedeni olabilir miydi, eğer onu öldüren gerçekten Sanderson'sa?" Kent sayfaları kaldırdı. "Bu hiçbir şekilde kanıt değil, Leydi Augusta. Kulüp üyelerinin kim olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok; bu sayfadaki Sally Lawrence ile düelloya katılan doktor arasında ya da Sanderson'ın suçluluğu arasında herhangi bir bağlantı kurmadınız. Üyeleri arasında Yabancılar Ofisi ve Lordlar Kamarası'nın da bulunduğunu iddia ettiğiniz kulübe yasadışı yollardan girip kitaptan bir sayfa çaldığınız ve hastane defterinden bir sayfa daha kopardığınız gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bunlar taşınabilir suçlar."

Bu şekilde düşünmemiştim. Öyle olsa bile, bulduklarımızı geçersiz kılmıyordu.

"Ama bağlantıları görmüyor musun?" Ben talep ettim. "Sulh Ceza Mahkemesi ya da İçişleri Bakanlığı'nda yüksek rütbeli birinin Mulholland'a Lord Evan'ı öldürme emri verdiğini siz kendiniz öne sürdünüz ve şimdi biz de hain bir kulüp bulduk,

Sanderson'ın üyesi olduğu, Lord Evan'ın ziyaret ettiği ve üyeleri arasında Yabancılar Bürosu ve muhtemelen İçişleri Bakanlığı'nda yüksek rütbeli kişilerin de bulunduğu. Hepsi bir araya geliyor. Bayan Hollis'in cesedini gördük, Bay Kent. Kadınları öldürüyorlar! Eğlenceleri için! Şimdi Bart'a gidip cesedini görebilirsiniz. Ona ne yaptıklarını görün!" Evan'a döndüm. "Belki de yirmi yıl önce bir cinayet görmüşsündür. Belki de bu yüzden birileri seni öldürmeye çalışıyor."

"Bir şey gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Evan. "Üzgünüm ama hatırlayamıyorum."

"Söylediklerinizin akla yatkın olduğunu düşünüyorum, Leydi Augusta, ancak bunlar üzerine harekete geçebileceğim şeyler değil. Özellikle de bu sayfanın çalınması olayına karıştığınız için. Bayan Hollis'in ölümü üzerine bile harekete geçemem - bu bağlantıyı da kurmadınız. Onun ölümüyle ilgili olarak sizi skandalın ve kovuşturmanın içine çekmeyecek herhangi bir şeyi kanıtlamamın hiçbir yolu yok." Kent sayfaları bana geri verdi. "Eğer bu kanıt ortaya koyacak olursam, Lord Evan'ın adını temize çıkarmaz ama sizi suçlu çıkarır."

Evan, "Sana onun söz dinlemeyeceğini söylemiştim," dedi.

"Ben mantık ve kanıt dinlerim," diye tersledi Bay Kent, "sadece vahşi varsayımları ya da hırsızlıkla elde edilen kanıtları değil."

"Ne istiyorsun o zaman?" diye sordum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, biz de bulalım."

"Açıkçası, sen olur var için bulmak biri başkasuçu itiraf etmek için," dedi Kent. "O zaman bile-"

"Ama nasıl-"

Kapının çalınması ikimizi de susturdu.

"Kim o?" Julia sonunda seslendi.

Kapı açıldı.

Bayan Grant içeri baktı ve Lord Evan'ı görünce, "Demek buradasınız, sesinizi duyduğumu sandım," diye haykırdı. İçeri girdi, adımları bir amaca yönelikti. "Lord Evan'la konuşmak istiyorum."

ve bu sefer dinlemelisiniz. Burada kalamayız.

-" Gecikmeli olarak Bay Kent'i fark etti. "Ah, affedersiniz." İnandırıcı bir reverans yapmayı başardı, ancak vücudu hâlâ dile getirilmemiş taleplerin sert niyetini taşıyordu.

Kahretsin, bu buluşmayı beklemiyordum. Yine de, Bayan Grant ve Bay Kent henüz bilmeseler de birbirleriyle bağlantılıydılar. Belki de bu faydalı olabilir.

"Bayan Grant, size Bow Street Sulh Mahkemesi'nden Bay Kent'i takdim edebilir miyim? Kendisiyle o zaman tanışmamıştınız ama Leydi Hester'ın akıl hastanesinden kurtarılmasına yardım eden ve sonrasında hepimizin güvenliğini sağlayan kişi o. O bizim için büyük bir dosttur. Ve öyle olmaya da devam ediyor."

Bay Kent küçük bir inkâr sesi çıkardı ama onu kendi servisinde köşeye sıkıştırmıştım ve o da bunun farkındaydı.

"Bay Kent, bu Bayan Grant, Leydi Hester'ın arkadaşı."

Eğildi.

Bayan Grant -bir an için bu tanışma karşısında şaşkınlığa uğradı- terbiyesini aradı ve neyse ki buldu. "Bay Kent, Hester ve ben size büyük bir minnet borçluyuz. Hester'ı kurtarmaktaki yardımlarınız için çok teşekkür ederiz," dedi Bayan Grant gülümseyerek. Denediğinde oldukça çekici olabiliyordu.

Bay Kent tekrar eğilerek, "Önemli değil," dedi. "Umarım Leydi Hester'ın sağlığı düzelmiştir."

"Bu yüzden buradayım. Hester kötü bir gece geçirdi ama genel olarak biraz iyileşti ve artık adam oldu-"

Alt kattaki kargaşa sesleri Bayan Grant'in sözünü kesti. Hepimiz aşağıya baktık, sanki zemini görebiliyorduk. Sonra Weatherly'nin sesi bağırdı, "Giremezsiniz!" Ön kapı tekmelenmiş gibi büyük bir çarpma sesi evin içinde yankılandı ve ardından koşan ayak sesleri duyuldu. Merdivenlerden yukarı. Bize doğru.

Evan büfeden silahı aldı ve Kent'e doğrulttu. "Yalan mı söyledin? Bunlar senin adamların mı?"

"Yemin ederim öyle değil," dedi Kent ama kendi silahını çekmişti -sanırım botundan- ve Evan'a doğrultmuştu. Elbette onun da bir silahı vardı.

Bayan Grant'in kolundan tuttum ve onu kapı aralığından geriye doğru çekerek arkama aldım. Ateşli silahlara bakakaldı ama en azından dik durdu.

"Belki de ikiniz de şu kapıdan gelen her neyse ona nişan almalısınız," dedim kılıflı hançerimi kolumdan çıkararak. "Julia, canım, Bay Kent'in arkasına geç."

"Ablanın dediğini yap, Julia," dedi Kent. Julia Runner'ın arkasına geçti.

Bayan Grant kolumu tuttu. "Neler oluyor?" "Kent?" Evan söyledi.

Koşucu bir süre ona sertçe baktıktan sonra başını salladı. Her iki adam da silahlarını kapıya doğrulttu.

Bağırın komutlar ve merdivendeki ayak sesleri -birkaç çift ayak- yaklaşırken hepimiz sessizce durduk, hazırlandık.

Tanrım, kaç kişiydiler?

Bir çığlık duyuldu -Samuel, sanırım- ve kapı çarparak açıldı.

Mulholland fırladı, silahını kaldırdı, Pritchard hemen arkasındaydı.

Mulholland şaşırtıcı bir hızla silahlı durumu kavradı ve aniden durarak tabancasını Evan'a doğrulttu.

"Kent'i koru," diye bağırdı silahını Koşucu'ya doğru çeviren Pritchard'a.

"Leydim, zorla içeri girmişler," diye bildirdi Weatherly, Samuel arkasındayken kapının hemen önünde durdu -yüzünde kan vardı- salondaki masadan bir vazı aldđ. "Aşağıda iki kişi daha var."

"Yaralanan var mı?" Sesimin titremediğine sevinmiştim.

"Samuel yüzüne darbe aldı leydim ama başka bir yaralanma yok." "Geri çekilin o zaman!" Samuel'e sertçe baktım. Belli ki

intikamını almak istiyordu ama Mulholland avını yakalamak için her şeyi yapabiliirdi. Ya da avını öldürmek için. Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Bir nefes aldım ve geri vermeye zorladım. Korku göstermenin zamanı değildi; Mulholland'ın önünde olmazdı.

Bayan Grant durumu kabullenmiş ve duvara yaslanmıştı. Mantıklı. Kız kardeşim hâlâ Bay Kent'in arkasında duruyordu. Şu an için bu bir çatışmaydı: Julia arkasında durduğu için Bay Kent ateş etmeyecekti, ben yanında durduğum için Evan ateş etmeyecekti ve Mulholland da -sanırım- beni vurması durumunda ateş etmeyecekti.

ya da Julia. Oldukça asılı bir suç. Bir kez atış yapıldığında, başka bir atış için zaman olmayacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Ben de "Neden evimize zorla girdiniz Bay Mulholland?" diye sordum.

Mulholland tabancasının namlusunun üzerinden bana baktı. "Artık bu oyunu oynamıyoruz, Leydi Augusta." Bay Kent'e baktı. "Burada olduğunuzu gördüm. Ama bu benim musluğum. Atına bin."

Kent silahını Mulholland'ın üzerine doğrulttu. "Hayır, bu benim musluğum. Buraya ilk ben geldim."

Dokunmak mı? Tutuklama anlamına geliyor olmalı. En azından öldürmek değil de tutuklamak anlamına geldiğini umuyordum. Kent başından beri Evan'ı tutuklamak mı istemişti?

Mulholland içini çekti. "Seni dışarı attırtma bana, Kent. Bana söz verildi ve sen sonunu görmek istemiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Kent sordu.

"Kendisine beni tutuklama değil, öldürme emri verildiğini kastediyor," dedi Evan, sesi ve hedefi hâlâ sabitti.

"Bu emri kim verdi?" Kent talep etti.

Mulholland burnunu çekti. "Önemli değil. Bu seni çok aşar."

"Bu yönde bir emriniz var mı?" Kent sordu.

"İlama ihtiyacım yok," dedi Mulholland. "Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bu işi bırakır ve beni kendi halime bırakırsın."

"Michael?" Julia söyledi.

"Arkamda kal, Julia," dedi Bay Kent, aşinalık Mulholland'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Bu adamın bu kadar çok gözlem yapmasından hoşlanmamıştım.

"I am değil gidiyor her yerde," Bay Kent. Kent dedi için Hırsız. "Ancak, hanımların evden çıkmasına izin vermelisiniz."

oda."

"Gitmiyorum," diye itiraz ettim.

"Ben de gitmiyorum," dedi Julia.

"Gitmek istiyorum," dedi Bayan Grant. "Lütfen gitmeme izin verin."

"Kimsin sen?" Mulholland talep etti.

"Ben Elizabeth Grant. Bu olayla hiçbir ilgim yok-" Az önce yaptığı hatanın farkına vararak durdu ve bana acı dolu bir bakış attı.

Mulholland onun adını tanıyacak mıydı? Pek olası görünmüyordu. Bildiğimiz kadarıyla Lord Deeley, kız kardeşini bulmaları için Runner'ları tutmamıştı.

Bay Kent hızla, "Bırakın gitsin," dedi ve fişi kapattı. "Hayır bir o Gidiyorum." Mulholland tersledi.

"Tanrı aşkına Kent, bu çok basit. Silahını indir. Ben alacağım

Belford ve sen de pozisyonunu koruyacaksın."

"Pozisyonumu korumak mı?" Kent dişlerinin arasından tekrarladı. "Sahip olduğunu düşündüğün desteğe sahip olduğundan o kadar emin misin? Bizim gibi askerler harcanabilir, Mulholland. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Burada neler oluyor?"

Tanrım, merdivenlerden çıkan Duffy miydi?

Samuel kapı girişinde aniden esas duruşa geçti.

Weatherly kenara çekildi. "Lord Duffield, hanımlarım," diye anons etti, sanki Duffy bize çay içmek için katılıyormuş gibi.

"Aşağıda beni karşılayacak kimse yoktu," diye yakındı Duffy odaya girerken. "Kapı ardına kadar açıldı ve ben-" Odanın etrafına baktı.

"Bu da kim?" Mulholland talep etti.

"Bay Mulholland, bu kardeşimiz Lord Duffield, kendisi aynı zamanda sulh yargıcısıdır," dedim Duffy'yi gördüğüme ilk kez sevinerek. "Lord Duffield, size Bay Mulholland'ı takdim etmeme izin verin, bir hırsız, Bay Kent, Bow Street'te bir ajan, Duffy'ye yardım ediyor.

ve"-durakladım-"ve Peter, damadım. Bay Mulholland Peter'ı gözü dönmüş bir haydut sanmış ve tutuklamaya gelmiş."

Mulholland bana ters ters baktı. "O senin damadın değil."

"Size izin verilene kadar konuşmayın!" Duffy, Mulholland'a emretti. "Ve silahını indir, dostum. Hanımefendilerin huzurundasın."

Mulholland isteksizce tabancasını indirdi ve Pritchard'a başıyla işaret etti, o da onu takip etti. Bay Kent de bastırıldığı nefesini serbest bırakarak silahını indirdi. Evan'ı dürttüm. Bana mutsuzca baktı ama silahını yanına çekti. "Augusta, bu adamların kendilerini zorla alıkoyduklarını mı söylüyorsun? evinize girdiler mi?"

"Girdiler," dedim.

"Arama emri olmadan, lordum," diye ekledi Bay Kent yardımsever bir şekilde.

Julia onun arkasından çıktı. "Bizi çok korkuttular, Duffy, ama zarar görmedik. Tanrıya şükür Bay Kent burada ve... ah"-bir an tökezledi-"Peter, ikisi de bizi takdire şayan bir şekilde savundu."

"Arama emri yok mu?" Duffy yineledi. "Arama emri yok mu? Mulholland, değil mi?"

Mulholland, "Evet," dedi, sonra kendini toparladı ve ekledi, "Lordum. Ama yalan söylüyor. Bu adam onun damadı değil. O-"

"Yalan mı? Kız kardeşime yalancı mı diyorsun Mulholland?" Duffy, sesinde gök gürültüsü yükselirken sordu. "Leydi Augusta pek çok şey olabilir ama yalancı değildir ve senin gibilerin ona böyle demesine izin vermeyeceğim."

Çok parlak bir destek değildi ama Duffy'nin uzun zamandır hakkımda söylediği en nazik şeydi. Ve, bu durumda, fevkalade yanlış. Dahası, daha yeni başlıyor gibi görünüyordu.

"Kendine bir bak dostum. İki kız kurusu asil kadının misafir odasında durmuş, arama emrin olmadan bir haydut arıyorsun. Sen bir aptal mısın yoksa çılgınca beceriksiz misin?"

Aptal olmayan ve tehlikeli derecede yetkin olan Mulholland sessizliğini korudu ve bana dik dik baktı.

"Bu senin adamın mı Augusta?" Duffy, Evan'a başını sallayarak sordu.

"Öyle, Duffy. O bir haydut değil."

"Açıkça," dedi Duffy. "Bu açıkça bir yanlış kimlik vakası, Mulholland. Sen ve adamların, dışarı çıkın. Hemen, diyorum! Kendinizi haneye tecavüz suçlamasına açık bıraktınız. Yanılmıyorsam, idamlık bir suç. Seni bir daha Grosvenor Meydanı'nda görmek istemiyorum. Kız kardeşlerime yakın bir yerde. Anlatabildim mi?"

Mulholland'ın ağzı bastırılmış bir öfkeyle çarpıldı ama başını salladı. "Evet, lordum."

"Sözlerimi bir kenara not edin, bu rezalet hakkında Sulh Ceza Mahkemesinde konuşacağım."

Pek bir işe yaramayacağını düşündüm.

Mulholland Duffy'ye bir selam verdi -küstahlıktan kıl payı uzak bir nezaketle- sonra Pritchard'a odadan çıkarken onu takip etmesi için başıyla işaret etti. O kapıya yaklaşırken ben geri çekildim.

"Buna pişman olacaksınız leydim," dedi yanından geçerken usulca.

Gümüş bıçağı daha sıkı kavradım. "Sizden korkmuyorum Bay Mulholland," diye karşılık verdim aynı yumuşak sesle.

Silahı sıkı elime baktı ve bir kurt gülümsemesi takındı. "Yine yalan söylüyor gibisiniz leydim."

Yutkundum, ağzım aniden kurudu.

Evan'a son bir kötü niyetli bakış atarak odadan çıktı, uşağı da arkasından geliyordu.

Weatherly'ye salonun kapılarını kapatmasını işaret ettim, sonra da sırtımı büfeye yasladım. Evan'ın elini tutmak için can atıyordum ama bunun yerine gümüş bıçağı tahtanın üstüne koydum, yakut kabaşonunun şekli avucumun derisine işledi.

"Şaşırtıcı," dedi Duffy sessizliğin içinde. "Fransızlar gibi gerçek bir polis gücümüz olması gerektiğini düşünenler de var. Hayal edebiliyor musunuz? Gerçek güce sahip böyle aylaklar?"

Bir polis memuruna en çok yaklaştığımız kişi olan Bay Kent, Duffy'nin mesleğini aşağılamasından rahatsız olmamış görünüyordu. Diğer yandan Julia dehşete düşmüştü.

"Bay Kent bir Bow Street ajanı, Duffy," dedi. "Bize çok yardımcı oldu. Ona çok şey borçluyuz."

Duffy Koşucu'ya baktı. "Burada olman iyi bir şey." Durakladı. "Neden buradasın?"

"Başka, önemsiz bir konuda, lordum."

"Anlıyorum." Duffy elini cebine attı ve birkaç bozuk para çıkarıp Kent'e uzattı. "Al bakalım."

Bay Kent teklife baktı, sonra başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim Lord Duffield. Hizmetlerim için para alıyorum."

"Elbette, ama en alçak hizmetkârlar bile vail alır. Al bunu. Burada iyi hizmet etmiş benziyorsun."

"Bay Kent bir hizmetçi değil, Duffy," dedi Julia.

"Hayır, teşekkür ederim lordum," dedi Bay Kent kesin bir tavırla. "Nasıl isterseniz." Duffy paraları tekrar cebine koydu.

Bay Kent eğilerek, "İzninizle, lordum, hanımefendiler," dedi. "Peter, benimle gel."

"Evet, Bay Kent," dedi Evan, kendi selamını vererek.

Takdire şayan bir alçakgönüllülükle söylenmişti ama Evan'ın boğazına takıldığını biliyordum. Kent'i kapıya kadar takip etti. Evan bana baktı ama bir kez olsun ne dediğini anlayamadım.

yüz ifadesi. Kent gibi o da hâlâ silahını taşıyordu. Yüce Tanrım, Koşucu şimdi Evan'ı tutuklamaya çalışacak mıydı?

Bu bitmeye yakın bile değildi.

Weatherly arkalarından kapıyı kapatırken ben de peşlerinden gittim. "Affedersin, Duffy, bakmam gerek-"

"Augusta, bu hanım kim?" diye sordu ağabeyimiz, sonunda Bayan Grant'i fark ederek. "Tüm bu heyecan içinde tanıştırmadık."

Aman Tanrım. Çılgınca Julia'ya baktım. Onun gerçek adını bilmiyor olamazdı. Ancak Julia hâlâ Bay Kent'in gidişine odaklanmıştı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Runner'la Duffy'nin ilk karşılaşması daha kötü olamazdı; bu kaçınılmazdı, ama bu sevgili kız kardeşim için durumu kolaylaştırmıyordu.

O halde Bayan Grant'in güvenliği bana bağlıydı. Bir takma isim bulmaya çalıştım. Smith çok açıktı ama aklıma başka bir şey gelmedi. Çılgın bakışlarım yan masanın üzerine bıraktığım romana takıldı. Ah evet, bu işe yarayabilirdi. "Lord Duffield, sizi Bayan Dashwood'la tanıştırmama izin verin. Kendisi kısa bir süreliğine bizimle kalacak."

Bayan Grant zor bir an için bana baktı, sonra Duffy'ye gülümseyerek reverans yaptı. "Nasılsınız Lord Duffield?"

"Bayan Dashwood." Eğildi. "Talihsiz bir durum, ama işte buradayız. Umarım çok rahatsız olmamışsınızdır."

"Hiç de değil, Lord Duffield."

Weatherly içeri girdi. "Kahvaltı hazır leydim."

"Ah, mükemmel," dedi Duffy. "Bayan Dashwood, size yemek odasına kadar eşlik etmeme izin verin." Kolunu uzattı. Bayan Grant koluna girmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Odanın dışına çıktıklarında," diye ekledi Duffy, "Dashwood-King'lerle bir akrabalığınız var mı acaba?"

Weatherly'nin evimizi nasıl idare ettiğinin bir kanıtı olarak her şey çoktan düzene girmişti. Duffy ve Bayan Grant merdivenlerden yemek odasına doğru ilerlerken Julia elimi tuttu.

Dudağını ısırdı: *Şimdi ne yapacağız?*

Güven verici bir gülümseme verdim: *Ben hallederim, merak etmeyin.*

Doğrusu, az önce olanlarla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bir noktada bir fikrin ortaya çıkacağına inancım tamdı. Umarım er ya da geç.

Merdivenlerin dibinde elini bıraktım ve Duffy'ye, "İzin verirseniz, bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Kahvaltıya başla, uzun sürmez."

"Madem öyle Augusta, ama hemen dön," dedi Duffy. "Buraya gelmemin bir nedeni var ve uzun süre kalamam. Harriet akşam olduğu gibi sabah ayinine de gitmek istiyor."

Elbette biliyordu - haftanın ana ayinlerindeki moda dedikodularını kaçırmak istemezdi. Ve tabii ki Duffy'nin gelmesinin bir nedeni vardı. Her zaman "bir nedenle" ziyaret ederdi. Ve ben hayatım boyunca onun hiçbir nedeninden hoşlanmamıştım.

Yine de önce ilgilenmem gereken başka sorunlar vardı. Aslında şu anda büyük olasılıkla birbirlerinin boğazına sarılmış olan iki sorun.

Evan ve Bay Kent'i evin arka tarafında kurduğum küçük kütüphanede buldum. Üç duvarı kitaplarımla dolu kitap rafları, bir çalışma masası ve bir masadan oluşan özel bir alan.

Babamın çalışma odasındaki gibi, küçük ocağın yanında duran kanatlı koltuk. İki adam odanın karşı taraflarında duruyordu, hararetli bir konuşma -görünüşe göre- yeni bitmişti. Birbirlerinden hoşlanmadıklarının ayna görüntüleri.

Şimdi, keşfetmeye değer bir düşünce vardı.

"Şimdi anladınız mı Bay Kent?" Kapıyı arkamdan kapatarak söyledim.

"Neyi gördün?" diye sordu huysuzca.

"Mulholland onu tekrar bulur bulmaz Lord Evan'ı öldürecek." Evan'a baktım ve onun bu gerçeği kabul ettiğini gördüm. "Dümdüz bir infaz olacak Bay Kent. Sanırım hepimiz kardeşimin uyarısının hiçbir etkisi olmayacağı ve Mulholland'ın yakınlarda kalacağı konusunda hemfikiriz. Lord Evan'ın burada kapana kısıldığını bildiğinden görevini tamamlamak için bekleyecektir."

Kent başını sallayarak gerçeği kabul etti.

Kollarımı kavuşturdum. "Gördüğüm kadarıyla Lord Evan'ın bu evden güvenli bir şekilde ayrılmasının bir yolunu bulmalıyız."

"Biz mi?" Kent söyledi.

"Az önce bir hakime yalan söylediniz ve bir suçluya yataklık ettiniz, bu yüzden bence siz de 'biz'in bir parçasısınız. Ayrıca, bir kenara çekilip bir adamın adalet yerini bulmadan öldürülmesine seyirci kalacağınızı sanmıyorum. Onurunuz buna izin vermez."

Kent bir an için gözlerini kapattı. "Sen ve kız kardeşin benim ölümüm olacaksınız."

"İçtenlikle öyle olmamasını umuyorum," dedim.

Kent odanın içinde volta atıyor, durumu açıkça tartıyordu. Eğer kabul ederse, kariyerinin sonu anlamına gelebilecek bir çizgiyi aştığını biliyordu, hayatından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Uzun bir nefes verdi. "Ve öyle görünüyor ki, ben biz oluyorum."

"Teşekkür ederim," dedim.

Odanın diğer ucundaki Evan eğildi. "Size de teşekkürlerimi sunuyorum."

Kent, "Bunu senin için yapmıyorum," dedi.

Önümdeki iki sert adamı düşündüm. İşe yarayacak mıydı? Çok mu riskliydi?

"Bir fikrim var," dedim.

Evan gülümsedi. "Bundan hiç şüphe etmedim."

"Sanırım tamamen delirmiş," diye ekledi Bay Kent.

"Kesinlikle." Evan'a baktım. "Gitmen gerektiğini kabul ediyor musun? Bu çok tehlikeli olacak. Burada istediğin kadar saklanabileceğini biliyorsun."

"Burada kalmayı ne kadar istesem de haklısınız. Bu sabah hepinizi riske attım ve buradaki varlığım da bunu yapmaya devam edecek."

Adamlara el salladım. "İşte benim fikrim."

- - -

Duffy önündeki soğuk buttan bir dilim biftek keserken başını kaldırdı. Elbette masanın başına oturmuştu.

"Ah, güzel, dönmüşsünüz." Etten bir dilimi tabağa koydu ve Bayan Grant'a uzattı. "Julia, sen de yer misin? Yeterince yemiyorsun."

"Hayır, teşekkür ederim, Duffy," dedi, onun soluna oturarak. "Çay ve ekmekle yetiniyorum."

Bana endişeli bir bakış fırlattı. Ben de hafifçe başımı salladım: *Her şey tamam.*

Planıma göre olabildiğince el altında ve Bahisler.

Julia'nın yanına, pencereden dışarıdaki meydanı görebileceğim bir yere oturdum.

Samuel cezveyi getirdi ve bana bir fincan doldurdu; Weatherly ise planımız için gerekli malzemeleri tedarik etmekle meşguldü. Önümde Cook'un ziyafetlerinden biri duruyordu: Duffy'nin kestiği soğuk sığır eti, bir but jambon, çıtır pastırma, taze ekmekler, fırında yumurta, kimyonlu kek, kızarmış ekmek, bir tekerlek peynir ve bir tencere kedgere. Bir ekmek alıp tabağıma yerleştirdim, sonra da güzel bir dilim jambon kestim.

"Bu sabah uğradım çünkü Harriet ve ben bugün Duffield House'a dönüyoruz," dedi Duffy bir dilim biftek keserken. Çatalını ağzına götürdü ve düşünceli düşünceli çiğnedi.

"Ağır ceza mahkemesine mi gidiyorsunuz?" Julia kibarca sordu. "Mm, bu ve diğer konular," dedi. "Ama ben buradayım çünkü Lord Deelee'den biraz şaşırtıcı bir mektup aldım."

Karşımda Bayan Grant hafifçe kasıldı ama takdire şayan bir şekilde çekirdekli kek dilimini yemeye devam etti.

"Ne yazmış?" Ekmek ve jambondan kayıtsızca bir ısırık alarak sordum.

"Benden kız kardeşi Leydi Hester'i ve onun arkadaşı Bayan Grant'i evinizde saklayıp saklamadığınızı sormamı istedi. Görünüşe göre Leydi Hester hasta ve bir akıl hastanesinden bu kadınla birlikte kaçmış -kötü bir etkisi olduğunu söylüyor- ve Lord Deeale onun güvenliği ve sağlığı için endişeleniyor."

"Ne kadar olağanüstü," dedi Julia, ekmeğini yağlamaya odaklanarak. Eli hafifçe titriyordu. "Neden onları sakladığınızı düşünsün ki? Leydi Hester'la hiç tanışmadık, değil mi Gus?"

Aniden kuruyan lokmamı yutmak için bir an durdum. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Duffy, "Görünüşe göre birisi ona bir söylenti yazmış ve o da konuyla ilgili tüm istihbaratı takip etmek zorunda hissediyor," diye ekledi.

"Gördüğünüz gibi bir konuğumuz var, Bayan Dashwood, ama pek saklanmıyor," dedim, kendi gülümsemesini toparlamayı başaran Bayan Grant'a gülümseyerek. "Belki de hata burada yapılmıştır."

"Hiç şüphesiz," dedi Duffy, Bayan Grant'e başını sallayarak. "Ben sadece Deeale ile eski arkadaş olduğumuz için bu konuyu araştırıyorum. Bilirsiniz, Eton ve Four-in-Hand kulübü falan."

"Evet, elbette," diye mırıldandı Julia.

"Diğer amacım sizi Duffield House'a davet etmek. Şüphesiz farkında olduğun gibi Augusta, Julia seni affetmem için bana yalvardı ve gerçekten de Harriet bunun Hristiyanca bir davranış olduğu görüşünde. Bu yüzden ikinizi de Noel ve uzun bir konaklama için Duffield House'a davet ediyorum. Bayan Dashwood,

Kız kardeşlerimin misafiri olarak siz de hoş geldiniz."

Bayan Dashwood sandalyesinde küçük bir selam verdi ve minnettarlığını mırıldandı, ama Bayan Grant'ın gözlerindeki paniği görebiliyordum.

Duffield House'a dönme daveti Duffy açısından büyük bir tavizdi. Yine de affedilmesi gereken ben değildim ve Harriet'in fikrinin herhangi bir Hristiyan dürtüsünden kaynaklandığına bir an bile inanmadım. Julia'nın yüzündeki umutlu ifadeden, kabul etmemi umutsuzca istediğini ve genellikle bu konularda onun istediğini yapacağımı biliyordum. Onun mutluluğu benim mutluluğumdu. Ancak şu an aramızdaki kırgınlığı gidermenin zamanı değildi. Tam tersine. Londra ve Lord Deeley'in casuslarıyla aramıza koyabildiğimiz kadar mesafe koymamız gerekiyordu; görünen o ki bu casuslardan biri artık öz kardeşimizdi.

Kapalı yemek odası kapısından koridordaki boğuk sesleri duydum.

Nihayet.

Duffy'yi ve onun asık suratını geçip pencerenin dışındaki manzaraya baktım ama meydanı görebilmem çok sınırlıydı. Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalkarak pencereye doğru ilerledim.

"Ne oldu, Augusta?" Duffy sordu. "Neden pencereye gidiyorsun?"

Onu görmezden geldim.

"Augusta isterse pencereye gidebilir, Duffy," diye nazikçe uyardı Julia.

Camdan bizim meydana baktım. Orada bekleyen biri var mıydı?

Çiçek satıcısı Peggy her zamanki gibi bahçe kapısında çömelmişti. İleride iyi giyimli bir çift kol kola yürüyor, bir bakıcı da bir çocuğu gezginci arabasında itiyordu.

kaldırım boyunca. Büyük paltolu, iri yapılı bir adam çaprazdaki duvara yaslanmıştı. Mulholland değil, ağır omuzları ve kamburuyla Pritchard'dı.

Mulholland'ın çaresiz bir suçlunun ön kapıdan değil de evin arka tarafından kaçacağını düşüneceğini ve böylece o ve ekibinin avlarını koridorda bekleyeceklerini ummuştum. Pritchard garip bir şekilde hoş bir manzaraydı: Mulholland'ın haklı olduğundan emin olmak için konuşlanmış yalnız bir nöbetçi. Yine de adam kör ya da aptal değildi. Ve şans, o sabah acımasızca öğrendiğimiz gibi, herkesin bildiğı gibi kaypaktı.

Bulduğum açıdan Weatherly'nin ön kapıyı açtığını ve Bay Kent'e başıyla selam verdiğini gördüm. Koşucu başıyla selamıma karşılık verdi ve topallayarak ön merdivenlerden indi, yolun karşısına geçip Sezar'ın bahçe parmaklıklarına bağlı olarak durduğu yere doğru ağır adımlarla ilerledi. Modaya uygun yüksek yakası ve şapkasının siperliğı çenesini ve yüzünün yarısını gizliyordu ama Koşucu'nun düzensiz ama kendinden emin yürüyüşünden şüphe etmek mümkün değildi. Pritchard ceketinin geniş omuzlarına her zamanki gibi tam oturmadığını ya da Bow Street'in kırmızı yeleğinin göğsünde biraz bol durduğunu fark etmiş miydi? Ya da gerçekten de siyah binici çizmeleri yerine siyah süvariler giydiğini?

Meydanın karşısında, Pritchard kamburundan doğruldu ve Koşucu'nun atını çözmesini izledi. Onun gözlem gücünü yanlış mı değerlendirmiştim?

Koşucu Sezar'ın boynunu okşarken nefesimi tuttum, sonra üzenkiye adımını attı ve atletik bir kolaylıkla ata bindi. Dizginleri çekerek büyük siyah atı döndürdü ve sakin bir yürüyüşle Pritchard'ın incelemesinden uzaklaşıp evimize doğru sürdü. Pencerenin önünden geçerken içeriye baktı ve bir an için aşkımın bakışlarıyla karşılaştım.

şimdilik elveda, Hain.

Gölümsedim: *Elveda, kalbim.*

Sonra görüş alanımın dışına çıktı.

Meydanın karşısında, Pritchard sırtını duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuş, evi izlemeye devam ediyordu. Nefesimi bıraktım.

"Evet, Augusta?" Duffy sordu. Sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. "Neden sessiz kalıyorsun? Harriet ve ben senin korkunç davranışını görmezden gelmeye ve Duffield'a dönmene izin vermeye hazırız. Elbette bu bir cevap verme nezaketini gerektirir. Ve şunu da eklemek isterim ki, içten bir teşekkür."

Kapının çalınması cevap vermemi engelledi.

"Gel," dedim.

Weatherly elinde gümüş posta tablasıyla içeri girdi. Üzerindeki notu başıyla selamlayarak sundu. "Leydim."

"Teşekkür ederim." Notu aldım ve açtım. Yazı da adam kadar düzgündü.

Güvenli bir şekilde ayrıldı. Mulholland hala dışarıda.

Planın son kısmını bekliyorum. Babanın ceketi ve pantolonu için teşekkür ederim.

terzilik mükemmel. K.

Gölümsedim - Bay Kent'in babamın kıyafetlerinin kesimini beğeneceğini biliyordum. Notu katladım ve sandalyemi geri aldım.

"Seni ve Harriet'i ziyaret edemeyiz, Duffy," dedim. "Lord Cholton'a bir ev partisi için söz verdik. Yarın yola çıkıyoruz ve Noel boyunca kalmayı umuyoruz."

Elbette Bertie'nin evindeki partiye davetli değildik, ama oturduğu yer Davenport malikânesinin tam karşısındaydı ve Charlotte'un Hester ile Bayan Grant'i saklayabileceğini umuyordum. Ve eğer bu mümkün değilse,

o zaman yol üzerinde uygun bir yer bulmalıyız. Durum ne olursa olsun, Londra'yı bir an önce terk etmeliydik. Masanın altına uzandım ve Julia'nın elini tutup sıktım.

Bana baktı: *O güvende mi?*

Küçük bir baş selamı verdim: *Güvenli.*

Kaşlarını çattı: *Ya Bay Kent?*

Kaşlarımı kaldırdım: *Görsünüz.*

Duffy sandalyesine geri oturdu. "Cholton?" Julia'ya baktı. "Bertie Cholton'a gitmektense bize gelirsın herhalde."

"Bu nazik bir davet Duffy, ama Bertie'yi hayal kırıklığına uğratamayız," dedi Julia. Kardeşimizi ve ailemizin yeniden uyum sağlama olasılığını reddetmenin ona acı verdiğini biliyordum. Elini tekrar sıktım - bu kez teşekkür etmek için. Ve hazırlık için.

"Açıkçası, Duffy," dedim, "Noel'i seninle ve Harriet'le geçirmektense bir ıslahevinde geçirmeyi tercih ederim."

"Ne?" Sözlerimi anlayamadan bir an bana baktı, sonra kendini haklı bir öfkeyle topladı. "Kendi kız kardeşimden bu kadar az nezaketle mi reddedileceğim?" Julia'ya döndü. "Benden onu affetmemi istedin ve işte ben de -istediğin gibi, yalvardığın gibi- zeytin dalını uzatıyorum. Ama o kinini sürdürmeye kararlı. Bunu artık görmelisin. Ve seni yaşlı kadın zehrinin içine sürüklüyor. Bu davetin tekrarlanacağını sanma."

Ayağa kalktı, Bayan Grant ve Julia'yı sertçe selamladı. "Ben gidiyorum Julia, siz de gidin Bayan Dashwood." Bana ters ters baktı. "Senden ayrılmıyorum Augusta. Bir hanımefendi ve bir kız kardeş gibi davranana kadar nezaketimi kabul etmeyeceksin."

Bunun üzerine odadan çıktı, Samuel onun için kapıyı açmaya çabaladı.

Uşak kardeşimizin peşinden odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken Julia usulca, "Ah canım," dedi. "Sanırım bu gerekliydi."

Elini tekrar sıktım. "Korkarım öyle. Deelee'e çok yakın."

"Gerçekten Lord Cholton'a gidecek miyiz?" Bayan Grant kaşlarını çatarak sordu. "Eğer Lord Duffield bundan Lord Deelee'e bahsederse
-"

"Hayır, Lord Cholton'a gitmiyoruz. Kontes Davenport'a gidiyoruz." Duffy'nin koridorda Weatherly'den bastonunu ve şapkasını isterken çıkardığı sesi, ardından Samuel'in meydanda bekleyen ağabeyimizin arabasını çağırmak için dışarı çıkarken açılan ön kapıyı dinlemek için elimi kaldırdım ve daha fazla tartışmayı önledim.

Julia'ya bana pencereye kadar eşlik etmesini işaret ettim. O da büyük bir hevesle beni takip etti ve ikimiz de meydana baktık. Hızlı nal sesleri arasında Duffy'nin arabası kapımızın önünde durdu, uşağı arka koltuktan atlayarak kapıyı açtı. Kardeşimiz ön merdivenlerden inip arabasına bindi. Onun arkasında, başka bir adam kapımızdan çıktı ve merdivenlerimizden indi: uzun boylu, siyah saçlı, şık giyimli, gümüş uçlu bastonuna her zamankinden biraz daha fazla yaslanmıştı. Yan komşumuzun evinin önünden geçerken penceremize baktı -kız kardeşime doğru hızlıca çapkınca gülümsedi- sonra da arabanın örtüsünün arkasından hızla merdivenlerden onların kapısına çıktı.

"Lord Evan için bunu yapmaya onu sen mi ikna ettin?" Julia sordu.

"Bunu Lord Evan için yapmadı, canım."

Kardeşimizin arabası nal sesleri arasında yola çıkarken, Bay Kent komşularımızın merdivenlerinden sanki yeni gibi indi.

ön kapılarından çıktı. Kambur, ilgisiz Pritchard'ın aksi yönüne döndü ve meydan boyunca yürüdü, bastonunu kısa ve gösterişli bir şekilde kaldırması Julia'nın yüzüne ısıltılı bir gülümseme getirdi.

İyi ya da kötü, kız kardeşim de kalbini bulmuştu.

Bay Kent'in köşeden güvenli bir yere doğru kayboluşunu izledik. Mulholland ne olduğunu anladığında, böylesine küçük düşürücü bir yenilgiyi kişisel olarak algılayacaktı. Evan da Bay Kent gibi her zamankinden daha fazla tehlikedeydi ve Hester'ı sonsuza dek saklayamazdık.

Bay Kent, Evan'ın Sanderson'ı öldürmediğini kanıtlayan bir delil talep etmişti, mahkemeler de öyle. Bu kanıta giden tek bir yol vardı: Dr. Lawrence ve Evan şimdi onu bulmaya kararlıydı. Umarım bu arayış aşkımı Londra'dan uzaklara götürürdü, çünkü ne onun ne de Hester'ın şehirde kalması güvenli değildi.

İncil'in dediği gibi, kötüler için huzur yoktur. Yemek odasının kapısını açtım ve kâhyamla uşağımı koridorda, kapalı ön kapının yanındaki pencere aralığından kaçışı izlerken buldum.

"Weatherly," diye seslendim.

Döndü, her zamanki gibi hazırды. "Evet leydim."

"Ev halkını hazırlayın. Yarın yola çıkıyoruz."

Kötü ilaç

Davenport malikânesine yaklaşık on mil kala arabamız yavaşladı ve Bayan Grant yanımdaki koltuğunda dönerek yağmur sıçramış pencereden dışarı baktı.

"Askerler," dedi.

Şaşkın sesi kulübede doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu. Leydi Hester ve Julia Manchester'ın dışında bir yerde uyuyakalmışlardı ve Bayan Grant ile ben o zamandan beri yorgun arkadaşlarımızı uyandırma ihtimaline karşı konuşmamıştık.

İkimiz de onlara baktık, minderlerin ve kilimlerin arasında kendi köşelerine yerleşmişlerdi ama hâlâ uyukluyorlardı.

Bayan Grant'in penceresinden dışarı bakmak için eğildim. Yorum yapma ihtiyacı hissetmesine şaşmamalı. Süngü takmış en az kırk kırmızı ceketli asker arabamıza yol açmak için yolun kenarına çekilmişti.

"Luddite'lar için gelmiş olmalılar," diye fısıldadım, yanlarından geçerken askerlerin çamurlu yüzlerinin bizi izleyişini seyrederken.

Birkaç saat önce Manchester'da, at değiştirdiğimiz hancının söylediğine göre Mart ayında Luddite'ler tarafından yakılmış olan ürkütücü, kararmış bir değirmenin yanından geçmiştik. Yaşanan sıkıntıları ima etmişti.

sona ermişti. Belki de sadece Manchester'da sona ermişlerdi.

Bayan Grant arkasına yaslandı, birlik anımız sona ermişti. Sadece Hester ve Julia'yı düşündüğü için değil, aynı zamanda protesto etmek için de sessiz kaldığından şüpheleniyordum. Üç gündür yoldaydık, yol boyunca iki makul handa kalmıştık ama aslında Charlotte'un malikânesine ulaşmak için bizi çok zorlamıştım. Hepimiz çok yorgunduk ve Bayan Grant, Hester'in gittikçe kırılganlaşan durumundan tek başına beni sorumlu tutuyordu.

Haklıydı. Yine de Charlotte'a bir an önce ulaşmamız şarttı. Bayan Grant, Mulholland'ın ölümcül planını salonumuzda bizzat görmüştü. İstilasası sonunda Evan'ın özgürlüğünün, hatta hayatının ve kendilerinininkinin ne kadar tehlikeli olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ülkeden kaçma fikrine sıkı sıkıya bağlı olan Hester'in direnişine rağmen, sonunda Charlotte'a sığınmanın izleyebileceğimiz en iyi yol olduğunu kabul etmişlerdi.

Charlotte sığınma talebime, dilediğimiz kadar kalabileceğimiz cömert bir davet ve bir süre sadece onun misafiri olacağımıza dair bir teminatla cevap vermişti. Lancashire'daki evine gitmek belki Lord Deeley'in aramasını bir süreliğine sekteye uğratabilirdi ama Mulholland'inkini değil. Her ne kadar bizi takip eden birini görmemiş olsam da, hırsızın bizim nerede olduğumuzu araştıracağından hiç şüphem yoktu. Lord Evan'la olan tek bağlantısı bizdik ve bundan kolay kolay vazgeçmezdi. Neyse ki Evan güvendeydi ve Dr. Lawrence'ı bulmanın bir yolunu arıyordu. Onu öldürmeye niyetli bir hırsızla olabileceği kadar güvendeydi.

Londra'dan ayrılmadan önce Bay France ve Banting'e yaptığım ziyareti düşündüm. Bay Kent, Bayan Hollis'in cinayetini takip edemeyeceğini açıkladığından beri

Cenaze levazımatçılarına cesedi Reginald Drake'in teşrih odasından derhal almaları ve eve dönüş yolculuğuna hazırlamaları talimatını verdi. Dehşet verici gerçeği biraz kısaltarak anlattığımı duyan Bay France, adımızın Bayan Hollis ile herhangi bir şekilde anılmaması gerektiğini anlamıştı. Ayrıca, her zamanki soğukkanlılığıyla, gizliliği sağlamak için onu ailesine kendisinin teslim edeceğine dair bana güvence vermişti. Bu, kızın ailesine iadesi için tam anlamıyla yeterli değildi - hiç şüphesiz asla cevaplanmayacak soruları olacaktı - ama tehlikede olan şey göz önüne alındığında, yapabileceğim en iyi şey buydu.

İki sessiz saat sonra Charlotte'un malikânesinin kapısına yaklaştık. Londra'dan beri içimi sıkıan endişe nihayet hafiflemişti; sığınak bulmuştuk. En azından bir süreliğine.

Julia'nın omzunu hafifçe salladım. Gözlerini açtı, uykunun sisini kırıpıştırarak uzaklaştırdı.

"Geldik," dedim. "Sonunda yağmur durdu."

Gri taşlı Davenport malikânesinin kapısından geçerken Julia doğruldu ve pencereden dışarı baktı. Kapıcı John Driver'ı selamlamak için elini kaldırdı, sonra da gelişimizi müjdelemek için kornasını çaldı. Arabamız çakıllı araba yolu boyunca gıcırdayarak ve sıçrayarak ilerliyor, bagaj arabası da arkadan geliyordu. Her iki taraftaki yaşlı nöbetçi meşeler hâlâ muhteşem sonbahar kırmızılarına bürünmüştü ve uzaktan, gelişimizin gürültüsünden ve takırtısından kaçan malikânenin küçük geyik sürüsünü gördüm.

"Saat kaç?" diye sordu kız kardeşim, esnemesini bastırarak.

Köstekli saatimi zincirinden çıkardım ve azalan öğleden sonra ışığında ona baktım. "Saat üçü on geçiyor," diye rapor ettim.

Julia, sesinde belli belirsiz bir kızgınlıkla, "Daha sonra hissediyorum," dedi.

Sanırım kabul etmek istediğinden daha kötü durumdaydı.

"Bu kadar kuzeyde hava daha erken kararıyor," dedim. "Galler'i hemen geçtik."

Yanı başındaki Hester, Bayan Grant'in nazik eli altında kıpırdandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Aşkının görüntüsünü bir gülümsemeyle karşıladı. Lud, yüzündeki tatlılık ağabeyinin yüz ifadesine çok benziyordu.

Evan için duyduğum korku -aklımdan ve kalbimden hiç çıkmayan- içimde kabardı. Ancak son birkaç gündür henüz gerçekleşmemiş bir korkuyu yaşamamanın hiçbir yararı olmadığını hatırlamıştım. Bu sadece yorgunluk yaratıyordu. Daha derin bir nefes aldım ve elimdeki acil konuya odaklandım.

"Unutmayın, biz buradayken siz iyileşmekte olan dul Bayan Carter ve kız kardeşi Bayan Dashwood'sunuz, Bournemouth'tan gelen sevgili dostlarımızsınız," dedim onlara. "Sizin gerçekte kim olduğunuzu sadece Kontes Davenport biliyor ve o-"

"Biliyorum," dedi Bayan Grant sert bir sesle. "Daha önce bir hata yaptım, ama bize sürekli hatırlatmanıza gerek yok."

Kuşkusuz, yolculuğumuz sırasında koçluğum biraz fazla ısrarcı olmuş olabilirdi, ama daha fazla hatayı göze alamazdık. Hizmetkârlar ve komşular dedikodu yapmayı severlerdi ve kaçak bir bayanla arkadaşının gerçek isimleri Lord Deeley'in kulağına gidebilirdi.

"Leydi Augusta sadece güvenliğimiz için endişeleniyor, Lizzie," dedi Hester, Bayan Grant'in elini nazikçe tutarak. Belford gülümsemesini bana çevirdi. "Unutmayacağız ve rolümüzü oynayacağız."

Araba garaj yolundaki virajı aldı ve Davenport Hall'un görkemi önümüzde açıldı. Aile konağımız Duffield House'un en az iki katı büyüklüğündeydi ve Kral George'un ilk saltanatı sırasında inşa edilmişti.

Palladyan tarzı. Çok ünlü Davenport kubbeli çatısı ana binayı taçlandırıyor ve her iki tarafta da büyük kanatlar uzanıyordu: doğuda konaklama, batıda ise mutfak ve servis odaları bulunuyordu. Julia ve ben burada mutlu bir şekilde o kadar çok kalmıştık ki, her birimizin kendi yatak odası vardı.

Ön revağa çıkan taş basamakların önünde durduk, Weatherly ve hizmetçilerimizin bulunduğu bagaj arabası daha geride, hizmetlilerin girişine yakın bir yerde durdu.

Sevgili Charlotte, bordo ve altın rengi danteller giymiş, yanında uşağı Hanford olduğu halde merdivenlerin başında duruyordu. Alışılmadık bir şeydi; Kontes Davenport genellikle konuklarını karşılamak için dışarı çıkmazdı. Gözlerimiz buluştu ve yüzünü bir gülümseme aydınlattı. Böylesi bir sıcaklıkla karşılanmak elbette hayatın zevklerinden biriydi.

Charlotte'un uşağı arabanın kapısını açmış, bizi indirmek için bekliyordu. Önce ben indim, onun koluna girdim ve Charlotte'un yaptığı gibi çakılların üzerine çıktım. Ben de onun gibi reverans yaptım ve sonra gülerek beni zambak parfümüyle kucakladı ve kollarını omuzlarıma doladı. Bu daha da alışılmadık bir durumdu; Charlotte fiziksel sevgi gösterilerinden hoşlanan biri değildi. Bir terslik mi vardı? Sert kucaklamaya karşılık verdim.

"Seni bu kadar erken beklemiyordum," dedi ısrarla kulağıma doğru. "Kendini hazırla çünkü-"

Ama uyarısını bitirmeye fırsat bulamadı, çünkü tanıdık bir ses merdivenlerin tepesinden, "Ah, Leydi Augusta, sizi yeniden görmek ne güzel," diye seslendi.

Charlotte'un kolları dehşetle tanıdığım beni destekleyerek sıkılaştı. Yüce Tanrım, Emelia Ellis-Brant. Ermine. Leydi Hester ve Bayan Grant'in yakınında tam da ihtiyacımız olmayan bir işgüzar.

Charlotte kulağıma, "Porty onu ve kocasını bana haber vermeden Londra'dan getirmiş," diye fısıldadı.

Lord Davenport ya da yakın çevresine göre Porty, Charlotte'un kocası ve Ermine'in eşinin kuzeniydi. Cana yakın bir adam olsa da, Porty aynı zamanda düşüncesiz ve uygunsuz cömertlik hareketlerine de eğilimliydi. Özellikle de söz konusu Ellis-Brant kuzeni olduğunda.

Gülümsememi hazırladım, sonra Charlotte'un kucağından geri çekildim ve merdivenlerden yukarı, turuncu ipek ve kırmızı şalıyla göz kamaştıran soluk sarışın kadına baktım. Garip bir şekilde Charlotte elimi tutmaya devam etti; topuklu ayakkabılarımı giyeceğimi mi düşünüyordu?

"Ah, Bayan Ellis-Brant, sizi burada görmek ne hoş bir sürpriz."

"Ekselansları nihayet Brighton'a gittiği için Davenport'la birlikte geldik. Burada hep birlikte olmak ne güzel."

Neşeli, benim kullanacağım kelime değildi.

"Evet," dedi Charlotte. Tutuşu sıkılaştı. "Beklenmedik bir zevk. Ve Bay Talbot'un da burada bizimle olduğunu göreceksiniz."

Şimdi neden elimi tuttuğunu anlıyordum.

Merdivenlerin tepesine yeni varmış olan Evan, Ermine'in yanında duruyordu. Bir beyefendinin kıyafetlerini giymişti, onu ilk kez hak ettiği kıyafetler içinde görüyordum. Güçlü bacak boyunu gösteren devetüyü pantolon, tertemiz bir kravat, mavi ipek yelek ve geniş omuzlarına kalıp gibi oturan bir ceket. Tıraş da olmuş ve saçlarını moda uygun olarak Brutus şeklinde kestirmişti. Lord Evan Belford karşımdaydı ve bu manzara yüzümde istemsiz bir kızarma yarattı.

Kolunu kibarca Ermine'e uzattı ve ikisi de merdivenlerden indiler. Ermine ona eşlik edilmesinden pek memnun görünmüyordu - Ermine'nin böyle bir kınamayı hak edecek ne yaptığını merak ediyordum.

Bu sırada Julia, Leydi Hester ve Bayan Grant arabayı boşaltmışlardı. Göz ucuyla Julia'nın Ermine'ı görünce kaskatı kesildiğini gördüm ama yine de gülümsemeyi başardı. Hester kardeşini görünce gözle görülür bir şekilde soluk soluğa kaldı. Lud, ilk testte bizi ele mi verecekti? Ama hayır, istemsiz sesini hemen öksürüğe çevirdi ve şalıyla meşgul olarak maskeli baloyu sürdürdü. Bayan Grant'in de eli kolu bağlıydı ama sanki bu da benim suçummuş gibi bana bakıyordu.

Charlotte, "Leydi Augusta ve Leydi Julia, kuzenim Bayan Ellis-Brant'ı tanıdığınızı sanıyorum," dedi. "Ve size nadir kitaplarımızdan bazılarını incelemek üzere bizimle kalan Bay Talbot'u takdim edebilir miyim?"

Evan bana ve Julia'ya selam verdi.

Nezaketle başımı salladım ve kısa süreliğine gözleriyle buluştum: *Nadir kitapları incelemek mi?*

Bir omzunu hafifçe kaldırdı: *Yapabileceğimizin en iyisi.*

Burada ne işi vardı? Mulholland'dan uzakta, güvende olması ve eğer hâlâ yaşıyorsa düelloya katılan doktoru araması gerekiyordu. Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin bahis kitabında adı geçen Sally Lawrence ile arasında bir bağlantı olup olmadığını tespit etmemiz gerekiyordu. Araştırmasını durduracak bir şey mi olmuştu? Yoksa her şeye rağmen kız kardeşinin isteğini yerine getirip onu ve Bayan Grant'i ülke dışına çıkarmaya mı karar vermişti?

Durum ne olursa olsun, kendini büyük bir tehlikeye atmıştı.

Charlotte'a döndüm ve nezaket kurallarına uyacak kadar kendimi toparlamayı başardım. "Kontes Davenport,

Bayan Carter ve kız kardeşi Bayan Dashwood'u takdim edebilir miyim?" Hester ve Bayan Grant reverans yaptılar. "Bayan Ellis-Brant ve Bay Talbot, dostlarımız Bayan Carter ve Bayan Dashwood."

Selamlar ve reveranslar bir kez daha değiş tokuş edildi. Hızla arpan kalbim ve zihnim dışında her şey çok önemsizdi. Ermine, Leydi Hester'ın etrafındaki skandalı zevkle takip ediyordu. Ya ikiye ikiye bir araya getirirse?

Bir an için herkesi vagona geri götürmeyi ve hizmetilerimiz Tully ve Leonard, Weatherly'nin yardımıyla bavullarımızı ve kutularımızı bagaj vagonundan indirmeden önce aceleyle yola çıkmayı düşündüm. Ama hayır, bu mümkün değildi. Böyle bir kalkış çok tuhaf olurdu ve ayrıca ne kız kardeşim ne de Leydi Hester bunu başarabilirdi. Glerinin sonuna gelmişlerdi.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Charlotte. "Hanford size odalarınızı gösterecek. Lütfen yerleştikten sonra salonda bize katılın ya da isterseniz dinlenin Bayan Carter. Burada kır saatlerine uyuyoruz, bu yüzden akşam yemeği altıda olacak."

Evan'ın yanında yürümek için hamle yaptım ama o başını hafifçe salladı.

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Ya da düşünmüyordum - bu mantıklı bir karardan çok kalbimden gelen bir drtyd. Kendi tavsiyemi dinlemeli ve daha dikkatli davranmalıydım.

Elimi tutan Julia'nın yanına uzandım, sıkı tutuşu benim gergin sinirlerimi yansıtıyordu.

Ve böylece neşeli ev partisi içeriye taşındı.

Julia yatak odamda volta attı, oturduğum pencerenin önünde topuklarının üzerinde döndü ve geri döndü.

"Ne yapacağız, Gus?" diye sordu.

"Şu an için hiçbir şey, canım." Onunla birlikte yürümek isterdim ama her seferinde sadece birimizin koşuşturması en iyisiydi.

Her zamanki odalarımızda değildik; Charlotte her zamanki kıvrak zekâsıyla hepimizi Bayan Ellis-Brant'tan olabildiğince uzakta, doğu kanadına yerleştirmişti. Bana yumurta kabuğu mavisiyle dekore edilmiş, duvarlarında güzel bir peygamber çiçeği kâğıdı ve ipek mobilyalar olan Harita Odası verilmişti. Daha da önemlisi, ahırlara bakıyordu ve aşağıda Evan'ın, aşkımın kaslı yapısıyla tam bir tezat teşkil eden ince yapılı Porty'yle sohbet ettiğini görebiliyordum. *Yukarı bak*, dedim ama tabii ki bakmadı. İnsanın romantizmini her zaman bir doz gerçeklikle yumuşatması gerekir.

Kapının çalınması kız kardeşimin telaşlı bir şekilde odanın içinde ilerlemesini durdurdu. Kim olduğunu tahmin ettiğim için, "İçeri gel" dedim.

Beklendiği gibi kapı açıldı ve Bayan Grant tarafından desteklenen Leydi Hester içeri alındı. İkisi de dış giysilerini ve bonelerini çıkarmamıştı, ve Leydi Hester

Salonun taş duvarlarının soğuğuna karşı koymak için pelisesinin üzerine iki şal daha sardı.

Bayan Grant kapıyı kapattı. "Yalnız mıyız?"

"Evet, ama-"

"Burada güvende olacağımızı söylemiştin," diye tısladı. "Bayan Ellis-Brant'ın size Deelee'in bizi aradığını söyleyen kadın olduğunu düşünmekte haksız mıyım? Dedikoducu?" Başımı salladığımda elini alnına bastırdı. "Bu bir felaket. Burada bulunma riskini göze alamayız. Kim olduğumuzu öğrenirse kocasına ya da Lord Davenport'a söyler ve onlar da Deelee'in arkadaşları. Ona nerede olduğumuzu söylerler."

"Artık gitmeliyiz," dedi Leydi Hester. Ayaklarının üzerinde sallanırken Bayan Grant sevgilisinin ince kolunu daha sıkı kavradı. "Kardeşim bizi götürecekt. Ne de olsa buraya İngiltere dışına seyahatimizi ayarlamak için geldi. Başka neden burada olsun ki?"

Gerçekten, o neden buradaydı? Yakınımızda olmaması gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve seslerini alçaltmalarını işaret ettim. Ermine kocaman evin yarısında, Charlotte'la birlikte salonda oturuyordu ve Weatherly'yi kadının ya da herhangi birinin koridorumuzda dolaşmamasını sağlamak için görevlendirmiştim. Öyle bile olsa, ekstra tedbir her zaman ihtiyatlıydı.

"Endişe verici olduğunu biliyorum, ama hemen gidemeyiz, ne de kardeşinizle birlikte, Leydi Hester," dedim. "Bu çok tuhaf olur ve Bayan Ellis-Brant'ı alarma geçirir. İşgüzar biri olabilir ama aptal değildir. Ayrıca, nereye gidebiliriz ki? Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Fark edileceğiz," dedi Hester, sesinde dehşet vardı. "Deelee gelecek."

"Bayan Ellis-Brant'ın bunu öğrenmesi için hiçbir neden yok," dedim. "Leydi Davenport hikayenizi anlatarak yolu hazırladı: Siz Bayan Carter'sınız, Bournemouth'lu dul bir kadın, hastalanmış ve kız kardeşinin yanında iyileşiyor. Bu sizin ve Bayan Grant'in kadının yolundan çekilmenizi sağlayacaktır."

Julia bir adım öne çıktı. "Leydi Hester, şimdi gitmeye kalksanız -kardeşiniz ve Bayan Grant'in himayesinde bile olsanız- korkarım bayılmadan önce fazla uzaklaşamazsınız. Bu yolculuğun ne kadar zor olduğunu ve rahat bir şekilde yapıldığını hatırlayın!"

Evan'la yol kenarında buluşmaya karar verdiğimizde kız kardeşim Hester'i aynı gerçeğe ikna etmeye çalışmıştı ama Hester o zaman onu dinlememişti. Şimdi de dinleyecek gibi görünmüyordu. En azından Bayan Grant sözlerimizi dikkate alıyordu. "Bence Leydi Augusta ve Leydi Julia haklılar, canım. Henüz gidemeyiz."

"Ağabeyimi görmeliyim," dedi Hester, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Görmeliyim. Bizim için planları vardır."

"Geçen sefer yapmadı," diye mırıldandı Bayan Grant.

Hester arkadaşına sertçe baktı, aralarında yakalayamadığım bir şey geçti.

"Eğer gerekiyorsa, ben ayarlarım," dedim. Gerçi bir beyefendinin yeni tanıştığı bir dul kadınla, istenmeyen bir ilgiye yol açmadan nasıl özel olarak görüşeceği o anda beni biraz aşırıyordu. Bu sorunu bir kenara ittim ve elimdeki konuya döndüm. "Şimdilik odalarınıza dönün. Kendinizi güvende hissetmiyorsanız akşam yemeğine gelmeyin."

"Bir yemek tepsisi alabilirsin," dedi Julia. "Bu, odalarınızdan çok sık çıkmanıza gerek kalmaması için bir emsal teşkil edecektir."

Leydi Hester geri adım atarak sevgilisinin destekleyici pençesinden kurtuldu. "Ama bir odada kilitli kalamam... Hayır, hayır, kalamam."

"Bir odaya kapatılmayacaksınız," dedi Bayan Grant yatıştırıcı bir sesle. "Dilediğiniz gibi galerilerde yürüyecek ve hava alacağız. Kilit olmayacak." Hester'ın kolunu tekrar tuttu ve onu nazıkçe kapıya doğru yönlendirdi. "Gel, şimdi yürüyeceğiz."

Bayan Grant kapıyı açarken Hester arkasına baktı, yüzü taş kesilmişti. "Deele'i bir daha görürsem -eğer benim için gelirse- kendimi öldürürüm. Ya da onu öldürürüm."

Öyle sessiz bir inançla söylenmişti ki, ne diyeceğimi şaşırmıştım. Bayan Grant çenesini sıktı; bu acımasız sözü daha önce de duymuştu.

Kapı arkalarından kapandı.

"Tanrım, bu ne karmaşa," dedi Julia, parmak uçlarını burnunun kenarına bastırarak. "Başım ağrıyor."

Gerçekten de solgun görünüyordu. "İçecek bir şey aldın mı?" diye sordum. "Belki yiyecek bir şeylere de ihtiyacın vardır. Çay için zili çalabilirim."

"Telaşlanmayı kes!" Daha derin bir nefes aldı. "Üzgünüm ama yaygaraya tahammül edemiyorum."

"Senin için endişelenmek telaşlanmak değildir." Sinirliliği her geçen gün artıyor gibiydi. "Git, uzan. Yolculuk çok yorucu geçti."

"Gerçekten kendini öldüreceğini mi düşünüyorsun? Ya da Deeale'i?" Julia sordu.

Yaptım ve kız kardeşim bunu yüzümden anladı.

"Tanrı yardımcısı olsun," diye mırıldandı Julia. "Ve Tanrı bize yardım etsin."

- - -

Julia gittikten sonra yün bir şal giydim ve ahıra doğru yola çıktım. Evan'ın

orada bekliyordu ve haklıydım.

Arnavut kaldırımli ahır avlusuna girdiğimde John Driver'la konuşuyordu, arkası bana dönüktü, konuşmaları mahremiyete uygundu. Arabacımın başını sallayışına bakılırsa talimatlar alıyordu. Ama ne için?

Ahırın ve faytonun kapıları açık duruyordu. Arabanın içinde Charlotte'un gurur ve neşe kaynağı, kocaman tekerlekleri ve küçük çift koltuğu ile uygun olmayan bir tünekli fayton en iyi konumda, kısa sürede bağlanmayı bekliyordu. Ahırların içinde, bizi buraya getiren değişim atları ve Davenport safkanları kutularının içinde besleniyordu. Tanıdık ve keskin gübre ve saman kokusunu içime çektim. Eğer bu normal bir ziyaret olsaydı, Charlotte ve ben çoktan gezintilerimizi planlıyor olurduk - buna eyer yerine at üzerinde yapacağımız birkaç yasadışı dörtnal da dahildi

-Ve faytonla malikanenin etrafında ve ötesinde gezintiler.

John Driver yaklaştığımı gördü ve şapkasına dokundu. "Leydim."

Evan döndü, gülümsemesi durumu alaycı bir şekilde onaylıyordu. Ben de gülümsedim ve doğrudan ona gitme arzumu dizginlemeye çalıştım. Olağanüstü bir itidalle dikkatimi arabacıma yönelttim.

"Buraya bu kadar çabuk gelmekle iyi ettin, John. Teşekkür ederim." "Manchester dışında iyi ekiplerimizin olması yardımcı oldu."

dedi huysuzca. Beni ve Evan'ı şaşkınlıkla süzdü -özlemimi hissetmiş miydi- ve sonra, "O zaman ben gidiyorum leydim," dedi.

Bir yay çizdi ve takım odasına doğru yöneldi. İyi adam.

"Gel, bu taraftan," dedi Evan, onu takip etmem için büyük ek binalardan birini işaret ederek. Haberleri vardı; bunu söyleyebilirdim.

İçeride çok sayıda saman balyası, kışlık elma kutuları ve tahıl fiçileri düzenli bir şekilde istiflenmişti. Önlüğüm yerleri süpürürken etrafımızdaki toz zerrecikleri ve küçük saman parçaları havaya uçuşarak içeriye doğru ilerledik. Evan bir balya duvarının yanında durdu ve ellerini uzattı. Eldiven giymemiş olmayı dileyerek ellerini tuttum. Teninin sıcaklığını hissetmek istiyordum.

"Dr. Lawrence'ı buldum," dedi, heyecanı aşikârdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Dr. McLeod iki Dr. Lawrence buldu: biri Londra'da, daha önce ziyaret ettiğim ve bizim adamımız olmadığına karar verdiğim, diğeri de Blackburn'de. Blackburn'deki doktoru henüz görmedim ama doğru doktor olduğunu umuyorum."

"Oh, Evan, çok yakın!" Dedim ki. "Ama neden burada, Davenport Hall'da kalıyorsun? Burası çok tehlikeli."

"Seyahat etmek ya da buralarda yatıp kalkmak kadar tehlikeli değil. Bölgede çok fazla milis var."

"Biliyorum, onları buradan yaklaşık on mil ötede gördüm."

Başını salladı. "Buraya sadece Blackburn'e gitmeden önce Leydi Davenport'tan bir yemek ve daha saygın bir kıyafet istemek için geldim. Ama sonra milisler Luddite'leri bastırmak için geldi. Leydi Davenport onlar gidene kadar kalmamda ısrar etti. İyi bir fikir gibi görünüyordu: eşkalim milisler arasında geniş çapta yayılmıştı. Ayrıca, Davenport'larla kalacağımı düşünmeleri de pek olası değildi. Tabii ki yola devam etmediler ve ne Leydi Davenport ne de ben Porty ya da Ellis-Brant'ların gelmesini bekliyorduk."

"Gerçekten de kötü bir dönüş. Yani, Hester'ı ülke dışına çıkarmayı planlamıyorsun? Senin burada olduğunu sanıyor."

bunu yapmak için."

"Ah, elbette." Alnını ovuşturdu. "Kahretsin, beni yine onu hayal kırıklığına uğratmış olarak göreceksin, çünkü şu anda bunu güvenli bir şekilde yapmanın hiçbir yolunu göremiyorum."

Bir anlık rahatlamaya engel olamadım. Utanç verici ve bencilce ama işte. "O zaman ona söyleyen iyi olur, Evan. Ama bunu nazikçe yap. Deeley'in onu bulmasından korkuyor ve Bayan Ellis-Brant'ın varlığı bu korkuyu daha da artırıyor. Eğer Deeley onu akıl hastanesine göndermeye kalkışırsa onu ya da kendisini öldürmekle tehdit etti."

"Böyle bir tehdidi dile getirdi mi?"

"Evet ve bunu kastettiğine inanıyorum."

"Muhtemelen öyle. O akıl hastanesinin dehşeti artık zihnine ve bedenine kazınmış durumda ve hayatının geri kalanında da onunla birlikte olacak." Arkamdaki duvara baktı, kendi geçmişi içinde yükseliyordu. Koluna hafifçe dokunarak onu geri çektim. Bana hızlı ve güven verici bir gülümseme verdi. "Korkma, dikkatli davranacağım ve onun güvenliğini sağlamalıyız ama şimdilik Dr. Lawrence'ı bulmaya odaklanmalıyım. Bu hepimiz için nihai güvenliğe giden yol olabilir."

"Buna odaklanmalıyız," dedim kararlılıkla. "Ben de geleceğim." Başını iki yana salladı. "Burada aklıselime ihtiyaç var, Gus,

Özellikle de bu kadar kalabalıkken. Hester ve Bayan Grant sakin ve güvende tutulmalı. Siz onları idare ederseniz ve ben de Dr. Lawrence'ı mümkün olduğunca çabuk ziyaret edersem daha iyi olur."

"Julia da durumu en az benim kadar iyi idare eder," dedim, bu güvencenin ardından gelen kuşkuyu görmezden gelerek; son zamanlarda kız kardeşim sinirsel tedirginliğe daha yatkın görünüyordu. Öyle bile olsa, kendimizi zorlarsak Blackburn yolculuğu bir günde biterdi.

"Sence bunu yapabilir mi?" diye sordu. Ah, o da fark etmişti.

"Sanırım öyle. Hayır, eminim. Lütfen beni reddetme, Evan. Ne zaman ayrılacak, bunun seni son görüşüm olmasından korkuyorum." Gözlerimi kaçırdım, itiraf yüzümü ısıtıyordu. "Ayrıca," dedim kozumu oynayarak, "benim varlığım senin yalnız ve pasaklı bir haydut olarak tanımlanmanı çürütecek ve Dr. Lawrence'a saygınlık güvencesi verecek."

"Ne bilsin," diye mırıldandı Evan. Elimi tuttu ve gözlerini ağzıma dikerek bana doğru eğildi. "Eğer Julia'nın buradaki durumu idare edebileceğini düşünüyorsan, bu işi birlikte bitirelim."

Dudakları benimkinde nazikti -hâlâ bir gülümsemeye dönüşmüştü- öpücük beni ayak parmaklarımın ucuna ve kollarına doğru kaldırdı. Aramızdaki yumuşaklık çok daha acil bir şeye dönüşene kadar kendimi onun sağlam gücüne bastırdım. Tüm düşünceler onun ağzının sıcaklığıyla, kokusuyla ve tatlı tadıyla birleşme hissine, içimde çağılayan bir sıcaklığa dönüştü.

"Leydim?"

Lud! John Driver'ın seslenişiyle irkildim ve geri sıçradım. Göz ucuyla Evan'ın saman balyalarının arkasına geçtiğini gördüm ve o anki gerginliği dudaklarımdan hızla sildim.

John Driver kapıda belirdi, Bayan Ellis-Brant da yanındaydı. Tanrım, çok yakındı.

"

Burada ne işiniz var Leydi Augusta?" diye sordu Ermine bir kemer kahkahasıyla sesiyle. Kadın kulübeye baktı.

Güzel soru. Sıcak sersemliğimin içinde bir cevap aradım.

"Atları değiştirmek için biraz elma alıyordum. Bizi buraya getirirken çok iyi iş çıkardılar." Bir an durakladım. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Burada ne yapıyorsunuz Bayan Ellis Brant?"

"Ahıra gittiğinizi gördüm ve sizinle özel olarak konuşmak istediğim için bunun bir fırsat olabileceğini düşündüm."

"Anlıyorum." Beni Evan'la buraya girerken görmüş müydü? Ve salonun duvarlarının ötesinde bana söyleyecek neyi olabilirdi? "Ben de eve dönmek üzereydim. Belki birlikte gidebiliriz," dedim kapıya doğru ilerlerken. Onu kapıdan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarmak istememe rağmen hızımı sakın tuttum.

"Peki ya elmalar?" diye sordu.

Pek bir şey kaçırmadı. "Sen atları değiştirmekten çok daha önemlisin," dedim aynı küstahlıkla. "John onlarla ilgilenebilir."

Ona minnet dolu bir bakış gönderdim: uyarı ve elmalar için. Arabacım şapkasına dokundu.

Kapının eşiğinde Ermine'in koluna girdim ve uzun saman balyaları yığınınına dönüp bakmamak için tüm kararlılığımı kullandım.

Bayan Ellis-Brant, ahır avlusunu geride bırakıp salonun önündeki geniş çakıllı araba yolunda ilerleyene kadar yanımda sessizce yürüdü.

"Benimle ha-ha'ya kadar yürür müsün?" Ön bahçenin sonunda, Capability Brown'ın güzel bahçelerine inen dik çimenli basamağa doğru el salladı. "Kulak misafiri olmak istemem."

"Elbette," dedim.

Islak çimenlerin üzerinde yürümek için yönümüzü değiştirdik, sırtımız artık salona dönüktü ve herkes pencereden dışarı bakıyordu. Saat henüz dört olmasına rağmen gece soğuğu çoktan gelmişti ve gri gün ışığı yerini yaklaşan alacakaranlığa bırakıyordu. Eğer arazide ilerleyeceksek, keşke üzerime bir şaldan fazlasını atsaydım diye düşündüm.

Ermine başını kaldırıp bana bakarak, "Bu oldukça hassas bir konu," dedi. "Sevgili Charlotte ile çok iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum. Belki de Edward Harley adında bir adamdan haberdar olup olmadığınızı sorarak başlamalıyım."

Şaşırmaktan kendimi alamadım. Harley, Charlotte'un sevgilisiydi; onun mektuplarını çalmış ve bir bakıma tüm bu macerayı başlatmıştı.

"Ah, öyle olduğunu görüyorum," diye mırıldandı Ermine. "O zaman belki de onun sevgilisi olduğunu da biliyorsunuzdur?"

"Sana ondan bahsetti mi?" Ben sordum. Charlotte'un Emelia Ellis-Brant'a, bırakın cilveleşmelerini, hiçbir şey anlattığını düşünemiyordum.

"Lud, hayır. Ama kafamın içinde gözlerim var, Leydi Augusta. Neler olup bittiğini görebiliyorum." Yorum yapmam için durakladı ama yorum yapmadığım için devam etti. "Ona onun bir

Ve sanırım sözlerimin bir etkisi oldu, çünkü kısa süre sonra Bath'a çekildi."

"Anlıyorum," dedim dudağımı ısırarak. Onun aceleyle geri çekilmesinde kızın kınamasından çok, ensesine indirdiğim taşın etkisi olduğunu düşünmüştüm.

"Charlotte'un büyük bir hanımefendi olduğunu biliyorum ve bu tür iğrenç ilişkilere de pek sık rastlanmaz-" Kendi rütbemi eleştirmek üzere olduğunu fark ederek durdu. "Her neyse, dersini almış gibi görünmüyor. Sanırım uygunsuz ilişkilerinden birini daha burada, salonda kurdu."

"Gerçekten mi? Kim?"

"Bay Talbot, elbette."

Yürümeyi bıraktım, kolum onun elinden kurtuldu. "Bay Talbot'un Charlotte'un sevgilisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sevgilim, lafı hiç dolandırmıyorsunuz Leydi Augusta. Evet, biliyorum. Onları yakın görüşürken gördüm. Buraya nadir kitapları incelemek için gelmediği çok açık; adama bir bakın, kas gücü ve kasları var ve fazlasıyla çekici. Ayrıca, onda doğuştan güvenilmez bir şeyler var. Sizce de öyle değil mi? Bay Harley'de de aynı kaygan cazibe vardı. Böyle tehlikeli serseriler onu cezbediyor olmalı."

Ona baktım, Evan ile iğrenç Bay Harley arasındaki karşılaştırma karşısında kollarımı kıpırdatmamaya çalışıyordum. "Bay Talbot'un güvenilmez olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Gerçekten de öyle. Bir beyefendi olabilir ama dürüst davranmıyor. Charlotte da öyle."

Bu konuda haklıydı.

"Anlıyorum. Ama bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Onun iyiliği için müdahale etmemiz gerektiğine inanıyorum. Onu sevgili Porty'nin burnunun dibinde tutuyor. Biliyorsun, ben

böyle bir hileye, özellikle de bu tür bir aldatmacaya tahammül edemez."

"Gerçekten de," diye mırıldandım, ses tonumdan ironiyi uzak tutmak için mücadele ederek. Durumun saçmalığının ötesinde, bir fırsat kırıntısı görebiliyordum. Oldukça görkemli bir fırsat. "Sizce ne şekilde müdahale etmeliyiz?"

"Belki onunla konuşabilirsiniz?"

Teklifi düşünüyormuş gibi yaptım.

"Hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Arkadaşlığımızın tarzı bu değil," dedim, zihnimde bu konuşmayı aktardığım Charlotte'un görüntüsü canlandı. Gülmekten altını ıslatması tamamen mümkündü. Sanki sorun üzerinde daha fazla düşünüyormuş gibi içimi çektim. "Belki de onları mümkün olduğunca ayrı tutmalıyız," diye cüret ettim. "Yarın Bay Talbot'la birlikte dışarı çıkmayı önerebilirim. Bir günlüğüne."

"Evet, bu mükemmel," dedi Ermine neşeyle. "Onları ayrı tutacağız. Size güvenebileceğimi biliyordum, Leydi Augusta. Ne de olsa Tanrı'nın yasası Tanrı'nın yasasıdır ve eğer Charlotte evliliğini ve ruhunu koruyamayacak kadar zayıfsa, o zaman arkadaşları olarak biz onun adına harekete geçmeliyiz."

Çok mu zayıf? Kadının küstahlığı -ve kalın kafalılığı- hayret vericiydi.

"Biz vardır at ve ha-ha," I dedi, içinde yalan . benim gerçek düşünceler. İkimiz de dik basamaktan aşağı baktık. Onu itme dürtüsü geçici ama güçlüydü. "Geri dönelim mi?" Arkamızı döndük, Ermine tekrar koluma girdi. "Konuştuğum için çok memnunum Leydi Augusta.

Birlikte Charlotte'un başka bir talihsiz ilişkiye girmemesini sağlayacağız. Şimdi, size Charlotte'un ailesiyle ilgili duyduğum

bir şeyi anlatayım.

Bu kilisenin papazı. Sizi temin ederim ki çok şaşıracaksınız."

- - -

Sonunda, grubumuzdan yemeğe inen tek kişi ben oldum. Hester ve Bayan Grant tepsileri ayarlamışlardı.

ve zavallı Julia'm migrenine yenik düşmüştü. Yine de giyinmek için yukarı döndüğümde neler olduğunu öğrenmek için ısrar etti. Ona Evan ve Emelia'yla yaptığım görüşmelerin kısa bir özetini sundum - Ermine'la yaptığım görüşme yüzünde solgun bir gülümseme yarattı - sonra onu karanlık odasında, baş ağrılarıyla nasıl başa çıkacağını bilen hizmetçisinin şefkatli bakımı altında bıraktım. Elbisemi değiştirirken kız kardeşimin son zamanlarda bu ataklardan çok daha fazla ve daha şiddetli bir şekilde muzdarip olduğunu fark ettim. Tedirginlikleriyle birlikte, bu endişe verici bir ilerlemeydi.

Salona inerken Charlotte'u odasında ziyaret ettim ve raporumu bir kez daha, bu kez kahkahalar eşliğinde verdim.

"Yüce Tanrım," dedi Charlotte, manikürlü parmak ucuyla gözlerini silerken. "Bu kadın çekilmez biri. Gerçekten de Harley'i uyardığını mı söyledi?"

"O yaptı. Ama onun müdahalesi bu sefer bizim lehimize işleyecek," dedim ve planı özetledim.

"Hayal kırıklığına uğramış aşığı oynamak hoşuma gidecek ve Emelia'nın dikkatini Bayan Carter ve Bayan Dashwood'dan başka yöne çekmek gibi bir faydası da olacak," dedi Charlotte. Hizmetçisinin giymesi için hazırladığı yeşil ipekten, göğüs kısmı pileli elbiseyi eline aldı ve alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Yeni rolümü düşünürsek, belki de daha dekolteli bir şey seçmeliyim."

Yeşil ipeği düşündüm. "Daha fazlasını yaparsan elbiseden tamamen vazgeçebilirsiniz."

Charlotte homurdandı. "Ben Caro Lamb değilim. Bunu duydun mu?"

"Ben yaptım." Leydi Caroline Lamb, sevgilisi Lord Byron'ın doğum gününü kutlamak için verdiği bir partide, kelimenin tam anlamıyla bir tepsinin üzerinde çırılçıplak servis yapmıştı. Sevgili Caro'nun sağduyu diye bir kavramı yoktu. Kocasını için üzüldüm, ama gelenekleri tamamen hiçe saymasına az da olsa hayranlık duyduğumu itiraf etmeliyim.

Reddedilen kocaları düşünerek, "Peki ya Porty?" diye sordum. Ona kötü bir oyun oynamış oluruz. Ya karşı çıkarsa?"

Charlotte kuru bir sesle, "Kocam alttan gelen sesleri ya da herhangi bir duygusal nüansı fark edebilecek biri değildir," dedi. "Ayrıca, bir anlaşmamız var. Akşam yemeğinden önce Lord Evan'ı ilişkimizden haberdar edeceğim. Eminim ilişkimizi öğrenmek onun da ilgisini çekecektir."

Yemek masasında Evan'ın yanında oturuyordum -belki de Charlotte'un yaptığı hızlı bir değişiklikti bu. Porty tabii ki masanın başında oturuyordu, Charlotte diğer uçta kocasının karşısında, Bay ve Bayan Ellis-Brant da masanın diğer tarafında. Böylesine büyük bir yemek odasında küçük bir toplantı. Partinin büyüklüğü nedeniyle Charlotte ailece yemek yiyeceğimizi söyledi: adet olduğu üzere sadece yanımızdaki kişiyle konuşmak yerine, masanın diğer tarafında da sohbet edebilirdik. Yine de bunun bizim yararımıza olacağından emin değildim.

"Size çorba ikram edebilir miyim, Leydi Augusta?" Uşak tası masanın üzerine yerleştirirken Evan sordu.

Charlotte güzel bir yemek ısmarlamıştı: ilk olarak oignon çorbası, ördek rilleti, tavşan güveci, peynirli tart, yeşil fasulye, mantar kızartması, somon vol-au-vents ve tureen çekildikten sonra yerini almayı bekleyen bir kalkan balığı vardı.

"Evet, lütfen." Sesimden sıcaklığı uzak tutmaya çalıştım. Ne de olsa Charlotte'un yargılayıcı arkadaşı rolünü oynuyordum.

Evan kâsemi aldı ve zengin et suyunu kepçeyle doldurarak önüme koydu. "Peki ya sizin için, Leydi Davenport?"

"Teşekkür ederim, evet, Bay Talbot," dedi Charlotte, mükemmel bir yüz ifadesiyle. Kaseme baktım, kahkahamı bastırdım; arkadaşımı daha önce hiç surat asarken görmemiştim. Muhteşem bir manzaraydı.

Evan sözde sevgilisine gülümsedi ve bir kâse doldurarak küçük, kibar bir selamla onun önüne koydu.

Ermine gözlerini kısarak bu etkileşimi izledi. "Bugün Lord Alvanley'den bir mektup aldım."

Porty'nin sesi pek de kalabalık olmayan odada çok yüksek çıkıyordu. Adam konuşmaktan çok bağırmaya meyilliydi. "O ve Bay Brummell şu anda Llangollen'li hanımları ziyaret ediyorlar."

Tabii ki; Llangollen'in hanımları Galler'de çok yakındaydı. Sadece birkaç saat uzaklıkta. Eğer işler bu kadar karışık olmasaydı, Julia'ya arkadaşı Bayan Ponsonby'yi ziyaret etmemizi önerirdim.

"Alvanley'in malikanesine gidiyorlar," diye devam etti Porty, "bu yüzden onları hafta sonunda birkaç günlüğüne partimize katılmaları için davet ettim."

Charlotte bana baktı, yüzü kontrol altındaydı ama telaşlandığı belliydi. Benim gibi, şüphesiz Evan da yanımdaydı ama ona bakmaya cesaret edemedim. Lord Alvanley, Naip'e Bay Brummell kadar yakındı ve her ikisi de sosyetenin liderleriydi. Herkesi tanıyorlardı ve herkes de onları tanıyordu. George elbette Hester ve Deelee'den haberdardı ve ittifakını çoktan göstermişti. Ya da belki kayıtsızlığını. Ama aynı şey Alvanley için söylenemezdi. Hester'le hapse girmeden önce tanışmış olma ihtimali vardı ve ben değil aynı kaldıraca sahip

George'a yaptığım gibi Alvanley'le de dostluk kurdum.

"Hafta sonunda mı diyorsun, Porty?" Charlotte sordu, ses tonu aşırı derecede neşeliydi.

Porty homurdandı. "Büyük ihtimalle. Pazar gününe kadar kalacaklarını söylüyor." Bay Ellis-Brant ve Evan'a baktı. "Mevsimin sonuna geldik ama bir atış yapabiliriz. Birkaç kuş kalmış olabilir."

"Mükemmel," dedi Bay Ellis-Brant içtenlikle.

"Gerçekten de öyle," dedi Evan ve neredeyse coşkusuna inanacaktım.

"Siz de tetikçi misiniz, Bay Talbot?" Bay Ellis-Brant şaşırılmış bir ifadeyle sordu. "Siz kitapsever tiplerin spor yapmadığını sanırdım."

Ermine'nin kocası iri yarı, güler yüzlü bir adamdı, bulaşıcı bir kahkahası ve rahat tavırları vardı; Lord Davenport'un neden onun arkadaşlığını tercih ettiğini anlayabiliyordum. Yine de Emelia'yla nasıl bu kadar iyi anlaştığını merak ediyordum. Belki de onun cana yakınlığı, hayata karşı merhametsiz bakış açısını telafi ediyordu.

"Tüm sporları severim Bay Ellis-Brant. Atıcılık, binicilik, boks. Kitaplarımdan da."

"Eğer ata binmek istiyorsanız şanslısınız," dedi Bay Ellis-Brant. "Buradaki ahırlar olağanüstü."

"Katılıyorum," dedi Evan. "Leydi Davenport ve ben çoktan çevreyi dolaştık." Çorbadan bir kaşık daha aldı ve Charlotte'a aşk dolu bir bakış fırlattı.

Ermine bunun geçmesine izin vermeyecekti. "Leydi Augusta'nın da mükemmel bir binici olduğunu biliyor muydunuz, Bay Talbot?"

Bana baktı, çorba kaşığı yine havada duruyordu. "Ben yapmadım." "Atla gezmekten hoşlanıyorsunuz, Leydi Augusta; öyle değil mi?"

Ermine sordu. Çok çalışıyordu.

"Evet, bir günlük at gezintisinden daha iyi bir Şey yoktur," dedim. "Sizin için de uygunsa belki yarın yola çıkabiliriz, Bay Talbot."

Evan kibarca, "Benim için bir zevktir," dedi.

"Harika bir fikir. Bundan büyük keyif alacağım," dedi Charlotte.

"Ama canım, yarın sabah yardım sepetleriyle birlikte beni kiracılarını ziyarete götüreceğine söz vermiŐtin," dedi Ermine ipek gibi. "Bunu dört gözle bekliyordum."

"yle mi? Evet, elbette," dedi Charlotte. "Ama ata binmeye gitmelisiniz, Leydi Augusta. Hiçbir zevkten mahrum kalmanızı istemem." Yüzünden bir anlık kırgınlık ve hayal kırıklığının geçmesine izin verdi. Büyük Sarah Siddons'a yakışır bir performans.

Ermine kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakarak, "O zaman bu iş herkesi tatmin edecek Şekilde çözüldü," dedi.

Ben de kendi kendini beğenmiş gülümseme karşılık verdim. Gerçekten de herkesi memnun edecek Şekilde.

Ertesi sabah, Tully'nin yatak odasının perdelerini çekerken çıkardığı ses ve ağır perdelerin ritmik gürbürtüsüyle uyandım.

Pencerelere yağmur yağıyor.

"Kötü bir gün leydim," diye bildirdi Tully, Lancashire gökyüzünün inadına yağmur yağdığını ima eden ses tonuyla. "Görünüşe bakılırsa hava da durulmuş."

En iyi planlar için çok fazla. Kalktım, Tully'den ipek şalımı aldım ve pencereye doğru yürürken onu kendime çektim. Ahırları süpüren kara bulutlara ve yağmura kötümser bir bakış atarak Tully'nin tahminini onayladım. Bugün ata binilmeyecekti. Bir mucize olmazsa tabii.

Charlotte köy saatlerine uyuyordu ve bu yüzden kahvaltı ancak dokuzdan sonra yapılabilirdi. O zaman giyinme ve Julia uyanıksa onu ziyaret edip dün geceki eğlence ve oyunlardan haberdar etme zamanı gelmişti.

Leonard yatak odasının kapısını bana açtığında kız kardeşim giyinme aşamasındaydı.

Julia tuvalet masasında, Vandyke yakalı, çift dantelle süslenmiş beyaz sabahlığıyla oturuyordu. Kendini canlandırmak istediğinde her zaman bol miktarda dantel seçerdi. Kendisini daha iyi hissettirdiğini söylerdi. Bu da muhtemelen daha iyi hissetmediği anlamına geliyordu.

"Baş ağrın geçti mi?" Koridorda yürümemele geçen bir dakika içinde mucizenin gerçekleşip gerçekleşmediğini kontrol etmek için pencerelere doğru yürüdüm. Hayır, aksine yağmur daha da şiddetlenmişti.

Leonard'ın elbise presinden aldığı keten şapkayı düşünürken, "Biraz," dedi.

Teyit için hizmetçisine baktım. Leonard başını hafifçe salladı.

Kız kardeşim şapkayı elinin tersiyle itti. "Hayır. Dantel süslemeli olan sanırım." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Peki, dün akşam yemekte neler oldu?"

Ona Blackburn'e gitme planının şu anda savunulamaz olduğunu ve hafta sonunda Lord Alvanley ve George Brummell'in geleceğini söyledim.

Dilini şaklattı. "Bu riske atamayacağımız bir buluşma."

"Hayır, gidemeyiz. Sanırım onlar gelmeden önce gitmemiz gerekecek ama Lord Evan'a danışmalıyız. Şu anda nereye gidebileceğimizi düşünemiyorum."

"Hester ve Bayan Grant'e de danışmalıyız," dedi Julia biraz sitemle, Leonard seçilen şapkayı takarken. Hizmetçisine baktı. "Size hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum, ama bunların hiçbiri Tully ile bile konuşulmayacak."

"Elbette leydim," dedi Leonard, uyarıya biraz kırıldığı belliydi. "Bayan Tully ve ben anlıyoruz."

Kız kardeşime baktım; güvendiği Leonard'a sağduyuyu hatırlatmak için oldukça endişeli olmalıydı.

"Bence onlara söylemek için beklemeliyiz. Lord Alvanley ve Bay Brummell'in gelme ihtimali, çünkü şoktan sonra Leydi Hester için biraz fazla olacaktır," dedim.

Julia tuvalet masasının taburesinden kalktı. "Nasıl isterseniz."

Ondan çok daha fazla tartışma bekliyordum ama tavırlarında garip bir uyuşukluk vardı. Sağlığını tekrar sormakta tereddüt ettim, çünkü bu artık tahmin edilemeyecek kadar huysuz bir konuydu, ama kendimi tutamadım.

"Gerçekten daha iyi hissediyor musun canım?"

"Biraz tuhaf hissettiğimi itiraf etmeliyim." Sanki elbisesi çok darmış gibi omuzlarını silkti. "Her şey biraz dikenli ve sürünge. Sanırım uzun araba yolculuğundan sonra egzersize ihtiyacım var."

"Kahvaltıdan önce uzun galeride yürüyebiliriz."

Başını salladı ve Leonard'ın omuzlarına bir şal örtmesine izin verdi. Ayağa kalkıp kapıya yönelirken, dengesini korumak istercesine elini tuvalet masasının kenarına kaydırıldığını fark ettim.

Kolumu uzattım. "Gel, kol kola yürüyelim. Uzun zamandır böyle gezinmemiştik."

Teklif edilen desteği kabul etti. Gülümsedim ve karşılığında dudaklarını kaldırdı. Her fırsatta ilgimi başka yöne çekiyor olabilirdi ama sevgili kız kardeşimde bir sorun vardı.

- - -

İkinci kattaki uzun galeri ana evin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Davenport'u barındırıyordu.

Daha ikinci sınıf aile portrelerinden oluşan bir koleksiyona sahipti ve resmi bahçenin büyüleyici manzarasına bakıyordu. Julia, Charlotte ve ben birçok yağmurlu günü egzersiz yapmak için bu bahçede yürüyerek geçirmiş, bazen de tüm hizmetçiler dağıldığında ve etrafta kimse olmadığında, çığlıklar ve kahkahalarla dolu çocukça bir kovalamaca oyunu oynamıştık.

Julia ve ben oraya çıkan küçük yan merdiveni yavaşa tırmanırken bir ses duyduk. Tiz bir ses.

"Olamaz, bu Emelia," diye fısıldadı Julia, sahanlıkta durdu ve böylece hızımız kesildi. "Bu sabah onunla uğraşamam. Geri dönelim. Hâlâ görüş alanımızın dışındayız."

Sonra iki kadın sesi daha bize ulaştı. Tanrım, Ermine Leydi Hester ve Bayan Grant'i köşeye sıkıştırmıştı. Julia'ya baktım; o da seslerini tanımıştı. Ve tehlikeyi.

"Sen geri dn. Ben kalacağım," diye fısıldadım. "Onları onunla bırakamam; Leydi Hester'ı çok fazla tedirgin eder."

Kararsız olduğu her halinden belli olan Julia başını salladı. "Hayır, ben de geleceğim.

Emelia'yı uzaklaştırabiliriz, böylece geri çekilebilirler."

Son adımları da atarak galeriye çıktık. Günün erken saatleri olmasına rağmen, duvar aplikleri ve yan sehpa şamdanları yakılmıştı ve görkemli uzunluğu boyunca sıcak bir ışık sağlıyordu. Ancak iki ocak henüz yakılmamıştı, bu yüzden hava sabahın serinliğini taşıyordu. Leydi Hester ve Bayan Grant yarı yolda durmuş, şallarına sarınmış, soluk mavi krkl mantosuyla Ermine ember çevirme oyununa benzeyen bir şey anlatırken kibarca başlarını sallıyorlardı.

"Ah, Leydi Augusta, Leydi Julia," diye seslendi Bayan Grant, sesindeki rahatlamayı cesurca bastırmaya çalışarak. "Siz de mi yürümeye geldiniz?"

Bayan Ellis-Brant döndü. "Hepimizin aklına aynı fikir geldi," dedi neşeyle, mantosunu omuzlarına daha sıkı sararak. "Charlotte da bize katılırsa, toplantı yeter sayısına ulaşmış olacağız."

Nisabın yanlış kullanımını görmezden gelerek gülümsedim. Onlara katılmak için yürürken "Gerçekten de öyle," dedim. "Sabah yürüyüşü her zaman faydalıdır. Böyle kasvetli günlerde bile."

Hepimiz reverans yaptık. Tam zamanında gelmiş gibiydik: Leydi Hester şalının kenarını biraz fazla sıkı tutuyordu ve Bayan Grant dudağını çiğniyordu. Hiç şüphesiz çılgılık atma arzusunu bastırıyordu.

Ermine, "Ben de Bayan Carter'la Bayan Dashwood'a sevgili Charlotte'un bizim için her zaman düzenlediği eğlencelerden söz ediyordum," dedi. "Tam da insanın nekahet dönemine yardımcı olacak bir şey, Bayan Carter. Biraz dinç bir egzersiz, halsizliği kovacaktır."

Leydi Hester tutarsız bir ses çıkardı.

Bayan Grant, "Sanırım kız kardeşimin yatak istirahatine çember çevirmekten daha çok ihtiyacı olacak," dedi.

"Elbette, elbette," dedi Ermine. "Londra'yı yorucu bulduğunuza şüphe yok. Eğer insan şehir hayatına alışık değilse, bu bir deneme olabilir. Geldiğiniz ıssız vahşi doğadan çok farklı olmalı. Nasıl oldu da böyle bir yere düştünüz? Zorlanmadığı halde bir bataklıkta yaşamayı tercih eden birini hayal bile edemiyorum."

Bayan Carter ve Bayan Dashwood'un Bournemouth'a nasıl geldiklerine dair bir hikaye provası yapmadığımız için, hepimiz bir anlığına şaşkınlıkla ona baktık.

Julia sonunda, "Weymouth o kadar da ıssız ya da vahşi değil, Emelia," dedi.

Kız kardeşimin yorumunu şaşkın bir sessizlik karşıladı.

"Weymouth mu?" dedi Ermine ve küçük bir kıkırdama sesi çıkardı.

"Bournemouth'u kastetmiyor musunuz, Leydi Julia?" Oh hayır.

Leydi Hester'a döndü. "Bournemouth'da yaşadığınızı söylememiş miydiniz?"

Leydi Hester telaşı açıkça görülebilen bir sesle, "Evet," dedi.

Julia uzun, garip bir an boyunca cevap vermedi -bu hatadan duyduğu dehşeti görebiliyordum- ama sonunda toparlandı. "Of

Elbette, Bayan Carter Bournemouth'lu. Yanlış hatırlamışım, hepsi bu."

"Siz mi? Yanlış mı hatırlıyorsunuz? Ama siz müthiş hafızanızla ünlüsünüz Leydi Julia," dedi Ermine küstahça. "Her zaman dikkat çekmiştir."

"Sanırım dünkü yolculuk hepimiz için zor oldu," dedim hemen. "Zorluydu ve hepimiz hâlâ biraz yorgunuz. Belki de bugünlük bu kadar yürüyüş yeter."

"Evet, kesinlikle," dedi Bayan Grant. "Kız kardeşim ve ben kahvaltıdan önce dinlenmek için şimdi ayrılıyoruz. Günaydın." Leydi Hester'ı uğurladı ve merdivenlere doğru yürürlerken bana vahşi bir bakış fırlattı.

"Yolculuğun yorgunluğundan olmalı," dedi Julia. "Tabii ki arkadaşlarımızın nerede yaşadığını biliyorum. Sadece bir hafıza kaybıydı. Yorgunluktan, sadece yorgunluk olduğuna eminim."

"Gerçekten de," diyerek sözünü kestim. Kız kardeşim korkarım ki çok fazla itiraz ediyordu ve Ermine kaşlarını çatmış onu izliyordu. "Günaydın Bayan Ellis-Brant. Kahvaltıda görüşürüz."

Kız kardeşimin koluna girdim ve onu sakın bir şekilde merdivenlere, Ermine'ın fazla dikkatli bakışlarından uzağa götürdüm.

Yatak odasına döndüğünde Julia ellerini yüzüne bastırdı, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Neden Weymouth dediğimi bilmiyorum. Bournemouth olduğunu biliyorum. Emelia da üstüne atladı. Hafızamla ilgili alaycı sözlerini duydun mu? Hester'ın yüzü onu daha da korkuttu."

Kız kardeşimin ellerini kendi ellerimin içine çektim. "Gel, çok abartıyorsun." Bu benim açımdan boş bir teselli değildi; kız kardeşim küçük bir hatadan dolayı bunalmış görünüyordu.

"Ya hepsini bir araya getirirse?"

"O tek yorumdan mı? Hiç sanmıyorum canım."

Ermine'in kız kardeşimin neyi hatırlayamadığından çok, hafızasının zayıflığıyla ilgilendiğinden şüpheleniyordum. Yine de Julia, Hester konusunda haklıydı; korkusu neredeyse elle tutulur gibiydi.

"Leonard," diye seslendim. Kız kardeşimin hizmetçisi hemen bitişikteki soyunma odasından çıktı. "Git Leydi Julia için çay ve biraz ekmek ve tereyağı getir."

Julia, "Çay ve ekmeğe ihtiyacım yok," dedi.

"Akşam yemeğinde hiçbir şey yemedin. Lütfen bir şeyler al."

İsyankâr bir an bana baktı, sonra içini çekti. "Nasıl isterseniz."

Görevi için yola çıkan Leonard'a başımla selam verdim.

Julia ellerimi kavradı, teni garip bir şekilde nemli. "Leydi Hester ve Bayan Grant'i kontrol etmelisin. Çok endişeli olmalılar. Hayır, bunu ben yapmalıyım. Özür dilemek için. Evet, yapmam gereken bu."

Ellerini geri çekti ama ben onları tutmaya devam ettim.

"Hayır, canım," dedim. İhtiyacımız olan son şey kız kardeşim ve Leydi Hester'ın birbirlerini daha fazla telaşlandırmalarıydı. "Onları ziyaret edeceğim. Şimdi bunu arkada bırak ve bir daha bundan bahsetme. Özellikle de Ermine'a. Bu konuya dönmek sadece önemini artıracaktır."

Bu bilgece tavsiye üzerine kendimi Leydi Hester'a bıraktım.

Yatak odası neredeyse benimkinin aynısıydı ama yeşile boyanmıştı ve yatakta, Leydi Hester'ın destek almak için tutunduğu ve korkudan nefes nefese kaldığı dört döner direğin üzerine yerleştirilmiş bir gölgelik vardı. Bayan Grant sevgilisinin boştaki elini tuttu ve sırtını sıvazladı.

Görünüşe göre Leydi Hester'ın kendini daha da telaşlandırmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Kapıyı hızla kapattım ve kız kardeşime verdiğim güvencelerin aynısını verdim.

Bayan Grant kararlı bir ifadeyle, "Gördün mü, Leydi Augusta da benimle aynı fikirde, canım," dedi. "Küçük bir sürçmeydi. Bundan bir şey çıkmaz.

" Hester'in omzunun üzerinden bana baktı, ikna olmadığı her halinden belliydi ama aşkını yatıştırma çabasını onayladım.

"Bugün hepimiz içeride kalmak zorundayız," dedim. "Lütfen, eğer dayanabilerseniz, kahvaltı için aşağı inin ve sonra dinlenme ihtiyacınızı dile getirin. Bayan Ellis-Brant'ın kızartacak başka balıkları var ve eğer bunu bir ilgi konusu haline getirmezsek bu konunun dikkate alınmayacağına inanıyorum."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Leydi Hester sordu.

"Kardeşinizin Leydi Davenport'un sevgilisi olduğunu ve araya girmeye çalıştığını düşünüyor."

Umduğum gibi, bu ifadenin yarattığı şok Hester'ı yerinden sıçrattı.

"Ne?" Bir an bana baktı -bilgiyi kavradı- ve sonra ağzında bir gülümseme pırıltısı belirdi. "Aman Tanrım. Kardeşim biliyor mu?"

"Öyle. O ve Charlotte, Bayan Ellis-Brant'ın dikkatini dağıtmak için birlikte oynuyorlar. Gördüğünüz gibi o da kendi skandalıyla meşgul."

Hester yatak direğindeki ölümcül tutuşunu bıraktı. "Kardeşim oyun mu oynuyor? Ama böyle bir numarayı hiç hoş bulmayacağı kesin. Dürüst olmayan hiçbir şeye tahammül edemez."

Kardeşine bakışı anlaşılabilir bir şekilde biraz modası geçmişti. Eminim bir zamanlar Lord Evan Belford böyle bir aldatmacaya girişmezdi - bu çok onursuzca olurdu - ama şimdi bu onun hayatta kalmasının tek yoluydu. Ve neyse ki bu konuda oldukça iyiydi. "Kardeşin senin güvenliğini sağlamak için her şeyi yapar, sanırım," dedim diplomatik bir şekilde.

Onları bu gelişmeyi tartışırken bıraktım ama uzun süre dikkatlerini dağıtacağına güvenim yoktu. Başımı eğmiştim.

Hester meydan okuyordu ama haklıydı: Julia'nın hatasının Ermine'in ilgisini çekip çekmediğini bilmiyordum. Beni daha çok ilgilendiren Hester'ın ruh haliydi. Ve Lord Alvanley'nin ve Bay Brummel'in ziyaret haberinin bu durum üzerinde nasıl bir etki yaratacağıydı. Her şey karmakarışık ve gergin bir hal almaya başlamıştı.

Merdivenin başında durdum, aniden nereye gitmem gerektiğinden emin olamadım. Kız kardeşime mi? Charlotte'a mı? Bir sonraki adım neydi? Asıl arzum Evan'ı bulmaktı ama o bekârlar bölümünde olacaktı. Evli olmayan bir hanımefendiye ya da herhangi bir hanımefendiye göre bir yer değildi. Tüm hizmetçiler salonda görevleriyle meşgulken olmazdı.

Merdiven boşluğunun penceresinden ıslak bahçeye baktım. Bizi buraya sığınmak için getiren benim fikrimdi -hayır, aslında benim ısrarımdı- ve şimdi tehlike her taraftan yaklaşıyordu. Sanırım yakında kaçmak zorunda kalacaktık. Ama nereye?

Pencere camından aşağı su damlaları akıyordu. Yağmur hiç dinmemişti. Henüz bir mucize yoktu ve bir mucizeye şiddetle ihtiyacımız vardı. Umarım yarın Blackburn'de bizi bekliyor olur.

Sonunda bir sonraki adımımın Evan'a bir not iletmek olduğuna karar verdim.

Weatherly'yi bulması için bir uşak gönderdim, sonra odama dönüp mesajı yazdım: galeride olanların kısa bir özeti, Lord Alvanley ve Bay Brummell'in gelişiyile ilgili korku ve en önemlisi ahırlarda bir kez daha buluşma önerisi.

Çok geçmeden Weatherly'nin kapımı özellikle çaldığını duydum ve onu içeri buyur ettim.

"Günaydın leydim."

Notu mühürlemek için gofreti parşömenin üzerine bastırmaktan vazgeçtim. Uşağım kapıyı kapattı ve her zamanki sakın tavrıyla beni izlemeye koyuldu. Dikkat ettim, uşak siyahı değil, mavi pazar ceketini giymişti. "Nasılsın Weatherly?

Hanford'un bu kadar mutlu olması

Seni görmek mi?"

Weatherly uzun süredir devam eden bu şaka karşısında küçük bir gülümsemeye izin verdi. Julia ve benim kahyamızla seyahat etmemiz, özellikle de kendi kıdemli adamlarının başkanlık ettiği evlere gitmemiz kuşkusuz oldukça sıra dışıydı, ama güvenliğimizi ve rahatımızı başka kimseye emanet etmemiştim. Davenport Hall'da bize birkaç kez eşlik etmişti ama henüz

Bay Hanford'dan herhangi bir meslektaş sıcaklığı görmemişti. Bir evde iki uşak olması, özellikle de siyahi bir uşak olması, Weatherly'nin biraz daha az resmi kıyafetler giymesine neden olmuştu.

"Aslında leydim, bu sefer biraz ilerleme kaydettim," dedi. "Bay Hanford, ne Lord Davenport'un ne de Bay Ellis-Brant'ın adamı onunla ilgilenemeyeceği için Bay Talbot'a uşaklık edip edemeyeceğimi sordu. Bunun bir basamak aşağı olduğunu biliyor, bu yüzden büyük bir iyilik olarak görüyor. İzninizi almam gerektiğini söyledim."

Sandalyemde öne doğru oturdum. "Elbette yapabilirsin -bu bizim avantajımıza olur- ama neden diğer uşaklar Lord Evan'ı giydirmiyor?"

Weatherly başını eğdi, gözlerini eğlenerek kısmıştı. "Çalışanlar arasında onun buraya sahte bahanelerle geldiğine ve Leydi Davenport'un sevgilisi olduğuna dair bazı söylentiler var."

"Tanrım, bunu daha dün gece düşündük ve şimdiden hizmetkârların salonuna mı ulaştı?" Endişe verici derecede hızlı bir dedikodu aktarımı, hemen ardından başka bir endişeyi getirdi. "Başka bir şeyden mi bahsediyorlar? Bayan Carter ve Bayan Dashwood hakkında ne diyorlar?"

"Önemli bir şey yok leydim," dedi Weatherly. "Hizmetçilerden ikisi onları giydiriyor ve bu deneyimi yaşamaya hevesli oldukları için yersiz konuşmuyorlar. Söylenen tek şey dul kadının zayıf olduğu ve kız kardeşinin de çok ilgili olduğu. Genel duygu bir sempati gibi görünüyor. Bunun dışında, Bayan Ellis-Brant'ın taleplerine ilişkin genel bir hoşnutsuzluk var."

"Sempati duymak merak etmekten iyidir sanırım." Sandalyeye geri oturdum. "Burada oldukça kalabalığız Weatherly," dedim hayıflanarak. "Karşılaşmayı beklediğimiz ya da ihtiyacımız olan şey değil."

"Hayır, leydim. Planınız kalmak mı?"

"Henüz karar vermedim." Mühürlü paketi uzattım. "Lütfen bunu Lord Evan'a götürün."

Weatherly notu alışılmadık bir çekingenlikle aldı. "Gelirdim leydim ama Lord Evan, Lord Davenport ve Bay Ellis-Brant'la birlikte yola çıktı. Köyde bir boks maçı varmış ve Lord Davenport onlara eşlik etmeleri için ısrar etmiş. Günün büyük bölümünde burada olmayacaklar."

"Bu havada boks maçı mı?" "Bir ahırda, leydim."

Masaya baktım. Lanet olsun. Weatherly ya da John Driver'ı mesajla birlikte boks maçına göndermek çok mu işaretli olurdu? İstemeyerek de olsa öyle olduğu sonucuna vardım.

"Döner dönmez ona ver o zaman."

"Söyleyeceğim leydim." Durakladı, o an söyleyecek başka bir şeyi olduğunu anlamama yetecek kadar ağırdı. Gönüllü olmak için pek de uygun olmayan bir şey.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı Weatherly?" "Posta geldi leydim. Az önce bir mektup teslim ettim. Leydi Julia'ya mektup."

"Kimden geldiğini biliyor muyuz?"

"Bunu söyleyemem. Yine de Leydi Julia bu özel el tarafından yazılmış yönergeyi görmekten memnun görünüyordu."

Ah, Bay Kent.

Weatherly'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştım: ikimiz de bunun henüz kopmamış bir fırtına olduğunu biliyorduk.

Selam verdi. "Leydi Julia kütüphanede, leydim," dedi. Ve bu istihbarat üzerine odadan ayrıldı.

- - -

Kız kardeşimi Davenport'ların etkileyici kütüphanesindeki en sevdiği koltukta buldum. Kütüphanenin uzak ucuna sıkışmıştı.

Kitaplarla kaplı geniş bir oda, ziyaretlerimizin başlarında bulunduğu ve kendisine ait olduğunu iddia ettiği küçük bir köşede deri bir koltuk. Elinde mektubuyla oturmuş, şaşkınlıkla mektuba bakıyordu ama ben yaklaşınca başını kaldırdı.

"İşte buradasın," dedim.

"Buradayım," diye karşılık verdi, çocukça selamlaşmaya biraz gülümseyerek. "Sanırım Weatherly size Bay Kent'ten bir mektup aldığımı söylemiştir?"

"O kadar çok kelimeyle değil."

"Ağzı sıkı olmayı sever," dedi kuru bir sesle. "Tesadüfe bakın ki, ben de sizi aramak üzereydim." Elindeki tek sayfalık kâğıdı uzattı.

"Okuyabilir miyim?"

"Uyarı sözcüklerinden başka bir şey için çok acil," dedi. Bu hiç hoşuma gitmedi. Mektubu aldım, kâğıdı sağlam ve kırık gofreti kaliteli buldum. Bay Kent güvenli bir mühür sağlamak istemişti. Düzgün el yazısını okudum.

27 Ekim 1812 Salı Cheapside

Sevgili Julia'm,

Evinizden ayrıldığımdan beri Mulholland ve adamlarını takip ediyorum. Sanırım senin Londra'dan ayrıldı ve büyük olasılıkla ilk yönünüzü biliyor. Umarım Leydi Augusta'nın özel arkadaşın seninle değil.

Bununla birlikte, arabanızda seyahat eden herkesi ilgilendirecek bir başka gelişme daha var. Lordum. Deelee Londra'ya geldi ve Mulholland bugün onu ziyaret etti. Kendi başına mı gitti Lord Deelee tarafından çağırıldım.

*Bilmiyorum. Ancak böylesine tuhaf bir buluşma
hayra alamet değil.*

*Mulholland'ı takip etmeye devam edeceğim ve o ya da
Lord DeeLe Londra'dan ayrılırsa haber göndereceğim.*

*Ben, şimdi ve her zaman seninim,
Michael*

Yazılar gözümün önünde bulanıklaştı - bir fotoğraf çekmeyi
başaramamıştım.

nefes aldım, şok göğsümü kilitledi. Bir yudum hava çektim.
Mulholland ve Lord DeeLe mi? Beklediğim bir buluşma
değildi. Tarihe tekrar baktım. İki gün önce yazılmış.

"Mulholland'ın Lord DeeLe'in kız kardeşini sakladığımızı
biliyor olması mümkün mü?" Böylesine tehlikeli bir gizli
anlaşmayı anlamaya çalışarak sordum. "Duffy odaya girmeden
önce Bayan Grant'in adını duymuştu."

"Sadece bir kez ve o da kısa bir göndermeydi," dedi Julia
hızla. Şakağını ovuşturarak arkasına yaslandı. "Yine de bunun
mümkün olduğunu sanıyorum. Ve eğer bağlantıyı kurduysa,
Lord Evan'ın hem DeeLe hem de Hester'ın kardeşi olduğunu da
anlamış olmalı."

"Ya da yapmazsa bile yakında yapacak," dedim. "Ama
Mulholland bedava bilgi verecek bir adam değil. Leydi Hester'ı
sakladığımız gerçeğine karşılık DeeLe'den bir şeyler
isteyecektir."

"Ama ne?" Julia sordu.

"Mulholland Lord Evan'ı istiyor ama DeeLe'in elinde
Mulholland'ın onu bulmasına yardımcı olacak ne olduğunu
göremiyorum. Ayrıca, DeeLe kendi kardeşi hakkında bu kadar
şaibeli bir adama bilgi verir mi? DeeLe, Lord Evan'ın
yakalanması halinde darağacına gideceğini biliyordur, bu yüzden
bunu yapacağını sanmıyorum."

"Sanırım bu DeeLe'in Hester'ı bulmayı ne kadar istediğine
bağlı."

"Hem de çok," dedim. Oysa aylar önce Charlotte'un balosunda tanıştığım Deelee, kardeşinin masum olduğu konusunda kararlı görünüyordu. "İki gün öncesine kadar Londra'dan ayrılmamışlardı. Başka bir plan yapmak için zamanımız var."

"Bir şeyler düşüneceksin," dedi Julia.

Bana olan inancından çok etkilenmiştim. Öte yandan ben bu inancı paylaşmıyordum.

Mektubu geri verdim. " 'Şimdilik ve sonsuza dek seninim' mi? Bu büyük bir iddia. Sen de aynı şekilde hissediyor musun?"

Kalın imzanın üzerinde bir parmak ucunu gezdirdi. "O iyi bir adam, Gus. Bu onun için tehlikeli."

Cevap vermemişti ama konuyu uzatmadım. Üstelik cevabı her hareketinde ve her ifadesindeydi. Bunun yerine, aklımdan geçenleri söyledim. "Bay Kent'in değeri konusunda beni ikna etmene gerek yok, Julia. Ama Duffy'nin böyle bir evliliği asla onaylamayacağını biliyorsun. Toplum da öyle. O bizden çok aşağıda."

Başını kaldırdı, ağzı bir karış açıldı. "Michael aşağı tabakadan olabilir ama onurlu bir adamdır. Peki ya Lord Evan? Duffy'nin gözden düşmüş bir soyluyu -bir mahkûmu- sırf doğduğu için ailesine kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

Sesindeki acıyı duydum.

"Hiç de değil," dedim. "Duffy her iki eşleşmeyi de onaylamayacaktır. Ama aradaki fark şu ki, kardeşimizin ne düşündüğü umurumda değil."

"Hayır, çünkü o ilgiyi senin için gösteriyorum," diye tersledi. "Ben her zaman ikinizin arasındayım, ailemizin dağılmaması için bir köprü inşa ediyorum."

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim," dedim biraz sinirlenerek.

Başını salladı, olumsuzlamak için değil, sanki kötü mizahını yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi. "Biliyorum . Ama birinin

bağlantılar önemlidir. Ailemizi bir arada tutmalıyız. Sen, Duffy ve ben, geriye bir tek biz kaldık." İç çekti. "Yine de bu adil değil. Herkes bize kimi sevip sevemeyeceğimizi söylemek istiyor. Elbette istediğim gibi sevebilecek yaştayım. Kimsenin ilgisini çekmiyorum ama yine de hayatım mercek altında. Hâlâ başkaları tarafından yönlendiriliyorum."

Leydi Hester ve Bayan Grant'i ve birbirlerini sevdikleri için katlandıkları acıları düşündüm. Ve yine de ısrar ettiler.

"Sanırım önemli olan o aşkı elde etmek için nelerden vazgeçmeye hazır olduğun," dedim. "Aşk, kayıptan daha mı fazla olacak?"

Bunu sadece kız kardeşime sormuyordum. Bu aynı zamanda benim de yüzleştiğim bir soruydu. Açıkçası, kardeşimi terk etme düşüncesinden çok az pişmanlık duyuyordum, ama Evan'la birlikte olmak için sevgili Julia'mı, hasta ikizimi bırakabilir miydim?

Bu soru bile kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu. Ve tüm o aklanma umudunun altında, karar verme ihtiyacının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

Leydi Hester ve Bayan Grant kahvaltıya indiler ve Julia, Charlotte ve Bayan Ellis-Brant'la birlikte oturdular, ve ben. Yemek olaysız geçti ve sanırım Leydi Hester'in telaşını yatıştırdı.

Ve sonra gerçek test geldi. İç mekânlarda, özellikle de kendi evimin dışında dişlerimi sıkmak için kasvetli ve yağmurlu bir gün gibisi yoktur. Kibar bir kadın misafirin ev içindeki olağan meşguliyetleri -iğne işi, dedikodu ve sanatsal uğraşlar- benim en sevdiğim aktivitelerden çok uzaktı. Eğer sadece Charlotte ve Julia olsaydı, zaman gayet iyi geçerdi. Kitap okuyabilir ya da onların onayıyla atları görmek için ahıra gidebilirdim. Ancak kahvaltıdan önce merdivenlerde üçümüz arasında fısıltıyla yapılan acele bir konuşmada Bayan Ellis-Brant'ı gün boyunca yanımızda tutmaya karar verdik. Bayan Grant ve Hester'ı onun varlığından kurtarmak için takdire şayan bir plan.

Ancak bu plandaki sorun, Bayan Ellis-Brant'ın tüm gün boyunca bize yakın olmasıydı. Misafir odasının sınırlarından kaçmayı çok istememe rağmen, Charlotte ve Julia'yı onun tiz sesli arkadaşlığına terk edemezdim. Anlaşılan Bayan Ellis-Brant'ın kendi

Julia'yı sağlığı konusunda drtmek, Bay Talbot'a olabildiğince sinsice iftira atmak ve ortak tanıdıklarımızı insafsızca yargılamak.

Akşam yemeği için giyinme vakti geldiğinde Charlotte bile kayınbiraderinin yanında biraz kısa kalmıştı. Üçümüz de derin bir oh çekerek farklı giyinme odalarımıza gitmek üzere merdivenlerde ayrıldık.

Taşra yaşamında adet olduğu üzere, hanımlar yemek masasına kadar eşlik edilmeden önce beylerle misafir odasında buluşurlardı. Kız kardeşim hâlâ baş ağrısı çekmesine rağmen yemeğe gelmeyi tercih etmişti. Aşağı inmeye hazırlanırken sahanlıkta karşılaştık. Altın dantelli kayısı rengi ipek bir elbise seçmişti, bu renk solgun tenine biraz sıcaklık katıyordu. Ben de en sevdiğim kraliyet mavisi elbisemi seçmiştim, Grek sütün kesimi yıldızlarla işlenmiş gümüş ağla kaplanmıştı ve uzun boylu, köşeli vücuduma çok yakışıyordu. Tully ayrıca uzun zamandır kullanmadığım elmas yıldız tokaları da buklelerime eklemişti.

Merdivenlerden salona inerken kız kardeşim, "Bu elbiseyi uzun zamandır görmemiştim," diye fısıldadı. "Lord Evan için mi?"

"Belki," dedim, alışkın olmadığım bir ekingenlikle.

Kız kardeşim gülümsedi ve kolumu okşadı. "Muhteşem görünüyorsun canım."

Uşak, erkek sesleri arasında misafir odasının kapılarını açtı.

"Ah, Leydi Augusta, Leydi Julia," dedi Porty yüksek sesle.

Biz içeri girince sohbet kesildi. Toplanan beyefendilere baktığımda önce Evan'ın sıcak bakışlarıyla karşılaştım -bu kısa bağlantı karşısında kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı- ardından Bay Ellis-Brant'ın güler yüzü ve

Sonra tanımadığım iki yüz. İki yüz ve iki kırmızı üniforma.

"Sizi Yüzbaşı William Morland ve Teğmen Henry Powers ile tanıştırmama izin verin," diye devam etti Porty, "şu anda bölgedeki Luddite'larla ilgilenen birliğin başındalar."

Aman Tanrım, askerler. Hayır, daha kötüsü. Hargate olarak bilinen umutsuz bir suçlunun eşkalini almış olabilecek subaylar. Evan hâlâ aranan bir adamdı ve sadece katil Mulholland tarafından değil. Ona tekrar baktım. Diğer tüm gözlere sakın görüldüğüne şüphe yoktu ama ağzının etrafındaki gerginliği gördüm.

Yüzbaşı ve teğmen, Evan, Porty ve Bay Ellis-Brant ile birlikte eğilerek selam verdiler. Julia ve ben de reverans yaparak selam verdik ve beni saran gerginliğin aynısının kız kardeşimden de yayıldığını hissettim.

Yüzbaşı saçma bir şekilde gençti: taze yüzlü, neredeyse hiç sakalı yoktu. Muhtemelen iyi bir ailenin orduda kariyer yapan küçük kardeşiydi. Ancak tüm gençliğine rağmen, kurnaz mavi gözleri ve ağzında bir parça mizah vardı. Teğmeni biraz daha yaşlıydı - belki de otuzlu yaşların ortalarında - bu da aralarında ilginç bir dinamik yaratıyor olmalıydı. Uzun, kemikli bir yüzü vardı ve bir koku avcısı gibi asık suratlı bir ifadeye bürünmüştü.

Charlotte arkamızdan, "Ah, çoktan inmişsiniz," dedi. Bayan Grant ve Ermine'ı odaya soktu. "Yüzbaşı Morland, Teğmen Powers, Bayan Ellis-Brant ve Bayan Dashwood'u tanıştırmama izin verin. Bayan Carter bu gece bize katılacak kadar iyi değil, bu yüzden sanırım hepimiz buradayız." O konuşurken Hanford kapıya geldi ve başını eğerek işaret etti. "Ve görüyorum ki yemeğe hazırız. Başlayalım mı?"

Lord Davenport hemen kolunu bana uzattı, Bay Ellis-Brant Charlotte'a, Evan sevgili Julia'ya, Yüzbaşı Ermine'a şık bir selam verdi ve Bayan Grant teğmenin koluna girdi. Güzelce dengelenmiş bir masa ve Evan'ın kilometrelerce uzakta olmasını dilediğim bir masa.

Yüzbaşı Morland'ın gerçekten de Porty'nin üniversiteden arkadaşı olan bir asilzadenin küçük oğlu olduğu ortaya çıkmış, bu nedenle de yemeğe davet edilmişti. Boks maçının sonunda karşılaşmışlar, yüzbaşı ve teğmen toplanan seyircileri yakından izlemişlerdi.

"Bela mı bekliyorsunuz?" Bay Ellis-Brant peynirli turtayı yerken sordu. Bayan Grant'in yanına oturdu ve nazık bir gülümsemeyle ona da bir dilim ikram etti. "Bu yılın başlarında Yorkshire'da bazı sorunlar olduğunu hatırlıyorum."

Bay Ellis-Brant, İngiliz Ordusunun Mart ayında Huddersfield yakınlarındaki bir fabrikada dokumacıları vurmasını kastediyorsa, evet, ortada bir sorun vardı. Dokumacıların protestosu içler acısı bir durum olarak ilan edilmişti -makinelerin tahrip edilmesi ve masum insanların yaralanması- ama ben geçimlerini sağlamak için mücadele eden kendi vatandaşlarının vurulmasının da en az o kadar içler acısı olduğunu düşünmüştüm. Popüler bir görüş değil ama bana göre böyle bir şiddet tehlikeli bir emsal teşkil ediyor.

Yüzbaşı yanımda, "Yorkshire'da ve Manchester'da bazı huzursuzluklar oldu," dedi. "Ve burada daha fazla sorun çıkabileceğine dair istihbarat aldık." Masanın etrafına baktı, sözlerinin çiğnemeyi bırakmış olan Bayan Grant ve kız kardeşim üzerindeki etkisini fark etti. "Ancak, hanımların herhangi bir şekilde endişelenmelerini istemem. Ben orada herhangi bir olacağından şüpheliyim.

bu kadar batıda tatsızlık. Ayrıca Yorkshire'ın sonucu onların faaliyetlerini önemli ölçüde azalttı."

"Evet, eminim bu onların faaliyetlerini azaltmıştır," dedim kuru bir sesle. "Erkekler ve kadınlar vuruldu ya da toplandı ve ya asılacaklar ya da nakledilecekler."

"Eh, onlar suçlu," dedi Ermine tatlı ekmeğini kemirirken. İlk çıkarma sırasında anlaşılır bir şekilde oldukça suskun olan Evan'ın yanına oturdu. "Eylemlerinin sonuçlarına katlanmalılar."

"Hayatta kalmak için savaşıyorlar," dedim. "Makineler geçim kaynaklarını ve haklarını yok ediyor."

"Değirmenini korumaya çalışan bir adamı öldürdüler," dedi kaptan yumuşak bir sesle, gümüş kâsedden bezelyeleri kaşıklarken. "Eminim böyle vahşi bir eylemi desteklemiyorsunuzdur, Leydi Augusta."

"Tabii ki hayır," dedim, gerçi son birkaç ayı düşündüğümde şiddet eylemlerini kınamak için belki de en iyi aday ben değildim. "Ancak anladığım kadarıyla, barışçıl bir şekilde müzakere etmeye çalışmışlar, ancak hiç kimse - ne fabrika sahibi ne de hükümet - endişelerini dinlememiş. Görünüşe göre aşırı uçlara sürüklenmişler."

"Her an masadan kalkıp onların davasına katılabileceğinizi hissediyorum. Savunulamaz olanı böylesine hararetle savunmak," dedi Bay Ellis-Brant neşeyle ama sesinde biraz da kınama vardı. "Kadınca şefkatiniz sizi yanlış yönlendiriyor, Leydi Augusta."

Dişlerimi sıktım. Neden bir kadın tarafından yapılan her analiz mantıktan ziyade duygulara atfediliyor ve bu nedenle aşağılanıyordu?

"Ben savunma yapmıyorum Bay Ellis-Brant, sadece tartışıyorum," dedim inatçı bir havucu bıçaklayarak. "Sizin bu konudaki fikriniz nedir, Yüzbaşı?"

"Aldığımız emirlerle ilgili özel fikirlere sahip olmak bana ya da Teğmen Powers'a düşmez, hatta bazen, sanırım, hiç düşmez," dedi Yüzbaşı kayıtsızca. Astı alaycı bir gülümsemenin dudaklarına değmesine izin verdi. "Ancak, Luddite'ler yaşam tarzımız için bir tehlike olarak işaretlendi ve bu yüzden İngiliz Ordusu bu tehlikeyi ele almak için gönderildi."

Porty elinde şarap sürahiyle uşağa el salladı. "Bu da iyi bir şey. Fransızlar gibi bir durum istemeyiz, değil mi? Krallarını öldürüp yerine Bonaparte gibi bir şeytani geçirmek." Kadehinin dolmasını bekledi ve sonra kaldırdı. "Buradaki askerlerimizin cesur çabalarının şerefine" -kadehini önce yüzbaşıya sonra da teğmene doğru çevirdi- "ve kıtadaki askerlerimizin şerefine."

Hepimiz bardakları aldık, kaldırdık ve içtik.

Masanın karşısındaki Evan'a baktım: *Onlar Luddite'lar için buradalar, senin için değil.*

Başını eğdi: *Belki, ama bu rahatlık için biraz fazla yakın.*

Doğru. Ama Evan'ın kendini istenmeyen dikkatlere neden olmadan.

"Ne tür bir sorun bekliyorsunuz Kaptan?" Evan kibarca sordu. Görünüşte zararsız bir soruydu ama araştırıyordu. "Bir hareketlilik var mı?"

"Bölgede ajanlarımız var Bay Talbot. Bazı grupların içine sızdılar ve bize rapor veriyorlar. Şu anda her şey sakın, bu yüzden acil bir eylem beklemiyoruz."

Bayan Grant masanın üzerinden gülümseyerek, "Siz de bizi korumak için buradasınız," dedi. "Uzun süre kalmaya niyetiniz var mı?" Tavrı neredeyse çapkıncaydı, beklenmedik bir yöndü.

"Gerçekten de öyle Bayan Dashwood, hem de çok sayıda."

Bu güvence ve daha fazla tatlı yemeğin gelmesi üzerine genel sohbet daha özel tartışmalara dönüştü.

"Ajanlar derken, ajan provokatörleri mi kastediyorsunuz?" Kaptana sordum.

"Başlı başına kışkırtıcı bir soru, Leydi Augusta," dedi.

Tüm tehditlerine rağmen Yüzbaşı Morland'ı sevdim.

"Duyduğuma göre hükümet bu tür yaratıklar," dedim.

"Kimden? Bu tür konuların boş dedikodulara konu olduğunu düşünmek istemem." Her ne kadar lakayt bir şekilde sorulmuş olsa da, bu sivri bir soruydu. Çekilmiş bir kılıç.

"Lord Sidmouth'un bu tür konular hakkında konuştuğu bir salonda," dedim. Tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı.

Kılıcını savuşturduğumu bildiği için gülümsedi. "Boş dedikodu değil o zaman?"

"Hayır, ancak yeni başbakanın boşta olduğunu düşünenler olacaktır," diye karşılık verdim. "Ama böyle bir olasılık hakkında ne düşünüyorsunuz? İmkânları ve umutları az olan insanların yasaları çiğnemeye teşvik edilmesi doğru mu?"

Küçük bir selam verdi. "Daha önce de belirttiğimiz gibi, Leydi Augusta, benim hiçbir fikrim yok." Bir tabak tatlı aldı. "Size biraz gevezelik ikram edebilir miyim?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama takdir gülümsememi gizleyemedim. "Sanırım doydum, Kaptan."

Kaptan gülümsemeye karşılık verdi ve kendisine tatlı ikram etti.

Böyle genç bir adamı beceri ve yetenekten ziyade kayırmacılığın bir ürünü olarak görmek ne kadar da kolay olurdu. Hiç şüphesiz, pek çok kişinin kendi aleyhine yaptığı bir hataydı bu. Kaptan Morland, kendisinden iki kat daha güçlü bir adama sahipti.

yaşındaydı ve aklının da zekâsı kadar keskin olduğundan şüpheleniyordum. Ve çoğu zaman, zekâ ve sezgi el ele giderdi.

Kaptan belli ki kaynaklarından çok fazla bilgi almış. Belki Evan'ın etrafında ne kadar büyük bir tehlike olduğunu öğrenebilirdim. Kışkırtıcı bir ihtimaldi ama kaptana kaçak bir mahkûm hakkında soru sormaya cesaret edebilir miydim? Bu çok büyük bir risk miydi? Bir soru -eğer kötü niyetliyse- -Böylesine keskin bir zihni istemeden de olsa suçlular konusuna ve muhtemelen karşısında oturan yara izli adama odaklayabilirdi. Kuşkusuz bu küçük bir riskti. Ne de olsa Lord Davenport'un yemek masasında oturan iyi giyimli bir beyefendinin gözü dönmüş bir suçlu olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Yine de bir riskti.

Cesaret edebilirmişim gibi görünüyordu. Toparlayabildiğim kadar soğukkanlılıkla tabaktan bir acıbadem kurabiyesi seçtim ve sordum: "Bu sessizlik yolları da kapsıyor mu Yüzbaşı? Hava düzelirse yarın yola çıkmayı planlıyorum ve her zaman buradaki yolların Londra yakınlarındakilerden daha güvenli olduğuna inanmışımdır. Yine de gazetelerde haydutlar ve serserilerle ilgili pek çok haber var. Hatta kırsalda dolaşan kaçak bir mahkum olduğunu bile okudum. Böyle bir tehlikeyle karşılaşmak istemem."

Evan'ın dinlediğini biliyordum, çenesi konuşmamıza doğru eğilmişti, rahat tavrı çatalının etrafındaki sıkılı yumruğunu yalanlıyordu.

Yüzbaşıya tabağı uzatırken nefesimi tutmamaya çalıştım ve o da kendi zevkine göre bir tabak seçti. "Kaçak bir mahkûmun eşkıyaya dönüştüğüne dair bir ihbar aldık," dedi bisküviyi tabağına düzgünce yerleştirip başıyla teşekkür ederek, "ama bu ülke çapında bir alarm. Bu kadar batıda olması pek olası değil. Yine de , böyle bir konuda endişeleriniz varsa

tehlikeler varsa, o zaman belki de Lord Davenport'un geniş arazisi içinde kalmak akıllıca olabilir."

Görebildiğim asıl tehlike, şu anda yanımda oturan ve bir acıbadem kurabiyesini takdirle ısiran adamdı ama gülümsemeyi başardım.

"İyi bir düşünce, Kaptan."

Evan'a baktım, ama o Bayan Grant'la kibar bir sohbet içindeydi, iyi yetiştirilmiş bir beyefendinin timsaliydi, yüzü ve yara izi Yüzbaşı Morland ve Teğmen Powers'ın bakışlarından gizlenmişti.

Gece boyunca yağmur durdu ve Evan'la birlikte Blackburn'e gideceğimizi fark ettim.

katil olabilecek bir adamla yüzleşmek. Kuşkusuz bunun farkına geç varmıştım, çünkü önümde gördüğüm tek şey aşkımın aklanması için olası bir yoldu. Ama Dr. Lawrence bir kez öldürdüyse, belki bir kez daha öldürebilirdi. Tully perdeleri açmak için geldiğinde, ondan gümüş bıçağımın kılıfını dikmesini istedim. içine ve kol . benim sürme alışkanlık. O met talebi her zamanki soğukkanlılığıyla karşıladı ve işe koyuldu. Görünüşe bakılırsa, operasyon basit olmalıydı, ancak o aldı her ikisi de . Biz bazı zaman için Şekil dışarı kolay erişim mühendisliği. Tully'nin de belirttiği gibi, silahımı çekip kendi vücudumu kesip açmamın kimseye faydası olmazdı. çıkışta arter.

Sonunda sabahın aydınlık odasına girdiğimde Julia, Charlotte, Ermine ve Evan çoktan masaya oturmuşlardı. Charlotte'un bana hemen söylediğine göre, Porty ve Bay Ellis-Brant yemeklerini bitirip bir kiracının çiftliğindeki yağmur hasarını görmeye gitmişlerdi; Bayan Carter ve Bayan Dashwood da odalarında tepsilerini alıyorlardı.

Bayan Ellis-Brant küstah bir tavırla, "Eminim daha önce hiç bekâr bir hanım burada odasında kahvaltı etmemiştir, Charlotte," dedi.

Charlotte, "Kahvaltı tepsileri benim önerimdi," diyerek daha fazla yorum yapılmasını engelledi.

Sabah yemeği büfenin üzerine serilmişti: Bir tabak aldım ve bir uşak gümüş kapları tek tek kaldırırken ikramları inceledim, jambon, haşlanmış yumurta, peynir ve ekmekte karar kıldım. Tabağım bu kadar doluyken masadaki yerimi aldım.

"*The Times*'ı mı istediniz, Leydi Augusta?" Charlotte sordu.

"Hayır, kahvaltımı bitirir bitirmez ata binmeye başlamak istiyorum," dedim. "Sizin için de uygunsa, Bay Talbot?"

"Gerçekten de öyle," dedi Evan.

Tabağında bir yığın jambon vardı ve hararetle jambonla ilgileniyordu. Onun karşısında oturmak, birlikte kahvaltı etmenin sıradanlığı hoşuma gidiyordu. Kriz zamanlarında birlikte iyi idare ettiğimizi biliyordum ve bu ilişki etrafında bir kesinlik inşa etmiştik, peki ya sıradan bir hayat? Sonsuza kadar her sabah birlikte kahvaltı ederek de bu kadar iyi anlaşabilir miydik? Kendimi toparladım; Lord Evan Belford ile geleneksel bir hayat gerçekten istediğim şey miydi? Bağımsızlığımdan gerçekten vazgeçebilir miydim? Evan'ın aklanması için vereceğim mücadelenin ötesini pek düşünmemiştim ama sonunda başarılı olur ve bir teklifte bulunursak, bu kolay bir mesele olmayacaktı. En azından benim için. Bir kadın sadece evlilik içindeki tüm mal varlığını değil, aynı zamanda bireysel kimliğini ve rahatsız edici bir dereceye kadar kendi hayatını yönlendirme yeteneğini de kaybediyordu. Rahatsız edici bir ikilem.

"Umarım yolculuğunuzdan keyif alırsınız, Leydi Augusta," dedi Charlotte ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Elindeki peçeteyle ağzını kuruladı. "İşin bittiyse, Emelia, ben

gecikmiş ziyaretlerimize başlamak istiyoruz. Arabanın gelmesini emrettim."

"Elbette," dedi Ermine, uşak sandalyesini geri çekerken bana bilmiş bir bakış attı.

"Bütün gün dışarıda mı olacaksınız Bay Talbot?" Charlotte ses tonuna biraz sertlik katarak sordu.

"Sanırım yle," dedi Evan.

"Binmeniz için Callista'yı ayarladım, Leydi Augusta," dedi Charlotte. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu; Callista onun en iyilerinden biriydi, mükemmel bir dayanıklılığa ve iyi bir hıza sahipti. Biraz dikkatle Blackburn'e kadar olan mesafenin üstesinden gelebilirdi.

"Teşekkür ederim, Leydi Davenport."

Charlotte, Evan'a son bir kez daha bakarak oradan ayrıldı. Ermine da onu takip etti, son bakışı bana yönelikti ve kendini beğenmiş bir işbirlikilikle doluydu. Kahve fincanımın kenarından komplocu bir şekilde gülümsedim. Emelia Ellis-Brant'ın işlerine karışırken daha önce hiç yardım almadığından ve zarar gören bir yoldaştan zevk aldığından şüpheleniyordum. Kadından hoşlanmasam da, doğrusu bu biraz zcyd.

"Artık gidebilirsiniz, teşekkürler," dedim kahya Hanford'a, onu ve üç uşağı kovarak.

Selam vererek odadan ayrıldılar.

Kapı kapanıp yalnız kaldığımızda Julia içini çekti ve alnını ovuşturdu. "Tanrıya şükür Emelia gitti. Sesi çok... Çok tizdi." Kucağından altın hap kutusunu aldı. "Dn geceki konuklar oldukça beklenmedikti: Yüzbaşı Morland ve teğmeni. Bütün yemek boyunca çok gergindim."

Yatağa girdikten sonra kız kardeşimle bu akşamı konuşmuştum, ama belli ki hala biraz korkusu vardı.

Evan jambonundan başını kaldırdı. "Kabul ediyorum, zor bir yemektir, ama şimdi onlarla bütün bir akşam geçirdim - yemek sonrası uzun bir porto seansı da dahil - ve kimliğimi sorgulamadılar."

"Yine de kaptan aptal değil," dedim. "Bence ondan uzak durmak en iyisi."

Evan başıyla onayladı. "Onunla tekrar karşılaşacağımı tahmin edemiyorum."

"Dr. Lawrence'ı bulmanızın ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?" Julia kutunun kapağını açıp parlak mavi haplardan birini çıkararak sordu.

"Blackburn'e dört saatten kısa bir sürede varacağımızı söyleyebilirim," dedi Evan, kadının avucundaki hapa bakarak. "Sorabilir miyim, bu mavi bir kitle tableti mi?"

"Evet," dedi Julia ve hemen ekledi, "Dr. tarafından reçete edildi. Thorgood."

"Dr. McLeod bu reçeteye katılıyor mu?"

Julia dikkatle bana baktı. "Ben Dr. McLeod'un hastası değilim," dedi sertçe. "Sizin de değilim, Bay Talbot." Tableti ağzına koydu ve çaydan hızlı bir yudum alarak yuttu.

Evan sakinleşti. Patlamaya hazır bir konu duyduğunda hemen anlıyordu. "Her şey olması gerektiği gibi giderse, akşam yemeği için geri döneceğiz," dedi.

"Ya değilsen?" Julia talep etti, ses tonu aşırı güçlüydü.

"O zaman geç kalacağız," dedim. "Bir mazeret uyduracağız. Merak etmeyin."

"Elbette endişeleneceğim." Titrek bir nefes aldı. "Özür dilerim. Bayan Ellis-Brant kadar tiz sesle konuşuyorum. Yolculuktan dolayı hâlâ biraz yorgun hissediyorum."

"Bu benim hatam. Bizi çok zorladım. Korkarım Leydi Hester da hızımızdan zarar gördü."

Evan başını salladı. "Bu sabah kız kardeşimi ve Bayan Grant'i gördüm -Bayan Grant bahçede yürürken onlarla buluşmak için bir not gönderdi. Onlara Lord Brummell ve Lord Albanley'in ziyaretinden bahsettim ve tahmin edebileceğiniz gibi Hester ve Bayan Grant son derece huzursuzlar. Onlardan bir gün daha tahammül etmelerini istedim ve sonra onlara kalıcı bir güvenli sığınak bulmak için gerekli adımları atacağız."

"Sanırım Bay Brummell'in sağduyusuna güvenebiliriz, ama Lord Albanley konusunda emin değilim. Hester'la hiç karşılaştı mı?"

"Hester'a göre bir ya da iki kez karşılaşmışlar," dedi Evan. "Hatırlayıp hatırlamayacağını kim bilebilir, ama bunu şansa bırakamayız."

"Bu güvenli sığınacağı nerede bulmayı öneriyorsunuz?" diye sordum. "İngiltere dışında mı?"

"Sanırım öyle olmalı," dedi yavaşça. "Bugün verimli geçse bile, ben kendimi temize çıkarmaya çalışırken kardeşimiz kibarca Hester'ı aramaktan vazgeçmeyecektir."

Julia'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum; bu sefer gerçekten giderse ne yapacağım sorusu aramızda hissediliyordu. Ama yine de Julia'ya, Evan'a ve hatta kendime verecek bir cevabım yoktu.

"Gün içinde onları kontrol eder misiniz, Leydi Julia?" Evan ekledi. "Dost bir yüz şüphesiz sinirlerini yatıştıracaktır."

"Elbette," dedi Julia. "Ama ikiniz de dikkatli olmalısınız. Eğer bu Dr. Lawrence gerçekten de Bay Sanderson'ı öldürdüyse, o zaman bir katille karşı karşıyasınız demektir."

Masanın altında, koluma dikilmiş güven verici uzunluktaki bıçak ve kılıfa dokundum. "Biliyorum ama hazırlıklıyız."

"Kız kardeşine bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Evan.

"Bıçaklanmak gibi mi?" Julia kuru bir sesle söyledi. İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama o gerekliliğini elinin tersiyle itti. "Sadece incinmeyin. İkiniz de. Sinirlerim buna dayanamaz."

"Sadece adamla konuşuyoruz," dedim Evan'a bakarak. "Güvende olacağımıza eminim."

Elbette böyle bir şeyin sözünü veremezdim ve Julia da bunu biliyordu. Önümüzdeki durumda kesin olan tek bir şey vardı, o da Evan'a hayatım pahasına güvendiğimdi. Bunu zaten en az üç kez yapmıştım.

Her şey eşit olsa da, bu kesinliği bu kadar sık test etmesek muhtemelen daha iyi olurdu.

- - -

Gökyüzüne baktım. Hava bulutluydu ama yağmur belirtisi yoktu; bu kadar uzun bir yolculuk için bir nimetti. İyi gidiyorduk.

Atlar uzun bir yolculuk için hazırды ve yol oldukça kuru ve iyi durumdaydı. Şimdiye kadar bu yolda seyahat eden başka biriyle karşılaşmamıştık, ancak Charlotte'un malikanesinden birkaç mil ötede aceleyle bir tarladan geçen bir çift görmüştük, kadın kırmızı bir kır pelerinine bürünmüştü ve adam onu elinden tutup çekiyordu. Gizli aşıklar olduklarını öne sürmüştüm. Evan gülmüş ve yılın bu zamanında bir samanlık bulmakta zorlanacaklarını söylemişti, bu da hayal gücümün Covent Garden'daki o ara sokağa geri dönmesine neden olmuştu.

Ona baktım, vücudu atın yürüyüşüne uygun olarak rahat bir zarafetle dalgalı bir ritimle hareket ediyordu, kalçasının güçlü çizgisi benimkine yakındı. Telaşla tekrar ileriye baktım; zihnim, onun yaptığı her şeyi bir tür cinsel dikkat dağınıklığına dönüştürmeye kararlı görünüyordu.

Bir süredir ağır bir sessizlik içinde yol almamızın, benim onun bedeninin benim yanımdaki farkındalığımın bir faydası olmadı.

her milde büyüyordu. Oysa onun dikkati sıkıca ileriye sabitlenmiş, kaşları düşüncelerle çatılmış gibiydi.

Böyle bir içsellığe ne sebep olmuştu? Benim söylediğim bir şey miydi?

Konuşmamızla ilgili anılarımı gözden geçirdim; esas olarak önümüzdeki görüşme hakkındaydı: neler keşfedebileceğimiz ve sonrasında atabileceğimiz adımlar, yani af için mahkemeye dilekçe vermek, hatta ilk kararın bozulması. Belki de onu susturan şey aklanma ihtimaliydi. Ya da belki de Hester sorununu ve tam olarak nerede güvenli bir sığınak bulabileceğimizi düşünüyordu. Bu konuyu ben açmamıştım; zihnim bu konu üzerinde uzun süredir sonuçsuz bir şekilde dönüp duruyordu. Ayrıca, eğer doktor kullanabileceğimiz bir bilgi verdiyse, Evan'ın gerçek adaleti sağlamak için ülkede kalması gerekiyordu.

Aramızdaki sessizliği bozarak ben de aynı şeyi söyledim.

"O da var," diye kabul etti Evan, "Hester'ın bir deniz yolculuğundan sağ çıkabileceğine inanmıyorum. Yine de onu İngiltere'de bir durumdan diğerine taşımak ne onu kardeşimden ne de beni Mulholland'dan uzun süre uzak tutacaktır. Hoşuma gitmiyor ama denize açılmayı denemeliyiz. İrlanda yakınlığı nedeniyle en belirgin varış noktası olurdu ama orada tanıdıklarımızdan çok fazla var. Bence İsveç olmalı. Bonaparte ile müttefik değiller ve biz de bilinmezlik içinde yaşayabiliriz."

İsveç. Tanrım, ne kadar uzak. Ve Napolyon'un Avrupa'sının tehlikelerinden geçerek.

"Ben de seninle geleceğim," dedim aniden.

Sonunda, nefesimi kesecek kadar yoğun ve çözüm kadar acı da getiren beklenen bir kayıp yolunda benden sürüklenen bir karar. Julia'yı gerçekten terk edebilir miydim? Yine de gitmek istiyordum. Evan'la birlikte olmak istiyordum.

Onunlayken gerçekten kendimdim. Daha iyi olan bir benlik. Bundan ya da ondan vazgeçemezdim. Ve eğer bu İngiltere'den ayrılmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Sonra anonsumun sessizlikle karşılandığını fark ettim.

Bana bakıyordu ama yüzünde mutlu bir gülümseme yoktu, hatta hiç yoktu. "Tabii size eşlik etmemi isterseniz," dedim. Yüce Tanrım, gitmemi istemiyor muydu?

"Söyle bana-" diye
başladı. Kendimi
destekledim.

"HMS *Triumph* ve HMS *Phipps* iki yıl önce burada gazetelere çıktı mı?"

Beklediğim gibi değil.

"*Triumph*?" Ben de yankıladım. Neden gemilerden bahsediyordu? Yine de isim tanıdıktı. Hafızamı yokladım. "Bir kazaya karışmışlardı, değil mi?"

"Öyle değil," dedi. "Her iki gemi de Cádiz yakınlarındaki enkaz halindeki bir İspanyol gemisinden çocuk derisi keseleri içinde elementel cıva yükü kurtardı. Ancak keseler gemiye alındığında yırtıldı ve cıva hem cıva hem de buhar olarak gemilerin etrafına yayıldı. Denizciler titreme, sinirsel çalkantılar, kalp şikayetleri, diş kaybı ve hatta felçle sarsıldılar."

"Ne kadar korkunç."

"Gerçekten de öyle. *Triumph*'un cerrahı tarafından yazılan tıbbi bir makale okudum ve mürettebatın hastalanmasına neden olan şeyin cıva buharı olduğu sonucuna varmış. Bu sonuca pek kimse katılmıyor. Cıva en popüler tedavi yöntemidir..." Durdu. "Fransız hastalığı için. Ancak benim için bir uyarı zili çalıyor."

"Gerçekten de öyle," dedim. "Çok ilginç, ama bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü kız kardeşin mavi kitle hapları alıyor ve bunlar cıvadan yapılmış."

Bir an için ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. "Ama onlar buhar ya da cıva değiller."

"Öyle olsa bile, yine de aynı unsur."

Sözlerinin tüm anlamı nihayet kafama dank etti. "Hapların onu zehirlediğini mi düşünüyorsun?"

"Cıvayı solumak ya da ona dokunmak bile böyle bir hastalığa neden oluyorsa, yutmak ne işe yarar?"

"Yüce Tanrım." Omzumun üzerinden az önce geçtiğimiz yola baktım, içimdeki her dürtü dönüp Davenport Hall'a dörtünale geri dönmek içindi. "Ona söylemeliyim."

"Almalısın. Neyse ki çok az bir miktar alıyor ama sanırım ikimiz de tavırlarındaki değişiklikleri şimdiden fark ettik: ajitasyon ve sinirlilik."

"Baş ağrısı ve baygınlık da var. Tanrım, bugünkü dozu çoktan aldı." Bu bilgi içimi sıktı.

"Biliyorum. Döndüğümüzde ona söyle, seni dinleyebilir ve genç Dr. McLeod'un mavi kitle reçetesi yazmayı reddettiğini biliyorum, bu yüzden başka bir ses ekleyebilir."

"Yani tüm kötüleşmesi o haplar yüzünden olabilir mi?" Bir yanımda dehşete kapılmıştı ama bir yanımda da Julia'nın tümörünün aslında hiç de kötü olmadığına dair ani bir umut besliyordu.

"Kesin bir şey söyleyemem ama en azından durumuna yardımcı olmadıklarını söyleyebilirim." Eğildi ve koluma dokundu, nazik bir güvence verdi. "Daha önce olanları değiştiremezsin ama daha fazla zarar görmesini engelleyebilirsin. Ve bence belki de onu terk etmek istemeyeceksin."

Ona baktım, aynı farkındalık bir uluma gibi göğsüme yerleşti. "Buradan ayrılamam. En azından şimdilik."

"Biliyorum."

Bana doğru savrulan o kalp kırıklığını düşünemezdim. Henüz değil. Bu çok fazlaydı.

"Hızımızı artıralım," dedim ve atımı tırısı kaldırdım. Blackburn'e ne kadar çabuk varırsak, o kadar çabuk geri dönebilir ve kız kardeşimin elindeki tüm mavi kitle haplarını yok edebilirdim.

Darwen nehri üzerinden Blackburn'e doğru yola çıktık. Düşünmüştüm ki biz yeni kanalı görecektik ki yakın zamanda

ilerleyen Liverpool-Leeds kanal ağının bir parçası olarak açılmıştı, ama biz şehre kanaldan bir mil kadar uzakta gelmiştik. Ya da geçerken yeni tabelalar bana öyle söylüyordu. Bunun yerine, düzeltmelerin yapıldığı sağlam tuğlalı bir evin önünden geçtik. Kasabaya oldukça acımasız bir hoş geldin.

"Dr. Lawrence'ın adresi nedir?" Ben sordum.

"McLeod bana Market Street Lane olduğunu söyledi," dedi Evan. "Elde edebildiği tüm bilgi buydu."

Etrafımda yol tarifi alabileceğim birini ararken, tuhafiyelerle dolu bir vitrinin önünde, sepeti kumaşlarla dolu, temiz giyimli genç bir kadın buldum. Kaputların çekici görüntüsünün dikkatini çektiğinden şüpheleniyordum. Atımı yakınına çektim.

"İyi günler," diye seslendim.

Kız selamımla sıçradı, sonra döndü, parlak kahverengi gözleri irkilmiş bir suçluluk duygusuyla irileşmişti. Belli ki çalışmak yerine aylaklık ederken yakalanmıştı. Reverans yapmayı başardı.

"Bana Market Street Lane'e giden yolu söyleyebilir misiniz? Dr. Lawrence'ı arıyoruz."

Başını salladı ve nefes aldı, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. "Çok uzak değil leydim. Biraz daha ilerleyin ve kilisenin karşısından sola dönün. Yolun sonunda doktorun kulübesini bulacaksınız."

"Teşekkür ederim." Vitrine göz gezdirdim. "Pembe kesimli hasır size çok yakışır."

Gözlerini kırıştırdı, sonra sırtı ve bir kez daha reverans yaptı.

Evan'a döndüm ve elimdeki kırbaçla caddeyi işaret ettim. "Bu taraftan."

Yönergeleri takip ederek Aziz Marie Kilisesi'ni geçtik ve Market Street Lane'e döndük. Doktorun kulübesi, uygun şekilde adlandırılmış Back Lane'in köşesinde duruyordu.

Makul büyüklükte, iki katlı, kahverengi taştan yapılmış, çerçeveleri taze beyaza boyanmış, iyi orantılı pencereleri olan bir evdi. Beyaz ön kapının üzerindeki pirinç levha, buranın Dr. P. Lawrence'ın evi olduğunu ilan ediyordu. Sonunda adamımızı bulmuştuk ve evinin bakımı ve konumundan anlaşıldığı kadarıyla kasabada iyi bir itibarı vardı.

Evan atından indi, atını yakındaki bir direğe bağladı, sonra da inmemeye yardım etmek için ellerini uzattı. Kendimi eyerden kaldırdım, elleri belimi buldu ve inişimi yakaladı. Bir an için yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Gözlerimiz buluştu, önümüzde uzanan şeyin önemini kabul etti ve sonra tekrar ayaklarımın üzerindeydim, aramızda süslü bir boşluk vardı.

Kendi bineğimi direğe bağladım ve pencereden gelişimizi izleyen solgun bir kadın yüzü gördüm. Tekrar dikkatle baktığımda, sadece mavi bir perde fiske bırakarak uzaklaştı. Bir hizmetçi mi? Ya da belki evin hanımı. Her şey çok nazik ve sessiz görünüyordu.

Heybeyi açıp gümüş kart çantamı çıkarırken ikimiz de sessizdik. Evan ön kapıya yaklaşmam için kenara çekildi, yüz ifadesi kasvetliydi ve parmağıyla başparmağını birbirine sürtüyordu, bu da önündeki görüşmeyle ilgili beklentisinin tek işaretiydi.

Çelenk şeklindeki pirinç kapı tokmağını kavradım ve plakasına iki kez vurdum.

Sadece birkaç saniye geçti ve sonra kapı açıldı ve pencerede kısa bir süre gördüğüm yüz dışarı baktı. Kız reverans yaptı. Bir hizmetçiydi o zaman. Ve nazık bir hizmetçiydi, çünkü temiz ve güler yüzlüydü ve keten şapkasına mavi kurdeleli bir fiyonk takmasına izin verilmişti.

"İyi günler," dedim. "Ben Leydi Augusta Colebrook ve bu da Bay Talbot. Dr. Lawrence'ı görmek istiyoruz."

Teklif ettiğim kartviziti aldı ama okumadı -muhtemelen mektupları yanında değildi- gülümsemesi şaşkınlığa dönüştü. "Acil bir tıbbi mesele mi, leydim?"

Her ne kadar dinleyicilerimizi garantiye almak için evet demek istesem de, görüşmeye bir yalan üzerine başlamak da istemiyordum. "Öyle değil," diye itiraf ettim. "Bu kişisel bir mesele."

"Doktor ve hanımefendi şu anda burada değil, leydim."

"Anlıyorum. O halde bekleyeceğiz."

Bu gelişmeyi değerlendirdi. "Doktor biraz zaman alabilir leydim."

"Öyle bile olsa bekleyeceğiz."

Gitmeyeceğim belli olduğundan, içeri girmemize izin vermek için geri çekildi. Onu, ayaklarımızın altında güzel bir halı ve bir üst kata çıkan dar bir merdiveni olan iyi döşenmiş bir fuayeye kadar takip ettik. Başımı kaldırdığımda, ikisi de on yaşından küçük, koyu renk bukleleri olan küçük bir oğlan ve kız çocuğunun tırabzanlardan bizi izlediğini gördüm. Onlara gülümsedim ama ürkmüş bir geyik gibi gözden kayboldular. Doktorun çocukları mı? Muhtemelen ellili yaşlarında ya da daha yaşlı olmasına rağmen.

Şimdiye kadar daha fazla. Bir erkeğin yaşının üreme yeteneğiyle bir ilgisi olduğundan değil. Belki de karısı ondan çok daha gençti ya da ikinci eşiydi.

Tekrar Evan'a baktım. O da çocukları görmüştü, yüz ifadesi biraz bozulmuştu. Tuhaftı.

"Şapkanızı alabilir miyim, efendim?" diye sordu hizmetçi.

Evan şapkasını bıraktı ve şapkasını dikkatle büfenin üzerine koydu.

"Atlarımız için yakınlarda bir ahır var mı?" diye sordu.

"Bir ahırımız var efendim," dedi haklı bir gururla. Her taşra doktorunun at besleyecek parası yoktu. "Atlarınıza bakması için oğlumuz Sully'yi getireceğim."

Sonra bir kapı açtı ve kenara çekilerek bizi büyükçe bir salona götürdü. Duvarlar son moda yumurta kabuğuyla kaplanmıştı, tuğladan bir ocağın önünde gül pembesi kadife bir kanepede vardı ve şöminenin üzerinde iki gümüş şamdan duruyordu. Kolumdaki hançer böyle bir ortamda biraz gülünç görünüyordu.

Hizmetçi bir kez daha reverans yaparak geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Evan'a baktım. Kitapların sırtlarını inceliyordu, ya da öyle görünüyordu; başının açısına bakarak, aslında yine içe döndüğünü anladım. Şaşırtıcı değildi sanırım. Hayatınızın yirmi yılını çalan ve adınızı mahveden adamla yüzleşmek nasıl olurdu? En iyi adamı bile karanlık bir yere gönderirdi.

"Hoş bir mesken," dedim, onu kasvetli düşüncelerinden uzaklaştırmayı umarak. "Doktor kendisi için iyi şeyler yapıyor."

Cevap vermedi, ben de tekrar denedim. "Hoş bir ev."

Bu sefer yüzünü bana döndü. "Ama burası bir katilin evi mi?"

Konumuz buydu. Bu soruya verecek bir cevabım olmadığından, bir sonraki ilgili soruyu ele almaya karar verdim. "Kesinlikle. Peki ya tüm bu yaşadıklarınızın azmettiricisi oysa? Beni haksız yere hapse gönderen adamla yüz yüze gelseydim, düşüncelerim intikam almaya yönelebilirdi."

Söylenmemiş soruyu başını sallayarak karşıladı. "Yirmi yıl boyunca o düelloda Sanderson'ı öldürdüğümü düşündüm. Bir adamı öldürmemiş olabileceğimi keşfettiğimde hissettiğim ana duygu rahatlama oldu. İntikam değil."

"Ama çok şey kaybettiniz. Çok acı çektin."

"Doğru." Başını eğdi, alaycı bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvırdı. "Beni intikam almaya mı ikna etmeye çalışıyorsunuz Leydi Augusta?"

Gülümsedim. İşte benim Lord Evan'ım. "Hiç de değil. Ancak adama karşı şiddet hissetmeniz anlaşılabilir bir durum."

Odayı geçip yanıma geldi. "Korkma aşkım. Aklanmamın anahtarı olabilecek adamı öldürmeyeceğim." Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek sert bir öpücük kondurdu. "Eğer gerçekten bir katil değilsem, öyle kalmayı tercih ederim. Birçok nedenden ötürü."

Ani bir duygu seli içinde elimi onun elinin etrafına kapattım. Evet, çok şey tehlikedeydi.

Pencereden genç bir adamın -Sully, muhtemelen doktorun seyisi- atları çözdüğünü ve onları evin arka tarafına doğru götürdüğünü gördüm.

Evan elimi bıraktı ve ocağın önüne oturdu ama ben yerimde duramıyordum. Yakında onun adını temize çıkarmanın bir yolunu bulabilirdik ve bu ihtimal bedenimde uğulduyordu. Odada dolaşırken bir vazo dolusu taze gül, bir şiir koleksiyonu, bir iğne oyası kutusu dikkatimi çekti. Doktorun karısı zarif bir zevke sahipti.

Maun şömine saati dakikaları gösteriyordu.

Evan yine geri çekilmişti -başını eğmiş, parmaklarını dikmişti- ama bu kez onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Eğer ben olacakların gerginliğini hissediyorsam, o da bunu on kat fazla hissediyor olmalıydı.

Kırk dakika sonra, parlak bir kestane rengi atın çektiği bir araba nihayet evin önünde durdu; sürücüsü siyah bir palto ve doktor kıyafeti olan siyah bir Clericus şapkası giymişti. Seyis Sully atın başını tutmak için ortaya çıktı ve gelişimizi açıkça efendisine bildirdi; siyah giysili adam başını salladı ve evinin bulunduğu yöne doğru şaşkın bir bakış fırlattı. Büyük bir gayretle arabadan indi.

Genç bir adamın dinçliği.

"Bu Dr. Lawrence mı?" diye sordum. Kesinlikle değil.

Evan yanıma geldi ama adam çoktan ön kapıdan girmiş ve görüş alanımızdan çıkmıştı. Ön kapının açılıp kapanma sesini ve talimatlar veren bir erkek sesinin boğuk sesini duyunca ikimiz de döndük.

Sonra ayak sesleri duyuldu ve misafir odasının kapısı açıldı.

Şapkasız ama gülümseyerek içeri giren adam orta boyluydu, çocuklarıyla aynı koyu renk bukleleri vardı ve modaya uygun bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Kahverengi gözleri kibardı; bir doktorda aranan türden gözler.

-Ve o anda evindeki bu iki yabancıyı merak ediyordu. Ama en önemlisi, otuz yaşından daha yaşlı olamazdı. Uzun zaman önce düelloya katılan Dr. Lawrence olmak için çok gençti.

Yanlış Dr. Lawrence'ı bulmuştuk. Evan'a baktım, omuzlarının çöküşünde kendi dehşetimin yansıdığını gördüm.

"İyi günler," dedi doktor, sesi profesyonelce hoştu. Selam verdi. "Leydi Augusta Colebrook?"

Başımla selam verdim. "Gerçekten de öyle. Sizi Bay Talbot'la tanıştırmama izin verin."

İki adam birbirlerini selamladılar.

Yanlış Dr. Lawrence kapıyı kapattı. "Hizmetçim beni beklediğinizi söyledi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Burada yardım alamazdı ama nazik bir çıkış yapmak için en iyi yol neydi? Muhtemelen en iyisi gerçeği söylemekti.

"Korkarım bir hata yaptık," dedim. "Başka bir Dr. Lawrence arıyoruz. Londra'dan Dr. Paul Lawrence. O vardı bazı BİLGİ Biz vardı umut elde etmek için. Lütfen verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü özürlerimizi kabul edin." "Paul Lawrence mı? Londra'dan mı?" Doktor sustu, Gözleri temkinli.

"Onunla Londra'da tanıştım," dedi Evan. "Kısa bir süre." Bana baktı, benim yararına alaycı bir ekleme yaptı.

Doktor derin bir nefes aldı. "Leydi Augusta, Bay Talbot, acaba Lord Evan Belford'la bir ilişkiniz var mı?"

İkimiz de ona baktık.

"Kim?" Evan en tehlikeli ve keyifli haliyle sordu. Doktor dudaklarını yaladı. "Eğer biriyle bağlantınız varsa Lord Evan Belford, o zaman babamı arıyorsunuz."

"Baban Paul Lawrence mı?" Herhangi bir yanlış anlamadan değil ama ani bir umut sıçramasından dolayı tekrarlardım. Sonunda adamımızı bulmuş muyduk? Evan'ın aklanmasına giden yolu mu?

"Bana eğer yabancılar -asil yabancılar- gelirse, muhtemelen Lord Evan Belford ya da arkadaşları olduğunu söyledi."

Evan'a baktım ama hareketsizdi. Sanırım bu yabancıya kim olduğunu kabul edemiyordu; orada vardı

olmuştur çok birçok tehlikeli yıllar .
inkar etmek onun gerçek kimlik.

Ben de dedim ki, "Biz gerçekten de Lord Evan ile
ilişkiliyiz." "Ah." Dr. Lawrence ayağa kalktı. "Ben Dr.
Phillip

Lawrence. Babam bu günün geleceğini biliyordu."

"Nerede o? Onunla konuşabilir miyiz?" Aciliyetime engel
olamayarak sordum.

Bu genç adam salladı onun Başını. "I am
Üzgünüm, Leydi Augusta. Babam dört yıl önce
öldü."

Sanki vücudumdaki tüm hava gitmiş gibi hissediyordum. Etrafımdaki her şey grileşti, göğsüm umut kaybından dolayı ağrıyordu.

"Leydi Augusta, iyi misiniz?"

Evan'ın sesi beni odaya geri getirdi. Soluk soluğa bir nefes aldım, kutsanmış hava acımı hafifletti. İki çift endişeli tıbbi göz beni inceliyordu.

"Oldukça iyiyim," demeyi başardım.

Dr. Lawrence odayı geçti ve sürahidenden bir bardak doldurdu. "Buyurun, biraz konyak alın."

Sunulan bardağı aldım ve yudumladım, likör boğazımdan aşağıya doğru yanarak ilerledi ve içimde küçük bir sıcaklık alevi yaktı.

Doktor, "Yaşattığım şok için özür dilerim," dedi.

Evan'a baktım. Konyak yudumlaması gereken kişi oydu. Yine de anormal derecede sakin görünüyordu.

Bir yudum daha aldım, ezici hayal kırıklığına rağmen odaklanmaya çalışıyordum. "Babanla çok önemli bir konu hakkında konuşmayı umuyorduk," dedim.

Ve artık tüm umutlar tükenmişti. Adam ölmüştü.

"Biliyorum," dedi Dr. Lawrence. Evan'a döndü. "Efendim, gerçekten de Lord Evan Belford'a mı hitap ediyorum?"

Evan gergin bir an onu düşündü, sonra içini çekti. "Uzun yıllardır bu ismi kullanmıyorum."

"Lordum." Doktor eğildi. "Babam sizi bana tarif etti. Yanıldığımı düşünmedim."

Evan başını eğdi, Marki'nin oğlu sadece bu basit hareketle ortaya çıktı.

Dr. Lawrence Lawrence hareket etti Biz için ve Kanepe. "Lütfen, Otur.

Sana söylemem gereken şeyler var."

Yerimize oturduğumuzda, "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Konyak oldukça yeterliydi.

Evan teklifi kibarca elinin tersiyle itti. "Bize söylemeniz gereken şey nedir?"

Dr. Lawrence karşımızdaki koltuğa oturdu ama elindeki bilgi onu eğmiş gibi öne doğru oturdu. "Babam kısa bir hastalıktan öldü. Ölüm döşeğindeyken bana yirmi yıl önceki düelloyu anlattı." Evan'a baktı. "Eğer aramaya gelersen sana gerçeği anlatacağıma dair bana söz verdirdi." Yüzünde kısa süreli bir ıstırap ifadesi belirdi. "Bunu yapmak istemediğimi söylemeliyim. Bu hikâyenin içinde büyük bir acı var ve ailemin adına leke sürüyor. Yine de bir yemin ettim ve bu yemine sadık kalacağım."

Acı sadece ailesi için değil diye düşündüm.

"Yirmi yıl önce," diye başladı, "babamın başarılı bir muayenehanesi, bir karısı, iki kızı ve iki oğlu vardı. Kızlardan biri, Sally-"

Hafifçe doğruldum-Sally Lawrence, bahis defterindeki isim. Evan'a baktım. O da başıyla onayladı.

Dr. Lawrence değiş tokuşumuzu gördü. "Kız kardeşimin adını biliyor musun?"

"Ona rastladık," dedi Evan. "Ama lütfen, devam edin."

"Kız kardeşim Sally'nin yüzü ve ruhu çok güzeldi. Aynı zamanda inatçı ve kendi iyiliği için biraz fazla romantikti. Kaderinin kendisi için seçilmiş bir adamla evlenmenin ötesinde olduğunu düşündü ve Sarah Siddons gibi ünlü bir aktris olmayı düşünerek Londra'ya kaçtı. Ancak kaderi Sanderson adında bir adamın yoluna çıkmaktı." Evan'a baktı. "Seninki gibi."

"Kader mi?" Evan söyledi. "Ben buna kader demezdim."

Gerçekten de, Rack'te bulduklarımızdan ve
Ruin Club.

Dr. Lawrence küçük bir omuz silkti. "Ne derseniz deyin, onların buluşması hayatımızın en büyük talihsizliği idi. Onu aradık - babam, kardeşim ve ben - ama Londra, birinin bulunmak istemediği büyük bir yer ve ailesi ya da koruması olmayan çok sayıda genç kadın var. Onu bulduğumuzda hamileydi ve Sanderson'la kalmaya kararlıydı. Sanderson'ı sevdiğini söylüyordu, Sanderson da onu seviyordu, ancak Sanderson'ın yokluğu göze çarpıyordu. Babam öfkeyle, Sanderson'ın onu tuttuğu kulübenin ön odasında onu evlatlıktan reddetti; bu hareket babamın ömrünün sonuna kadar peşini bırakmadı.

"O sırada tıp okumak için Edinburgh'a gittim. Kalmalıydım ama gençtim ve kendi hayatımı kurmaya hevesliydim. O andan itibaren gelişen olaylar babam tarafından ölüm döşeğinde anlatıldı ve siz, lordum ya da ortaklarınız dışında herkesten gizli kalacağına dair yemin ettim."

Durakladı ve nasıl devam edeceğini düşünüyormuş gibi alnını ovuşturdu. Sonunda başını kaldırdı, nazik kahverengi

Gözleri acıyordu.

"Birazdan söyleyeceklerim için beni bağışlayın, Leydi Augusta. Bu şok edici."

"Çok şey duydum ve gördüm, Dr. Lawrence."

İstifa edercesine başını sallayarak devam etti. "Vicdanlı bir profesyonel olan babam Bart'taki derslere katılırdı. Böyle bir vesileyle bir diseksiyona katılmaya karar verdi. Hamile bir kadının diseksiyonu olacaktı..."

Duyulabilir bir nefes aldım. "Hayır," diye fısıldadım, bu hikâyenin gittiği yerin dehşetini savuşturmayı umarak. "Kesinlikle hayır."

Genç doktor yavaşça başını salladı. "Korkarım öyle. Masanın üzerindeki cesetler kız kardeşim ve onun doğmamış çocuğuydu. Babamın kızı ve torunu, ikiye bölünmüş." Bir an için durdu.

"*Tanrım,*" diye mırıldandı Evan .

Doktor dudaklarını ıslattı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu manzara babam için çok fazlaydı. Yere yığıldı ve eve getirildi. İki gün boyunca kelimenin tam anlamıyla konuşamadı ve nihayet sesi geri döndüğünde gördüklerini anlatmayı reddetti. Ne anneme, ne kardeşlerime, ne de eve döndüğümde bana bile. Ölüm döşeginde bana her şeyi itiraf edene kadar on altı yıl boyunca o korkunç görüntünün ve sonuçlarının yükünü tek başına taşıdı. Bunun onun dengesini bozduğuna inanıyorum, çünkü o korkunç günden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı."

"Elbette sulh yargıcına haber vermiş olabilir," dedim.

Doktor başını salladı. "Denedi. İlk önce Sanderson - ölümlerle bir şekilde ilgisi olması gerektiğini biliyordu - ama Sanderson babamın suçlamalarına omuz silkmekle yetindi. Kimsenin ölü bir fahişe ve onun piçiyle ilgilenmeyeceğini söyledi. Babam çok geçmeden Sanderson'ın haklı olduğunu anladı. O hiçbir yardım almadı

yargıçlar. Kimseden yardım alamadı. Bu yüzden adaleti kendisi sağlamaya karar verdi."

"Adalet mi?" Ben de yineledim. "Cinayet mi demek istiyorsun?"

"Biliyorum," dedi doktor ayık bir sesle. "Bu bir saplantı haline geldi. Kızını terk ettiği için kendini affettirmenin bir yolu. Sanderson'ı takip etmek ve saldırabileceği anı keşfetmek için hastalarına, muayenehanesine, hatta bir dereceye kadar ailesine sırtını döndü." Evan'a doğru baktı. "O anı sizin düellonuzda buldu lordum."

"Bunu nasıl başardı?" Evan sessizce sordu.

"Nişanlı olan doktorun yerini almayı teklif etti. Bir düelloya katılmak yasadışı olduğu için, diğer doktor görevi ona devretmekten mutluluk duydu. Babam kılık değiştirdi, çünkü Sanderson onun neye benzediğini biliyordu.

-Ve bekledi. Sen Sanderson'ı göğsünden yaraladığında eline fırsat geçti. Babam, senin açtığın yüzeysel yaranın aynısını adamın kalbine saplamak için ince bir bıçak kullandı."

Evan başını salladı. "Zekice."

Benim kullanacağım sıfat bu olmazdı: *şeytani* demek daha doğru olur.

Genç doktor durakladı. "Keşke babamın sizi haksız yere suçlamak gibi bir niyeti olmadığını söyleyebilseydim lordum, ama cinayetle suçlandığınızı fark ettiğinde öne çıkmadı. Aslında bunu, intikamının Tanrı tarafından kutsandığının bir işareti olarak kabul etti."

"Uygun bir inanç," dedim. "Baban Lord Evan'ı ömrünün yarısını bir ceza kolonisinde geçirmeye mahkûm etti."

"Üzgünüm lordum," dedi doktor. "Eğer teselli olacaksa, babamın kendi suçluluk arafında yaşadığına inanıyorum. Size ya da sizin adınıza gelen herhangi birine gerçeği söylemem ve sizden af dilemem onun son arzusuydu."

İlk defa Evan'ın yüz ifadesini okuyamadım. Tavana baktı, belki düşüncelerini topluyor, belki de dua ediyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi nefes verdi. "Babanıza karşı hiçbir kin beslemiyorum, Dr. Lawrence. Bana göre o büyük bir acı ve kızına duyduğu sevgiyle hareket etti. Affetme konusuna gelince, cinayet günahını sadece Tanrı affedebilir. Babanızın son arzusunu yerine getirdiğiniz ve beni Sanderson'ı öldürdüğüm inancından kurtardığınız için teşekkür ederim. Bu korkunç olayın sona erdiğini düşünüyorum."

Sonunda mı? Elbette hayır, bir planımız vardı. Evan'la göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmadı.

"Ama bu işin sonu değil, değil mi?" Doktora olduğu kadar ona da söyledim. "Elbette bu yanlışı düzelteceksiniz, Dr. Lawrence. Babanızın itirafını mahkemeye bildirirseniz, Lord Evan temize çıkabilir. Toplumdaki yerini yeniden alabilecektir." Destek için Evan'a baktım. "Öyle değil mi Lord Evan?"

Doktor sandalyesinde doğruldu. "Leydi Augusta, bir eşim, iki küçük çocuğum ve bir muayenahanem var. Erkek kardeşim ve diğer kız kardeşim de iyi durumdadılar. Mahkemeye gidip babamı katil ilan etmek ailemin adını lekeleyecektir. Hepsinin hayatını mahveder." Başını iki yana salladı. "Beni affedin ama yapamam. Yapmayacağım. Ben görevimi yerine getirdim."

"Hayır, yapmalısın! Ailen Lord Evan'a hayatını geri borçlu."

"Dr. Lawrence'tan kendisinin ve ailesinin hayatını mahvetmesini istemiyorum, Augusta," dedi Evan. "Sanderson hayattayken çok fazla kadına ve çocuğa zarar verdi. Ölüyken de öyle yapmayacak. Bu iş burada bitiyor."

"Hayır!" Ayağa kalktım, şaşkınlığım hızla öfkeye dönüşüyordu. "Ona borçlusunuz, Doktor. Onurlu bir adam olduğunuzu sanıyordum ama burada hiç onur göremiyorum!"

Adam sandalyesinde kamburlaştı. "Beni affedin, geçmişî ailemin geleceğinden üstün tutamam."

"Ama-"

"Augusta, hayır," dedi Evan, sesi amansızdı. Ayağa kalktı ve küçük bir selam verdi. "Sizden ayrılıyorruz, Dr. Lawrence. Hayatınızı benimkine bağlayan bu korkunç sır artık çözüldü. Bundan böyle ne sen beni tanıyacaksın ne de ben seni. Hayatınızı, babanızın günahının size ya da ailenize yüklenmeyeceğini bilerek yaşayın. Bu konuda sana söz veriyorum."

Ona baktım. Söz vermişti. Kırılmaz sözünü. Tüm aklanma umudu gitmişti.

Yirmi dakika boyunca sessizce at sürdükten sonra Evan,

''

Kızgınsın," dedi. "Lütfen bana bak."

Boynumu geriye doğru uzattım ve gökyüzüne baktım. Öğleden sonra bulutlar dağılmıştı ve alacakaranlık yaklaşıyordu, erken bir hilal görünüyordu. Gece çöktüğünde bize çok fazla ışık vermeyecekti ama yolumuzu bulmamıza yetecekti. Bıraktığımız sorunların aynısına geri dönmüştük ama bu kez ilerlemenin bir yolu yoktu.

"Doktoru ifade vermeye zorlamamı ve böylece pek çok masum hayatı mahvetmemi isteyeceğinize inanmıyorum," diye ekledi Evan. "Bunun hayal kırıklığı yarattığını biliyorum-"

"Hayal kırıklığı mı?" Sonunda ona bakarak söyledim. "Görmüyor musun? Elimizde hiç tanıklık yok. Kullanılabilir kanıt yok. Aklanamazsın. Mulholland gelmeye devam edecek ve sen asla güvende olmayacaksın."

"Bunun gayet farkındayım," dedi ciddiyetle. "Ve her ne kadar aksini istediğini bilsem de, herkesi güvende tutamazsın, Gus. Bu imkânsız."

"Bu konuda çok sakınsınız. Doktorun sizi aklayabileceğine hiç inanmadınız mı? Buraya umudunuz olmadan mı geldiniz?"

"Umut ettim. Elbette umut ettim. Ama bu işin istediğimiz gibi gitme ihtimalinin çok az olduğunu da biliyordum." Durakladı, atını yolun kenarındaki büyük bir çukurun etrafından dolaştırdı ve tekrar yanıma geldi. "Sende çok fazla umut ve tutku var, Gus. İhtimaller aşılamaz olsa bile işleri yoluna koyabileceğine inanıyorsun."

"Saflık," dedim acı bir şekilde.

"Hayır," dedi biraz zorlayarak. "Umut esastır. Umut olmadan, imkansız durumlardan bir çıkış yolu aramayız. Umudunuz sizin gücünüzdür. Ve seni sevmemin pek çok nedeninden biri de bu, sevgili Hain'im."

Sevgiler.

Elbette bu kelime mektuplarımızda yazıyordu, her hareketimizde ima ediliyordu, öpüşmelerimizde hissediliyordu ama hiçbir zaman gerçek kelime kendini ifade etmemişti.

Telafisi mümkün olmayan beyan.

Aramızda birkaç metre vardı, at sırtındaydık ve kötü bir yolda ilerliyorduk ama yine de ona dokunmam gerekiyordu. Elimi uzattım ve beni bekleyen elini buldum.

"Adını temize çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim," dedim. Sonra da "Aşkım" diye ekledim.

Kendi geri dönüşü olmayan beyanatım.

Gülümsedi. "Yapmayacağını biliyorum ve bir yolunu bulacağız." Ellerimizi bıraktık, bunu yapma isteğinden çok pratiklikten dolayı. Önüme baktım, gözyaşlarımın yükselmesini engelliyordum. Aynı anda hem saçma bir şekilde mutlu hem de kalbim kırıktı. "Öyleyse gitmelisin. Hester ve Bayan Grant'i de alıp ve güvenli bir yer bul."

"Evet ve sanırım önümüzdeki bir iki gün içinde halledilmesi gerekiyor." Ses tonunda bir özür vardı.

"Katılıyorum. Alvanley gelmeden önce." Yaklaşan ayrılığımızın acısını bir kenara ittim. Yeterince zamanımız olacaktı.

kalp acısı içinde yuvarlanmak için. "Bristol'dan çıkacak mısınız?"

"Hayır, çok uzakta. Ceredigion'dan denize açılan Galli bir kaçakçı tanıyorum. Onunla ve mürettebatıyla bir şeyler organize edebilirim."

Elbette kaçakçıları tanıyordu. Hatta muhtemelen kendisi de kaçakçılık yapmıştır. Bu durumda Leydi Hester için seçeceğim bir geçit değildi ama kıyı savunmasını ve savaş gemilerini atlabilecek biri varsa o da kaçakçılık kardeşliğidir.

Ve böylece, alacakaranlık soğuk ve berrak bir geceye dönüşürken, Bonaparte'ın Avrupa'sına doğru bir kaçış rotası planlayarak yola koyulduk.

- - -

Charlotte'un malikanesinden yaklaşık çeyrek saat sonra, uzun zamandır beklediğimiz yıkanma ve akşam yemeğini yemek üzere, yoldaki bir virajı döndüğümüzde, küçük bir milis birliğinin

Bizimle aynı yönde ilerliyorlardı, ilerleyişleri boğuk bir silah şakırtısı ve nemli toprak yolda ayak gümürtüsü şeklindeydi. Tahminime göre en az on adamdı, üniformaları ay ışığında soluklaşmıştı ama yine de mavi yüzleri olan kırmızı üniformaları seçilebiliyordu.

Yanımda, Evan eyerinde kaskatı kesildi, nefesi uzun, buğulu bir tıslamayla serbest kaldı. "Ah, bu talihsizlik," dedi.

Bizden epey ilerideydiler. Belki de etraflarından dolaşabiliriz. Bu düşünce dudaklarımdan dökülürken, birlik durdu. İçlerinden biri belli ki bizi fark etmiş ve liderine haber vermişti, çünkü adam bize de durmamızı işaret etti.

Birlik akıllıca dönüp bize doğru ilerlerken biz de geri çekildik. Callista yaklaşmakta olan kargaşayı protesto edercesine başını salladı, atının takırtısı çınlayan bir kontrpuan gibiydi. Loş ışığa baktım. Öndeki figürün yürüyüşü tanıdık geliyordu, yanındaki daha uzun boylu astı da öyle, ama şapkasının siperliği altındaki adamın yüz hatlarını seçemiyordum.

"Bunlar Yüzbaşı Morland ve Teğmen Powers mı?" Evan'a sordum.

"Emin olamıyorum," dedi, sonra alt sesle ekledi, "Eğer benim için geliyorlarsa, ormana doğru gideceğim. Beni takip etmemelisin, aşkım."

"Ama size ateş edecekler!"

"Tam da bu yüzden beni takip etmemelisin."

Dizginleri daha sıkı kavradım. Peşinden gitmeyebilirdim ama adamlar ona ateş ederken de öylece duramazdım.

Birlik bizden birkaç metre ötede durdu. Hepsi tam üniformalı, süngülü tüfekler taşıyordu ve çoğu çevredeki ormanlık alanı taramaya devam ettiği için tetikteydiler.

Kaptan bize doğru yürüdü, şapkasını çıkardı. Gerçekten de Morland'dı, genç yüz hatları ay ışığında daha da sertleşiyordu. Ya da belki de onu daha yaşlı gösteren, üzerinde bulundukları görevdi.

Ona içtenlikle gülümsedim, her ne kadar bir rictus gibi hissettirse de. "Ah, siz olduğunuzu düşünmüştüm, Leydi Augusta." Bana bir bakış attı.

hızlı, nazik bir selam. "İyi akşamlar. Size de Bay Talbot."

Tanrı'ya şükür, Evan hâlâ Bay Talbot'tu. Atı başını salladı ve yana kayd, şüphesiz dizginlerindeki gerginliğin hafiflemesinden kaynaklanıyordu.

"İyi akşamlar, Yüzbaşı Morland," dedim ve Teğmen Powers'a başımla selam verdim.

Adamlar. "Bir şey mi oldu?"

"Bölgede bazı Luddite faaliyetleri var. Dokumacı tipli genç bir adam ve kadın arıyoruz," dedi yüzbaşı. "Bu yol boyunca çok seyahat ettiniz mi?" "Adil bir yol," dedi Evan. "Bu yüzden bu kadar geç kaldık.

dönüşümüz."

"Ashton-in-Makerfield'daki kavşağın ötesinde mi?"

"Evet," dedim.

"Yolda ya da çevrede kimseyi gördünüz mü?"

Tarladan geçen kadın ve erkeği hatırladım. Aşık değillerdi o zaman, Luddite'lardı.

Evan başını salladı. "Tek bir ruh bile yok."

"Hayır, kesinlikle," diye ekledim. "Bu insanlar ne yaptı?"

"Onlar Luddite grubunun bir parçası.

değirmenleri ve bölgedeki iş sahiplerinin evlerini yaktılar" dedi. "Şimdiden bir değirmencinin evini ateşe verdiler ve masum insanları yaraladılar. Bu gece bir başkasını hedef alacaklarına inanmak için nedenlerimiz var."

"Umarım onlar bunu yapmadan önce onları bulursunuz Kaptan," dedi Evan.

"Teşekkürler, öyle yapacağız." Önce birliğine, sonra da bize baktı. "Size malikâneye kadar eşlik etmeleri için iki adamımı vermeme izin verin. Lord ve Leydi Davenport'un dostları benim gözetimim altındayken zarar görürse içim rahat etmez. Lord Davenport isterse, adamlarım kalıp kapıyı koruyabilir."

Teğmenine işaret etti, o da birliğin öndeki iki adamına emir verdi. Öne çıktılar.

Dizginlerimi daha sıkı kavradım. Evan'dan önce böyle bir eskortun ihtiyatlı bir önlem olduğunu düşünürdüm. Şimdi ihtiyacımız olan son şey kapıda bir muhafızın olması ya da Hester ve Bayan Grant'in bizi askerler eşliğinde görmesiydi.

"Çok düşüncelisiniz Kaptan," dedi Evan yumuşak bir sesle. "Ama ben tam da bu nedenle Leydi Augusta'ya eşlik ediyorum."

"Öyle bile olsa," dedi genç adam. "Sanırım-"

"Teşekkür ederim Kaptan," diye araya girdim, "ama insanları ve mülkleri koruma çabalarınızdan hiçbir adamı alıkoymak istemem. Sizin aramanız gereken çok geniş bir alan var, bizim ise kat etmemiz gereken çok kısa bir mesafe var. Oldukça güvende olacağımıza eminim." Kaşlarını çatı, konuyu tartışmak üzereydi ama ben gizlice atımı sabırsız bir adım atması için teşvik ettim. "Israr ediyorum, Yüzbaşı. At sırtındayız ve hedefimize yaklaştık. Adamlarınız yaya ve sadece ilerlememizi geciktirecekler. Güvende olacağız."

Kaptan başını eğerek gerekçemi kabul etti. "Nasıl isterseniz." İki adamına el sallayarak tekrar düzene girmelerini işaret etti. "Ancak, dikkatli gitmenizi öneririm, Leydi Augusta." Başıyla şık bir selam verdi ve geri çekildi.

Kırbacımı onaylarcasına kaldırdım ve dilimi şaklatarak yorgun atımı tırısı kaldırdım. "Yapacağız."

Evan elini selamlamak için kaldırdı ve atını benimkinin yanına getirerek onu takip etti.

Bir dakika kadar sessizce at sürdük, bağırılan emirlerin sesini ve tekrar yürüyen birliklerin çınlamalarını dinledik. Sonunda, "Görüş alanlarının ötesinde miyiz?" diye mırıldandım.

"Bilmiyorum ama arkana bakma," diyerek beni bu eylemden alıkoydu. "Suçlu insanlar arkalarına bakarlar."

Bakışlarımı önümdeki karanlık yola sabitlemiş, arkamızdaki sesleri seçmeye çalışıyordum. Sonunda yürüyen birliklerin çınlama ve gümbürtüleri artık duyulmuyordu.

Evan omzunun üzerinden baktı. "Temiziz."

Ben de arkama baktım, sadece yolun gölgeli, ay ışığıyla aydınlanmış kıvrımını görebiliyordum. "Çifti gördüğün konusunda yalan söyledin."

Evan eğlenerek bana baktı. "Sen de öyle." Öne doğru eğildi ve atının boynunu okşadı. "Prensip olarak bir kırmızı ceketliye yardım etmem ve Luddite'lerin haklı bir davası olduğunu düşünüyorum, ama senin bahanen ne?"

"Senin kötü etkiden olmalı," dedim.

"Belki de." Haydut gülümsemesinin kenarını yakaladım. "Ya da belki de özünde bir kanun kaçağı olduğun içindir."

Bize doğru gelen dört nal seslerini duyduğumda uygun bir karşılık düşünüyordum. Tek bir atlı, son sürat. Böyle karanlık bir yolda tehlikeliydi. Evan da aynı anda duymuş olmalıydı ki atını dizginledi. Callista'yı yanımıza çekip durdum.

"Birinin acelesi var," dedi Evan. Heybesini çevirerek açtı ve bir tabanca çıkardı.

Kalbim hızlandı. "Mulholland mı?" Dizginlerimi toplayarak sordum, ama bunu söylerken bile öyle olamayacağını biliyordum. Mulholland asla yalnız seyahat etmezdi.

O zaman bize doğru bu hızla gelen kimdi?

At ve binicisi -ayın gölgelediği yolda karanlık siluetler-görüş alanımıza girdi. Bizi gören binici geriye yaslandı, at yavaşlayana kadar dizginleri yarı yarıya bıraktı. Bize doğru dörtnala koşan vahşi at daha yavaş bir yürüyüşe geçti. Her kimse, bir atı nasıl yöneteceğini kesinlikle biliyordu.

Binici -artık açıkça paltolu bir adamdı- atını tırısı kaldırdı. Elini kaldırdı, bize olduğumuz yerde kalmamızı işaret eden emredici bir el salladı ve bu hareketiyle nihayet geniş omuzlu figürü tanıdım.

"Bu Bay Kent!"

"Emin misiniz?" Evan sordu, ama ben cevap veremedim. Aramızdaki mesafe ve binici vardı.

Evan'ın da Runner'ı tanıyabileceği kadar azalmıştı. Tabancasını indirdi. "Londra'da olduğunu sanıyordum. Burada ne işi var?"

Güzel bir soru ve Bay Kent çoktan dizginleri eline aldığına göre cevaplanmak üzere olduğu da açıktı. Hem insan hem de hayvan nefes nefese kalmıştı, nefesleri ağızlarının önünde buğuya dönüşüyordu.

"Tanrı'ya şükür sizi buldum," diyerek Sezar'ı yanımıza getirmeyi başardı Kent. "Beni kız kardeşin gönderdi."

"Julia? Bir sorun mu var?" Yüce Tanrım, yine mi bayılmıştı?

"Hayır, sizi temin ederim kız kardeşinizin hiçbir sorunu yok. Ama Leydi Hester ve Bayan Grant Davenport Hall'dan kaçtılar."

Evan eyerinde doğruldu. "Lanet olsun." Dizginlerini topladı. "Hangi yöne gittiler? Yaya mı gidiyorlar? Onları bulmalıyız. Hester bu soğukta fazla dayanamaz."

"Bekleyin," dedi Bay Kent. "Daha da kötüsü var. Kardeşiniz Lord Deelee'i Davenport Hall'a kadar takip ettiğim için buradayım ve o da Lord Duffield'ı getirdi."

Deelee ve Duffy burada mıydı? "Birlikte mi geldiler? Aynı arabada mı?" Ben sordum.

"Evet, Mulholland onunla görüştüktan sonra Deelee kardeşinizi ziyaret etti. Mulholland'ın ona Bayan Grant'i salonunuzda gördüğünü söylediğini tahmin edebiliyorum. Size not göndermenin bir yararı yoktu çünkü hemen ayrıldılar ve ben de peşlerinden gittim."

"Peki ya Mulholland?" Ben sordum.

Kent başını salladı. "Bilmiyorum ama sizi ve Leydi Julia'yı Deelee'le yüzleşmeniz için yalnız bırakamazdım. Yalnız olduğunuzu sanıyordum." Evan'a baktı. "Burada ne işin var?"

"Düellodaki doktoru arıyorum."

Bu beklenmedik ittifakların ardındaki nedenleri hızla bir araya getirmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Sanırım Mulholland'ın da burada olduğunu varsaymalıyız. Yoksa neden Deelee'i Hester'ı ortaya çıkarması için buraya göndersin ki? O senin için bir yem."

"Ama burada olduğumu bilmiyor," dedi Evan. "Bildiği tek şey, benim hâlâ Londra'da olduğum."

"Sevgilim," dedim, "Hester neredeyse, sen de oradasın ya da yakında orada olacaksın. Mulholland bunu biliyor."

Mantığı düşündü. "Bu ona çok fazla kredi veriyor. Gerçekten o kadar stratejik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben biliyorum. Ya da Mulholland değilse bile, onun iplerini kim çekiyorsa."

"Onu ya da adamlarından herhangi birini takip ederken görmedim," dedi Bay Kent. "Ama sanırım haklısınız."

Evan Mulholland sorununu elinin tersiyle itti. "Burada olsun ya da olmasın, umurumda değil. Önceliğimiz Hester ve Bayan Grant olmalı. Deelee Hester'ı ele geçirirse gitmesine izin vermez ve yasal vasisi olarak kanunlar onun yanında."

"Deelee arabasıyla Leydi Hester'ı takip ediyor. Leydi Julia sizi bulmam ve mümkün olduğunca çabuk geri getirmem için beni gönderdi."

Evan başını salladı. "Davenport Hall'a dönersek çok fazla zaman kaybedeceğiz. Şimdi kardeşimin peşinden gitmeliyim."

"Atlarınız tükenmiş," dedi Bay Kent. "Aramaya başlamadan önce onları değiştirmeniz gerekecek."

Evan Kent'e ters ters baktı, kız kardeşi için duyduğu korku pratiklikle savaşıyordu. Sonunda başını salladı. "Atları değiştireceğiz."

"Bundan daha iyisini yaparız," dedim biraz beklentiyle. "Charlotte'un yarış faytonunu alacağız."

Sonunda yorgun argın kaldırımları aştığımızda ahırlar lambalar ve meşalelerle aydınlatılmıştı. Bir seyis beklemedim ama binek taşının üzerine indim, sırtım

ağrıyor ve bacaklarım biraz titriyordu. Uzun zamandır bu kadar uzun süre ata binmemiştim. Callista'nın sıcak ağzını okşadım, teşekkürlerimi mırıldandım, sonra dizginlerini ahırdan çıkan seyise uzattım.

Hem bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde hem de utanç verici bir şekilde kaskatı kesilerek geriye doğru gerindim ve kaslarımda kısa bir rahatlama bulduktan sonra dönüp Evan ve Bay Kent'in de yerde yattığını gördüm. Evan atını ahıra götürmek üzere teslim etmişti ama Kent seyislerden birine Caesar'ın dizginlerini vererek ısınması için onu avluda dolaştırmasını istemişti.

"Augusta!"

Döndüğümde Charlotte ve Julia'nın ahırdan çıktıklarını gördüm. Charlotte akşam yemeği için giyinmişti ve omuzlarında zümrüt yeşili ipek elbisesine uymayan aceleyle takılmış mavi bir şal vardı. Sevgili kız kardeşim ise ağır yün binicilik kıyafetini giymiş, eldivenlerini takmış ve başlığını sıkıca bağlamıştı. Aramaya hazırды.

Onlarla ahır avlusunun ortasında buluştum, iki adam da bize katıldı. Gözümün ucuyla Julia'nın Mr.

Kent'in elini tuttu ve kulağına bir şeyler fısıldamak için kısa süreliğine ayak parmaklarının üzerine kalktı. Başını onun sözlerine doğru çevirdi, yüzünde şefkatli bir ifade vardı. Ve sonra dikkatimi Charlotte çekti.

"Augusta, canım, faytonu sen ve Julia için hazırlatıyorum," dedi. Hareketlerinde hızlı bir savaş kararı vardı ve yanakları kızarmıştı. Bu sorunun evine büyük bir huzursuzluk getirdiğinden şüpheleniyordum. "Bu size Deelee'ye yetişme şansı verecek."

"Teşekkür ederim." Minnettarlığımı vurgulamak için koluna dokundum. "Bize ödünç vereceğinizi umuyordum."

"Gerçekten de güzel bir turşu." Elimi kendi eliyle kapattı. "Seyisler yemekten Leydi Hester ve Bayan Grant'in atlardan birini aldığını düşünüyoruz. Sonra Deelee ve kardeşin geldi, Hester'ın teslim edilmesini istediler. Porty'yi hiç bu kadar tedirgin görmemiştim, Deelee onun Eton'daki ahbablarından biri, biliyorsun. Gittiklerini o zaman anladık."

"Yani Deelee'nin burada olduğunu ve takip ettiğini bilmiyorlar mı?" Ben sordum.

Charlotte başını salladı. "Deelee ve kardeşin gelmeden en az bir saat önce ayrıldıklarını düşünüyoruz."

"Bunu planlamış olmalılar," diye düşündüm yüksek sesle. "Spontane bir karar değil."

Julia yanımda durmak için Bay Kent'in elini bıraktı. "Muhtemelen Porty ve Ellis-Brant'ların varlığı ve Brummell ile Alvanley'in yakında gelecek olması buna neden oldu," dedi.

"Deelee onun koçunu mu takip ediyor?" Evan sordu.

"Evet, ama dinlenmiş değişim atlarını aldı ve kendi harcanan ekibini bıraktı. Sizin için başka bir at eyerleniyor Lord Evan," dedi Charlotte. O halde Bay Talbot'u daha fazla taklit etmeye gerek yoktu. "Nerede şu lanet fayton?" "Nerede o lanet fayton?"

koşum takımlarını kontrol etti. Ekipman dışarıdaydı ve atlardan biri tuzaklardaydı, diğeri de bağlanmıştı. "Eşleşen bölmelerim size yetişme şansı verecektir," diye ekledi.

"Ağabeyimiz misafir odasında, Gus," dedi Julia bana sessizce. "Hester'in peşinden Lord Deeley'e birlikte gitmedi. Görünüşe göre Deeley, Hester'ı bize teslim etmesi için Duffy'nin kendisiyle birlikte buraya gelmesinde ısrar etmiş. Tahmin edebileceğin gibi, Duffy oldukça sinirli. Porty ve Ellis-Brant'ların önünde bana bağırdı."

Zavallı kızım, Duffy'nin öfkesiyle bensiz yüzleşiyor. Ağabeyimiz ona nadiren bağırdı ve bağırdığında da bu onu her zaman olması gerekenden daha fazla üzerdi. Üstelik Ermine'in önünde azar işitmek aşağılayıcı olmanın da ötesindeydi.

"Tahmin edebiliyorum," dedim ve kolumu omuzlarından geçirerek hızlı ve teselli edici bir şekilde sarıldım. "Ancak, öfkesinin beklemesi gerekecek."

Genç seyislerden birine el salladım. "Git Bay Weatherly'yi bul ve yolculuğa hazır bir şekilde buraya gelmesini söyle. Mümkün olduğunca çabuk," diye talimat verdim. Çocuk koşarak eve doğru gitti.

"Weatherly?" Julia sordu. "Henüz at üzerinde kendine güvenmediğini biliyorsun."

Doğruydı. Kâhyamız ata binmeye sadece bir ay önce başlamıştı ve henüz eyer üzerinde rahat değildi. Elbette pek çok uşak, hatta daha da az sayıda Siyah uşak ata binmeyi bilmezdi; hayattaki konumları buna izin vermez ya da bunu gerektirmezdi. Yine de Weatherly'den John Driver'dan ders almasını istemiştım, her ihtimale karşı... yani tam da böyle durumlara karşı.

Julia'nın yorumunu duymamış gibi davrandım -çünkü planımda Weatherly'nin ata binmesi ya da Julia'nın bana eşlik etmesi yoktu- ve tekrar Charlotte'a döndüm. "Biz

Leydi Hester ve Bayan Grant'in hangi yöne gittiklerini biliyor musunuz?"

"Kapı bekçisi Chester yönünde tek bir at sesi duyduğunu düşünüyor."

"Düşünüyor mu?" Bay Kent yankıladı.

"Yapabileceğimizin en iyisi bu," dedi Charlotte. "Ama yirmi yıldır kapıda bekçilik yapıyor ve bu yüzden yol boyunca gelen sesleri biliyor."

"Diğer yönden geldik ve Yüzbaşı Morland ile birliğine rastladık," dedi Evan. "O ve adamları Luddite'leri arıyorlar. Umarım kız kardeşimi ve Bayan Grant'i isyancılarla karıştırmazlar."

"Luddites?" Charlotte söyledi. "Bir sorun mu var?"

"Henüz değil, ama kaptan bazı faaliyetler olabileceğine inanmak için sebepleri olduğunu söyledi," dedim.

Bay Kent, "Leydi Hester ve Bayan Grant sadece bir at alsaydı, iki katına bineceklerdi," dedi.

"En sağlam atlarımızdan biri olan Bruno'yu aldılar," dedi Charlotte. "Bildiğimiz kadarıyla dizginle biniyorlar ama eyer kullanmıyorlar."

Bruno'yu tanıyordum: küçük beyaz elmas alacası ve kocaman bir kalbi olan büyük bir iğdiş. Uzun bir süre ona çift olarak binebilirlerdi; Bayan Grant ufak tefek bir kadındı ve Hester normal kilosunun çok altındaydı.

"Atın kontrolünün Bayan Grant'ta olacağını varsayıyorum. İyi bir binici mi?" Bay Kent sordu.

Julia ve ben birbirimize baktık. Ne yazık ki Bayan Grant'in yetenekleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk. "Bilmiyoruz," diye itiraf etti Julia.

"Hester iyi bir binici ya da en azından öyleydi," dedi Evan. "Ama çok zayıf." Elini yüzünden aşağı doğru çekti. "Ya düşerse..."

Elimi omzuna koydum. Avucumun altındaki kaslar gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Nereye gidiyor olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Kent sordu. "Hiç," dedim. "Hester evden ayrılmaktan bahsediyordu.

Ama bunun onları nereye götüreceğini bilmiyorum."

"Holyhead," dedi Charlotte kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Orası bir uzun bir yol ama belki de İrlanda'ya gitmeye çalışıyorlar. Holyhead'de bir geçiş bulabilirler."

Evan Charlotte'un teorisini düşündü. "Ülkeyi terk etmenin amaçları olacağına katılıyorum. Ve eğer diğer yöne, Liverpool'a gitmedilerse, o zaman Holyhead gerçekten de mantıklı bir seçim."

"Bu Bayan Grant hakkında bildiğimiz bir şey," dedi Julia. "O mantıklı bir kadın."

Charlotte, "Nihayet," dedi, tamamen koşumlanmış faytonu göstererek. "Augusta, hazır."

Charlotte'un tünekli faytonu dört tekerlekli, iki atlı, şık bir araçtı ve adab-ı muaşerete dair tek bir şey vardı: iki kişilik yüksek kabinin arkasına yerleştirilmiş bir seyis koltuğu. Charlotte ve ben gezintilerimizde seyislerden birini yanımızda getirmezdik. Açıkçası, araba çok hafif ve çok hızlıydı ve tüm ekipmanı devirmek istemeyen birinin dikkatli bir şekilde viraj alması gerekiyordu. Ne zaman çıksak bir maceraydı.

"Bunu sen mi kullanacaksın?" Bay Kent sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Charlotte. "Augusta dizginleri en az benim kadar iyi kullanıyor." Charlotte takdir edilen bir sürücü olduğu için bu oldukça önemli bir onaydı.

Julia'yı kolundan tutarak bir kenara çektim. "Bence gelmemelisin. Weatherly'i ben alırım."

"Ne?" Bone siperliğinin sertleşmiş kıvrımının altından kaşlarını çatı. "Saçmalama. Tabii ki geliyorum. Kaçmalarından en az senin kadar ben de suçluyum -belki de

Hatta şu aptal Weymouth olayından sonra daha da fazla. Onların güvenliğinin sorumluluğunu üstlendik ve açıkça başarısız olduk. Onları bulmamız ve ardından onlar için gerçekten güvenli bir yer bulmamız gerekiyor."

"Suçlamak mı? Gerçekten Julia, ikimizin de suçu yok," dedim, sonra kızgınlığımı bir kenara bıraktım; bu konuyu tartışmanın zamanı değildi. "Açıkçası, takip için yeterince iyi değilsin canım. Lord Evan aldığıın o mavi kitle tabletlerinin seni zehirlediğini söylüyor."

Julia bana baktı, ağzı büzülmüştü. "Beni zehirlemek mi? Dr. Thorgood neden beni zehirleyecek bir şey versin ki?"

"Çünkü zehir olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor." "O zaman Lord Evan nasıl biliyor?"

Güzel bir soru. Sonuçta bu sadece bir hipotezdi. "Bir tıp gazetesinde okumuş." Belli ki kız kardeşim için yeterli bir kanıt değildi, çünkü çenesi Colebrook'un mülayimliğine kaymıştı. "Bana öyle bakma Julia. En küçük bir doğru olma ihtimali olsa bile, onları almayı bırakmalısın."

"Her zaman bana ne yapacağımı söylüyorsun," diye tersledi kız kardeşim. Elimi sıktı ve arabaya doğru yürüdü. "Yapmam gereken şey bu faytona binip Leydi Hester'ı bulmak. Sen sürececek misin, sürmeyecek misin?"

Birkaç metre ötede Lord Evan ve Bay Kent atlarına binmişlerdi bile, Lord Evan eğilerek Charlotte'tan bir lamba ve talimatlar aldı. Şüphesiz Holyhead'e doğru gidiyorlardı. Her iki adamın da eyer kılıflarında tabancaları, Bay Kent'in de bir tüfeği vardı. Yanılmıyorsam bir Baker'dı, asker olduğu için bu mantıklı geliyordu.

"Peki, geliyor musun?" Seyis onu faytona bindirirken Julia "Geliyor musun?" diye sordu.

Julia kararlı görünüyordu. Yine de Weatherly'nin bizimle gelmesini istedim. Damat koltuğunda oturmak onun için biraz sıkıcı olacaktı ama idare etmek zorundaydı.

"Geliyorum," dedim beni bekleyen damadın elini tutarak.

Sonunda Weatherly, paltosunu ve üç boynuzlu şapkasını giymiş, elinde arabacımızın körüklü tüfeğiyle ahırın avlusuna doğru koşmaya başladı.

Ona el salladım, sonra sağ basamağa tırmandım ve sürücü koltuğuna geçtim, dizginleri toplarken iyi sallanan kabin ağırlığım altında dengeye geldi. Seyis bana uzun kırbacı uzattı ve Weatherly'nin daha yüksekteki tüneğine tırmanması için yol açarak geri çekildi.

"Leydim, John Driver Hades'i yanımda getirmemde ısrar etti. Her ihtimale karşı," dedi, uzun gövdesini küçük, yükseltilmiş koltuğa katladı ve blunderbuss'u uyluklarının üzerine koydu. Silah pek çok maceramızda bize eşlik etmiş ve bir at çukuruna atılmaktan kurtulmuştu. Bir dereceye kadar uğurlu bir tılsıma dönüşmüştü. Seyis Weatherly'ye bir lamba uzattı, sarı ışık uzun metal namluya koyu bir parıltıyla vuruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum. Başını salladı. Kız kardeşime baktım. Mantıklı düşünmesini sağlamak için son bir deneme. "Sana her zaman ne yapman gerektiğini söylemiyorum Julia. Ama bir şey söylüyorsam, bu senin güvenliğinden endişe ettiğim içindir. Bunu yapabileceğinden gerçekten emin misin?"

"Tanrı aşkına, Gus, sadece sür," dedi, gözlerini önüne dikerek.

İyi bir fikirdi, çünkü uzaktan tanıdık bir figürün salonun ön basamaklarından aşağıya doğru yürüdüğünü görebiliyordum. Ağabeyimiz düz elini havaya kaldırarak beklememizi emretti. Neden itaat edeceğimi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ben hallederim," diye seslendi Charlotte, elini veda edercesine kaldırarak.

"Teşekkür ederim. Her şey için," diye karşılık verdim.

Hevesli atın başındaki seyise dizginleri bırakmasını işaret ettim. Seyis geri sıçradı ve dizginleri bir hamlede bırakarak, Evan ve Bay Kent'in at sırtında bizi takip ettiği kaldırım taşlarının üzerinden çakıllı araba yoluna çıktık. Geçerken Duffy'nin yüzünü göremedim -mesafe çok uzak ve ışık çok loştu- ama yıllar boyunca birçok kez öfkesini hissetmişim ve itiraf etmeliyim ki, bu anın muhtemelen hepsinden daha iyi olmasından utanç verici bir memnuniyet duydum.

Hızımız gecenin serin esintisine ekleniyor, soğuk hava burnumu ve dudaklarımı ısıırıyordu. Ayaklarımı ayaklıklara daha güvenli bir şekilde dayadım ve Charlotte'un mükemmel koylarını ve elimdeki görevi yönetmeye koyuldum.

Dışarıda bir yerlerde kaçaklarımız vardı. Yanımda Julia boynundaki altın haçı sıkıca tutmuş, Lord Deelee onları bulmadan önce Hester ve Bayan Grant'i geri getirmemiz için dua ediyordu. Bir dua ekleyemediğim için, çakıllı yolda ilerlerken kısa bir süre soğuk, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım. Tanrı olmayabilirdi ama hızlı bir fayton, kendini bu işe adanmış beş kişi ve hepimizin içinde yanan gerçek adalet duygusu vardı.

"

Aman Tanrım, Gus, yavaşla," diye kulağıma feryat etti Julia, büyük arka tekerleklerden biri özellikle inişli çıkışlı.

Atları dengeledim, fayton dört tekerleğinin üzerine geri çarptı. Julia sarsıntıyla irkildi ve ayaklarını benimkilerin yanındaki ayaklıklara daha geniş bir şekilde dayadı. İleride Evan ve Bay Kent dörtnala koşuyor, lambalarının ışıkları toprak yolda ve her iki taraftaki sık ormanlık alanda tahterevallî gibi parlıyordu. Bizim lambamız yaklaşık bir mil geride sönmüştü ve şimdi Weatherly onu dizlerinin arasına sıkıştırmış, bir yandan da körüklü tüfeğe ve seyis koltuğunun kenarına tutunuyordu.

"Hâlâ orada mısın Weatherly?" Omzumun üzerinden bağırdım. "Hâlâ buradayım leydim," diye karşılık verdi.

Hepimiz uzaktan, yolda duran binicisiz bir at görmüş ve hızımızı artırmıştık. Bu Hester ve Bayan Grant'ın atı mıydı? Eğer öyleyse, neden terk edilmişti?

Julia tekerleklerimizin ve toynaklarımızın sesini duyunca, "Yakınında kimseyi görmüyorum," dedi. "Yaya olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Eğilin!" Sarkan dallarından oluşan alçak bir kemerden kaçınamayarak emrettim. Hepimiz eğildik, çıplak dalları

şapkama sürtünüyordu. Weatherly'ye dönüp baktım. Uyluklarındaki silahın üzerinde iki büküm duruyordu ama şapkasını kaybetmişti.

"Özür dilerim," diye bağırdım omzumun üzerinden.

"Ancak bu kadar eğilebilirim leydim," diye cevap verdi en kuru haliyle.

Anlaşıldı. Başsız bir uşak istemiyorsam, dallardan kaçınmak en iyisiydi. Bir buçuk metrelik bir adam damat koltuğuna oturmamalıydı.

Evan ve Bay Kent öndeki atı ürkütmemek için hızlarını yavaşlatarak tırısı geçmişlerdi. Elimdeki dizginleri çektim, koyunları önce tırısı, sonra da yürüyüşe yavaşlattım. İleride Evan'ın attan indiğini ve dizginlerini Bay Kent'e uzattığını gördüm. Terk edilmiş at yakınlarda olmalı.

Faytonu durdurdum. "Weatherly, başlarına git." Kahyamız tünediği yerden inerken fayton sallandı. "Dizginleri eline almak ister misin, Julia?"

Gözlerini bana dikti, sonra kendisine uzatılan dizginleri ustalıkla sol eline geçirdi ve kırbacı diğer eline aldı. "Tanrı aşkına, Gus, bana kendin öğrettin."

Belli ki bana hâlâ kızgın. Hevesli bir sürücü olmasa da gerçekten yetkin bir sürücüydü.

Weatherly çiftin koşum takımını tutana kadar bekledim, sonra elbisemin eteklerini topladım ve aşağı inen basamağı buldum. Kötü bir yoldu: Sonbahar yaprakları tükenmiş olsa da ay ışığının bir kısmını hâlâ engelleyen bir ağaç gölgesinin altında çukurlar ve kayalar vardı.

İleride, Evan ata doğru yaklaşıyordu. Hayvan tetikte durmuş, onun yaklaşmasını izliyordu. Ay ışığında rengini kestirmek zordu ama bir elmas parıltısı gördüm ve eyeri yoktu. Hiç şüphesiz Bruno'ydu.

Bay Kent'e doğru yürüdüm, hâlâ atının üzerindeydi ve Evan'ın atının dizginlerini tutuyordu.

iki tarafa da. "Bir şey var mı?" diye sordum.

"Çalılıklar arasında çiğneme izi yok," dedi.

"Lambanızı alabilir miyim?"

Bana uzattı ve ben de ışığının sıcak çemberinde kayaların ve çukurların etrafından dolanarak ilerlemeye devam ettim. Evan Bruno'yu ustalıkla yakalamıştı ve atın ağzını okşuyordu. Yaklaşırken lambayı kaldırdım, Bruno'nun bacaklarını ve göğsünü inceledim.

"Yaralı görünmüyor," dedim, onay için Evan'a bakarak.

"Yürüyüşü sağlam. Dizginleri sallanıyordu, ancak söyleyebileceğim kadarıyla patlamadı."

Yolun kenarına kadar yürüdüm ve lambayı kaldırarak ötesindeki karanlık ormanlık alana baktım. Arayışımın parlak kavisi çalılıkların, liken lekeli ağaç gövdelerinin ve ötesinde taş yığılı bir çitin üzerinden geçti.

"Herhangi bir işaret var mı?" Evan sordu. "Sence şimdi yürüyorlar mıdır?"

"Eğer bir atım olsaydı ve yaya olarak uzağa gidemeyecek biri olsaydı, bineğimi terk etmezdim. Tükenmiş olsa bile. Ve Bruno tükenmiş değil." Birkaç metre ilerledim. Buradaki çalılıklar da bozulmamıştı. Arkamı dönüp yolu inceledim ama hiçbir çatışma izi bulamadım: ne çalkalanmış toprak ne de yeni tekerlek izleri. Atı bulduğumda hissettiğim beklenti yerini önseziye bıraktı. Evan'a döndüm. "Hester tarlada yürüyecek durumda değil. Sanırım Bruno kendi başına geri döndü. Yola devam etmeliyiz."

Bu kararı verdikten sonra, başıboş atla birlikte Bay Kent'in yanına döndük. Kent Bruno'ya liderlik etmeye gönüllü oldu; büyük bir anlaşma deneyimi yapıyordu bu yüzden üzerinde

Kıta, dedi, ne zaman süvari arkadaşlarından biri savaşta düşse. Evan ve ben ne diyeceğimizi bilemeden birbirimize baktık. Bay Kent'in tahmin ettiğimizden çok daha fazla geçmiş olduğu açıktı. Ama herkes öyle değil miydi?

Evan Bruno'nun dizginlerini teslim etti ve ben de faytona dönerek Julia ve Weatherly'ye bulduklarımızı -ve bulamadıklarımızı- rapor ettim ve kız kardeşimden dizginleri ve kırbacı aldım.

Weatherly arkamdaki koltuktan kulağıma doğru eğildi. "Sizce ileride ciddi bir sorun mu var leydim?" diye sordu.

"Her zaman," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık vererek. Hades'i uyluklarının üzerine daha sıkı yerleştirdi.

"Yürüyün," diye seslendim beygirlere ve Evan ile Bay Kent'in arkasında bir kez daha harekete geçtik. Bu kez o kadar hızlı gitmiyorduk, dörtnala koşmaktan çok tırıs gidiyorduk, ihtiyatlı olmak ve atları korumak için. Bruno'nun tek başına ne kadar uzağa gittiğini bilmiyorduk.

Cevabın gelmesi uzun sürmedi. "Bak!"

dedi Julia, ileriye işaret ederek.

Evan ve Bay Kent aniden hızlandılar ve Bruno'yu da yanlarına alarak dörtnala koşmaya başladılar. Onların ötesinde bunun nedenini gördüm: yolun üzerinde karanlık, büzülmüş bir şekil.

Kırbacımı çiftimin başlarının üzerinde şaklattım.

"Yüce Tanrım," dedi Julia, biz yavaş bir dörtnala geçerken öne doğru eğilerek. "Kim o? Öldüler mi?"

Fazladan atın yükünü taşımayan Evan tek bir hamleyle atından indi ve ben koyuları yukarı çekerken koyu renk kumaştan yapılmış tümseğe doğru koştu. Atı bıraktığı yerde duruyordu: Tanrı'ya şükür Charlotte atlarını her zaman iyi eğitmişti. Dizginleri tekrar Julia'nın ellerine bıraktım ve aşağı indim.

Basamağı çıktım, yere basarken neredeyse etek uçlarıma takılıyordum.

"Tut onları," dedim.

"Bekle-" diye başladı

Julia.

Ama ben çoktan kendimi taşlı zemine atmış, eteklerimi ayak bileklerimin üzerine kadar çekmişim. Göz ucuyla Weatherly'nin arkamdan tırmandığını, yolun iki yanındaki gölgeli ormanı taradığını gördüm, blunderbuss hazırды.

"Bu Bayan Grant," diye seslendi Evan, onun yanına çömelerek. Ben onlara ulaştığımda biraz gevşemişti, Bir eliyle Evan'ın pelerinini tutarken, diğer elini beceriksizce göğsüne dayadı.

"Kız elinde," dedi. Gözyaşı izleri solgun yüzünü çiziyordu. "Lord Deeale onu aldı."

"Yaralandın mı?" Evan sordu.

"Kolum," dedi. "Atı yakalayamadım."

"Bakabilir miyim?" Evan kızın beşikteki kolunu işaret etti. "Gus, oturmasına yardım eder misin lütfen?"

"Benim için endişelenme. Hester'ı bulmalıyız," dedi. "Peşlerinden gitmeliyiz."

"Önce kolun," dedi Evan, gerçi onun da ata binmek ve Hester'ın peşinden gitmek istediğini biliyordum.

"Hester'ı gece vakti ata bindirirken aklından ne geçiyordu?" Biraz fazla sert bir şekilde söyledim. Arkasına çömeldim ve sertçe dizlerimin üzerine çöktüm. "Nereye gittiğini sanıyordun?"

Ses tonum karşısında biraz toparlandı. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Eğer kendi hesabımıza harekete geçmezsek Hester kendine zarar verecekti. Gideceğimize söz verip durdun ama sonra hiçbir şey olmadı. Onun ne kadar korktuğunu gördün ama yine de tek yaptığın ona beklemesini söylemek oldu." Kızgın bakışları hem beni hem de Evan'ı içine çekti.

Bana kaşlarını kaldırdı: ~~Hız~~

"Bana yaslan," dedim, onu bedenime doğru geri çekerek. "Seni incelemesine ne kadar çabuk izin verirsen, Hester'ın peşine o kadar çabuk düşeriz. Unutma o da bir Belford ve onları hiçbir şey durduramaz."

Benim uzlaştırmacı ses tonum karşısında belli belirsiz bir gülümsemeyle yetindi: ikimiz de inatçı, cesur Belford'larımızı seviyorduk. Sonunda, bir yakınlık noktası.

Daha geride, Bay Kent atından indi ve Weatherly'yi çağırarak üç atın dizginlerini Weatherly'nin tüfeğiyle değiştirdi. Evan parmak uçlarını Bayan Grant'in sağ kolunda dikkatlice gezdirdi. Dirseğine ulaştığında nefesi kesildi.

"Sanırım bu acı verici," dedi.

"Evet," diye başardı.

"Özür dilerim ama iyi haber şu ki sadece burkulmuş ve zedelenmiş. Kırık değil."

Bay Kent koşarak yanımıza geldi. "Ne oldu?"

"Deele'nin adamı beni attan indirdi," dedi Bayan Grant. "Sonra Hester'ı yakaladılar ve arabaya bindirdiler."

İki kadını da öldürebilecek tehlikeli bir manevra. "Ve Deele seni yaralı halde yolun kenarında bıraktı," dedim, böyle bir alçaklığı kabullenmeye çalışarak.

"Ne kadar zaman önce?" Kent sordu.

Bayan Grant başını salladı. "Emin olamıyorum. On beş dakikadan fazla sürmez."

"Devam edebiliriz." Önce Evan'a, sonra da Kent'e bakarak onu da tartışmanın içine çektim. "Üçümüz at sırtındayız. Silahlarımız var; arabayı durdurabiliriz. Julia, Bayan Grant ve Weatherly ile birlikte faytonu arkadan sürebilir."

Evan başıyla onayladı ve ayağa kalkarak ellerindeki yol taşlarını fıçaladı. Bana elini uzattı. Sıkıca kavradım ve

cisimsiz benliğimin ayaklarıma doğru çekildiğini hissettim. Yüzüm ısındı: onun kolay gücü iç organlarıma her zaman uygunsuz şeyler yapıyordu.

"Üçümüz mü?" Kent yineledi. "Gelmeyi düşünemezsiniz, Leydi Augusta. Bu çok tehlikeli olur."

"Nefesini tüketme Kent," dedi Evan. "Eğer Leydi Augusta geleceğini söylüyorsa, o zaman gelecektir." Acımasız bir gülümsemeye izin verdi. "Görünüşe bakılırsa ikiniz de bana katılacaksınız."

Bay Kent, "Ancak bu bir otoyol soygunu değil," dedi.

"Hayır, bu daha kötü," dedi Evan. "Bu bir kaçırma. Kardeşimin Hester'ı geri almaya hakkı var."

"Tanrı aşkına, sonunda asılacağımı biliyordum," diye mırıldandı Bay Kent.

Evan, Bay Kent'e yan gözle bakarak, "Bu benim uzmanlık alanım," dedi. "Kardeşimin arabasını arkadan durdurmak çok zor olacak. Önünde daire çizmeliyiz. Onu gördüğümüzde, tarlaların arasından geçip daha ileride onunla buluşacağız."

Planın ana hatlarını çizdi: strateji, kardeşinin bilgisi ve cesaretin çılgın bir karışımı.

"Şimdi neden hiç yakalanmadığımı anlıyorum," dedi Bay Kent. "Kardeşin İngiltere'de olduğunu biliyor mu? Bu civarda?"

"Güzel bir soru," dedi Evan. "Hiçbir fikrim yok."

Bana baktı ama ben omuz silkerek cevap verdim. Mulholland ona söylemiş olabilirdi, ama yine de söylememiş olması da muhtemeldi. Hester da aşırı durumlarda bu bilgiyi ağzından çıkarabilirdi.

"Hester'ı bize teslim etmeye zorlamak için kardeşimizi getirdiğine göre Julia ile benim bu işe karıştığımızı biliyor olmalı," dedim, "ama bu Lord Evan'ın burada olduğunu bildiği anlamına gelmez."

"Ve koçunu durduranın ben olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum," diye ekledi Evan. "Kız kardeşimize şiddet uygulamaktan çekinmedi, bu yüzden beni vurmaktan çekinmeyeceğini varsayıyorum."

"Mükemmel," dedi Bay Kent kuru bir sesle. "Bir kraliyet lordunu vurmamamızın daha iyi olacağını eklememe gerek var mı?" Kaşlarının altından bana sert bir bakış fırlattı. "Bu çılgın girişimde bizimle gelmek isteyebilirsiniz Leydi Augusta, ama Leydi Julia böyle bir tehlikeye maruz kalmamalı. Bence o daha centilmen-" Durdu, bana hakaret etmek üzere olduğunu açıkça fark etmişti.

Uzun bir süre ona baktım; kız kardeşim hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı. Yine de Julia'nın güvenliği konusunda onunla aynı fikirdeydim.

"Bayan Grant'in faytona binmesine yardım edelim," dedim. "O ve kız kardeşim makul bir mesafeden takip edebilirler."

"Hayır, takip etmemeliler," dedi Bay Kent. "Davenport Hall'a geri dönmeliler. Bayan Grant yaralandı."

"Kesinlikle hayır," dedi Bayan Grant şiddetle. "Hester'ı asla terk edemem."

"Tabii ki hayır," dedim. "Ayrıca, Leydi Hester'ı geri aldıktan sonra onu taşımak için faytona ihtiyacımız olacak."

Gerçekte, Hester'ın güvenliği için seçeneklerimiz artık tek bir olasılığa indirgenmişti: iki kadın ve büyük olasılıkla Evan, ülkeden tekneyle kaçmalıydı. Kalbimi sıkıştıran o tanıdık ıstırap patlamasını bir kenara ittim. Evan gitmek zorundaydı; onların refakatsiz seyahat etmelerine izin veremezdi. Bu durumda Hester Davenport Hall'a geri dönemezdi; Charlotte'un başına zaten çok fazla bela açmıştık ve geri dönsek bile Porty muhtemelen onu Deelee'e teslim edecekti. Görünüşe göre ülkenin başka bir yerinde onlardan korunabileceğimiz güvenli bir sığınak da bulamadık. Holyhead çok uzaktaydı, o zaman geriye

En yakın liman: Liverpool. Hester bu haliyle deniz yolculuğundan sağ çıkamayabilirdi ama başka çare göremiyordum.

Evan, Bayan Grant'in ayağa kalkmasına yardım etti; manevra yüzünden yüzü soluk gri bir renge bürünmüştü. Gerçekten de çok kötü görünüyordu ama yutkunarak nefes aldı ve hem Evan'ın hem de Bay Kent'in desteğiyle yürümeye devam etti.

Faytonda Julia'ya Deelee'in arabasını durdurma planımızı anlatırken Bayan Grant Evan'ın omzuna yaslandı ve kız kardeşimin yanındaki koltuğa yavaşça oturdu. İyi sallanan araba onun gelişiyile sarsıldı, atlar tuzaklarda yer değiştirdi.

"Bu çifti idare edebileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Daha önce söylememiş miydim?" dedi Julia. "Daha da önemlisi, bütün gün eyer üzerindeydin. Bütün gece de at sürebileceğinden emin misin?"

"Gerçekten de sizin için yan eyer yok, Leydi Augusta. Belki de siz de faytona binmelisiniz," dedi Bay Kent, sanki bu bir tür oldu bittiymiş gibi.

"Tanrı aşkına, yaşlanmadım," dedim kız kardeşime, sonra ona hızlı, sessiz bir özür gönderdim; bu sonraki itiraftan hoşlanmayacaktı. "Ben de Bruno'nun sırtına bineceğim. Charlotte ve ben yıllardır salonda kimse görmezken ata bineriz."

Julia dilini şaklattı, şüphesiz hanımefendi asaletimin son kırıntısının yasını tutuyordu. Tanrı'ya şükür ki elbisemin altına tam örgü pantolonumu giymiştim.

"Tabii ki ata biniyordun," diye mırıldandı Evan, aceleciliğinin içinden bir eğlence parıltısının görünmesine izin vererek. "Hazır mıyız? Rollerimizi biliyor muyuz?"

Başardık. Artık iş bizim cesaretimize, sevgilimin becerisine ve iyi bir doz şansa kalmıştı.

Vücudumu saran heyecanla, Evan'ı diğer iki atı tutan Weatherly'nin yanına kadar takip ettim. Belki de bir arabayı ayakta tutma ihtimali karşısında böyle bir coşku hissetmek bir hanımefendiye yakışmazdı ama elimde değildi. İçimde yanan öfkeye de engel olamıyordum; Lord DeeLe kız kardeşine büyük bir acı ve ızdırap çektirmişti ve şimdi bunu tekrar yapmak istiyordu.

Evan Bruno'nun yanına eğildi ve bağcıklı ellerini biniş basamağı olarak uzattı. Çizmeli ayağımı uzattığı avuçlarının üzerine koydum ve diğer bacağımı atın eyersiz sırtına doğru savurarak eteklerimi ve kombinezonlarımı son derece uygunsuz bir şekilde yukarı çektim. Onları daha ağırbaşlı bir düzene soktum, Bruno'nun altımdaki sıcaklığı çoraplı bacaklarımdaki gece havasının soğuşunu neredeyse yok ediyordu. Dizginleri bağladım ve koltuğuma yerleştim.

Evan bana baktı ve açıkta kalan baldırımını dikkatle fark etmediğini görebiliyordum. "Ateş etmeye başarlarsa geri çekilmeni istememe değer mi?"

"Sadece sen yaparsan."

İç çekti. "Sadece vurulma. Buna dayanamam." "Ben de yapamazdım," dedim kuru bir sesle. Yine de tehlike çok büyüktü.

gerçek. "Ben de bir tabanca getirmeliydim."

"Blunderbuss ister misiniz leydim?" Weatherly büyük tüfeği uzatarak sordu.

Bay Kent'i dehşete düşürmek için bile olsa cazipti ama başımı salladım. "Leydi Julia ve Bayan Grant'i korumak için kalsın."

"Elbette leydim."

O eğildi ve koştu geri için ve Fayton, blunderbuss hala elinde.

"İki tabanca getirdim; benimkilerden birini alabilirsin," dedi Evan.

Bay Kent ona baktı. "Leydi Augusta'ya bir tabanca mı vereceksiniz?"

"Yaklaşana kadar olmaz," dedim Evan'a gülümseyerek. "Eyer kılıfım yok."

Evan homurdandı ve atının üzerine çıktı.

Bay Kent atına binerken, "Hepimizi asacaklar," diye mırıldandı.

Birbirimize baktık - ortak bir kararlılık anı

-Sonra üçümüz de atlarımızı dörtnala koşarken öne doğru eğildik. Deeley'in arkasında en az on dakika daha kaybetmiştik ama umarım şimdi atlarını zorlamıyordur. Elinde ödülü vardı ve kanun kaçağı kardeşinin arkadan hızla gelmesini beklemiyordu.

Kara bulutlar soluk ay ışığını bir an için engellemiştir. Bruno'nun boynuna eğildim, herhangi bir şey görmek için zorlandım.

Toynaklarını kaptırabileceği tehlikeli çukurlar. Kalbim dörtmala koşarken attığı gümbürtüye eşlik ediyor, nefesim kısa ve sert geliyor, eversiz sırtında dengeyi ve kontrolü sağlamaktan kalçalarım ağrıyordu. Dondurucu bir gece olmasına rağmen, ter iç çamaşırımın önünü ıslattı ve kravatımın altında toplandı, efor kadar beklentiyle de. Ve belki biraz da korku.

Bir mil geride DeeLe'in arabasının lambalarını görmüştük ve şimdi Evan, Kent ve ben onu sollamak için koşuyorduk. Bulutlu, hilalli bir gecede tarlada dörtmala çılgınca bir koşu. Tam bir çılgınlık ve gülünç derecede heyecan verici.

İleride, Evan eyerine tekrar oturdu ve atının yürüyüşünü yavaşlatarak tırısı çevirdi. Elini kaldırdı. Onun ötesindeki karanlıkta, kırık kayrak taşları ve yuvarlanmış taşlardan oluşan bir yarığı olan taş yığma bir çitin alçak pürüzlü şeklini seçebildim.

Dizginleri çektim, hızımızı yavaşlatmak için isteğime geri yaslandım. Bruno itaat etti ve tırısı geçti,

Ta ki onu Evan ve Kent'in yanına getirene kadar.

"Burası bizim yerimiz," dedi Evan, her kelimenin ardından buğulu nefesi ağzının önünde kıvrılıyordu. "At arabası dönemeçten dönmeden önce yaklaşık beş dakikamız olduğunu söyleyebilirim." Kılıflardan birinden bir tabanca çıkardı ve kabzasını önce bana uzattı. "Dolu."

Eldivenimi çıkardım ve silahı aldım, metal ağırlığı çıplak elimde ağır ve soğuktu. Yanımda, Bay Kent Baker tüfeğini planlandığı gibi Evan'a verdi, sonra kendi tabancasını çıkardı.

"Tüm iyi haydutlar gibi başörtülerimizi burnumuza ve ağzımıza mı takalım?" Bay Kent sordu. "İlk seferimde eşkıya kurallarını çiğnemek istemem."

Evan'ın neşelenecek havada olmadığı belliydi. Tüfeğinin kayışını omzuna atarak, "Yapman gerekeni yap," dedi. "Yüzümü göstereceğim. Kardeşim ihanetini kimin durdurduğunu öğrenecek."

Kent biraz mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim Lord Evan. Kız kardeşinizin tehlikesini küçümsemek istememiştim."

Evan başını salladı.

"Hester'ı aldıktan sonra sanırım tek seçeneğimiz Liverpool'a geri dönmek," dedim. "Ceredigion Körfezi çok uzak. Liverpool'da her zaman bir sonraki gelgitte kalkacak bir gemi bulabilirsin."

Evan *seni* kullanınca gözlerini kırıştırdı, sonra içini çekti. "Sanırım haklısın."

Birbirimize baktık: bir soru soruldu, bir cevap verildi. Ben gidemedim.

"Oraya gitmeliyiz," dedi Kent, aramızdaki gerginliği bozarak.

Onları yavaşlatmak için bir virajdan sonra düz bir uzunlukta olan yolun seçilen bölümüne girdik ve pozisyonlarımızı aldık: Kent viraja yakın ağaçların arasına girdi; Evan, Baker tüfeğiyle ve ben yolun karşısına geçtik.

Bruno altımda kıpırdandı, şüphesiz gerginliğimi hissediyordu. Nefesimi tuttum, yaklaşan arabanın sesini duymak için zorlandım, görüşüm ilerideki bozuk ve kayalık yola doğru daraldı. Ah, işte oradaydı: kusursuz bir nal sesi ve toynak şakırtısı. Hesaplarıma göre, kolay bir tempoydu; dört kişilik ekibin ivmesinde alarm yoktu. Tabancamı kaldırıp sabitledim. Sadece bir atış: Ateş etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Virajı aldıklarında toynakların ritmi yavaşladı ve sonra takım ve koç bize doğru geliyordu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Evan ve tüfeğini şoförle uşağın başlarının üzerine doğrulttu. "Durun ya da öldürülün!"

Şoförün yüzünü gördüm, gözleri ve ağzı genişti. -Sonra dizginleri sıktı. Atıştan zaten ürkmüş olan dört at, kalçaları gerilerek durmaya çekildiklerinde tuzakların içine daldı ve şaha kalktı. Arkalarındaki araba yayları üzerinde sallanıyor, sallanıyor ve hantal bir şekilde dururken toprak püskürtüyordu.

Evan boş tüfeği omzuna geri attı ve tabancasını çıkardı. "Ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun," diye bağırdı şoför ve uşağa, tabancayı onlara doğrultarak. Ellerini kaldırdılar, beni onun ötesinde gördüklerinde korkuları yerini inançsızlığa bıraktı.

"Bu bir kadın," dedi şoför.

Bruno'yu ileri doğru ittim, silahımı hâlâ onlara doğrultuyordum. "Öyle ve eğer kıpırdarsan kafanı uçururum." Sesimdeki çelikten oldukça memnundum.

Bay Kent, arabanın kapısı açılıp Deelee başını ve elini dışarı çıkardığı anda siperini kırdı.

Evan'a doğrultulmuş bir tabanca.

"Bırak onu, yoksa ateş ederim!" Kent arkasından yaklaşarak emretti.

Deele omzunun üzerinden baktı ve Kent'in tabancasının tam kafasına doğrultulduğunu görünce silahını indirdi.

"Bırak dedim," diye tekrar emretti Kent.

"Lanet olsun sana!" Deele silahı yere fırlattı. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Kesinlikle öyle kardeşim," dedi Evan. Deele tekrar yüzünü ona dönmek için sarsılırken atından indi.

"Yüce Tanrım!" Deele'in sesi gerçekten şaşkına dönmüş gibiydi. "Sen misin, Evan?"

Evan Kent'e, "Git şoför ve uşakla ilgilen," dedi. Koşucu onun yanından geçerken, Evan Baker tüfeğini geri verdi.

Bu benim işaretimdi. Kent öndeki iki adamı korumayı üstlenir üstlenmez, Bruno'dan kaydım, soğuk ayaklarım sert yolda sarsılıyordu, üzerime düşeni yapmaya hazırdım.

"Burada ne yapıyorsun?" Deele söyledi. "Neden bana silah doğrultuyorsun?"

"Kız kardeşimizi kurtarıyorum," dedi Evan.

"Onu kurtarmak mı? Ne demek istiyorsun? Onu kurtarıyorum."

Silahımı elime alarak atların arasından geçtim ve arabanın diğer tarafına doğru ilerledim. Büyük bir seyahat arabasıydı, kapısının yanı sıra kabinin her iki yanında da pencereler vardı. Silahım hazır, dikkatlice bodkin penceresinden içeri baktım.

Arabanın diğer tarafında Evan'ın, "Kız kardeşimizi tımarhaneye göndermenin onu kurtaracağını nasıl düşünürsünüz?" dediğini duydum.

Hester baktığım pencerenin yanında oturuyordu, ya uyuyordu ya da daha büyük olasılıkla baygındı, çünkü o çalkantılı duraklamada kimse uyuyamazdı. Ya da

Uyuşturulmuştu ya da ağabeyi tarafından kaçıırılma ilesi çok ağır gelmişti. Onu arabadan çıkarmak tahmin edilenden daha zor olacaktı.

Deele pencereden beni gördü. Döndü, dikkatle bana baktı, kardeşine olan fiziksel benzerliği tekinsizdi: Evan'ın daha genç bir versiyonu ama çizgilerinde zorluklarla kazanmış herhangi bir g veya karakter yoktu. "Leydi Augusta Colebrook? Siz misiniz? Bana işlerime karıştığınız söylendi!"

Yani Mulholland ona Hester'ın bizimle olduğunu söylemiş ama Evan'ın dönüşünden bahsetmemişti. Tedirgin ediciydi ama bu tehlikeli motivasyon haritasının izini sürecek vaktim yoktu.

Arabanın kapısını açtım. "İşlerinize karışmıyorum Lord Deele," dedim. "Leydi Hester'ın sizin acımasızlığınızdan kaçmasına yardım ediyorum."

"Bu sizi ilgilendirmez, Leydi Augusta. Kız kardeşimin ne yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Tek yaptığı birini sevmek," dedi Evan. Aralarındaki kısa mesafeyi aşmış olmalıydı, çünkü şimdi kardeşinden bir kol boyu -ve bir silah boyu- uzakta duruyordu. Arabanın içinden gözlerime baktı, her şeyi kontrolüm altında tuttuğuma dair hızlı bir onaydı bu. Sonra köşede baygın yatan kız kardeşini gördü. "Yüce Tanrım, Charles, ona şimdi ne yaptın?"

"Sadece afyon. Bana ve adamlarıma tekrar saldırmasını istemedim. O saldırgan biri, Evan."

"Saçmalık!" Evan dedi ki. "Eğer seninle dvştyse, bunun nedeni hayatta kalmak için savaşıyor olmasıdır."

"Sana böyle mi söyledi? Onun bir kadın tarafından bylendiğini bilmelisin," dedi Deele. "Bir kadın. Dinsiz bir şey. Korkunç bir şey." Başını iki yana salladı. "Sana söylüyorum, biz Belfordlar lanetlendik kardeşim. nce sen, bir mahkûm, sonra babamızın borçları ve şimdi de Hester."

"Babamızın borçları mı?" Evan'ın sesindeki inançsızlığın esnekliğini duydum. "O hiçbir zaman kartlardan ya da kemiklerden hoşlanmazdı. Ne borcu?"

"Sen nakledildikten sonra -sevgili ilk çocuğu- tek yaptığı kumar oynamaktı. Sonra öldü ve ben" -Deele göğsünü yumrukladı- "onun tüm borçlarını geri ödemek zorunda kaldım. Bu beni neredeyse mahvediyordu. Mülkteki her şeyi kullanmak ve borç almak zorunda kaldım."

"Her şey mi?" Evan sordu. "Hester'ın payını da mı kullandın? Bu yüzden mi onu uzaklaştırdınız?"

"Onu bu yüzden öldürmedim. O bir deli. Her neyse, ben onun vasisiyim; onu ve payını istediğim gibi kullanabilirim ve bu aileyi utançtan kurtarmak için kullandım."

"Burada tek bir rezalet var kardeşim, o da sensin," dedi Evan soğuk bir sesle. "Bak kız kardeşimize ne yaptın." Elindeki silahla yüzükoyun yatan Hester'ı işaret etti. "O deli değil. Yine de onu bir tımarhaneye terk ettiniz. Onu bulduğumuzda ölmek üzereydi!"

Deele Belford çenesini kaldırdı. "Tanrı'nın lütfuna mazhar olamamasından ya da adımıza daha fazla leke sürülmesindense ölmesi daha iyi."

Nefesimi içime çektim. Ne kadar korkunç bir şey söylemişti -gerçekten ciddi miydi?

Evan ona baktı. "Sana ne oldu Charles? Dindarlığın tamamen çarpık ve iğrenç. Seni tanıyamıyorum."

Deele cevap vermek üzereydi ama hızla yaklaşan toynakların ve tekerleklerin sesiyle durdu. İçindeki beklentiyi görebiliyordum; belki de bu yeni gelen bizi aşmak için bir fırsat sunacaktı.

Gelmek üzere olan şey karşısında bir anlık kötü niyetli bir zevk duyduğumu itiraf etmeliyim.

Fayton virajdan şık bir tırısla çıktı, Julia dikkatle dizginleri tutmaya odaklanmıştı, Weatherly

Bayan Grant önde oturmuş, yolu gözlüyordu. Bizi görünce Julia faytonu ustaca bir manevrayla bir tarafa çekti ve atları durdurdu, tam zamanında Bayan Grant'ın tekerleklerin altında kalmasını önlemek için koltuğundan aşağı tırmandı ve yaralı kolunu göğsüne bastırarak ileri doğru koştu.

"Hester!"

Elimi kaldırarak bize doğru hızla ilerlemesini durdurdum. "Bayan Grant. Bekleyin!"

Faytonla arabanın arasında sıkışmış bir şekilde duruyordu. Evan'ın dikkatini dağıtmasını ya da herhangi bir silahın arasına girmesini istemedim.

"Sen!" Deelee, Bayan Grant'e nefret dolu bir sesle "Sen!" dedi. Tekrar Evan'a döndü. "Kız kardeşimizi felakete sürükleyen yaratığa yardım mı ediyorsun?"

"Bu taraftan gelin," diyerek Bayan Grant'i arabanın benim tarafıma doğru salladım. "Sen de Weatherly. Hester'ı arabadan çıkarmama yardım et."

"Onun nesi var?" Bayan Grant acil çağrıma uyararak sordu. "Ona zarar verdi mi?"

"Uyuşturulmuş," dedim kapıyı açarken. İkimiz de içeride Hester'a baktık: hâlâ duyarsızdı. Yüksek dozda afyon ilacı almış olmalıydı. Göz ucuyla Weatherly'nin damat koltuğundan inip Julia'ya silahı verdiğini gördüm. Görünüşe göre kız kardeşim her zaman Hades'i elinde tutuyordu.

Bayan Grant arabanın içinden Deelee'e ters ters baktı. "Sen aşağılık birisin. Tek yaptığın onu incitmek!"

"Ben mi, ona zarar vermek mi? Onun kurtuluş şansını yok ediyorsun," diye tısladı Deelee.

"Senden nefret ediyor!" Bayan Grant kendini arabanın içine fırlatacakmış gibi ileri atıldı. "Senden nefret ediyor!"

Omzundan tuttum ve onu kapıdan geri çektim. "Bunun için zamanımız yok. Hester'ı hemen dışarı çıkarmalıyız!"

Titreyen bir nefes aldı. "Tabii ki."

Arabanın önünden gelen çingirak sesleri Bay Kent'in planın bir sonraki kısmını gerçekleştirme yolunda ilerlediğini gösteriyordu: Öndeki atı arabadan ayırmak ve takibi geciktirmek için yolun ilerisinde serbest bırakmak.

Weatherly koşarak yanımıza geldi. "Leydi Hester'ı geri getirmemi ister misiniz leydim?"

Arabanın diğer tarafında, atının koşumdan kurtulduğunu gören Deelee'in saygısız öfkesini duydum.

"Hayır, bir erkek değil," dedi Bayan Grant aniden. "Üzgünüm Bay Weatherly, ama bir erkek tarafından dokunulmak istemez."

Gerçekten de Hester, akıl hastanesindeki acımasız sepetçiler ve deli doktorların ellerinde ve öz ağabeyi tarafından boğazından aşağı afyon çekilerek çok acı çekmişti. Onu daha fazlasına maruz bırakamazdık. Weatherly'nin şefkatli elleri bile.

"Onu dışarı çekeceğim," dedim ve arabanın basamağında sağlam bir dayanak buldum. Kendimi arabanın yarısına kadar kaldırdım. "Hester? Beni duyabiliyor musun?"

Yanıt vermedi ama ben de beklemiyordum. Ellerimi gevşek kollarının ve çökmüş vücudunun arasına soktum ve koltuk altlarından tutarak onu dikleştirdim. Bir hamleyle onu koltuktan kaldırıp kapı aralığına sürükledim, başı omzumun üzerinden sarkıyor, kolları hareketsiz bir şekilde sallanıyordu. Yetersiz beslenmiş ve bir deri bir kemik kalmış olmasına rağmen yine de ağır bir yükü, göğsümdeki dengesizlik beni vagonun basamağında sallıyordu.

"Sakin ol," dedi Bayan Grant ve elinin sırtımın ortasına bastırıldığını hissettim, Hester'ı da yanımda sürükleyerek yere inerken bana rehberlik ediyordu.

"Sanırım onu faytona kadar senin taşıman gerekecek Weatherly," dedim. "Üzgünüm Bayan Grant, ama benim için çok ağır ve gecikemeyiz."

Bayan Grant tereddüt etti, sonra isteksizce başını salladı.

Hester'ı sarhoş bir dans ediyormuşuz gibi salladım ve Weatherly onu düzgünce kollarının arasına aldı.

"Bunun bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musunuz?" Deelee talep etti. Artık aşkımla hiçbir benzerlik göremiyordum: Deelee'nin dişleri dökülmüş, yüzü şişmiş ve öfkeden kararmıştı. "O kadından uzaklaşana kadar durmayacağım. Ben onun koruyucusuyum ve o da benim irademe boyun eğecek. Adımızı bir daha lekeleyemeyecek!"

"Eğer sen durmazsan kardeşim, ben de durmayacağım," dedi Evan. "Hester'ın hayatını bir daha mahvedemeyeceksin."

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve Bayan Grant ile Weatherly'yi -yükünü sonsuz bir dikkatle taşıyarak- faytona kadar takip ettim.

Deelee'e inandım; Hester ve Bayan Grant'e karşı acımasız zulmünü durdurmayacaktı. Asla. Artık tek seçeneğimiz vardı. Liverpool ve onları ondan olabildiğince uzağa götürecek bir gemi.

Deele'nin arabasını hala Evan ve Kent'in nişan almış silahları altında bıraktık. Bayan Grant ve Hester arabaya tıktırılmıştı.

Julia ve benim arkamda dar bir seyis koltuğu vardı; tercih ettiğim bir düzenleme değildi ama yüksek koltuk Hester'ı dik tutuyordu. Yanımda, Julia dizginleri güzelce tutuyor ve çifti hızlı bir tırısa tutuyordu. Hades dizlerimin üzerindeydi, biri takip ederse ateş etmeye hazırdım. Aslında benim sürmem gerekirdi ama Julia'dan çok daha iyi nişancıydım.

Birkaç mil boyunca sessizce yol aldık; benim suskunluğum derin bir yorgunluktan, Julia'nınki ise sanırım konsantrasyondan kaynaklanıyordu. Yol tehlikeliydi. Sonunda ileride bir kavşak gördük.

"Buradan sola dönün," dedim tekerleklerimizin gürültüsü arasında. "Bu yol bizi Liverpool yönüne geri götürebilir."

Julia, "Liverpool'a gitmiyoruz," dedi.

Bir dizi çukurun üzerinden sekerken ayaklarımı ayaklıklara dayadım. Tabii ki Julia yeni planı bilmiyordu.

"Artık Holyhead'e gitmiyoruz. Orası çok uzak," dedim. "Liverpool'a gidiyoruz - çok daha yakın ve daha çabuk bir gemi bulabiliriz."

Evan'ın gidişiyile yükselen acıyı bastırmaya çalıştım. Aylardır bu ihtimalle yaşıyordum. Şimdiye kadar bu boş kayıp hissine alışmış olmalıydım.

"Liverpool'a da gitmiyoruz." Julia bana baktı, yüzü kararlı çizgiler halindeydi. "Llangollen'e gidiyoruz."

"Ne?" dedim. Düşüncelerimi planın aptallığının ötesine taşımaya çalışarak "Ne?" dedim. "Ciddi olamazsın. Brummell ve Alvanley orada! Alvanley'nin tehlikeli olduğu konusunda anlaşmıştık."

Ancak kız kardeşimin yüz ifadesi çok ciddiye. "İşler değişti, Gus. Şu anda en iyi hareket tarzı bu."

"Hayır, bu berbat bir fikir. Dönüşü al! Liverpool'a gitmeliyiz."

Elleri dizginleri sıkıca kavradı. "Llangollen'e gidiyoruz, hem de mümkün olduğunca çabuk; zaman çok önemli. Bayan Grant ve Hester, Bayan Ponsonby ve Leydi Butler'la birlikte kalacaklar, eğer hanımlar onları yanlarına almak isterlerse. Ve eminim ki kabul edeceklerdir."

"Deele onları bulur ve Hester'ı geri götürür," dedim. Julia bunu nasıl göremez?

"Görmeyecek. Bundan eminim." "Emin misin?"

Omzumun üzerinden Bayan Grant'e baktım, Leydi Hester'ı acımasızca tutuyordu. Faytonun yarış süspansiyonu iki büyük tekerlek arasında daha da şiddetlenmişti ve Leydi Hester Bayan Grant'ın kucağında yana doğru yığılmıştı. "Ne siz ne de Leydi Hester hanımları tanıyorsunuz, değil mi?"

Bayan Grant başını salladı.

Kız kardeşime döndüm, şaşkınlığım öfkeye dönüşmüştü. "Tanışmıyorlar bile, Julia. Birbirlerini

Hanımların onları içeri alacağını garanti ederim. Ayrıca, Evan ve Kent nereye gittiğimizi bilmeyecek!"

"Weatherly planı biliyor. Onlara anlatacak. Ona bunu DeeLe'in duyabileceğı şekilde yapmasını söyledim."

"Ne? DeeLe'in duruşmasında mı?"

Delirmiş miydi? Cıva beynine bir şey mi yapmıştı?

Julia öne doğru eğildi, dizginleri gevşetti ve atları dörtnala koşturdu, açıkça yolların kesiştiğı yerden geçmek istiyordu.

"Julia, bir hata yapıyorsun. Bu berbat bir fikir.

Dönüşü al!"

"Hayır!"

Neredeyse yol ayırımına gelmiştik. "Julia, dön!" Ne yaptığımı tam olarak bilmeden harekete geçtim: at arabası görgü kurallarının en büyük ihlali. Kız kardeşimin üzerine eğildim ve dizginleri elinden çektim.

"Gus, ne yapıyorsun?" Julia dizginleri geri çekerek bağırdı.

Dizginlerin verdiği tuhaf his atların aniden dönmesine neden oldu. Fayton çılgınca sola savruldu ve Julia'yı bana doğru sertçe salladı. Atlar dörtnala koşmaya başladığında arkamızda Bayan Grant'ın çığlıklarını duydum. Yüce Tanrım, ben ne yapmıştım?

Julia'nın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve çiftin birkaç adım atmasına izin verdim, sonra onları geri çektim, birinin sorumlu olduğunu bilmelerini sağladım, onları yavaş yavaş yürüyüşe ve sonunda durmaya çekerken kalbim çarpıyordu.

Yan gözle kız kardeşime baktım. Dimdik oturuyordu, çenesi haklı bir öfkenin sert çizgisine yerleşmişti, göğsü sert, hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Dizginleri benden almaya nasıl cüret edersin Augusta," dedi. "Bu ne cüret!" Koltuğunda dönüp Bayan Augusta'ya baktı.

Grant. "Sen ve Hester zarar görmediniz mi?"

"Evet." Bayan Grant'in sesi bu kelimenin üzerine titredi. Onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. Kolları hâlâ duyarsız olan Hester'ı sımsıkı sarmıştı. "Ama zar zor. Neredeyse onu kaybediyordum."

Julia bana döndü. "Seni ne ele geçirdi? Bu çok tehlikeli ve tamamen gereksizdi!"

Onun sert ses tonuyla, sıcak utancım öfkeye dönüştü. "Beni ne ele geçirdi? Deelee'i aptalca planından haberdar etmene ne sebep oldu? Eğer Hester'ı Llangollen Leydileri'ne götürürsen, sen farkına bile varmadan tekrar Deelee'in kontrolüne girer! Özellikle de ona nerede olduğunu söylediğin için!" Sonuncusunu bağırarak söyledim, son birkaç dakikanın korku ve şaşkınlığı içimden taşıyordu. Atlar yer değiştirdi, fayton sarsıldı.

"Her zaman en iyisini sen bilemezsin, Gus!" Julia geri bağırdı. "Diğer insanların da iyi fikirleri var. Her sorunu çözmek sana bağlı değil. Her şeyden sen sorumlu değilsin!" Titreyen bir nefes aldı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o henüz sözünü bitirmemiş gibi başını öfkeyle salladı. "İnsanların kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermelisin. Kendi seçimlerini yapmalarına. Önemsediğini göstermenin yolunun bu olduğunu biliyorum ama çok üstten davranıyorsun. Çok müdahaleci. Üzgünüm ama gerçek bu."

Küstah mı? Müdahale mi? Ona baktım, boğazıma kuru bir sızı doldu. Sanırım sadece Hester ve Elizabeth'i değil, kendisini de kastediyordu.

Başımı salladım. Ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı.

"Benim planım iyi," diye ekledi meydan okurcasına, "Elizabeth de bunun en iyi yol olduğunu düşünüyor. Bu onun seçimi ve biz de bunu yapacağız."

Artık Elizabeth'ti: Görünüşe göre Bayan Grant ve kız kardeşim aniden yakın arkadaş olmuşlardı.

"Demek Elizabeth böyle düşünüyor, öyle mi?" Kırgınlığımı bastıramayarak, "Peki, Deelee'i doğrudan Leydi Hester'a götürmek nasıl en iyi yol olabilir?" dedim. "Peki Deelee'i doğruca Leydi Hester'a götürmek nasıl en iyi yol olabilir?"

"Açıklamama izin vererseniz, öğreneceksiniz!"

Kız kardeşimin kavgacı bakışlarına karşılık verdim. "O zaman bu aptallığın nasıl işe yarayacağını söyle bana."

Burun deliklerini sıkarak uzun bir nefes aldı. "Faytonda seni takip ederken Elizabeth bana Deelee'den ve onun şöhret takıntısından bahsetti. O da tıpkı Duffy gibi, Gus. Aile isminin sunağında her şey feda edilir. Onu Hester'a bu kadar kötü davranmaya iten de bu; Hester'ın iyi toplumun gözünde ailenin itibarını lekelememesi gerekiyor. Eski haline getirmek için bu kadar uğraştıktan sonra olmaz."

İtiraf etmeliyim ki, birkaç dakika önce Evan'a da aynı şeyi söylediğini duymuştum. Ama bu noktayı nezaketle kabul etmeye hazır değildim.

"Yani?"

"Durumu tersine çevireceğiz," dedi Julia. "Lord Deelee'e bon ton'un Hester ve Elizabeth'i kabul ettiğini ve onlara yapılan her türlü kötü muameleyi kınadığını göstereceğiz. Daha da önemlisi, onlara yaptığı muameleyi."

"Bunu nasıl yapmayı öneriyorsunuz?"

"Bon ton aslında Llangollen'li hanımlarla kalıyor, Gus. Bay Brummell ve Lord Alvanley sosyeteden. En azından liderleri. Onların yaptıkları ve düşündükleri, diğer herkesin yapacakları ve düşünecekleri olacaktır. Ve hanımlarla birlikte kalarak, bu tekil düzenlemeyi desteklediklerini ilan etmiş olmuyorlar mı? Elizabeth ve Hester'ın ulaşmak istediği aynı düzenlemeye?"

Başımı öne eğdim; bu noktayı kabul etmek zorundaydım. "Brummell için doğru ama Alvanley'nin düşüncelerini bilemeyiz. O Deeley'in bir arkadaşı."

"Önemli olan tek şey Brummell, Gus. Lord Alvanley bile Bay Brummell'e boyun eğiyor; bunu herkes biliyor. Lord Deeley, Hester'a karıştığı için onu yalnız bırakmaktan daha fazla kınanacağını anladığında, geri adım atacağına inanıyorum."

"Yapacağına *inanıyor* musun? Bu büyük bir risk, Julia."

"İnsanların nasıl düşündüğünü ve hissettiğini anlıyorum, Gus. Senden daha iyi. Bunu kendin de söyledin. Ayrıca, Bayan Grant ve Leydi Hester için tasarladığın her plan riskliydi, çoğu zaman danışmadan yaptın." Ablam bu suçlama üzerine durakladı, sonra devam etti. "Bu, onların bildiği ve almaya razı oldukları bir risk. Öyle değil mi, Elizabeth?"

Bayan Grant, Hester'ın saçlarını şefkatle okşayarak, "Hester adına konuşamam," dedi, "ama Leydi Julia'nın haklı olduğuna inanıyorum. Lord Deeley için önemli olan itibar ve o da topluma karşı gelmek istemeyecektir."

"Görüyor musun, Gus? Daha önce asla işe yaramazdı çünkü Hester'ın nerede olduğunu ve bizim bu işe karıştığımızı gizli tutmaya çalışıyorduk. Ama artık ikisini de gizlememize gerek yok. Deeley ikisini de biliyor ve Hester'ı Bay Brummell ve Lord Alvanley'e açıklayabiliriz, hayır, açıklamalıyız."

Fayton koltuğuna geri oturdum. İyi bir plandı. Zekice bir plan. Yine de, "Çok fazla "eğer" var." dedim.

"Belki, ama Hester'ı Liverpool'a götürüp gemiye bindirmek de bir o kadar zor ve açıkçası Hester deniz yolculuğu yapamayacak kadar zayıf."

Bu doğrudu ve ayrıca bu yeni plan Evan'ın henüz ülkeden ayrılmayacağı anlamına gelebilirdi. Dizginleri Julia'ya verdim.

"O zaman Llangollen'li hanımlara."

Julia başıyla onayladı. "Sanırım şimdi gitseniz iyi olur. Lord Deeley ile aramıza epey mesafe koymalıyız ki hanımlarla konuşabilelim ve onun gelişine h a z ı r l a n a b i l e l i m ."

"Yani şimdi benim devralmamı mı istiyorsun?" Biraz huysuzca sordum.

Julia kuru bir sesle, "Sadece fayton," dedi.

Dizginleri geri verdi. Ve onlarla birlikte elime kısa bir dokunuş yaptı. "Bu işe yarayacak, Gus."

Tam olarak ikna olmamıştım, ama oyum benden fazlaydı. Ayrıca, eğer bu işe yaramazsa, her zaman Liverpool'a geri kaçabilirdik.

Llangollen köyü bir sonbahar akşamının keskin sessizliğini taşıyordu ben faytonu ana yolu boyunca sürerken Sokak. Yol üzerindeki beyaz kulübelerin pencereleri çoğunlukla karanlıktı, sadece en büyük pansiyon olan Hand Inn'in dışındaki meşaleler biz geçerken ışık sağlıyordu.

Birkaç dakika önce Dee nehri üzerindeki Gotik kemerli güzel köprüden geçmiş ve yol üzerindeki yalnız bir adama yön sormuştuk. Bize bir isim vermişti ve Plas Newydd'e, hanımların evine giden yolu işaret etmişti ama ben hala dönüşü bilmiyordum.

"Hanın ve kilisenin ötesinde mi dedi?" Yorgun ikiliyi yavaşlatarak Julia'ya sordum.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı kız kardeşim. Sesindeki yorgunluğu duydum. "Aradığımız yol Cross Lane. Sağ tarafta."

Arkamdan zar zor uyanan Bayan Grant'e ve sevgilisinin kollarına yığılmış, onu damat koltuğuna oturttuğumuzdan beri iki saatlik sarsıntılı bir yolculuk yapmış olmasına rağmen hâlâ kendine gelememiş olan Leydi Hester'a baktım. Ağabeyi ne kadar afyon sakızı içirmişti? İkisi de bu kadar uyanık olamazdı.

Adamın yönlendirmelerini duydu ve bu yüzden Julia'nın onun hoş ama biraz anlaşılmaz Galce tınısını yorumlamasına katılamadı.

Evan ve Bay Kent henüz bize yetişmemişlerdi, oysa bir saat kadar sonra yetişmelerini bekliyordum. Bir şeyler ters mi gitmişti? Dahası, Bay Brummell ve Lord Albanley'nin bu akşam hanımlarla birlikte yemek yememiş olabileceklerini düşünmeden edemiyordum. Ya da belki de çoktan yemiş ve ayrılmışlardı, çünkü iki beyefendi hanımlarla birlikte kalmayıp kasabadaki iki handan birinde oda tutarlardı. Çok fazla olasılık vardı ve hepsi de planı mahvedebilirdi. Artan endişemi üzerimden attım ve sıramızı bulmaya odaklandım.

"İşte," dedi Julia, kaba bir patikanın girişini işaret ederek. "Burası olmalı."

"İşaretli değil," dedim ama en iyisini umarak döndüm.

Yorgun atlar tepeyi tırmanarak her iki taraftaki sık ormanlık alana girdiler. Ağaçların arasından solumuzda insan yapımı bir ışığın parıltısı belirdiğinde yanlışı bir dönüşün tedirginliğini hissetmeye başlamıştım.

"Tanrı'ya şükür," dedi Julia.

Küçük ama mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş Gotik tarzda bir kulübenin kısa yoluna girdik: beyaz duvarlar ve iki yanında mum ışığıyla aydınlatılan ahşap kanopili pencereleri olan Gotik ahşap bir sundurma. Llangollen'li hanımların oyma ahşap ve vitraylara -genellikle kiliselerden devşirme- düşkün olduklarını duymuştum ve işte bu da o düşkünlüğün bir kanıtıydı. Evin önü ve verandası ağır, kalın oymalarla kaplanmıştı ve ikinci kattaki iki pencere sarı ve mavi elmas camlardan oluşan muhteşem bir tasarımla süslenmişti. Faytonu verandanın dışında durdurduğumda, yemek masasında oturan dört kişinin şekillerini gördüm.

Masa. Brummell ve Alvanley ile yemek yiyen hanımlar mıydı? Anlayamadım; küçük kare camlara yerleştirilmiş eski, kalın camın çarpıklığı her ayrıntıyı gizliyordu. Yine de, tekerleklerimizin çakıl taşları üzerinde çıkardığı sesle birlikte dört başlarının birden döndüğünü gördüm. Bağırışlarını hayal edebiliyordum -bu kim olabilirdi? Bir şey mi olmuştu? - çünkü bu geç saatte sadece kötü haberler habersiz gelirdi.

Ve bir bakıma kötü haberdik. Ya da en azından karmaşık haberler.

Çifti ön kapının önünde durdurdum. Yanımızda uşak olmadığı için birimizin kapıyı çalıp kimlik bilgilerimizi göstermesi gerekecekti. Telefon kartı çantamı heybede bırakmıştım ama zaten telefon için kart göstermenin biraz ötesinde olduğumuzdan şüpheleniyordum. Julia'ya baktım, gergin ve solgundu. Planını uygulayacak gücü var mıydı? Ona gerçekten de bu göreve hazır olup olmadığını sormayı düşündüm ama bu soruyu dile getirmekten kendimi alıkoydum. Tıpkı bana defalarca güvendiği gibi, onun da bunu yapabilecek güce sahip olduğuna güvenmeliydim.

Onun yerine "Gideyim mi?"

diye sordum. "Evet. Lütfen,"

dedi Julia.

Dizginleri ona uzattım, soğuktan kaskatı kesilmiş parmaklarımı büktüm ve yere tırmandım.

Ağır oymalı kapının ortasından bir tür aziz bana bakıyordu. Tahtaya vurdum, sonra bir adım geri çekildim. Kapı hemen açıldı; uşak belli ki diğer tarafta bekliyordu, merakını bastırmak için verdiği mücadeleden dolayı yüzü kaskatı kesilmişti. Koridordan gelen ılık hava, kızarmış sığır eti ve yaban turpu kokusunu getirdi, tuzlu kombinasyon iç organlarıma çarptı. Bir süredir yemek yememiştim.

"İyi akşamlar," dedim. "Burası Leydi Butler ve Bayan Ponsonby'nin evi mi?"

"Öyle," dedi uşak, gözlerini faytona dikerek.

"Lütfen hanımlarınıza Leydi Augusta Colebrook, Leydi Julia Colebrook, Leydi Hester Belford ve Bayan Grant'in geldiklerini ve kendileriyle çok acil bir konuda konuşmak istediklerini söyleyin."-Tereddüt ettim ama durumu abartmış olmayacağıma karar verdim-"ölüm kalım meselesi."

Uşak eğildi. "Eğer beklerseniz, ben-"

"Tanrı aşkına, içeri alın onları," diye seslendi bir kadın sesi koridorun ilerisinden.

Uşağın kapıyı açmasıyla loş bir koridor ve uzun boylu bir kadın silueti ortaya çıktı. Kadın öne doğru yürüdü. "Leydi Augusta, değil mi? Ben Leydi Eleanor. İçeri buyurun. Hepiniz girin. Dondurucu bir gece."

Canlı bir tavrı vardı, yüzü güçlü kemikler üzerine inşa edilmişti, cildi yaşla birlikte gevşemişti. Kır saçları benimki gibi kısa kesilmişti ama eski moda bir şekilde pudralanmıştı. O da benim gibi koyu renk, iyi kesilmiş bir binicilik kıyafeti giyiyordu. Eğer kaprisli bir yapıya sahip olsaydım, bu benim geleceğime bir bakış olabilirdi.

"Korkarım Leydi Hester şu anda iş göremez durumda," dedim. "Adamınızın Bayan Grant'in onu içeri taşımasına yardımcı olması mümkün mü?" Bayan Grant başka bir adamın, özellikle de bir yabancının yardımından hoşlanmazdı ama pratiklik yine galip gelmek zorundaydı. Aksi takdirde Leydi Hester'ı eve sokamazdık.

Leydi Eleanor uşağına dışarı çıkmasını işaret etti. "Elbette, elbette. Onu doğrudan üst kattaki yatağına götüreceğiz." Bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre epey bir hikâyeye gelmişsiniz, Leydi Augusta."

"Gerçekten de öyle. Akşamınızı ve sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm-"

Özrüm başka bir kadın sesi tarafından kısa kesildi. "Leydi Julia Colebrook'un burada olduğunu mu duydum?"

Yanılmıyorsam sol taraftaki odadan, yani yemek odasından Leydi Eleanor'un daha küçük, biraz daha zayıf bir versiyonu çıktı. Hiç kuşkusuz bu Bayan Ponsonby'ydi, yüz hatları arkadaşınınkinden daha narindi ama saçları ve kıyafeti tamamen aynı tarzdaydı. Onun ardından Bay Brummell'in zayıf figürü ve onun arkasında da Lord Alvanley'in daha geniş boyutları geliyordu, her ikisi de siyah ceketleri ve beyaz ipek diz pantolonlarıyla akşam yemeği için kusursuz bir şekilde giyinmişlerdi.

"Buradasınız!" Brummell ve Alvanley'i görünce rahatlamama engel olamayarak, "Buradasınız," dedim.

Bay Brummell, "Öyle görünüyor ki siz de öylesiniz," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

Gecikmeli olarak toplanan topluluğa reverans yaptım, onlar da bu onura karşılık verdiler.

Leydi Hester'i faytondan çıkarma telaKı bir araya gelmemizi kesintiye uğrattı. Brummel ve benden epey kısa olan Alvanley, kapı aralığından etrafımıza baktı, güler yüzünü endişeyle örmüştü.

"Uşağınızın bu işe pek uygun olduğunu sanmıyorum, Leydi Eleanor," dedi peltek bir sesle. "Durumu hızlandırmama izin vererseniz, Leydi Augusta?"

Minnettarlığımı gülümseyerek ifade ettim. "Lütfen yap."

Hepimizin yanından geçip yardım etmek için çakılları aştı.

"Leydi Hester Belford, değil mi? Lord Deeley'i bekliyor muyuz?" Brummell mırıldandı, soru sadece benim kulaklarım içindi.

Adam fazlasıyla zekiydi. "Ve Lord Evan Belford ve Bay Kent, bir Koşucu."

Uzun bir süre beni düşündükten sonra dikkatini, Bayan Grant, Julia ve uşak tarafından takip edilen Leydi Hester'ı evin içine taşıyan Alvanley'e çevirdi. Biraz dikkatle loş koridorda ilerledi ve sonra dik merdivenlerden yukarı çıktı. Hepimiz onu takip ettik ve kısa bir süre içinde hasta küçük bir yatak odasındaki yatağa yerleştirildi, Bayan Grant yanındaki bir koltukta ona eşlik ediyordu ve şirketin geri kalanı tekrar aşağıya indi.

Kütüphanede toplandık. Burası daha da fazla oyma ahşabın bulunduğu çok hoş bir odaydı. Duvarlar oyma kitaplıklardan oluşuyordu, yuvarlak bir masa -ayakları ve altlıkları da yoğun bir şekilde oyulmuştu- bir dizi ilginç nesne sergiliyordu ve oyulmamış ama oyma bir tabureye oturtulmuş büyük bir tekir kedi ocağın yanından hepimizi izliyordu.

"Doktor çağıralım mı?" Bayan Ponsonby sordu. Julia'nın yanındaki kanepeye oturdu. "Köyde bir tane var."

Bütün gözler üzerime çevrildi. Anlaşılan bu benim kararımdı.

"İyi nefes alıyor mu? Rengi iyi mi?" Julia'ya sordum.

Kız kardeşim başını salladı. "O zaman sanmıyorum. Ziyaretimizden ne kadar az kişinin haberi olursa o kadar iyi olur. Ağabeyi Lord Evan Belford yakında burada olacak ve tıp eğitimi almış."

Leydi Eleanor karşımdaki koltuktan, "Aman Tanrım, Lord Evan Belford," dedi. "Neredeyse yirmi yıldır duymadığımız bir isim bu." Hizmetçisine bir parmak salladı. "Kahvemizi burada içeceğiz, bisküvilerimizi de."

Kokusunu alabildiğim biftekten bir parça yemek isterdim ama nezaket beni susturdu. Bisküviler işimi görürdü.

İki adam cömert ateşin iki yanında yerlerini almışlardı, Brummell ve kedi birbirlerine aynı kibirle bakıyorlardı. Ayaklarımı gizlice sıcaklığa doğru uzattım, sonunda donmuş ayak parmaklarımı yarım botlarımın içinde bir tür rahatlığa kavuşturabildim.

"Sizi tekrar görmek çok güzel, Leydi Julia," dedi Bayan Ponsonby ani ve garip sessizlikte, uyuşturulmuş bir kadınla aniden gelişimiz için bir açıklama talep etmeyecek kadar kibardılar, ancak bunu yapmaya hakları vardı. "Yazışmalarımızdan çok keyif aldım."

"Benim gibi," dedi Julia. Sesi parlak ve enerjikti ama derin rezervlerden yararlandığını biliyordum. Vücudunun açısından ve sanki kendini sabitlemek için elbisesinin kumaşının bir kısmını eline çekişinden anladım. Bayan Ponsonby'ye doğru eğildi. "Neler olup bittiğini merak ediyor olmalısınız. Sizinle ve Leydi Eleanor'la üst kattaki arkadaşlarımız hakkında özel olarak konuşmam mümkün mü? Her şeyi açıklayabilirim." Cevaplarını beklerken bana baktı, gözleri Brummell'e gidip geliyordu: *Ona sor.*

Kaşlarımı çatarak başımı eğdim: *Evet, evet, ne yapacağımı biliyorum Yap.*

Llangollen'li hanımlar birbirlerine baktılar. Ben gördüm Aralarında Julia ile benim az önce yaptığımız türden sessiz bir konuşma geçti -sevgiden ve uzun süre birlikte olmaktan doğan bir tür dil- ve sonra Leydi Eleanor başını salladı. "Elbette. Bizimle gelin."

"Sen de mi gitmiyorsun Augusta?" Üç kadın sandalyelerinden kalkarken Brummell sordu.

"Hayır, kalacağım." Kız kardeşim ve hanımlar odadan çıkana kadar bekledim ve sonra, "Aslında, Lord Alvanley, Bay Brummell'le özel olarak konuşmam çok mu zor olur?" dedim.

Lord Alvanley -son derece kibar bir adam- hemen eğildi. "Önemli değil. Yemek odasına dönüp Leydi Eleanor'un mükemmel şarabından biraz alacağım."

Kapı arkasından kapanırken, George ve ben birbirimizi düşündük. İstemek üzere olduğum şeyi kabul etmezse, plan sona erecekti.

"Geçmişte bana pek çok iyilik yaptığını biliyorum George," dedim. "Ama senden bir iyilik daha isteyeceğim. Önem bakımından diğerlerini kat kat aşan bir iyilik."

Zarifçe kavisli kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Devam edin."

"Lord Deelee ile Leydi Hester arasındaki durumdan haberdar olduğunuzu sanıyorum."

Başını eğdi.

"Deelee, kız kardeşini Bayan Grant'in elinden almak için yakında gelecek. Leydi Julia şu anda Leydi Eleanor ve Bayan Ponsonby'den onları birkaç aylığına yanlarına almalarını istiyor. Eğer hanımlar kabul ederse, sizden istediğim iyilik Lord Deelee'in önünde bu anlaşmayı desteklemeniz ve Leydi Hester'a yaptığı muameleyi kınamanız. Sanırım hangi muameleden bahsettiğimi biliyorsunuz."

Ağzı sempati içinde büzüldü. "Akıl hastanesi. Gerçekten deli mi?"

"Kesinlikle hayır. Ona ne yaptıklarını görmeliydin George. Onu zamanında zor kurtardık."

"Ben de öyle duydum." Şaşkınlığımı gördü. "Evet, senin ve kız kardeşinin son birkaç aydır karıştığınız kaçamakların farkındayım. Bunu fark eden başkaları da var."

Bu kulağa oldukça endişe verici geliyordu. "Diğerleri mi? Kimi kastediyorsun?" Ben sordum.

Elini sallayarak reddetti. "Bunu açıklayamam. Devam edin."

Bir cevap için zorlamayı düşündüm ama bu bizi elimizdeki acil konudan çok uzaklaştırıyordu.

"Sen toplumun liderisin, George. Yaptığın ya da alenen desteklediğin her şey herkes tarafından takip edilecektir. Deeley'e Leydi Hester ve Bayan Grant'i rahat bırakmasını söylemeni istiyorum yoksa toplumu ona karşı kışkırtacaksın."

Gücünü ifade etmekte tereddüt etmedi. "Benden özel bir aile meselesine karışmamı istiyorsunuz."

"Ediyorum. Ayrıca Lord Alvanley'i de aynı şeyi yapmaya ikna etmenizi rica ediyorum. Deeley ile dost olduğunu biliyorum ama onun desteği de çok önemli. Akıl hastanesine daha fazla hapsedilmeyi kınaması da öyle."

"Anlıyorum."

"Ayrıca sizden ve Lord Alvanley'den Lord Evan'ı gördüğünüz gerçeğini hiçbir şekilde rapor etmemenizi rica ediyorum." Tamamen dürüst olmanın ihtiyatlı olacağını düşündüm. "O aranıyor, biliyorsunuz."

"Farkındayım."

Tüm bu bilgileri nasıl edindiğini sormak istiyordum ama yine o durgun dalgayla karşılaşacağımı biliyordum.

Mükemmel cilalı siyah botlarına baktı, kaşları çatıktı, teklifimi açıkça düşünüyordu. Nefesimi tuttum. Kedi gerginliği hissetmiş olmalı ki ayağa kalkıp gerindi, sonra da durumu yatıştırmak için patisini yalamak üzere geri çekildi.

Sonunda George başını kaldırdı, yakışıklı yüzünde alışılmadık bir ciddiyet ifadesi vardı. "İstediğini yapacağım Augusta ve Lord Evan konusunda da Alvanley'nin desteğini ve sağduyusunu garanti edebilirim-" Sevinçle anlaşmayı imzalamak için ayağa kalktım ama elini kaldırdı. "Bekle, dahası var." Koltuğuma geri yaslandım. "Bildığınız gibi, ben bir iyilik koleksiyoncusuyum, her zaman gelecekte bir karşılık talep etmek amacıyla

zaman. O zaman senin için geldi, canım. Yakında senden ve kız kardeşinden bir iyilik isteyeceğim ve seninki gibi bu da önemli bir iyilik olacak."

"Ne oldu?"

"Bunu söyleyemem. En azından henüz."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir iyiliği kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Biliyorum. Ama sen de benim gibi risk alan birisin Augusta. Ayrıca onurlu bir kadın olduğunu da biliyorum. Bu senin için yaptığım tüm iyiliklerin karşılığı olacak. Tabiri caizse sicilin temizlenecek."

Yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, bu gerçekten de büyük bir iyilikti. Henüz bilmediğim bir konuda söz verme fikri hoşuma gitmedi. Yine de reddedemezdim. Anlaşmama çok şey bağlıydı.

"Kendim için söz verebilirim ama kız kardeşim için değil," dedim. Yol kenarındaki yüzleşmemizden sonra Julia, onu bir şey için, özellikle de hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şey için gönüllü olduğumda akkor haline gelirdi.

Küçük bir selam verdi. "Bu işe dahil olacağınıza dair söz vermeniz yeterli."

Bu ne anlama geliyor?

"Şimdi Alvanley'i bulalım," dedi George. "Ona tartışmamız ve bu tartışmadaki rolü hakkında bilgi vereceğim. Sonra da mükemmel bir kaçak bordo şarabı içip ev sahiplerimizin Leydi Hester ve Bayan Grant hakkındaki kararını bekleyeceğiz."

"Ve Deelee'nin gelişi," dedim yerimden kalkıp kapıda ona katılırken.

"Gerçekten de, başka neden yemek odasında beklediğimizi sanıyorsunuz? O varışa bakan bir manzarası var," dedi George. Koridorun serin havasına geçerken ona dikkatle baktım; her zaman stratejisttir. Bunun az önce yaptığım iyilik açısından ne anlama geldiğini merak ettim.

"İlginç bir buluşma olacak," diye ekledi ve sonra içini çekti.
"Umarım aşırı duygusal bir ortam olmaz, sindirim sistemimi bozabilir."

George ve ben yemek odasında Lord Alvanley'e katıldıktan yaklaşık on dakika sonra koridorundan yaklaşan sesler duyduk, tartışma canlı ama duyulmuyordu kalın taş duvarların arasından.

Cesaretimi toplamak için bir yudum bordo şarap aldım ve kapıyı izledim. George ve Alvanley ocağın yanında, yarıda kestiğimiz akşam yemeğinin kalıntılarının hâlâ durduğu yemek masasının arkasında duruyorlardı; onlar da kapının açılmasını beklerken kendi yoğun sohbetlerini askıya almışlardı.

Önce Julia içeri girdi ve yüzündeki rahatlama yeterince açıktı: Hanımlar Hester ve Bayan Grant'i almayı kabul etmişlerdi.

Leydi Eleanor haberi duyurduktan sonra, "İstediğimiz hayatın ailemiz tarafından zorla reddedilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz," diye ekledi. Yanındaki Bayan Ponsonby'ye sevgiyle baktı. "Böyle bir müdahaleye karşı durmak zordur. İnsanın kaynaklara ve tabii ki dostlarının ve nazik insanların yardımına ihtiyacı var. Ancak desteğimizin bir şartı var. Yasaların önünde duramayız. Lord Deeley Leydi Hester'ın vasisi ve eğer onu bu evden almakta ısrar ederse, korkarım ki onu durduramayız."

"Lord Alvanley ve ben aynı uyarıya sahibiz," Mr. Brummell söyledi.

Yanındaki Alvanley başını salladı. "Ancak, o noktaya kadar yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Anlıyoruz," dedi Julia. "Hepinize çok teşekkür ederim."

Anlaşmalarının verdiği rahatlama, tüm enerjimi uzuvlarımdan çekmiş gibiydi, bedenim kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Bayanlar Brummell ve Alvanley'e ocak başında katılırken Julia masanın etrafından dolaşarak yanımda durdu.

"Eğer kabul edersen, kalacak yerlerini biz öderiz," diye mırıldandı kulağıma yakın bir sesle, kelimeleri ancak bir nefesin üzerindeydi. "Bayan Grant'in mirastan kalan bir miktar parası var, ama kendi evlerini kurabilmeleri durumunda bunu saklamalı. Ayrıca, sosyeteden duyduklarıma ve Leydi Eleanor'un bu gece ima ettiklerine göre, hanımefendilerin çok sınırlı bir para kaynağı var, bu yüzden bu onlara olduğu kadar Leydi Hester ve Bayan Grant'e de yardımcı olacaktır."

"Elbette ödeyeceğiz," dedim. İster yüksek mevkide ister düşük mevkide olsunlar, bağımsızlık ekonomisi kadınlar için her zaman sıkıntılı olmuştur. Julia ve ben, kişinin kendi parasının kontrolünün kendi hayatının kontrolü anlamına geldiğini biliyorduk, muhtemelen bu yüzden erkekler bunu akla gelebilecek her şekilde kadınlardan saklıyordu.

"Deele Hester'ı almakta ısrar ederse ne yapacağız?" diye sordu.

Ama cevap vermeye fırsat bulamadım, çünkü dışarıdan bir toynak sesi geldi. Hepimiz eski camın arkasından arabanın yolundaki hareketliliğe baktık. Anlayabildiğim kadarıyla bir at arabası değil, üç atlı vardı.

"Bay Kent ve Lord Evan mı?" Julia'nın sesindeki beklenti benim yükselen umudumu yansıtıyordu. "Çok uzun zaman oldu!"

İkimiz de pencereye doğru ilerledik, ancak yakınlık görüşümüzün netliğini artıracak bir şey yapmadı. Koridordan ön kapının açıldığını, sevgilimin sesinden boğuk talimatlar duydum -bu sevgili sesle kalbim aniden hafifledi- ve sonra uşak yemek odasının kapısını çaldı.

"Gelin," dedi Leydi Eleanor.

Kapı açıldı ve uşak, "Lord Evan Belford ve Bay Kent, leydim," diye anons etti.

Ve Weatherly, çünkü onu da koridorda dururken görebiliyordum.

Evan ve Kent içeri girip selam verdiler. Tek yapmak istediğim aşkıma koşmak olmasına rağmen hepimiz bu onura karşılık verdik. Aynı dürtüyü kız kardeşimin reveransında da zar zor görebiliyordum.

Evan'ın gözleri benimkileri buldu, alaycı gülümsemesi sıcak ama yorgundu:

Bu beklenmedik bir çözümdür.

Kendi gülümsememi şüpheci bir ifadeye dönüştürdüm: *Umarım işe yarar.*

Hem kendisi hem de Bay Kent kendilerini elden çıkarmışlardır.

Paltoları ve şapkaları yol lekesi içindeydi, yüzlerine toz bulaşmıştı ve gözlerinin etrafı yorgunluktan kararmıştı. Kent'in saçlarına ve ceketinin yakasına kurumuş yapraklar yapışmıştı, sanki bir çalılıkta sürüklenmiş gibiydi.

"Hoş geldiniz beyler," dedi Leydi Eleanor. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Lord Evan."

Evan eğildi. "Leydi Eleanor, Bayan Ponsonby, sizi Bay Kent ile tanıştırmama izin verin."

İki hanımefendi nezaketle başlarını eğdiler.

"Uzun zaman oldu, Belford," dedi Lord Alvanley biraz içtenlikle. "Seni iyi gördüğüme sevindim."

Sanırım Evan'ın karşılık gülümsemesinde bir parça rahatlama vardı. "Teşekkür ederim, Alvanley. Sizi Bay Kent'le tanıştırayım, son zamanlarda Bow Street'te çalışıyor."

Bay Kent tekrar eğildi, görünüşe göre toplumun en güçlü adamlarıyla tanıştırmaktan etkilenmemiştir. "Nasılsınız?"

Bayan Ponsonby, "Kız kardeşiniz ve Bayan Grant'in bizimle kalacak olmasından çok memnunuz, Lord Evan," dedi. Dudağını ısırdı. "Elbette her şey umduğumuz gibi ilerliyor."

"Kesinlikle." Evan tekrar eğildi. "Ve cömertliğiniz için teşekkür ederim. Kız kardeşimi görebilir miyim?"

"Evet, evet, bu taraftan gelin," dedi Leydi Eleanor, odadan çıkarken yolu göstererek. "Yeterince iyi ve neredeyse uyandı." Evan omzunun üzerinden bana baktı. Daha sonra görüşecektik. Başımı salladım.

"Her tarafınız yapraklarla kaplanmış Bay Kent," dedi Julia, onun yanına geçip yakasındaki yaprakları nazikçe toplayarak.

Bay Kent gülümsedi, gözleri öylesine dolgun, ham bir bağlantıda buluştu ki gözlerimi kaçırdım. "Deele'nin atını yolun yanındaki ormanlık a l a n a götürdüm. Bundan hiç memnun olmadı," dedi.

Odanın öbür ucunda, Bay Brummell'in kaşlarını kaldırarak bu samimiyeti fark ettiğini gördüm. Adamın gözünden bir şey kaçmadı mı?

"Weatherly," diye seslendim, kız kardeşimi ve swain'ini geçip koridora doğru ilerledim.

"Evet, leydim?"

Evan ve Bay Kent'ten daha kötü durumdaydı, paltosu ıslak ve yer yer çamurluydu, yanağında da bir sıyrık vardı. Değerlendirmemi gördü.

"Birkaç kez düştüm," dedi pişmanlıkla. "Sanırım at benim yetenekli bir binici olmadığımı biliyordu."

"Yaralandın mı, ötesinde-?" Yüzünü işaret ettim.

"Hayır leydim. Lord Evan beni kontrol etti ama sanırım ilerlememizi yavaşlatmış olabilirim. Özür dilerim."

Özür dileme ihtiyacını elimin tersiyle ittim. "Atlarla başka bir göreve hazır olduğunu düşünüyor musun? Faytonda olacak."

Doğruldu, küçük bir gülümseme belirdi. "Faytonu benim kullanmamı mı istiyorsun?"

Weatherly henüz eyer kullanma konusunda yetenekli olmayabilirdi ama mükemmel bir at arabası sürücüsüydü. "Leydi Davenport'un takımını ve diğer atları Hand Inn'e götürmeni istiyorum. Hancıyı bir şekilde uyandır ve ona Leydi Augusta Colebrook'un atları değiştirmek istediğini söyle. Fayton için uygun bir çift bulmaya çalışın -bu gece Davenport Hall'a dönmek istiyorum- ama sanırım bulabildiğimizi almak zorunda kalacağız."

Ya da tüm hızıyla Liverpool'a gidecekti. Her iki durumda da taze atlar şarttı.

"Elbette leydim."

Para dolu çantamı uzattım. "Leydi Davenport'un en iyi takımını, Leydi Davenport onları geri alana kadar ahırda tuttuğunu bildiğinden emin ol. Bu süre zarfında onları başkasının kullanmasına izin vermemesi gerektiğini, aksi takdirde Lord Davenport'tan hesap soracağını söyle. Ne istiyorsa iki katını verin."

"Yapacağım leydim." Tereddüt etti. "Lord Evan ve Bay Kent bizimle dönecek mi?"

Güzel bir soru. Mulholland ve Deelee arasındaki sorunlu gizli anlaşma hâlâ cevaplanmamıştı. Hırsız yakınlarda mıydı? Burada, Galler'de olduğumuzu bilmiyor olamazdı. Ve eğer Davenport Hall'a dönersek, Julia ve ben Duffy ile tekrar yüz yüze gelecektik. Evan ve Kent'in yedekte olduğu bir yüzleşme daha da karmaşık olacaktı. Özellikle de Julia'nın

artık kardeşimize karşı uzlaşmacı olma havasında değildi.

Ama bu çok uzak bir gelecekti.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

- - -

Omzumda bir dokunuş hissettim ve uykunun son kalıntılarıyla biraz şaşırılmış bir halde gözlerimi açtım. Hâlâ yemek masasında oturuyordum, Evan yanımdaki sandalyede oturuyordu.

Kolunu bana doladı ve başımı omzunun çukuruna rahatça yerleştirdi. Bunun nasıl olduğunu hiç hatırlamıyordum.

"Gözcünün döndüğünü duydum," dedi. "Deele geliyor olmalı."

En son hatırladığım, Hester'ın durumunu tartıştığımız - yaşadıkları düşünüldüğünde makul sayılırdı- ve Leydi Eleanor'un doğaçlama bir akşam yemeği için hazırladığı soğuk et, ekmek ve peynirden oluşan çok hoş bir seçkiyi yediğimizdi. Görünüşe göre, dolu bir mideye, sıcak bir ocağa ve büyük olduğu kabul edilen bir kadeh bordoya dayanamıyordum. Görünüşe göre Evan'ın omzuna da. Onu yastık olarak kullanmak artık bir alışkanlık haline gelmişti ve bu alışkanlık beni oldukça rahatlatıyordu. Kendimi hiçbir zaman onun kollarında olduğumdan daha güvende hissetmemiştim. Omzuna daha fazla döndüm, yanağımın altındaki geniş kası hissettim ve kokusunu içime çektim: sabun, eyer derisi ve topraksı erkek teni karışımı.

Kapı açılarak Bay Brummell içeri alındı. "Deele tepeden yukarı geliyor," diye duyurdu. Beni hâlâ Evan'a yaslanmış görünce, tabloyu görmek için kadehini kaburgasının üzerine kaldırdı. Gözlerimi ona diktim, o güzel sözlerinden birini söylemesi için cesaretlendirdim, ama o sadece gülümsedi. Garip bir şekilde

memnun bir gülümseme. "Leydi Eleanor kütüphanede toplanmamızı istiyor," diye ekledi.

Gülümsemesini onayının bir işareti olarak kabul etmeyi seçtim ve şöminenin saatine baktım. Gece yarısını biraz geçiyordu: Bir buçuk saatten fazla uyumuştum ve bunun için kendimi çok daha iyi hissediyordum. Göz kapaklarımı sıkıca kapattığımda uykumun son demlerini de atmıştım.

Kendimi yemek sandalyesinden ve Evan'ın kolundan kurtardım. "Weatherly'yi handa atları değiştirmesi için gönderdim," dedim. "Kaçmanız gerekirse Liverpool'a gidecek kadar taze."

Evan başını salladı ve omzuna masaj yaparak ayağa kalktı. Sevgili adam bir buçuk saat boyunca aynı pozisyonda kalmış olmalıydı. "Teşekkür ederim. Umarım iş o noktaya gelmez."

Eğer iş o noktaya gelirse, Deeley Hester'ı almakta ısrar ederse, Evan gerçekten ne yapacaktı? Şiddete başvurur muydu? Olabileceğinden şüpheleniyordum, çünkü Evan'ın kardeşinin kız kardeşlerine tekrar el sürmesine izin vereceğini düşünemiyordum.

Kütüphanede Julia ve Bay Kent, Lord Alvanley ve Bay Brummell ile Leydi Eleanor ve Bayan Ponsonby'ye katıldık. Bayan Ponsonby ve Julia oturuyor, Leydi Eleanor kapıda duruyor, erkekler de ocağın yanında sıralanıyorlardı. Julia beni yanına, kanepeye oturmam için işaret etti.

"Saçların ezilmiş," dedi ve uzanıp düz bir bukleyi düzeltti. Rahatsız edici tutamı işaret parmağının etrafında döndürdü ve serbest bıraktı. "İşte oldu."

Görünüşe göre, öfkeli bir düşmanla yüzleşirken simetrik saçlara sahip olmak önemliydi.

Ön kapıya vurulan gürültülü bir yumruk kulübede yankılandı. Tahtaya dört kez vurulmuş bir yumruk diyebilirim. Kanepenin kenarına doğru biraz daha kaydım. İstemiyordum

Lord Deelee ile yüzleşmek sert bir omurga ve her an koltuktan kalkabilme yeteneği gerektiriyordu.

"Nerede o? Kız kardeşim nerede?" Deelee'in sesi koridorda gürledi. "Çekil yolumdan, seni aptal sürtük!"

Umarım zavallı hizmetçi kız onun gazabından kaçmayı başarmıştır.

Leydi Eleanor sessiz odaya göz gezdirdi: Hepimiz hazır mıyız? Herkes başını salladı: hazırдық.

Kütüphanenin kapısını açtı ve "Bu kargaşa da ne?" diye sordu.

"Leydi Eleanor! Kız kardeşim nerede? Kardeşimin onu buraya getirdiğini biliyorum. Beni hemen ona götürmenizi talep ediyorum!"

"Ah, Lord Deelee, içeri buyurun," dedi Leydi Eleanor nezaketle. Kütüphaneye geri adım atarak onu takip etmeye zorladı.

Öfkesi her türlü nezaketi yok ederek odaya girdi. Öfkeden yüzü kızarmış, şakağında bir damar atmaya başlamıştı. Odaya sert bir bakış attı, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Alvanley, Brummell, burada ne işiniz var?"

Lord Alvanley yumuşak bir sesle, "Underbank Hall'a gidiyoruz," dedi.

"Burada neler olduğunu biliyor musun?" Deelee sordu. "Var," dedi Bay Brummell. Sorgulama bardağını kaldırdı ve Deelee'i içinden izledi.

Daha az öfkeli bir adam bu tür bir gözlem altında bocalayabilirdi ama Deelee bakışlarını Alvanley'nin yanında duran Evan'a çevirdi. "O halde kardeşimin, kız kardeşimizin kadın arkadaşıyla kaçmasına yardım ettiğini biliyorsun! Bu korkunç bir şey!"

Leydi Eleanor boğazını temizledi.

Brummell, "Gerçekten Deelee, nerede olduğuna dikkat et," dedi.

Deele Brummell'dan Leydi Eleanor'a baktı ve kimin evinde olduğunu biraz geç de olsa anladı. "Şey, ben-" demek istememiştim.

"Leydi Eleanor ve Bayan Ponsonby, Hester ve Bayan Grant'i Noel ve Yeni Yıl boyunca misafir etmeyi kabul ettiler," dedi Evan onun itirazlarını keserek. "Ondan sonra kız kardeşimiz ve arkadaşı kendilerine bir ev bulacak ve kendi evlerini kuracaklar."

"Hayır," dedi Deelee. "Ülkeye geri gelip yönetimi ele geçiremezsiniz. Ben Lord Deelee'yim. Kız kardeşimizin vasisi benim ve o kadınla birlikte yaşamayacak. Bunu yasaklıyorum ve yasalar benim tarafımda. Hester nerede? Onu şimdi buradan götüreceğim."

"Buradayım Charles," dedi Leydi Hester kapı aralığından. Solgun yüzünde vahşi bir heybet vardı ve Bayan Grant'e ağır bir şekilde yaslanmasına rağmen, kendi köşesinde savaşmaya hazır bir şekilde dimdik duruyordu.

"Kanun senin tarafında olabilir Deelee," dedi Brummell. "Ama Alvanley ya da ben senin tarafında değiliz."

Deele geri dönerek onunla yüzleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Bothwell Evi'nden ve Leydi Hester'a yaptığınız muameleden haberdarız. Kendi kız kardeşinizi böyle bir yere hapsedmeniz hoş görülemez, onu arkadaşlarından zorla ve afyonla ayırmanız da. Leydi Hester ve Bayan Grant'i rahat bırakın. Aksi takdirde siz ve eşiniz kendinizi bir anda tüm Bon Ton evlerine giremezken bulacaksınız. Ve hepsinden bahsediyorum."

Deele ona hayretle baktı, sonra Alvanley'in bakışlarını aradı. "Elbette buna katılmıyorsun, Alvanley. Bu

zorlama!"

"Hiçbir beyefendinin yapmayacağı şekilde davrandın, Deelee," dedi Alvanley kasvetli bir sesle. "Seni bundan daha iyi biri sanmıştım."

Sanki Alvanley onun yüzüne vurmuş gibiydi. Tüm toplumdaki en centilmen adam onun davranışını kınamıştı.

"Tek yapmanız gereken onları rahat bırakmak," diye ekledi Alvanley. "Başka bir şey değil. Bırak kendi hayatlarını yaşasınlar ve kendi seçimlerini yapsınlar. Sadece uzaklaş, dostum."

Yutkundum, ani bir ekşi farkındalık ağzımı kuruttu. Aslında Deelee'in yaptığıнын aynısını yapıyordum: Hester, Bayan Grant ve kız kardeşim için seçimler yapıyordum. Onların görüşlerini kendi görüşlerimle geçersiz kılıyordum. Ellerimi birbirine kenetledim, anlayış telaşını bastırmaya çalıştım. Ama geçmişte yaptıklarım amansız bir şekilde sefil bir bilgiye dönüşüyordu. Deelee'in motivasyonları bile benimkilerden çok uzak değildi: O da kız kardeşini kurtardığına, güvende tuttuğuna inanıyordu, tıpkı benim herkesi güvende tutmak istediğim gibi. Elbette Deelee'in güvenlik fikri yanlış yönlendirilmiş, iğrenç ve acımasızdı, kendi itibarı için duyduğu bencilce korkuya bağlıydı. Yine de aradaki paralelliği inkâr edemezdim. Kaç kez en iyisini bildiğimi düşünmüştüm? Kaç kez kız kardeşimi ya da Bayan Grant'i dinlememiştim? Onların itirazlarını ve fikirlerini? Hepsinden sorumlu olduğuma inanıyordum. Herkesi güvende tutabileceğime inanıyordum. Julia da yol kenarında aynı şeyi söylemişti. Evan da. Ve ben dinlememiştim. Başımı eğdim, utancın sıcak sularıyla yıkandığımı hissettim.

Hester'ın boğuk sesi beni kendi ıstırabımdan geri getirdi. "Otuz yaşındayım Charles," dedi. "Kendi hayatıma yön vermeme izin verilmeli. Bayan Grant'ten asla vazgeçmeyeceğim. Ne senin için ne de bir başkası için."

Gözümün ucuyla Bayan Ponsonby'nin parmak uçlarını küçük, sessiz bir alkışla birleştirdiğini gördüm.

Deele dişlerini göstererek odaya baktı. Öfkesi, yuvarlak, güler yüzlü yüzünde daha önce görmediğim bir acımasızlık olan Alvanley'in üzerine çöktü. "Bana başka seçenek bırakmadınız. Pekâlâ, o zaman çekip gideceğim. Sonsuza kadar." Hester'ın üzerine yürüdü. "Artık bu ailenin bir parçası değilsin ve benden para alamayacaksın. Yoksulluğa ve aşağılanmaya ne kadar dayanabileceğini göreceğiz!"

"Benden para alacak, Charles," dedi Evan. "Hester ve ben bir aileyiz ve sanırım sen artık bu ailenin bir parçası değilsin."

Deele uzun, vahşi bir saniye boyunca ona baktı. "Bu aileyi mahvettin, biliyorsun. Babam her zaman senin daha iyi bir adam olduğunu ve benim yaptığım hiçbir şeyin yeterince iyi olmadığını söylerdi. Ben kırsalda dolaşıp insanları soyan bir mahkûm değilim." Odanın içinde yeni arkadaşlarımıza baktı. "Umarım kiminle işbirliği yaptığınızın farkındasınızdır."

Bunun üzerine döndü ve odadan çıktı.

"Bekle," diye seslendim ama bunu yapmayacağını biliyordum. Peşinden koştum, loş koridordan geçip arabasına kadar onu takip ettim. Uşağı arabanın kapısını açtı. "Bekleyin, Lord Deelee. Lütfen!"

Döndü ve hırladı, "Ne istiyorsun?"

"Londra'dayken Mulholland adında bir adamı kabul ettiniz. Kumral saçlı ve bıyıklı iri bir adam."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana kız kardeşine yardım ettiğimizi söyledi mi? Ve kardeşinin onunla birlikte olduğunu?"

"Sana neden bilgi vereceğimi sanıyorsun?" dedi, sesinde hâlâ öfke vardı.

"Çünkü Lord Evan'ı öldürmek için tutuldu." Adam homurdandı. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bana söyledi," dedim, adamın göğüslerimin üzerindeki ellerini hatırlamamak için kendimi zor tutarak. "Onu sana kimin gönderdiğini söyledi mi?" Sesimdeki aciliyeti kontrol altına almaya çalışarak ellerimi yumruk yaptım. Gözlemlediğim kadarıyla, Deelee benim için ne kadar önemli olduğunu bilse bu bilgiyi saklardı. Ve Evan için.

"Tekrar ediyorum, sana neden bir şey söyleyeyim ki? Sen ve kardeşimin yaptıklarından sonra."

"Çünkü Mulholland sizi kardeşinize ulaşmanın bir yolu olarak kullandı. Sizi kandırdı ve manipüle etti Lord Deelee. Sıradan bir hırsız. Muhtemelen şu anda hala buna gülüyordur."

Deelee dişlerinin arasından bir nefes çekti. Bu bana duyduğu öfkeden mi, yoksa Mulholland'ın konumundaki bir adamın bir markizi kandırdığı düşüncesinden mi kaynaklanıyordu? Bütün varlığımla ikincisi olmasını umuyordum.

"Whitmore," dedi sonunda. "Onu Charles Whitmore'un gönderdiğini söyledi." Döndü ve arabaya doğru adımını attı.

İsim içimde çınlarken ellerim hâlâ sıkılı bir şekilde duruyordum. Charles Whitmore. Yabancılar Dairesi Müsteşarı. Mulholland'ı neden işe almıştı?

Uşak arabanın kapısını kapattı, basamağı yukarı kaldırdı ve sürücünün yanındaki koltuğa tırmandı. Kırbacın şaklamasıyla araba ileri doğru sarsıldı, tekerlekler ve toynaklar çakılların üzerinde gıcırdadı.

Eve geri dönmek için döndüğümde Evan'ın kapının gölgesinde, kollarını vücuduna sarmış bir şekilde durduğunu gördüm. Beni takip etmişti.

"Duydum," dedi. "Charles Whitmore. Anlamıyorum. O adamla hiç tanışmadım."

Elimi onun elinin içine kaydurdım, soğuk parmaklarım onun sıcaklığına doğru kıvrıldı. "En azından artık bir ismimiz var."

Ama bu hiç mantıklı olmayan bir isimdi. Whitmore, Evan'dan en az on yaş küçüktü ve düello yapıldığında henüz bir çocuktü. Neden Lord Evan Belford'un ölmesini istiyordu ki?

Leydi Hester'in ağabeyinin zulmünden kurtuluşu için yapılan zafer kutlaması zorunlu olarak kısa sürdü.

Hem o hem de Bayan Grant çok yorgundu ve hanımlar çok uzun süredir çok fazla insanı ağırlamışlardı.

Kadeh kaldırdıktan sonra vedalaştık. Yazışma ve ziyaret sözü verildikten sonra Julia, Weatherly ve ben faytona döndük, Evan ve Bay Kent de yanımıza bindiler. George ve Lord Alvanley de kaldıkları Hand Inn'den kiraladıkları arabayla onları izlediler.

O pansiyonun kapısında ayrıldık, onlar taş döşeli avludan geçerken George kusursuz kunduz şapkasının kenarını bana dokundurdu.

Bu da bana Bay Brummell'e verdiğim tuhaf sözü hatırlattı. Julia ve Weatherly'ye olanları anlattım.

Julia dik oturdu. "Ne söz verdiğini bilmeden mi söz verdin?"

"Söz verdim. Ama senin için söz vermedim."

"Şükürler olsun ki bu dersi zamanında almışsın," dedi ama bunu bir gülümsemeyeyle süsledi. "Senden ne yapmanı istediğini merak ediyorum."

Weatherly arkamızdaki damat koltuğundan, "Söylememe izin verirseniz hanımlar, Bay Brummell görüldüğü gibi biri değil," dedi.

"Katılıyorum, ama bunu sana söyleten ne?" Omzumun üzerinden sordum.

"Hand Inn'de atları değiştirirken bir adamın geldiğini gördüm. Çok ezilmişti leydim ve hala eski bir dilenci rozeti takıyordu."

"Bu çok garip." Dilencilerin sadaka alabilmek için rozet takma zorunluluğu iki yıl önce kaldırılmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm leydim. Bay Brummell'e bir mesajı olduğunu ama ona bırakmayacağını söyledi. Onun yerine beklemekte ısrar etti. Ev sahibi kalmasını istemiyordu ama adam yerinden kıpırdamadı. Bir dilencinin Bay Brummell gibi bir adamla ne işi olabilir diye düşündüm."

George'un bir dilenciden mesaj kabul etmesi bir yana, ona yaklaştığını bile hayal edemiyordum. George neye bulaşmıştı ve beni de neye bulaştırmak üzereydi?

Sessizlik içinde yol aldık, Evan ve Bay Kent önde gidiyorlardı, ikisi de eyerde hafifçe çökmüşlerdi, mükemmel koltukları bile yorgunluktan zarar görmüştü.

Bu belki de telafi etmeye çalışmak için iyi bir zamandı.

"Julia, senden özür dilemeliyim. Senden ve Leydi'den. Hester ve Bayan Grant, ama bu gece çok yorgunlardı, bu yüzden onlara yazacağım." Dudaklarımı ıslattım. "Deele'in savunulamaz tavrını sürdürmeye çalışmasını dinlerken, tıpkı onun gibi davrandığımı, sana ve kız kardeşine aynı şekilde davrandığımı fark ettim. Bunun için özür dilerim."

"Sen Deeale gibi değilsin," dedi Julia kararlılıkla. "Onun dik kafalılığı yargılama ve bağnazlıktan kaynaklanıyor." Karşısında eğildi ve nazikçe benim sıktı.

omuz. "Dik kafalılığın sevgi ve güçlü bir adalet duygusundan kaynaklanıyor. Elbette seni affediyorum."

"Teşekkür ederim." Elini tuttum ve elimdeki kırbacın sapıyla birlikte ezerek bir süre beceriksizce tuttum.

"Dürüst olmak gerekirse, çok uzun süre devam etmesine izin verdim," dedi. "Durdurulamaz olduğunu düşünüyor olabilirsin, sevgilim, ama değilsin." Sonra sesinin tonunun yeni bir ağırlığa dönüştüğünü duydum. "Önümüzde önemli seçimler var Gus ve her birimiz bunları tek başımıza yapmalıyız. Sen kendin için en iyi seçimleri yapmalısın. Ve ben de kendim için en iyisini yapmalıyım. Belki yollarımız birleşecek, belki de birleşmeyecek, ama bunları birbirimiz için ya da birbirimiz sayesinde yapamayız."

"Biliyorum. Bu gerçek hoşuma gitmiyor ama doğru olduğunu biliyorum." Önde giden iki adama baktım. "Farklı yollar. Farklı hayatlar."

Julia bana yaslandı, başını omzuma yasladı, yollarımızdaki bu muhtemel çatallanmayı ve aramızdaki bağı kabullenmişti.

- - -

Bir süre sonra Julia esnedi ve eldivenli ellerini ovuşturdu.

"Kilim getirmeyi akıl etmeliydim," dedi. "İliklerime kadar üşüdüm."

Ona bakmadım, çünkü dikkatim yola ve Hand Inn'in sağladığı bir çift ata odaklanmıştı. Yakın taraftaki gri at, doru attan en az üç el daha uzundu ve bu da yolculuğun büyük bölümünde, özellikle de artık yorgun oldukları için yürüyüşlerinde bir uyumsuzluğa neden oluyordu. "Davenport Hall'dan çok uzakta olmadığımızı söyleyebilirim. En fazla yarım saat."

Julia iç çekti. "Keşke geri dönmek zorunda olmasaydık." "Aksi takdirde nereye gitmemizi öneriyorsun?" diye sordum.

"Ben sadece dilek diliyordum. Geri dönmek zorundayız yoksa Duffy tüm malikaneyi peşimize takar."

"Onunla görüşmek istemiyorum." Atları makul bir tırısa kaldırdım ve kız kardeşime gülümsedim. "Belki kahvaltıdan önce sıvışabiliriz."

Julia, "O kadar yorgunum ki, bırakın kahvaltıdan önce kalkmayı, bir hafta boyunca yataktan kalkabileceğimi bile sanmıyorum," dedi. "O kadar kendini beğenmiş ve öfkeli olacak ki."

Asık suratla başımı salladım ve dikkatimi tekrar yola verdim.

On dakika kadar sonra Bay Kent aniden eyerinde öne doğru oturdu. Belli ki bir şey görmüştü. Karanlık yol boyunca baktım ama sadece iki taraftaki ayın gölgelediği ormanlık alanı ve onun ötesindeki uçsuz bucaksız bozkırları gördüm. Hem o hem de Evan atlarını çektiler ve bizim aralarında durmamızı beklediler.

"Ne oldu?" Julia sordu.

"Askerler," diye bildirdi Bay Kent. "İleride yolun her iki tarafındaki ormanlık alanı tarıyorlar."

Onları hala ayırt edemiyordum, ama Koşucu olmadan önce uzun yıllar Kıtada askerlik yapmıştı, bu yüzden ne hakkında konuştuğunu bildiğine şüphe yoktu.

"Muhtemelen Kaptan Morland'dır, hâlâ Luddite'leri arıyordur," dedim. "Bizi tekrar gördüğüne şaşıracaktır."

Evan olası sorunu düşünerek ağzını bir kenara çekti. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Leydi Augusta ve Leydi Julia'nın ne yapmak istedikleri İngiliz Ordusu'nu ilgilendirmez. Bay Talbot, Bay Kent ve uşağınız da güvenliğiniz için sizinle birlikte geliyorlar."

Tam olarak ikna olmamıştım. Kaptan Morland hiçbir şekilde aptal değildi. Bizi bir gecede iki kez farklı yönlerden gelirken görmek merakını uyandırabilirdi.

Yine de geçmek zorundaydık.

Atlara, "Yürüyün," diye seslendim, kırbacımı başlarının üzerinde kısa bir süre şaklatarak emri yerine getirdim.

Daha yavaş bir tempoda devam ettik, Evan ve Kent önden gitmek yerine faytonun iki yanında kaldılar. Sonunda Kent'in çok daha önce gördüğü şeyi gördüm: metalin parıltısı ve daha yoğun bir ormanlık alandaki hareketin hışırtısı. Böyle bir bilgiyle bile, bir asker önümüze çıkıp "Dur!" diye seslendiğinde irkildim.

Durduk.

Daha fazla asker ormandan çıkıp yolun üzerinde durdu. Sonunda, çok tanıdık bir çift figür ortaya çıktı, daha zayıf olan adam faytonumuza yaklaştı.

"Kaptan Morland, yine karşılaştık," dedim.

"Öyle görünüyor, Leydi Augusta. Bir gecede iki kez." Faytonun benim tarafımda durdu ve selam verdi. "İyi karşılaşmalar, Leydi Julia."

"Sizi yeniden görmek ne güzel, Kaptan," dedi Julia, en sevimli haliyle.

Morland, Evan'ı o kurnaz gözlerle incelemek için başını arkaya eğdi. "Ve Bay Talbot."

Evan başıyla selam verdi. "Kaptan. Sizi Bay Kent ile tanıştırmama izin verin."

İki adam birbirini onayladı.

Morland, "Bir Baker," dedi ve Bay Baker'ın elindeki tüfeği işaret etti. Kent'in eyer kılıfı. "Tüfek tugayında mıydınız?"

"Süvari," dedi Bay Kent. "Hafif Süvariler."

Verdiği yanıtın kaptanı etkilediği açıktı, çünkü kaptan küçük bir meslektaş homurtusu çıkardı. "Kıtada mı?"

"Fransa."

Bu, kaşların kalkmasına ve başın sallanmasına neden oldu: daha da etkilendim. Bay Kent bize büyük bir güvenilirlik sağlıyordu.

"Hâlâ Luddite'ları mı arıyorsunuz, Kaptan?" Evan sordu ve her zamanki ölçülü tavrıyla söylemesine rağmen, bizi ilerletmek istediğini biliyordum. Kaptanın keskin gözlerinden ve zekâsından uzakta.

"Öyleyiz. Bu yolda bir çatışma olduğuna dair bazı raporlar var. Olağandışı bir hareketlilik gördüğünüzü sanmıyorum. Kendiniz dışında tabii ki." Gülümsedi, ama bu bir şeylerin ters gittiğini bilen bir adamın gülümsemesiydi.

"Hiç yok, Kaptan," dedim. "Arkadaşlarımızı evlerine teslim etmekten dönüyoruz, ama sakın bir yolculuk oldu, değil mi kardeşim?"

"Gerçekten de çok sessiz," dedi Julia. İşaret ederek eldivenli ellerini tekrar ovuşturdu. "Ve çok soğuk, Kaptan."

"Elbette." Morland eğildi ve kenara çekildi. "Sizi Davenport Hall'un sıcaklığından daha fazla uzak tutmayacağız." Kırbacımı selamlamak için kaldırdığımda, kuru bir sesle ekledi: "Belki bu gece sizi tekrar görürüm."

"Hiç sanmıyorum, Yüzbaşı," dedim ve atları tekrar ileriye doğru ittim. Yolun her iki yanındaki askerlerin yanından geçtik, yorgun gözleri ilerleyişimizi takip ediyordu.

Bay Kent ve Evan yanımdan geçip biraz ileride yerlerini aldılar, vücutlarında yorgunluk belirtisi kalmamıştı. İngiliz Ordusu'yla karşılaşmak kadar insana yeni bir enerji kazandıran bir şey yoktu. Bunu ben de hissettim, aniden birkaç dakika öncesine göre çok daha uyanık hale gelmiştim.

Kırbacı atların kafasında şaklattım. Kaptan Morland'ın çevresinden ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyiydi.

Yarım mil kadar sonra Davenport Hall yönünden gelen dörtnala koşma sesi dizginleri daha sıkı kavramama neden oldu. Şimdi ne olacak? Başımı öne eğdim,

Kimin ya da neyin bize doğru geldiğini anlamaya çalışıyorduk.

Yolun her iki tarafındaki ormanlık alanların kalın Clwydian Sıradağları ormanının kenarına kaydığı, vahşi kış burçlarının kasvetli karanlığa doğru uzandığı bir bölüme gelmiştik. Göz ucuyla vahşi doğanın içinde bir hareketlilik yakaladım, belki geyik ya da tilki, ama herhangi bir hayvanı seçemeyecek kadar sıktı ortalık. Gerçi atlar özellikle tedirgindi, bu yüzden tilki ya da daha tehlikelisi yaban domuzu olmalı diye karar verdim.

Evan omzunun üzerinden bana baktı ve elini kaldırdı. Yüz ifadesi şapkasının siperliğinin gölgesinde gizliydi ama vücudundaki gerginlikten yeni bir tehlikeye karşı tetikte olduğunu anladım. Bu kez Mulholland olabilir miydi? Faytonu tekrar durdurdum, iki at başlarını sallayarak yer değiştirdi. Evan ve Bay Kent eyer kılıflarındaki tabancalara uzandılar.

"Weatherly, Hades'i hazırla," dedim.

"Evet leydim." Gözümün ucuyla, büyük silahının kabzasını omzuna dayadığını gördüm.

Julia dik oturdu. "Kim o?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Lord Evan'ın da yok. Sorun da bu zaten."

Julia ellerini kucağında birleştirdi. "Sanki benim de bir silahım olması gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

"Kırbaç ister misin?" diye sordum.

Onu vermekten nefret ediyordum ama eğer Julia'ya güven verecekse onu teslim edebilirdim. Aksi takdirde, sadece kolumda sakladığım küçük gümüş hançerim vardı; bu durumda pek işe yaramazdı.

"Hayır, ihtiyacınız olabilir," dedi Julia. "Bu korkunç bir çift."

Korkunç çift daha da tedirginleşmişti. Birkaç adım ilerlemelerine izin verdim, gri memnuniyetsizliğini üflüyordu.

Uzakta bir atlı belirdi, hiçbir ayrıntı görünmüyordu: sadece gölgeli bir şekil, hareket gerçeği ve hızla yaklaşmanın şangırtısı ve gümbürtüsü. Sadece bir kişi. Mulholland değil o zaman. Atlı hızla ilerliyordu. Bizi görmüş müydü? Yaklaştıkça, birbirinden farklı unsurlar safkan bir ata binmiş, büyük bir zarafetle at süren bir adamda birleşti.

Olamaz, iyi eğitilmiş koltuğu tanıdım. Duffy.

Yüce Tanrım, burada ne işi vardı?

"Bu Duffy," dedi Julia, bir saniye arkamdan. "Weatherly, koy Hades uzakta." I dedi, sonra aradı için

Evan, "O bizim kardeşimiz."

Bu kasvetli tanımlama üzerine tüm silahlar indirildi.

"Mantıklı," diye yorumladı Evan, her ne kadar tabancasını kılıfına koymadı. "Davenport Hall'dan biraz aceleyle ve tanımadığı iki adamla birlikte ayrıldınız. Eğer

Hester da aynısını yapmış olsaydı, ben de aramaya çıkmış olurum."

Duffy yaklaşırken bineğini tırısı kaldırdı, yüzü öfkeden şişmiş ve parlıyordu. "Tanrı aşkına neredeydin sen?" Atını çekti, hayvan sert bir şekilde durunca homurdandı. "Son üç saattir bu lanet yolda bir aşağı bir yukarı seni arıyorum. Leydi Davenport Liverpool yönüne gittiğinizi söyledi. Lord Davenport, Bay Ellis-Brant ve ben neredeyse oraya kadar at sürdük! Bir saat önce vazgeçtiler ve lanet olsun, onları suçlamıyorum."

Dört cümlede üç lanet: Duffy'nin canı cidden sıkılmıştı. Charlotte'a onlara yanlış yön verdiği için sözsüz bir teşekkür gönderdim.

"Bizi takip etmenizi istemedik," dedim. Muhtemelen en politik cevap bu değildi ama onun zorba öfke nöbetlerine ayıracak vaktim yoktu.

"Peki ne yapmam gerekiyordu?" dedi dişlerinin arasından. "Tanrı aşkına, Londra'da bana açıkça yalan söylediğini öğrendiğim iki adamla bir faytona atlayıp gidiyorsun!" Evan'a sert bir bakış fırlattı. "Evet, artık kim olduğunu biliyorum, Lord Evan Belford ya da Bay Talbot ya da kendine ne diyorsan artık. Bayan Ellis-Brant gerçeği ortaya çıkardı ve onun ağzıyla bu uzun süre sır olarak kalmayacak."

Tabii ki Ermine bunu çözdü. Ve Duffy haklıydı; kısa sürede bütün olayı bon ton'un etrafında toplayacaktı. Charlotte bile onu zapt edemeyecekti.

Duffy'nin dikkati Bay Kent'e kaydı. "Ve sen, bir Runner, adalete teslim etmesi gereken adama yardım ediyorsun. Yüce Tanrım, kız kardeşlerimin böyle adamları tanıdığına bile inanamıyorum." Julia ve bana döndü. "Kendinizi küçük düşürüyorsunuz."

Julia bunun üzerine doğruldu, elleri kucağında kenetlenmişti. "Özür dilerim. Biz kendimizi küçük düşürmeyiz. Bay Kent tanıdığım tüm erkeklerden daha terbiyeli ve cesurdur."

Duffy onun sert savunmasını görmezden geldi. "Ve neden Leydi Hester'ın kardeşine karşı gelmesine yardım ediyorsun? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Davranışlarınız beni Lord Deelee'in gözünde gülünç duruma düşürdü, kız kardeşine yataklık ettiğinizi bile bilmiyordum. Onun yasal vasisi o ve sizin, siz iki aptal, işgüzar yaşlı kadının, onun durumuyla ilgili kararlarına karışmaya hakkınız yok."

Evan soğuk bir tavırla, "Ben Leydi Hester'ın diğer kardeşi olduğuma göre," dedi, "kız kardeşime yardım etmeye hakkım var. Leydi Augusta ve Leydi Julia bana nazıkçe yardımcı oldular."

"Hayır, hiçbir şey yapmaya hakkın yok. Bir adamı öldürdüğünde tüm haklarından vazgeçtin," dedi Duffy, bineği gergin tutuşu altında bir yana doğru dans ederken dizginlerini kısaltarak. "Lord Deelee'in işine karışmak için en az benim aptal kız kardeşlerim kadar az yetkiniz var."

"Bay Sanderson'ı o öldürmedi," dedim, her ne kadar konu muhtemelen alakasız olsa da. Yine de böyle bir yanlıştın tekrarlanmasına izin veremezdim. "Sebepsiz yere nakledildi."

"Artık yeterince sebep var, değil mi?" Duffy söyledi. "Kaçma, otoyol soygunu, adam kaçırma. Darağacı için yeterli."

"Ve sanırım onu ihbar edeceksiniz," dedim.

"Beni imkânsız bir duruma soktun Augusta. Bu adamın suçlarına ortak oldun. Onu ihbar edersem, seni de ihbar etmiş olurum. Ve kız kardeşini de. Yine de ben bir yargıçım ve onu tutuklamak benim görevim."

Tam o anda, Duffy'den tüm kalbimle nefret ettim. Evan'a döndüm. "Yollarımızı tekrar ayırma vakti geldi, aşkım. Gitmelisin. Şimdi."

"Aşk mı?" Duffy kekeleydi. "Aşk mı? Bana bu adamla kendini tehlikeye attığını mı söylüyorsun, Augusta? Bu mahkûmla mı?"

"İstediğim kadar uzlaşmış değil," dedim.

Kuşkusuz biraz kaba bir ifadeydi ama amacına ulaşmıştı: Kardeşimin öfkesini kusmak. Evan'ın boğuk bir kahkaha attığını duydum.

Julia çenesini kaldırarak, "Ben de Bay Kent'i seviyorum," dedi. "Evet, aşk, Duffy!"

Anlaşılan Bay Kent bu açıklamayı ilk kez duyuyordu, çünkü o da en az Duffy kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Julia," dedi Duffy. "Ciddi olamazsın. O senin için çok alçak. Bütün saygın kişiler tarafından dışlanacaksın-"

Evan, ağabeyimin konuşması üzerine sesini yükseltti. "Gideceğim, Gus, ama önce sana Davenport Hall'a kadar eşlik edeceğim."

Ağabeyim ona ters ters baktı; konuşmak şöyle dursun, fikirlerinin bölünmesine bile alışık değildi. "Gus mı? Kız kardeşime Gus mı diyorsun?"

"Katılıyorum," dedi Bay Kent, kardeşimizin Evan'ın yakınlığı karşısında duyduğu dehşeti görmezden gelerek. "İkinize de Davenport Hall'a kadar eşlik edeceğiz ve sonra gideceğiz." Gözleri Julia'ya sabitlenmişti. İkisi de birbirlerine biraz aptalca gülümsüyorlardı. Demek mooncalving böyle bir şeydi. Evan ve benim de birbirimize aynı şekilde baktığımızdan şüpheleniyordum. Sanki tüm dünya diğerinin sevgili yüzünde yer alıyormuş gibi.

"Şimdi gitmen için ısrar etmenin bir faydası var mı?" diye sordum. "Hayır," dedi iki adam da hep bir ağızdan.

Julia, Bay Kent'e, "Kapıya kadar, ama daha uzağa değil," dedi. "Sizi daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Pekala, o zaman anlaştık," dedim ve kırbacı ikisinin kafasında şaklattım. "Yoldan çekil, Duffy. Bu

Uzun bir gece oldu ve Davenport Hall'a dönmek istiyoruz."

Toplayabildiğim kadar kabadayılıkla çifti öfkeli kardeşimin yanından geçirdim.

Ormanın içinden geçen yol önümüzde uzanıyordu, hava her zamankinden daha soğuktu ve ayın soluk ışığı sık ağaçların arkasına gizlenmişti. Duffy'yi hızlı bir tırısla geride bırakmayı çok istememe rağmen, ikiliyi yürüyüşe bıraktım, çünkü birkaç adım ötesini göremiyordum ve böyle karanlık, kötü yapılmış bir yolda hızla ilerlemek delilik olurdu.

"Alçalmış," diye mırıldandı Julia yanımda. "Ona kimin alçalmış olduğunu göstereceğim."

Kız kardeşimin söylediği bu sözler iki acı gerçeği değiştirmede: Duffy artık maceraya atıldığımızı biliyordu ve iki kız kardeşinin bir mahkûm ve gözden düşmüş bir Runner'a bağlanarak aileye skandal ve utanç getirmelerine seyirci kalamazdı.

Mantıklı inişimiz uzun sürmedi. Toynak seslerinin yanıma kadar geldiğini duydum, sonra Duffy'yi gördüm, her zamanki mükemmel oturuşu öfkesi yüzünden biraz zayıflamıştı, görüş alanımın köşesindeydi. Dikkatimi ona vermek istemediğim için bakışlarımı ileride sabit tuttum.

"Görmezden gelinmeyeceğim Augusta," dedi Duffy, atını faytona uydurarak. "Etrafınızdakilere ne kadar gülünç görüneceğiniz hakkında bir fikriniz var mı? İki kadın böyle çılgınlıkların ve aptalca maceraların yaşının çok ötesinde. Umarım gülünüp geçilir ve bir skandala dönüşmez."

Julia arkamdan eğildi ve ona ters ters baktı. "Bu yaştan sonra mı? Daha kırk iki yaşındayız, Duffy, yaşlılığımızda değiliz."

Yüzünde nazik bir küçümseme ifadesiyle bana baktı. "Seni suçlamıyorum Julia. Hâlâ nişanlının ölümünün acısını çekiyorsun ve Augusta tarafından kolayca yönlendiriliyorsun. Eminim Kent'in alçak doğası ortaya çıktığında bu hayranlığın yeniliği de geçecektir." Bakışlarını bana çevirdi. "Beni en çok endişelendiren sensin Augusta. Düğünümdeki yokluğunu affetmeyi teklif ettim ama sen bunu yüzüme vurdun ve şimdi de Julia'yı tehlikeye atıyorsun. Bu tuhaf davranışlarına bir son vermelisin. Bence, belki de, biraz dengesizsin. Harriet bana, bir kadının hayatının yaşlılık döneminin zihnini etkilemiş olabileceğini söyledi. Durum ne olursa olsun, derin endişe duyuyoruz."

"Endişeli misin, Duffy?" diye sordum. "Yoksa sadece seni dinlemediğim için kızgın mısın?"

"O kadar endişeliyim ki Augusta, Londra'ya döndüğünde seni ziyaret etmesi için bir doktorla anlaştım."

"Sanki senin gönderdiğin herhangi bir doktora görünecekmişim gibi," dedim ve kırbacı şaklatarak çifti tırısı kaldırıp onun sinir bozucu kendini beğenmişliğinden uzaklaştırdım.

Julia faytonun yan tarafını tuttu. "Sanırım deli bir doktordan bahsediyor, Gus," dedi, bitkin yüzü ani bir korkuyla gerilmişti. "Sanırım Lord Deeley ile çok fazla konuşuyor."

"Saçmalık. Buna cesaret edemez."

"Bence buna cesaret edebilir. Ahlaki davranışlarımızın hakeminin kendisi olduğuna inanıyor ve senin bağımsızlığının her zaman ahlaksız bir zihnin işareti olduğunu düşünmüştür." Omzunun üzerinden baktı. "İşte yine geliyor."

Gözlerinin içine bakmak için dikkatimi yoldan ayırma riskini göze aldım. "Hayatlarımızı kontrol edemezsin, Duffy. Kendimiz dışında kimsenin himayesi altında değiliz. Eğer-"

"Gus!" Julia çığlık attı.

Üç adam. Yolun karşısında duruyorlar. Silahlarını doğrultmuşlardı. Refleks olarak dizginleri çekiştirdim, iki at da kalçalarının üzerinde geri çekildi ve sıkıntılarını haykırdı. Yanımda, Duffy'nin atı şaha kalktı. "Tanrım" diye bağırdığını duydum, ben ikilimi tutmaya çalışırken fayton geriye doğru yalpaladı ve devrilmeye başladı. Evan'ın yanımdan koşarak geçtiğini, kendi bineğinden indiğini ve düşmekte olan çifttime doğru ilerlediğini gördüm. Yandaki atın dizginini yakaladı ve başını aşağı indirdi. İki at öne doğru fırladı, ama ben onları sıkıca tuttum, Evan ustalıkla korkularına karşı destek oldu.

Titreyen atlara "Her şey yolunda, her şey yolunda," diye seslendi.

"Bu rezalet de ne böyle!" Duffy arkamızdan sordu.

Nefes nefese Julia'yı kontrol ettim; hâlâ yanımdaydı ve artık sağlam olan faytonun kenarına can havliyle tutunuyordu. Ve sonra tek görebildiğim bize doğrultulmuş tüfeklerdi, arkalarındaki adamlar yıpranmış paltolar ve hırpalanmış şapkalardan oluşan bir bulanıklıktı.

"Kimsin sen?" Yine Duffy'nin sesi.

Omzumun üzerinden baktım. Biri Evan'ın ürkmüş atını tutmaya çalışırken, diğer ikisi tabancalarını Kent'e ve hâlâ at üstünde olan kardeşime doğrultmuş, askeri paltolar giymiş üç adam daha vardı. Kent'in Baker'ını çekmeye çalıştığı belliydi, çünkü kılıfının yarısını çıkarmış, eli hâlâ kabzadaydı. Julia ve benim arkamdaki seyis koltuğunda oturan Weatherly, Hades'i kaldırmış ama silahını hiç doğrultmamıştı. Silahı yarı havada tutuyordu, gözleri yerde yatan ve tabancasını kafasına doğrultmuş bir başka pasaklı adama dikilmişti.

"Silahlarını alın."

Bu sesi tanıyordum, ani tanıma ciğerlerimdeki nefesi sıkıyordu.

Mulholland.

Yolun kenarındaki karanlık gölgelerin arasından çıktı: kolunun altında tüfeğini tutan uzun boylu, kaslı bir figür, sanki bir sülün avındaymış gibi.

"Sevgili Tanrım," Julia Fısıldadı. O görünüyordu hakkında buruşmak için.

"Kıpırdamadan dur," diye mırıldandım. Bu adama korkumuzu gösteremezdik.

Oturduğum yerden Evan'a baktım. Yandaki atın dizginini tutmuş, gözlerini bana dikmişti.

Çenemde küçük bir sarsıntı: *Geri çekilin. Onları indirebilirim.*

Başını sonsuz küçüklükte salladı: *Çok fazla adam var.*

Ve çok fazla silah. Ayrıca, bu atlara güvenemezdim ve bu girişim Julia ya da Evan'ın vurulmasına neden olabilirdi.

İçimi çektim ve hafifçe başımı salladım: *Çok fazla adam var.* Yine de bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bedenimi terk edilmiş plandan ve onun umutsuz enerjisinden kurtarmak için ayak parmaklarımı kısıtım.

Adamlardan ikisi, biri Pritchard, çünkü Mulholland'ın uşağını şimdi tanımıştım, Kent'in eyerinden Baker'ı ve tabancaları almışlardı ve şimdi Weatherly'nin yanındaydılar. Pritchard alaycı bir tavırla tüfeği onun elinden aldı.

Evan'ın atını tutan adam tabancaları atın eyerinden çıkardı. Mulholland da dahil olmak üzere toplam sekiz adam. Şimdi hepsi birden fazla silahla silahlanmıştı. Mulholland bu kez işini şansa bırakmıyordu.

Mulholland adamına, "Onun da kılıcı," diye talimat verdi ve kardeşimin beline taktığı kılıcı işaret etti.

"Özür dilerim!" Duffy kendini tüm önemiyle toparlayarak konuştu. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Biliyorum lordum. Kim olduğumu biliyor musunuz?"

Duffy muhteşem bir küçümsemeyle, "Elbette bilmiyorum," dedi.

"O zaman size hatırlatmama izin verin. Ben James Mulholland. Kız kardeşlerinin evinde tanıştık."

Duffy eyerinden kaşlarını çatarak ona baktı, tanıdık gelmişti. "Hırsız mı?"

Mulholland, "Bu doğru Lord Duffield," dedi. "Lütfen adamıma kılıcınızı verin."

Pritchard'ın kendisine doğrultulmuş bir tabancası olduğu için Duffy buna uymuştur.

Son silahın da toplandığını gören Mulholland, Duffy'nin yanından geçip gitti. Sakin bir nefes aldım, çünkü faytonun yanına doğru soğukkanlı bir şekilde ilerliyordu.

Başını kaldırıp bana baktı ve sararmış dişlerini, salondan hatırladığım kurt gülümsemesine dönüştürdü.

"Hâlâ korkmuyor musunuz Leydi Augusta?" diye fısıldadı. "Gerçekten korkmalısın."

Evan'a doğru devam etti ve mırıldandı, "Herhangi bir hareket yaparsanız, adamlarım Leydi Augusta ve Leydi Julia'yı vurmak için emir aldılar. Bağırsaklarından. Eminim farkındasınızdır, çok uzun ve acılı bir ölüm."

Duffy'ye döndü ve yüksek sesle, "Kız kardeşin sana bu adamın damadı olduğunu söylemiş. Ama öyle değil. O bir

Lord Evan Belford."

Duffy küçümseyerek, "Bunun zaten farkındayım," dedi.

"O halde onun aranan bir adam olduğunu biliyor olmalısınız lordum. Son çabamı yarıda kestiğinizden beri onu adalete teslim etmek için başka bir şans bekliyordum."

Duffy bana bakarak, "Yanılmışım," dedi. "Kılıcımı neden aldığını anlamıyorum Mulholland. Bu çok düzensiz bir tutuklama."

"Duffy," dedim acilen. "Bu bir tutuklama değil. Lord Evan'ı öldürecek. Charles Whitmore emretti."

Whitmore'un adını söyleyince Mulholland yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle gözlerini kısarak bana baktı. Ben de ona ters ters baktım: *Evet, Bay Mulholland, her şeyi biliyorum.*

"Saçmalama Augusta," dedi Duffy. "Whitmore Oxford'lu bir adam ve Liverpool hükümetinin güvenilir bir üyesi. İyi konumdaki insanlar hakkında saçma sapan suçlamalarda bulunamazsınız."

"Kız kardeşiniz doğruyu söylüyor Lord Duffield," dedi Evan. Ellerini atın dizgininden çekmek için hamle yaptı ama tüfekçilerden biri bana doğru yaklaştı, silahın namlusu tam göbeğime doğrultulmuştu. Evan dondu kaldı.

Duffy, "Kız kardeşim hayal görüyor, Belford ve sen de ondan faydalanıyorsun," diye tersledi. "Ben bir yargıcım, Augusta. Bay Mulholland benim önümde adam ö l d ü r e c e k değil ya."

"Lord hazretlerinin dediği gibi leydim, onun önünde adam öldürecek değilim." Mulholland'ın kurt gülümsemesi yeniden belirdi. Sanki bir karar veriyormuş gibi kum kırmızısı kirli sakalını kaşıdı. "Bay Kent'i de alacağım lordum. Belford'a yardım etti ve bu yüzden Bow Street'te işlediği suçun hesabını vermeli."

"Hayır!" dedi Julia. "Duffy, bir terslik olduğunu anlamalısın," diye yalvardı. "Bay Kent bir Bow Street ajanı. Bir suçlu değil."

Duffy, "Tek gördüğüm, aptal kız kardeşlerimi kendi hain amaçları için kullanan iki çaresiz adam," dedi. Görünüşe göre, açıklama olarak kadınsı zayıflığımıza karar vermişti. "Onları nereye götürüyorsun Mulholland?"

"Wrexham'a. Orada bir kilitli ev var. Ormanın içinden kestirme bir yol izleyeceğiz."

Duffy sanki yetkili kendisiymiş gibi onları harekete geçirdi. "İşinize bakın o zaman. Biz de yolumuza gideceğiz."

Mulholland sanki emri almış gibi başını salladı. Kardeşim gibi kendini beğenmiş bir adamı nasıl yönlendireceğini biliyordu. "Teşekkür ederim lordum." Adamlarına başıyla selam verdi. "Belford ve Kent'i bağlayın."

Tüfekçilerden biri ip çıkardı ve Evan'a yaklaştı.

"Eller arkaya," diye emretti.

Evan'ın çene kasları dönüp dövüşme arzusuyla şişti ama gözlerini bana dikerek itaat etti: *Bizi takip etmeyin.*

Dişlerimin arasından bir nefes çektim: *Beni durdurmaya çalış.*

Bağlama omuzlarını geriye doğru çekerken bir adım geri sıçradı ama gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmıyordu. Dudakları en küçük gülümsemeyle kıvrıldı: *Sevgili Renegade'im.*

Titreyen bir nefes aldım. Tanrım, bu bir vedaydı.

Başımı salladım: *Hayır, seni bulacağım.*

Julia koltuğunda iki büklüm olmuş, ellerini faytonun kenarlarına sıkıştırmıştı. "Duffy, Bay Kent bir koşucu! Lütfen -"

"Sessiz ol, Julia. Kendini utandırıyorsun," dedi Duffy.

Mulholland faytonun yan tarafına yaslandı. "Kendi adamınız adına melemek yok mu, Leydi Augusta?" diye sordu sotto voce. "Belki de gerçekten umurunuzda değildir."

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm, her ne kadar öldürmüş olmayı dileyecek olsan da."

Gizlice parmağını uyluğumun dış kısmında gezdirdi, hafif baskı vücudumda mide bulandırıcı bir öfke alevine yol açtı. "Beni ve adamlarımı takip edin Leydi Augusta, koridorda başladığım işi bitireceğim ve adamlarımın da sıralarını almalarına izin vereceğim. Ve seni öldürmeyeceğim, her ne kadar öldürmüş olmayı dileyecek olsan da."

Elini ittim. "Bu emri kimin verdiğini biliyorum," dedim. "Vazgeçmeyeceğim."

Ağır omuzlarını silkerek kaldırdı. "Kazanamazsınız ve şu anda konuyla alakasızsınız. Size konuyla ilgili olmamanızı tavsiye ederim."

Tembel tembel faytondan indi. "Atlarını alın," diye emretti adamlarına, Bay Kent'in ve Evan'ın bineklerine çenesini sallayarak. "Ve lord hazretlerine kılıcını geri verin."

Duffy kılıcını aldı ve herhangi bir zarar gelmediğinden emin olmak için bıçağı inceledi.

Mulholland eğilerek, "Belford ve Kent'i alıkoymak için kullandığımız alışılmadık yöntem için özür dilerim, lordum," dedi. "Umarım size çok fazla rahatsızlık vermemişsinizdir."

Duffy özü elinin tersiyle itti. "Alışılmadık bir durumdu ama alınmadım."

Yüce Tanrım, kardeşim nasıl bu kadar aptal ve yanlış yönlendirilmiş olabilir?

"Bir şeyler yap, Gus, bir şeyler yap," dedi Julia. Ama yalnız bir tüfekçi silahını hâlâ bize doğrultmuştu. Daha doğrusu Julia'ya. Tek yapabildiğim, elleri arkadan bağlı olan Evan ve Bay Kent'in etraflarının sarılmasını izlemektir.

Mulholland'ın adamları sık ve karanlık ormanlık alana doğru itildiler. Ve şüphesiz, ölümlerine.

Yalnız tüfekçi kaldı, ormanın derinliklerine doğru ilerleyen arkadaşlarının görüntüsü ve gürültüsü kaybolana kadar namlu boyunca bizi izledi. Sonra, bir tür eğitimden söz eden kendinden emin bir tavırla karanlığa doğru geri çekildi ve o da kayboldu.

Vücudum çöktü, gerginlik her kasımı titretti. Bir an için midem kazındı. Ekşi mide bulantısını bastırmaya çalıştım. Yanımda Julia elinin ayasını faytonun korkuluğuna defalarca vurdu, gümbürtüler atları yeniden ürküttü.

"Julia, kes şunu," dedim çifti sakinleştirerek. "Onları tekrar çıkaracaksın."

"Buna dayanamıyorum. Şu adam. Ne yapacağız şimdi? Bir şeyler yapmalıyız." Bana doğru döndü. "Bir planın olmalı. Senin her zaman bir planın vardır."

"Plan mı?" Duffy yankılandı. Atını faytonun yanına kadar yürütmüştü. "Sahip olduğun tek plan Davenport Malikânesi'ne dönmek ve sebep olduğun üzüntü için Lord Davenport'tan özür dilemek."

"Sen bir aptalsın, Duffy," dedim, bu bir planı çağrıştırmak için hiçbir şey yapmadı ama duygularımı rahatlatmak için çok şey yaptı. "Mulholland'ın bunca zamandır bize silah doğrulttuğu gerçeğini nasıl görmezden gelirsin? Lord Evan ve Bay Kent'i Wrexham'a götürmeyecekler. Onları ormanlık alanda vurup gömecekler."

"Ah, Gus, hayır," dedi Julia, elini ağzına bastırarak.

Sayıcı ve silahça üstündük. Umutsuzluğa kapıldığımı hissettim. Üç kişiydik -Duffy'yi saymıyorum- ve hiç silahımız yoktu. Aslında ihtiyacımız olan şey bir orduydı.

Yüce Tanrım. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Dizginleri ve kırbacı Julia'nın eline tutuşturdum ve ayak parmağımla basamağı bularak yere doğru sallandım. "Weatherly, faytonu döndürmemeye yardım et."

Weatherly hemen aşağı indi. Atın başına doğru koştuk. Ben dizgini tuttum, Weatherly de yakasından tuttu ve birlikte inatçı hayvanı yarı yönlendirdik, yarı ittik, diğer at ve fayton da yavaşça onu takip etti. Yol, hendeğe girmeden dönüşü idare edebilecek kadar genişti.

"Yoldan çekil, Duffy," dedim.

Atını faytonun ötesine doğru yürüttü. "Augusta, ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geldim ve Julia'ya baktım. "Yüzbaşı Morland'a geri dön ve ona Bay Talbot ile Bay Kent'in silahlı Luddite'lar tarafından kaçırıldığını ve yardımlarına ihtiyaçları olduğunu söyle."

"Luddites?" Julia yineledi. "Luddites onları neden alsın ki?"

"Önemli değil. Askerler bu kelimenin kokusunu alır almaz gelecektir. Onları buraya geri getir ve yolu göster." Umarım doğrudur. Doğru olmak zorundaydı. Binici şapkamı çıkardım. "Bunu bir işaret olarak bırakacağım. Ormanda olduğumuzu bildiklerinden emin ol-"

Aslında Weatherly'ye sormadığımı fark ettim. "Benimle gelir misin? Gelmek zorunda değilsin. Tehlikeli olacak."

"Elbette, leydim."

Teşekkür etmek için bir an koluna dokundum ve Julia'ya talimatlarıma devam ettim. "Weatherly ve benim de ormanda olduğumuzu bildiklerinden emin ol. Yanlışlıkla vurulmak istemeyiz. Bunu anladın mı?"

"İstiyorum," dedi Julia.

Fayton sonunda ihtiyacımız olan orduya doğru dönüyordu.

"Bunu yasaklıyorum," dedi Duffy atını döndürerek. Sesini yükseltti. "Julia, dur! Dediğimi yap! Augusta, o adamların peşinden gitmeyi ciddi ciddi planlıyor olamazsın!"

"Olabilirdiğince hızlı, canım," dedim Julia'ya. "Şu griye dikkat et, seni sağa götürmeye çalışacak."

Gergin bir şekilde başını salladı ve kırbacı şaklattı, fayton harekete geçti.

Kardeşimle yüzleşmek için döndüm. "Bana kılıcını ver, Duffy."

"Hayır, kesinlikle yapmayacağım," dedi.

"Yani ormana silahsız gitmene izin mi vereceksin?" Tam olarak doğru değildi; hâlâ küçük hançerim vardı ama bir kılıç çok daha güven verici olurdu.

"Ormana gitmene hiç izin vermeyeceğim." Elini uzattı. "Arkamdan gel. Julia'yı takip edeceğiz. Kaptan Morland'a ulaşmasını ve kendini aptal durumuna düşürmesini engelleyeceğiz."

Kılıca baktım; at sırtındayken kılıcı ondan almaya çalışmak çok tehlikeliydi ve kılıcı ondan almak için tartışarak zaman kaybedemezdim. Köstekli saatimi zincirinden çıkardım. Üçü çeyrek geçiyordu. Morland ve adamları yola çıkmamışlarsa yaklaşık on dakika uzaktaydılar ve onu ikna etmek için zaman ayırırsak buraya dönmeleri on beş yirmi dakika daha sürerdi. Yardım gelene kadar yarım saat. Eğer gelirse.

"Weatherly, gitmeliyiz."

"Hazırım leydim."

Ona bir gülümseme gönderdim, o da bana karşılık verdi. Artık metres ve hizmetçi değil, silah arkadaşıydık. Yeterince silahımız yoktu. Birlikte, Mulholland ve adamlarının zorla bir yol açtığı ormanın kenarına doğru ilerledik. Umarım yollarını takip etmek zor olmazdı; Mulholland'ın iki atının yanı sıra

Yedi adam ve arkalarından ormana girmeye cesaret edebileceğimize dair hiçbir inanç yoktu.

"Augusta!" Duffy arkamızdan bağırdı. "Hemen geri dön. Kaybolacaksın, seni aptal kadın."

Ve bu iyi şans mesajı üzerine Weatherly ve ben yol kenarındaki çalılıkların arasından ormana doğru ilerledik.

Yoldan ayrılır ayrılmaz, sıcaklık kemiklerimi sızlatan bir soğuşa dönüştü ve nemli toprak, uzak duman ve yaprak çürümesinin zengin kokusu ciğerlerimi doldurdu. Bu koku Ekim.

Yolun on ya da daha fazla metre ötesinde, alçak çimenli çalılıklar sık bir ağaç labirentine dönüştü. Çoğunlukla likenle beneklenmiş dişbudak, aralara serpiştirilmiş fındık ve meşe. Ormanın zemini sonbahar yapraklarıyla kaplanmış olmasına rağmen, ağaçların dallarında hâlâ iyi bir yaprak örtüsü vardı. Üzerimizdeki dallardan çok az ay ışığı sızıyordu ama çalıların ve dikenli karaçalıların arasından avımızın izlediği patikayı seçebiliyordum. Yine de insan ya da at sesi gelmiyordu. Mulholland biraz ilerideydi.

"Bir planımız var mı leydim?" Weatherly yanımda sordu.

Binici elbisemin eteğini çalıların ve yaprakların arasına düşmüş keskin, sivri bir daldan kurtarmak için mücadele ediyordum. Bir çekiş yün ve keteni serbest bıraktı, dal gümbürdeyerek ve çatırdayarak geri döndü. "Onları mümkün olduğunca sessizce takip edeceğiz," dedim kuru bir sesle, "ve Yüzbaşı Morland gelene kadar Lord Evan ve Bay Kent'i öldürmelerini engelleyeceğiz."

"Mükemmel," dedi. "Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiç yok," dedim. "En azından şimdilik."

Altına eğilmem için bir dalı geri çekti. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Lütfen yap," dedim, yaprakların çatırtısı ve eski tohum kovanlarının çıtırtısı içinde eğildiğim yerden kalkarak. Lud, her adımda ormanın yarısını arkamda süpürüyordum. Elbisemle ilgili bir şeyler yapmam gerekecekti.

"Bence kravatlarımızı çıkarmalıyız. Çok beyazlar ve görünecekler."

Beklediğim öneri bu değildi ama iyi bir öneriydi: Weatherly'nin tertemiz kravatı loş ışıktaki neredeyse parlıyor gibiydi.

"Mükemmel bir düşünce." Binicilik kıyafetimi tamamlayan kolalı kravatı çekiştirdim ve boğazımda soğuk bir hava girdabıyla boynumdan söktüm.

"İzninizle leydim." Keten parçasını uzattım. Weatherly dikkatle katladı ve paltosunun cebine koydu. Her zamanki gibi kusursuz bir uşaktı. Kendi kravatını çıkardı, kravatın uzunluğunu düşünürken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Başka bir önerim daha var leydim," dedi. "Kaptan Morland ve adamlarının takip etmesi için bir iz bırakmalıyız. Fazla bir şey değil ama yardımcı olabilir."

Ah, eski Alman peri masalı gibi. Başımla onayladım. "Bizim de silah olarak pek bir şeyimiz yok ama buna sahibim." Parmaklarımı kolumun içine soktum, kınında hançerin kabzasını buldum ve çıkardım.

"Yararlı," dedi. "Alabilir miyim?"

Silahı ona verdim ve bir dakika kadar parçaladıktan sonra kolalı keten ekmek kırıntılarımızı elde ettik. Weatherly hançeri bana geri verdi. Onu yerine geri koydum.

Sonra binici kıyafetimin eteklerini topladım -bacaklarıma biraz koruma ve sıcaklık sağlayan uzun örme pantolonumdan memnunum- ve yakın bir kül standına doğru yol aldım.

Mulholland ve ekibinin açtığı patıkada bile ilerlememiz kasvet ve arazi yüzünden engelleniyordu. Zemin, yapraklar ve çalılıklardan oluşan aldatıcı pelerininin altında uyarı vermeden eğiliyor ya da alçalıyordu ve iki kez bir çukura takıldım, ancak Weatherly'nin güçlü refleksleri ve hızlı elleri sayesinde yaralanmaktan kurtuldum. Arada sırada bir gece hayvanı sıçrayarak yolumuzdan çekiliyor, bu ses iç organlarımı sıkıyordu. Sanki yolumuzu açmak sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu ve geçen her dakika Evan'ın ve Bay Kent'in son dakikası olabiliirdi.

Ay ışığının zayıf olduğu bir yerde durup köstekli saatime baktım, yüzünü seçebilmek için gözlerimi kısıyordum. Yirmi dakikadır yürüyorduk. Yüce Tanrım. Saati zincirine geri bıraktım. Aklımda bir plan oluşmaya başlamıştı. Hoşuma gitmeyen bir plan ama başka bir yol göremiyordum. Bir dala bir kurdele daha taktım ve bir başka sık ela parçasının arasından geçtim.

Tam hedefimizden uzaklaştığımızdan korkmaya başlamıştım ki Weatherly yolumu kesen bir kolla ilerlememi durdurdu.

"Leydim, bakın," diye fısıldadı.

İleride -yaklaşık üç ya da dört yüz metre- bir ışık ve ürkütücü bir şekilde aydınlatılmış ağaç gövdeleri arasında hareket eden bir açıklığa benzeyen bir şey gördüm. Sonra duydum: atların kişnemesi ve seslerin mırıltısı.

Onları bulmuştuk.

İkimiz de içgüdüsel olarak çömeldik. Kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim ağzımın önünde küçük puflar halinde buğulanıyordu.

"Onları dışarı çıkarmak için bir planım var," diye fısıldadım. Tabii hâlâ hayattalarsa, ama bu düşünceyi dile getirmeye dayanamıyordum.

Her birimizin ne yapacağını ana hatlarıyla anlattım, Weatherly her noktada başını salladı. "Hayır leydim. Bu çok tehlikeli, özellikle de sizin için. Mulholland'ın faytonda ne dediğini duydum. Ya-"

Gerçekten de, ya olursa, ama bu olasılığı zihnimden uzaklaştırdım. Evan'ı kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğim sorusu şimdi tam önümde duruyordu. Ve görünen o ki cevap gerçekten de çok uzaktaydı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Ben sordum.

Uzun, acı dolu bir saniye boyunca bana baktı. "Bilmiyorum."

Hançeri tekrar kolumdan çıkardım. "O zaman, al o."

İsteksizce bıçağı elimden aldı. Görünüşe göre çok küçüktü.

Saatime tekrar baktım. Julia başarılı olduysa, ordu yola çıkmış olmalıydı. Ama zamanında varabilecekler miydi?

"Her şey açık mı? Ne yapacağını ve ne zaman yapacağını biliyor musun?" diye sordum.

Weatherly endişeli bir nefes aldı ama başını salladı.

Ayağa kalktım, yarı eğildim ve yolu gösterdim. Vücudumdaki her dürtü, Evan ve Bay Kent'in hayatta olup olmadığını öğrenmek için koşmak için çılgılık atsa da, dışbudaktan sık çalılıklara, oradan da gövdesi iki adam genişliğinde kocaman bir meşeye doğru yavaşça ilerledik. Her adım dikkatle ve sessizce atılıyordu, saniyeler geçip gidiyordu. Hedefimize ulaştığımızda sırtımdan ter damlıyordu: açıklığı çevreleyen bir fındık kümesi. Tekrar çömeldik. Tüm yavaşlığımıza rağmen ikimiz de sık nefesler alıyorduk.

Açıklıkta tek bir lamba yakılmış ve bir ağaç dalına asılmıştı, ışığı aşağıdaki acımasız tabloya sıcak bir parlaklık veriyordu. Mulholland sırtı bize dönük bir şekilde duruyordu; adamları, sırtlarını büyük bir meşe ağacına dayamış, kolları hâlâ arkaya doğru çekik, elleri arkadan bağlı, yere yayılmış iki figürün etrafında gevşek bir yarım daire oluşturmuşlardı. İkisi de dövülmüştü: Evan'ın şakağına yakın bir kesikten kan sızıyordu, Kent'in ağzı kan içindeydi.

Ama ikisi de hala hayatta.

Onların ötesinde, uzak ağaç sınırına yakın bir yerde Mulholland'ın iki adamı kazıyordu. Sert sonbahar toprağında uzun, sık girintiler. Bir an için şeklin bir anlamı yoktu; sonra elimi ağzıma bastırarak farkına vardığım şeyin sese dönüşmesini engelledim. Derme çatma mezarlar.

Weatherly'nin koluna dokundum. Gitme vakti gelmişti. Başını salladı ve sonra göğsüne dokundu, elinin düz kısmı kalbini örtüyordu, kahverengi gözleri benimkilerin üzerindeydi. O gözlerle kaç kez karşılaşmış, arkalarındaki sakın ve kurnaz zekâyâ güvenmişim? Sayılamayacak kadar çok. Ben de elimi kalbime bastırdım. Sonra arkadaşım gitti. Karanlık bir ormanda sessiz bir gölge.

Köstekli saatimi çıkardım, parmaklarım gümüş kasayı biraz karıştırdı ve yetersiz ışıktaki akrep ve yelkovanı izledim.

Beş dakika sonra başlardı.

Beklemek hem ruhum hem de çömeldiğim kalçalarımındaki yakıcı acı için dayanılmazdı. Weatherly'ye yerine geçmesi için yeterince zaman vermiş miydim? Ben harekete geçmeden önce onu görebilecek miydim? Ya Mulholland düşündüğüm gibi tepki vermezse? Şüphe, soru ve korku karmaşası nefes alışımı hızlandırdı. Yüce Tanrım, Weatherly haklıydı. Bu çok tehlikeliydi. İkimiz için de. Ya işe yaramazsa? Hepimiz ölmüş olurduk.

Sonunda saatin ibresi değişti. Artık dűřűnmek için zaman yoktu. Sadece hareket. Ayađa kalktım. Aşırı alışan kaslarımın ağrısıyla derin bir nefes aldım. Ve açıklığın kenarına doğru adım attım.

"Mulholland, seni orospu çocuđu," diye bađırdım, "sikin de beynin kadar kűűk. Sen bir paavrasın, deđersiz bir serserisin. Bir denizci bile senin kıçına sahip olamaz!"

Bűtűn adamlar dűnűp bana baktı. Evet, deli kadına bakın! Bakıřlarımı Mulholland'ın sersemlemiş yűzűnde sabit tuttum, arkasında bir hareket aramaya ama aynı zamanda oyunu ele vermemeye çalıřtım.

"Neler oluyor?" dedi Mulholland'ın adamlarından biri. "Buraya nasıl geldi?"

Ellerimi kalçalarımın űzerine koydum. "Sen iđrenç, iře yaramaz bir pisliksin," diye ekledim son sesle, damatlara kulak misafiri olduđum bir űműr boyu edindiđim son bilgiydi bu. "Senin John Thomas'ın da en az Tanrı'dan korkmaz suratın kadar hastalıklı."

"evreyi arayın," diye bağırdı Mulholland. Otoriter bir elini açıklığın çevresinde gezdirdi. "Yalnız gelmiş olamaz." Evan ve Kent'e en yakın adamı işaret etti. "Sen, řu ikisine gűz kulak ol."

Weatherly hançeri teslim etmiş miydi? Bir an için Evan'la gűz gűze geldik ama aramızdaki mesafe, aniden ortaya çıkışım karşısında yaşadığı şaşkınlıktan başka bir iletişim kurmamızı engelleyecek kadar uzaktı. Ve sonra Mulholland bana doğru koştu, beklediğimden daha hızlıydı, kolları pompalıyordu, her adımı şiddet vaat ediyordu.

Elbisemin eteklerini kaldırdım ve dűnerek kendimi tekrar çalılıkların arasına attım. Bűyűk meřenin yanından geçerek, hatırladıđım çukur ve çukurların űzerinden atlayarak, dallardan eđilerek, ayak seslerimin

Bir deliğe dalıp beni yere sermesin diye. Her nefes göğsümde sert ve sıcaktı, çabanın ateşli bir ıstırabıydı.

Zafer çığlıkları duydum, bir ses "Kara Koy'u yakaladık" diye bağırdı ve Weatherly'nin bulunduğunu anladım. Yüce Tanrım. Elbisemi daha yukarı sıyırdım ama yukarı sıyırmak adım atmamı engelledi, etek ucu bir çalıya takıldı. Sendeledim ve çekip kurtardım. Çok fazla saniye kaybetmiştim. Bana doğru yaklaşıyordu; sert nefesler, ayak sesleri, dalların kırılması. Eğildim ve tırnaklarımı ormanın zeminine geçirip bir avuç nemli toprağı kazıyarak çıkardım. *Hareket etmeye devam et. Koşmaya devam.*

"Neredesin, kaltak?"

Çok yakındık. Aramızda sadece sık bir findık ve karaçalı çalılığı vardı. Durdum ve nefesimi tuttum, tenimin solgunluğunu gizlemek için çenemi içeri çektim.

"Beni takip edersen ne olacağını sana söylemiştim," dedi, sesi tenimde bir ürperti yaratan okşayıcı bir şarkıydı. Dalların çatırtısından ve nefes alış verişinden çalılığın kenarına doğru yürüdüğünü anladım. Eğer bana doğru dönerse, beni görebilirdi.

Bir adım daha. Kurumuş yaprakların çıtırtısı. Elimde toprak kokusu.

Sonra onun devasa bedenini gördüm, dişleri yırtıcı bir zevkle açılmıştı. "Yakaladım seni."

Saldırdı. Toprağı fırlattım, sertçe, yeteri kadarı kör edici bir yayılmayla yüzüne çarptı. Geriye savruldu ama yeterince uzağa değil, koşmak için döndüğümde eli elbisemin eteğini yakaladı, ağırlığı ve gücü beni geriye doğru sürükledi. Çılgınca döndüm, öksürürken yüzüne yumruk attım ama bileğimi yakaladı. Bileğimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Diğer elimi savurdum, parmaklarım tırmalamak için pençelendi ama yumruğı daha hızlı ve ağırdı. Yumruğun acısı gözlerimde patladı.

Nefesimi kesen ve başımı delip geçen beyaz bir acı.

Kaburgalarımı saran sıkı kollar sayesinde hızımı kesildi ve düştüm. Beni dik tutarak göğsüne yasladı. Ellerim arpan kalbime kilitlendi, ekşi, yıkanmamış vücutunun kokusu boğazımda yoğunlaştı.

"şimdi o zaman," dedi kulağıma karşı, nefesi sıcak ve kokuşmuş. "Gerçekten ne kadar cesur olduğunu görelim."

Sıkı tutuşuna karşı mücadele ettim, ama ön kolunu boğazıma doladı ve boğulana kadar sıktı.

zar zor nefes alabiliyordum. Beni yarı taşıyıp yarı sürükleyerek açıklığa geri götürürken etrafımdaki orman havasız bir bulanıklığa büründü. Düşündüğüm kadar uzağa kaçmamıştım.

Beni adamların oluşturduğu çemberin ortasındaki çimlerin üzerine bıraktı. Nefes nefese kaldım -ağrıyan ciğerlerime çekerek- sonra kendimi dik konuma getirdim, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım, çenem kalbimle aynı hızla çarpıyordu.

Sol tarafımda iki adam Weatherly'yi tutuyordu. Çenesinde kan parlıyordu, ağzı kesilmişti. Gözleriyle karşılaştım: artık sakın ve kurnaz değil, öfke ve kavgayla açılmıştı. *İşe yaradı mı?* Hafifçe başını salladı. Hançer teslim edilmişti.

Bu da bir şeydir. Mevcut koşullar göz önüne alındığında çok değil, ama bir şey.

"Etrafta başka kimse yok mu?" Mulholland mürettebatının etrafına bakarak sordu.

Adamlardan biri, açıkça ikinci komutan, başını salladı. "Sadece bu ikisi."

Mulholland önümde çömeldi, elinde bir bıçak vardı. Gümüş yuvaya yerleştirilmiş yakut kabaşona baktım ve

zarifçe oyulmuş *EB*. Evan'ın hançeri.

"Güzel, değil mi?" Mulholland çizdi. "Tam da büyük bir hanımefendinin sevgilisine verebileceği bir şey."

Hiçbir şey onu geçemedi. Ona ters ters baktım.

"Görünüşe göre ikiniz de çok önemsiyorsunuz. Çok tatlısınız." Hançerin üzerindeki elini daha işle ilgili bir tutuşa kaydırды.

"Kardeşleriniz nerede, Leydi Augusta?"

"Gelmeyecekler," dedim.

"Sana inanabilir miyim?"

Bana ne söyletmek isterdi? Hayır mı? Başımı delip geçen acıyı ve yüzüme çok yakın olan bıçağı görmezden gelmeye çalışarak ona baktım.

Uzandı ve saçlarımın arkasından tuttu. Acımasız bir anahtarla başımı arkaya eğdi, kafa derim bir avuç acı içindeydi. Bıçağın düz tarafını yanağıma dayadı, ucu gözüme nişan aldı.

"Kardeşlerin nerede?"

"Gelmeyeceklerdi," diye tekrarlardım, nefesim kelimeler üzerine boğazımda kilitlendi. Tek görebildiğim hançerin ucuydu.

Beni bıraktı, başım güçle öne doğru sarsıldı. Bıçak gitmişti ama bu rahatlama kısa sürdü. Çenemi kavradı ve başparmağını zaten oluşmuş olan hasara sapladı. Bir saniyeliğine, beyaz acı patlamaları beni kör etti. Nefes nefese kaldım ve bileğini kavradım, acıyı uzaklaştırmaya çalıştım, ama tutuşu bana kilitlenmişti ve başparmağını daha da derine soktu.

"Bir kez daha soruyorum, kardeşlerin nerede?"

"Gelmeyecekler," diye bağırdım mengenenin içinden Elini.

Beni serbest bıraktı, ani acı yokluğu beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde salladı. Sevgili Tanrım, Julia ve

Morland yakın mı? Gözlerini dikmiş adamların oluşturduğu çemberin ötesindeki ağaçlara odaklanmaya çalıştım. Meşe kütüğünün yanında bir hareket gördüm mü? Boğuşan iki adam mıydı? Net olarak seçemiyordum. Odaklanmamın dikkat çekme ihtimaline karşı tekrar yere baktım. Mulholland, "Ağabeyiniz ve kız kardeşiniz sizden çok daha sağduyulu, Leydi Augusta," dedi. Tekrar ayağa kalkmıştı. "Buraya geldiğiniz için aptalsınız. Size ne o l a c a ğ ı n ı söylemiştim." Etrafındaki adamlara baktı. "Bir hanımefendinin kışının bir fahişeninkinden farklı olup olmadığını hep merak etmişimdir.

Bakalım mı?"

Alçak kahkahalar çemberin etrafında dalgalanıyordu. İçimdeki korku dalgasını geri çektim.

"Bilmiyorum efendim," diye cüret etti bir ses. "O asil biri. Eğer ona zarar verirsek, kalite peşimize düşer ve darağacına gideriz."

"Sana korunduğumuzu söylemedim mi?" Mulholland söyledi. "Kimse bizim için gelmeyecek."

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Onu konuşturmaya çalıştım. "Seni kim koruyor? Whitmore mu? Onun Rack ve Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin bir parçası olduğunu biliyorum."

Mulholland kısık bir kahkaha attı. "Çok şey bildiğini sanıyorsun. Yarısını bile bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum o zaman?"

"Ne zaman çeneni kapatacağını."

Beni yakaladı. Çimlerin üzerinde debeleniyordum, Weatherly'nin kendisini tutan iki adamla mücadele ederkenki öfkesini görüyordum ama Mulholland çok hızlıydı. Elbisemin eteğinden yakaladı ve beni geriye doğru çekerek sırt üstü yere düşürdü, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Nefes nefese kaldım, yuvarlanmak için tüm gücümü topladım ama bir el göğsüme çarparak beni tekrar yere yapıştırdı. Eller eteklerimi çekip başımın üzerine sürüklüyordu, boğucu, kör edici bir keten hapishanesi ve

Yün. Sonra siperlik gibi bir el bacaklarımın arasından tuttu, parmakları binici pantolonumun örme köşebentine saplandı.

Korku ve tiksinti beni harekete geçirdi - dışlardan, pençelerden ve çığlıktan oluşan o ilkel kadın öfkesi ve dehşeti. Tekmeledim, vurdum ve körlemesine tırmaladım, et ve sert kemiğin sürüklenmesiyle birleştim.

"Dikkat et, o bir savaşçı," diye seslendi bir ses.

"Gittiler!" Ses acıldı. Bana yönelik değildi. "Belford gitti."

"Yüce Tanrım!"

Mulholland'ın ezici ağırlığı kalktı. Eteklerimle mücadele ettim, soğuk havayı buldum, sonra gökyüzü ve ay üzerimdeydi. Koşan adamların sesleri. Dizlerimin üzerine yuvarlandım, nefes nefese, sendeleyerek kendimi dikleştirmeye çalıştım. İleride iki adam hâlâ Weatherly'yi tutuyordu.

İleri atıldım, tüm momentumum aniden ve acımasızca durdu. Bir vücut benimkine çarptı. Boğucu bir kol tekrar boğazıma dolandı. Mulholland'ın pis kokusu. Beni vücuduna doğru sürükledi, soğuk gümüş hançer boğazımdaydı.

"Belford," diye bağırdı. "Göster kendini yoksa kız ölür!"

Nefes almaya cesaret edemiyordum, bıçağın çeliği derimi ısırmağa başlamıştı bile. Mulholland'ın adamları açıklığın etrafında pozisyon almışlardı, hepsi silahlıydı ve karanlığın içinde Evan ve Kent'i arıyorlardı.

Garip bir sessizlik. Duyabildiğim tek şey Mulholland'ın kulağımdaki nefesi ve yanağıma üflediği öfkesinin sıcaklığıydı.

"Belford!" diye tekrar bağırdı.

"İçeride!" diye bağırdı açıklığın uzak tarafındaki adamlardan biri. Ormana doğru ateş etti. Tek bir patlama ve ışık parıltısı vücudumu titretti.

"İlerleyin!" diye bağırdı bir ses ve sonra açıklık insanlarla, askerlerle, patlama sesleriyle, ışık, duman ve ceset parıltılarıyla doldu. Havaya savrulan tüfek ve tabanca toplarının vızıltısı, uçuşan ağaç kabuğu parçaları ve vurulan adamların çığlıkları.

"Gus!" Dumanların arasından Evan ve Bay Kent ellerinde tabancalarla bana doğru koşuyorlardı.

"Çek ellerini onun üzerinden, Luddite!" Morland'ın sesi arkamızdan bağırdı. "Ateş edeceğim."

Mulholland beni yüzbaşıya doğru çevirdi. Morland bize bir tabanca doğrultmuştu. "Ne oldu?" Mulholland bıçağı boğazımdan indirerek şöyle dedi. "Hayır. Ben bir-"

Bileğini kavradım ve çenemdeki acıya rağmen elimden geldiğince sert bir şekilde etini ısırdım. Etin direncinin yerini sıcak kanın metal tangına bıraktığını hissettim. Çığlık attı, hançer düştü ve elini geri çekti, kanlı et parçası dişlerimin altında yırtıldı.

Beni boynumdan yakaladı; sonra bir silah daha patladı. Arkamızda bir yerden ateşlendi, ete ve kaslara çarpan topun ağır gümbürtüsü ikimizi de bir adım öne itti. Kullanılmış barutun keskin kokusunu aldım, ıslak bir kırmızı madde püskürmesi hissettim, sonra kanın gargara yaparak yükseldiğini duydum. Mulholland'ın elleri vücudumdan çekildi.

Döndüm. Yere yığılmıştı, boynu yırtık pırtık, kan içindeydi. Yaşamının son saniyeleri hâlâ gözlerindeydi ve benim gözlerime kilitlenmişlerdi. Belki gülümsüyordu, belki de ölümün yaklaşan yüz ifadesiydi, ama yüzünde bir şey gördüm. Kötücül bir an. Ve sonra odağı bu diyarın ötesine, ölüme kaydı.

"Gus!"

Etrafımda döndüm. "Evan!"

O güvendeydi. Uzattığı kollarına sendeleyerek atıldım. Beni göğsüne doğru çekti, ama bu kısa süreli bir kucaklaşmaydı, çünkü beni bir kol boyu uzağa koydu ve çılgınca bana baktı. "Vuruldun mu? Vuruldun mu?"

"Hayır!" Gerçi... öyle miydim? Çenem zonkluyordu; her yerim ağrıyordu. Ama hayır, bu Mulholland'ın kanıydı. Benim değil. "Bu onun kanı. Onun kanı."

Mulholland'ın ölü gibi bakan gözlerine baktım ve dizlerimin büküldüğünü hissettim. Evan beni yakaladı.

"Talbot," diye bağırdı Yüzbaşı Morland dumanların arasından, "Leydi Augusta'yı buradan götür. Kız kardeşi bir muhafızla birlikte yolda bekliyor."

Evan ve ben birbirimize baktık. O hala Bay Talbot'tu. Duffy kaptana gerçeği söylememişti.

"Gitme zamanı," dedi Bay Kent yanımıza koşarak. "Talbot, Leydi Augusta'yı taşımama yardım et." Morland'ı o da duymuştu. "Şimdi, dostum!" Etrafına bakındı. "Weatherly, hanımının sana ihtiyacı var!"

Evan kolumu omuzlarına attı, Kent de diğer tarafımı tuttu ve beni yarı taşıdılar, yarı sürüklediler.

açıklığın kenarında. Omzumun üzerinden baktım. Weatherly bir tabanca almak için yere eğilmişti ve tekrar ayağa kalkmış, takip ediyordu.

"Kendi başıma koşabilirim," dedim tüfek sesleri ve adamların çığlıkları arasında.

Biz de öyle yaptık. Savaş alanının sesleri ve manzaraları güvenli bir mesafeye gelene kadar dördümüz ormanın içinde dallardan kaçarak, çalılıkların arasından yolumuzu zorlayarak ilerledik.

"Dur!" Dişbudak ve karaçalıların arasından geçerken sonunda bağırdım. "Dur!"

Birkaç metre ileride olan Kent, hızını kesmek için bir ağaç gövdesine tutundu. "Ne var? Ne oldu?"

Evan nefes nefese yanımda durdu. Weatherly arkamızda bir takip olup olmadığını kontrol etmek için döndü.

"Böyle boş boş koşamayız," dedim, zonklayan ağzımın ve çenemin arasından peltek konuştuğumu fark ederek. Yanağımı avucumun içine aldım, hafif bir dokunuş başımda acı dalgaları yarattı. "Siz ve Bay Kent mümkün olduğunca uzağa gitmelisiniz. Mümkün olduğunca çabuk."

Evan yanıma geldi. "İzin ver bakayım. Lütfen."

Elimi bıraktım. "Kırık mı?"

Parmak uçlarını şefkatle kemiğin üzerine bastırdı, ben tıslarken yüzünden özür dilediği anlaşılıyordu. "Hayır. Tanrı'ya şükür, sanırım dişlerin sağlam ama çok kötü moraracaksınız. Soğuk kompres ve arnika merhemi."

"Evet, Doktor," dedim ve yanağına dokunarak gülümsemesini geri getirdim. "Ama şimdi gitmelisiniz. Weatherly ve ben yola geri döneceğiz ve Julia bizi Davenport Hall'a geri götürecektir. Morland'ın kafasını ne kadar uzun süre karıştırabilirsek o kadar iyi. Korunmaları için kız kardeşimin yanına askerler bıraktığını söyledi. Onlar tarafından görülmemelisin."

"Morland ve adamlarının gelmesini sağlayan sen miydin?" Kent sordu.

"Hepimiz yaptık," dedim Weatherly'ye bakarak. "Bir grup çalışması. Julia ordu için geri döndü."

Weatherly, "Gerçi bu hanımefendinin fikriydi," dedi.

"Şaşırtıcı," diye mırıldandı Kent.

"O her zaman şaşırtıcıdır," dedi Evan. Elimini tuttu ve avuç içimi öperek çevirdi. "Keşke seni düzgünce öpebilseydim ama sanırım acıdan bayılırdın."

Gülümsemeye çalıştım ama çok acı veriyordu.

Kent bana karşıdan baktı, loş ışıkta bile yoğunluğu bana ulaşıyordu. "Ona sevgimi verecek misin? Her şeyimi."

"Yapacağım," diye söz verdim. "Yapabilirsen bize haber ver."

Weatherly, "Lordum, bunu alın," diyerek Evan'a tabancayı uzattı. "Dolu."

"İyi adam," dedi Evan, siki kontrol ederken. Bana baktı, yüzünde yakında ayrılacağı ifadesi vardı. "Teşekkür ederim."

"Sadece hayatta kal," dedim.

"Ne yapacağımızı ya da nerede yapacağımızı bilmiyorum-" "Biliyorum," diye fısıldadım. "İnançlı ol."

Bunu söylemek benim için garip bir şey ama inancım vardı. Ona ve kendime.

Bay Kent gökyüzüne baktı ve yıldızları net bir şekilde okudu. "Bu taraftan gitmeliyiz," dedi, ormanın derinliklerini işaret ederek. Karşı yönü işaret etti. "Yol bu tarafta olacak."

Böylece dördümüz de gideceğimiz yöne doğru döndük. Weatherly dışbudak ağaçlarının arasından çıkarken omzumun üzerinden baktım ve Evan'ın da aynısını yaptığını gördüm. İkimiz de artık gözden kaybolana kadar ağaçların arasından diğerini izliyorduk.

- - -

Hakkında on dakika içine bizim Tökezlemek
Yürümek Weatherly durdu ve yüzünü bana
döndü.

"Leydim," diye başladı, "bir şey söyleyebilir miyim?" "Elbette," diye peltek konuştum. "Her zaman."

Belli ki telaşlıydı, elleri önünde kenetlenmişti. "Sana zamanında ulaşamadığım için üzgünüm. Denedim ama kendimi kurtaramadım. O adamlar-"

"Plan buydu," dedim hızla, konuşmanın getirdiği acıyı görmezden gelerek. "Ve Kaptan Morland zamanında geldi." Boğazımdaki ani ağrıyı yuttum. "İstediğim her şeyi yaptın Weatherly, tam olarak istediğim gibi ve kendini büyük bir tehlikeye attın. Teşekkür ederim. Lord Evan ve Bay Kent siz olmasaydınız kurtarılamazlardı."

"Ama ordu gelmemiş olsaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

"Böyle bir şey olmadı ve Mulholland öldü." Sulu bir gülümseme verdim ve aniden yükselen gözyaşlarımı burnumdan çektim. "Öldüğüne sevinmem kötü bir şey mi?"

Weatherly başıyla onayladı. "Kesinlikle leydim, ama birlikte korkunç olacağız, Tanrı bizi affetsin."

Güldüm, cırlak, acı dolu bir oflama ama yine de bir kahkaha ve bu beni rahatsız edeceğini bildiğim ağırlığı hafifletti. Weatherly her zaman işleri yoluna koymayı bilirdi. Yine de, söylemek istemesem de bir sonrakinin söylenmesi gerekiyordu, çünkü gerçekte ona öz kardeşimden daha çok güveniyordum.

"Eğer bu çılgın girişimlerde beni takip etmek istemiyorsan, Weatherly, bunu söylemelisin. Lütfen kendini mecbur hissetme. Kendin için doğru olanı yapmalısın. Söz veriyor musun?"

"Bunu hep biliyordum leydim." Dalların arasından gökyüzüne baktı. "Sen babanın kızıydın ve baban tanıma şerefine eriştiğim en iyi adamdı." Gülümsedi. "Sanırım senin çılgın girişimlerin onun hoşuna giderdi. Kendisinin de birkaç tane vardı."

"Bir gün bana anlatmalısın," dedim.

"Hayır leydim. Babanızın sırları da sizinkiler kadar güvende." Döndü, sonra omzunun üzerinden baktı ve bana alaycı bir bakış fırlattı. "Sanırım bu kül yığınının tanıyorum."

"Gerçekten de," dedim, boğazımdaki gözyaşı kalınlığının arasından onun ses tonuna uyarak. "Diğerlerinden çok farklı."

Anlaşılan o ki, o kül yığını keten işaretlerimizden birinden çok uzakta değildi ve bu yüzden yola dönüşümüz oldukça hızlı oldu. Bu da iyi bir şeydi, çünkü son birkaç saatin acısı, yorgunluğu ve sinirsel gerginliği altında dayanma gücüm hızla çöküyordu.

Tökezleyerek yola çıktık, aniden ortaya çıkışımız kız kardeşimi koruyan dört askerin üzerimize gelmesine neden oldu.

"Durun!" diye bağırdı liderleri.

Durduk. Dört tüfek de bize doğrultulmuştu.

"Bu benim kız kardeşim! Kız kardeşim," diye haykırdı Julia, hâlâ faytonda oturuyordu. "Ateş etmeyin."

Askerler silahlarını indirdi.

Weatherly koluma girdi ve faytona geçmeme yardım etti. Başımı kaldırıp kız kardeşime baktım, loş ay ışığında halimi nihayet görünce üzüntüyle inledi.

"Yaralanmışsın!"

"Görüldüğü kadar kötü değil," diye mırıldandım, arabanın tozlu kenarına yaslanarak. Birdenbire başımın döndüğünü hissettim. "Ama Davenport Hall'a geri dönmek istiyorum."

"Elbette, hemen," dedi Julia.

Genç askerlerden biri, "Bağışlayın leydim ama buna izin veremem," dedi. "Bize verilen emir sizi güvende tutmak,

burada."

Julia, silahlı bile olsa bir çocuğun ona ne yapması gerektiğini söyleyecek durumda değildi. Julia tıbbi yardıma ihtiyacım olduğu ve ölürsem bunun İngiliz Ordusu'nun sorumluluğunda olacağı konusunda ısrar ederken, asker emirleri olduğunu söyleyerek karşı çıktı. Görünüşüm ve öğürmek için bir anlığına çalılıkların arasına girmiş olmam tartışmayı sonlandırmış gibi görünüyordu. Bir uzlaşmaya varıldı: askerler bize salona kadar eşlik edecekti.

Dört adamın koruması altında, Weatherly bir kez daha damat koltuğuna oturmuş ve beni omzumdan tutarak yavaşça malikâneye geri döndük. Askerler sürekli kulağımın dibinde olduğundan ve şişmiş ağzım konuşmamı zorlaştırdığından, kız kardeşime kaçışla ilgili raporum zorunlu olarak kısa ve biraz da şifreli oldu. Yine de fısıldayarak "Tüm sevgisini yolladı" demeyi başardım. Bunun pek güven verici olmadığını biliyordum ama o gülümsedi.

Yorgunluğuma rağmen Duffy'nin nereye gittiğini, Evan'ın kimliğini neden açıklamadığını ve neden Julia'yla birlikte beklemediğini merak ettim ama sormak için çok fazla çaba harcadım ve Julia da bu bilgiyi vermeye gönüllü olmadı. Yine de beni azarlamadığı gerçeği yeterliydi.

Biz vardığımızda Davenport ahırları hâlâ ısıllı ısıldı, uyumsuz çift taş döşeli avluya girerken seyisler hemen harekete geçti. Weatherly tırmandı

Koltuğundan indi ve yüksek arabadan yere inmeme yardım etti, bu çaba görüşüme gri bir renk getirdi.

Weatherly ısrarla, "Leydim, koluma girin," dedi. "Çok solgunsunuz."

Onun sağlam koluna yaslandım, destek için minnettarım. Etrafımdaki hareketlilik bulanıklaşmıştı, sesler tuhaf bir şekilde çarpıtılmıştı: bir çatırtı, sonra boğuk sesler, sonra tekrar çınlama.

Charlotte'un figürü, zümrüt rengi elbisesi ayak bileklerine kadar inen kaldırım taşları üzerinde koşarken netleşti.

"Augusta, Tanrım, ne oldu?" dedi boştaki elimi tutarak. Yüzü iyice yaklaşmıştı. "Seni yukarı çıkarmalıyız. Julia, sen de yaralandın mı?"

"Hayır, ben zarar görmedim," dedi Julia. "Ama Gus'ı yatağına götürmeliyiz."

Bir an için görüşüm netleşti. Porty avluya girdiğinde gözümü kırptım, onu her zaman meraklı, her zaman davetsiz Ermine ve kocası takip etti.

"Leydi Augusta, kendinize ne yaptınız böyle?" diye sordu Ermine tiz bir kınamayla, sanki yaralı halim bir karakter kusuruymuş gibi. "Çok dağınıksınız."

"Burada neler oluyor Charlotte?" Porty bağırdı. "Deele, Leydi Augusta ve Leydi Julia'nın kız kardeşini ondan sakladıklarını söyledi. Şimdi nerede o? Deele nerede?" Gözlerini faytona bağlanmış çifte dikti. "Yüce Tanrım, bu eşekler kimin? Koyların nerede Charlotte?" Bana doğru döndü, sözleri kelimenin tam anlamıyla bir öfke püskürmesi halinde bana çarptı. "Bu atlara ne yaptın? Onlar birinci sınıf kan. Karımın dostluğundan faydalanıyorsunuz, Leydi Augusta. Bu sizin rütbenizdeki bir kadına ya da herhangi bir arkadaşınıza yakışan bir davranış değil-"

Yüzü kıpkırmızı ve damarları kabarmış bir halde tutkuyla bağıırıyordu ve açıkçası, böyle bir zehrin tenime ıslak bir şekilde indiğini hissetmek bir yana, onu dinleyecek durumda bile değildim. Bu şartlar altında mümkün olan tek şeyi yaptım. Bayıldım.

- - -

Gözlerimi açtım, derin ve sessiz bir yerden neredeyse yeniden doğuyordum. Perdeli bir pencerenin kenarlarından gelen loş ışık, battaniyelerin altında sıcacık bedenim, tuttuğum elim. I Başımı yastığa koydum; çenemde uzak ama ısrarlı bir ağrı vardı. Yanımda, Julia yorganın üstünde, eli benim elimde, uyuyordu. Tully ise diğer yanımda, sandalyede, başı arkada, nefes nefese horlayarak sessizliği bozuyordu. Gözlerimi kapattım, güvenli uykunun yumuşak ağırlığının yükseldiğini ve beni karanlık unutuşa geri götürdüğünü hissettim.

Tekrar uyandım, bu sefer tam bilinç ve temel vücut aciliyeti hissiyle. Oda hâlâ loştu ama

Julia yanımda değildi. Adını söylemeye çalıştım ama çatlak bir inilti olarak çıktı.

Tully'nin yüzü üzerimde belirdi.

"O uyandı leydim."

Julia'nın yüzü yanında belirdi. "Gus, nasıl hissediyorsun?"

Ve sonra Charlotte'un yüzü, zambak parfümünün esintisiyle, üçü de benzer bir endişe içinde bana bakıyor.

Dudaklarımı yaladım, sözcükleri oluşturacak bir tükürük bulmaya çalıştım. "Ot," diye başardım.

Bu ihtiyaç beyanı üzerine Julia ve Charlotte odadan çıktılar ve Tully lazımlığı kullanmam için yataktan kalkmama yardım etti. Biraz rahatladıktan sonra hizmetçim beni tekrar yatağa yatırdı, arkamdaki yastıkları düzeltti ve elime bir bardak arpa suyu tutuşturdu. Uzun bir yudum aldım, Julia ve Charlotte'un tekrar girmesi için yatak odasının kapısını açarken soğuk sıvının kurumuş boğazımı yatıştırdığını hissettim.

"Ne zamandır uyuyorum?" Mırıldandım.

"Bütün bir gün ve gece," dedi Julia yatağın kenarına oturarak. Sesindeki endişeyi duydum. "Çenen çok morarmış."

"Kırık değil," dedim. "Lord Evan bana bu konuda güvence verdi. Onlardan haber var mı?"

Charlotte ve Julia birbirlerine baktılar.

Charlotte Tully'ye, "Sanırım hanımının bir şeyler yemeye ihtiyacı var," dedi. "Cook'a git. Ona seni benim gönderdiğimi söyle."

Julia ile birlikte Tully'nin gitmesini beklediler; sonra ablam sabahlığının beyaz koluna sıkıştırdığı mektubu çıkardı. "Bunu bugün erken saatlerde Sarah Ponsonby'den aldım. Kurye ile."

Kağıdı açtı ve yüksek sesle okudu:

1 Kasım 1812 Plas
Newydd
Llangollen

Sevgili Leydi Julia,

Leydi Eleanor ve ben son ziyaretinizden duyduğumuz memnuniyeti ifade etmek ve Leydi Hester ile Bayan Grant'in çok iyi yerleştikleri haberini iletmek istedik.

Leydi Hester özellikle bahçemizden çok etkilendi.
ve onunla olan bağlantısının iyileşmesine büyük katkı sağlayacağını düşünüyorum.

Leydi Hester'in erkek kardeşi ve arkadaşının aynı sabah döndüklerini ve biraz yıpranmış olsalar da iyi olduklarını bilmekten memnuniyet duyacağınızdan kuşkunuz olmasın. Bizim yardımcımızdan yardım aldılar.

Ortak dostlarımız ve şimdi koşullarına daha uygun bir yere taşındılar. Ortak dostlarımız sizi ve Leydi'yi temin etmemi istediler.

Augusta'ya her şeyin yolunda olduğunu ve durumunuz elverir elvermez Londra'ya dönmenizi öneriyorlar.

Julia, dostum, onların refahına ilişkin bu rapora ve bu raporun geldiği kaynağa güvenebileceğine inanıyorum.

Plas Newydd'de her zaman hoş karşılanıyorsunuz ve bir sonraki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyoruz.

Sevgilerimle, Bayan
Sarah Ponsonby

Beklenti içindeki yüzlerine baktım. "Lord Evan ve Mr. Kent Plas Newydd'e geri döndü," dedim.

Bir an için gözlerimi kapattım, tam ve temiz bir nefes aldım. Güvendeydiler.

Charlotte, "Julia ortak arkadaşlarının Bay Brummell ve Lord Alvanley olduğunu düşünüyor," dedi.

"Başka biri olamaz, değil mi Gus?" Julia söyledi. "Her nedense Bay Kent ve Lord Evan'ın güvenli bir yere gitmelerine yardım ettiler. Charlotte ikna olmadı."

"Bay Brummell ve Lord Alvanley neden Lord Evan ve Bay Kent'e yardım etsinler ki?" Charlotte sordu. "Bunu riske atmazlar. Moda ve sosyete lideri olabilirler ama bu onları yasaların üstünde kılmaz."

"Öyle bile olsa, onlara yardım ettiklerine inanıyorum," dedim. George'un iyilik sistemine ve arkadaşı Alvanley üzerindeki etkisine çok güveniyordum. "Ve şimdi, öyle görünüyor ki, bizi Londra'ya geri istiyorlar." Plas Newydd'de Bay Kent ile Bay Brummell arasında geçen yoğun konuşmayı hatırlayarak kaşlarımı çattım. Görünüşe göre George birçok şapkası olan bir adamdı ve sadece moda olanlardan da değildi. "İstediklerini yapmalıyız."

"Bugün seyahat edecek kadar iyi değilsin," dedi Julia. "Üstelik bugün Pazar."

"Ve tabii ki burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi Charlotte.

Julia yan gözle arkadaşımıza baktı. "Porty dün gece öyle demedi."

Charlotte çenesini kaldırdı. "Yeterince doğru. İkinizin de salondan çıkmanızı istiyor. O ve Ellis-Brants av kulübesine gittiler ve bana döndüğünde gitmiş olmanız gerektiğini söyledi. Sanki ben sizi kovacakmışım gibi!"

"Sen sadık bir dostsun Charlotte," dedim çenemdeki acıya rağmen gülümsemeyi başararak. "Ama sanırım nezaketini çok uzun süre rahatsız ettik. Londra'ya geri dönmeliyiz. Sanırım kendi evimi, etrafımda kendi eşyalarımı istiyorum. Bu aptalca mı?"

"Öyle değil," dedi Julia. Elimi tuttu. "Ormanda neler olduğunu bize anlatacak kadar güçlü müsün?"

Arpa suyundan uzun bir yudum daha aldım -yumuşak, kaygan tatlılığının tadını çıkararak- sonra açıklıktaki olayları anlattım. Adamların çemberini ve Mulholland'ın bana saldırısını biraz atladım; Julia ve Charlotte'u üzecekti ve kesinlikle bunu yeniden yaşamak istemiyordum. Bir noktada bunun üzerinde düşünmem, hatta yeterince zaman geçtikten sonra konuşmam gerekecekti, ama şimdi değil. Aksi takdirde, her şeyi ya da hatırlayabildiğim kadarını rapor ettim.

Charlotte başını iki yana eğerek usulca, "Bu oldukça çetin bir iş, canım," dedi. Sanırım bir şeyler sakladığımı biliyordu.

"Mulholland gerçekten öldü mü?" diye sordu Julia. "Sanırım faytonda bana anlatmaya çalıştın ama pek mantıklı gelmedi."

"Evet, çok ölü." Buğulu gözlerinin görüntüsünü bir kenara ittim. Ve o son gülüşünü.

"Onu kim vurdu?" Charlotte sordu.

"Bilmiyorum. Diğer tarafa bakıyordum."

"Önemli değil," dedi Julia hızlıca. Elimi bıraktı. "O öldü ve artık mesele kapandı."

Julia genelde bu kadar duygusuz olmazdı. Ve garip bir şekilde, göz göze gelmedik. Nedenini anlamam birkaç saniyemi aldı: Bay Kent olma ihtimaline karşı bilmek istemiyordu. Altıncı emir "Öldürmeyeceksin "di -cennet, kasten öldürenlerden ve onlara yardım edenlerden intikam almak için haykırıyordu- ve Julia emirlere göre yaşıyordu. Kız kardeşimin iyiliği için Bay Kent'in Mulholland'ı öldürmemiş olmasını umuyordum. Öte yandan, eğer ölümcül atışı yapan Evan'sa, bu beni hiç üzmüyordu.

"Ama mesele kapanmadı, değil mi?" Charlotte söyledi. "Mulholland'ın arkasında her kim varsa ölmedi."

"Doğru," dedim. "Ama bizim bir adımız var. Charles Whitmore."

Charlotte başını salladı. "Charles Whitmore'un neden Lord Evan'ın ölmesini istediğini anlamıyorum. Hiçbir bağlantı yok. Hem de hiç."

"Yirmi yıl önceki düello ve Sanderson'ın ölümü de öyle görünüyor," dedim.

"Öyle bile olsa, Whitmore'un iki kaynaktan birden olaya dahil olduğunu öğrendiğinize göre, bu işte bir iş olmalı."

Bu muamma üzerine bireysel olarak düşünürken bir sessizlik çöktü. Arpa suyundan bir yudum aldım. Kesinlikle bir cevabım yoktu ama aklıma başka bir soru geldi.

"Duffy nerede?" Ben sordum.

Julia iç çekti. "Londra'ya geri dönmüş. Görünüşe göre, ben orduyu almak için ayrıldıktan sonra buraya dönmüş ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmış."

Charlotte bu raporu başıyla onayladı. "Gitmeye çok hevesliydi ve kahvaltıya bile kalmadı."

Julia'ya, "Yolda orduyu karşılamak için sizi takip edeceğini düşünmüştüm," dedim. "Lud, o nasıl bir kardeş?"

"Bunu bir düşün, Gus. O bir yargıç. Eğer benimle birlikte orduyla karşılaşsaydı, bize ya da yasalara ihanet etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden ayrılmayı ve kendisini o duruma sokmamayı seçti. Bence kendince iyi bir kardeş olmaya çalışıyordu."

"Sen benden daha cömertsin," dedim. Kapı çalındı.

"Gel," dedi Charlotte.

Tully'nin yemek getirmesini bekliyordum -ki bunu çok istiyordum- ama gelen Charlotte'un uşağı Hanford'du.

Eğildi ve hanımına hitap etti. "Leydim, Yüzbaşı Morland aşağıda ve Leydi Augusta ile Leydi Julia'yı görmek istiyor. İngiliz Ordusu'nun yetkisine sahip olduğunu ve onları görmeden gitmeyeceğini söylüyor."

Charlotte bana baktı. "Onu göndereyim mi? Ordunun tüm palavralarına rağmen, o hâlâ arkadaşlarımızın oğlu ve eminim gitmesini sağlayabilirim."

Çok cazipti ama başımı salladım, bu hareket şakağıma bir ağrı saplanmasına neden oldu. "Bir noktada yapılması gerekecek, şimdi de olabilir. Buna hazır mısın, Julia? Onun yüzüne karşı yalan söyleyen sendin."

"Hepimiz onun yüzüne karşı yalan söyledik," dedi kız kardeşim. "Ve sanırım bunu tekrar yapmak üzereyiz."

Bir fincan çikolata beni giyinecek kadar canlandırđı ama kendimi görüşmeye hazırlamam bir saatimi aldı. Canım ılık bir banyo istedi ama dikkatlice yapılmış bir banyo ile yetindim.

Süngerî vücudumdaki çürüklerin ve kesiklerin etrafında gezdirirken dudak büken Tully'den yıkayın.

Tuvaletimi bitirdikten sonra soyunma odasındaki aynada kendime baktım. Ermine'in beni görünce bu kadar şaşırmasına şaşmamalı: Yüzümün sağ tarafı derin bir şekilde morarmıştı ve hâlâ biraz şişti, çene kemiğimin üzerinde en koyu mavi ve siyah vardı. Gözlerimi kırptım, aniden ormana geri dönmüşüm, Mulholland'ın yüzünü peneliyordum, nefesim sert ve hızlıydı.

"Leydim," dedi Tully, ellerimi tutarak, "ne oldu? Leydi Julia'yı getireyim mi?"

"Hayır!" Uzun, titrek bir nefes aldım. Ormanda değildim; Davenport Hall'daki soyunma odasıındaydım. Geceye, ağaçlara ve ellere karşı koyarak bir nefes daha aldım, bir nefes daha. "Bir dakika içinde kendime geleceğim."

Bir dakikadan fazla sürdü ama sonunda ayağā kalktım ve koridora doğru ilerleyerek Julia'yı

ve birlikte merdivenlerden misafir odasına indik.

"Bu bana Bay Kent'le ilk tanıştığımız zamanı hatırlatıyor," diye fısıldadı kapının dışında.

"Sakin Kaptan Morland'a aşık olma," dedim. "Çok komik."

Ama gülümsüyordu. İlk kez görüyordum

Uyandığımndan beri, ve onu gördüğüme sevindim.

Uşağa başıyla işaret etti. Uşak kapıyı açtı ve başıyla selam vererek kenara çekildi.

Giriş sesimizi duyan Yüzbaşı Morland uzaktaki pencereden döndü. Üniformasını giymiş, kılıcını kuşanmış ve elinde bir beze sarılı küçük bir şey tutuyordu. Göz göze geldik, görünüşüm karşısındaki şaşkınlığı genç ve güler yüzlü yüzünden okunuyordu. İyi bir başlangıç. Yavaş ve sert bir yürüyüşle odaya girdim ama sendelememek için kendimi zor tuttum.

"Leydi Augusta," dedi. "Ne kadar kötü olduğumu bilmiyordum. _"

Görgü kurallarını hatırladı ve hemen eğildi ikimiz için de.

Julia nezaketle karşılık verdi ama ben, "Reverans yapmadığım için beni mazur görün Kaptan," dedim.

"Elbette leydim."

"Bizimle konuşmak mı istediniz?" Julia, Charlotte'un damask kanepesine oturmama yardım etti. Otururken tamamen uydurma olmayan bir acı tıslaması ekledim.

Julia yanıma oturdu ve karşımdaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

"Teşekkür ederim." Koltuğa oturdu, sırtı dik ve dikti, ilk şoku kontrol altındaydı, çünkü her zamanki kurnazlığına geri dönerek ikimizi de inceledi. Tam bir dakika süren sessiz incelemenin ardından, bezle sarılmış eşyayı koltuğunun yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve "İşte

İki gece öncesine ilişkin bazı hususları açıklığa kavuşturmak üzere gönderildim."

"Tahmin edebileceğiniz gibi, kız kardeşimin hatırlamak istediği bir akşam değil," dedi Julia.

"Anlıyorum Leydi Julia, ancak cevaplanması gereken tutarsızlıklar var."

"Devam edin Kaptan. Elbette sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarız, ancak sizi uyarıyorum, pek bir şey hatırlayamıyorum." Yalanın yüzünden belli olmamasını umuyordum.

"Yolda sizi durduran adamların, bize bildirdiğiniz gibi Luddite'ler değil, Mulholland adında bir hırsız -sizi bıçak zoruyla alıkoyan adam, Leydi Augusta- ve bir suçluyu tutuklamakla görevli ekibi olduğu ortaya çıktı, Leydi Julia."

Mulholland'ın adını duyunca irkilmemeyi başardım. "Hırsız mı?" Ben de yineledim. "O sırada kendini tanıtmadı, değil mi kardeşim?"

Julia başını salladı. "Hayır. Bölgedeki Luddite'lerden bahsettiğiniz için, Kaptan, bunun o umutsuz adam grubu olduğunu düşündük."

"Anlıyorum," dedi Morland, kız kardeşimin kendi uyarılarını nazikçe hatırlatması üzerine gözleri hafifçe kısıldı. "Kendisine Bay Talbot diyen adamın aslında Mulholland'ın tutuklamak istediği Lord Evan Belford olduğu da dikkatimizi çekti. Bir ceza kolonisinden kaçmak, otoyol soygunu ve diğer suçlardan aranıyor. Kendisi ve arkadaşı Kent, kanunsuzluğun tarafına geçmiş gibi görünen bir Koşucu, hala kaçak durumdalar."

"Gerçekten mi?" Julia sesini dikkatle kontrol ederek, "Gerçekten mi?" dedi. "Ne kadar şaşırtıcı."

Hâlâ serbest. Kız kardeşimin de en az benim kadar rahatladığını biliyordum.

"Bilmiyor muydunuz?" Morland talep etti.

"Yapmadık," dedim, yüz hatlarımı şaşkınlık belirtisi gösterecek şekilde düzenleyerek. "Onunla yemek yediğimizi ve onun yanında ata bindiğimi düşünmek. Şok edici. Böyle bir maskeli baloyu nasıl keşfettiniz?"

"Görünüşe göre Bayan Ellis-Brant onun kim olduğunu fark etmiş ve konuyu üstlerime bildirmiş."

Tabii ki biliyordu; bir sonraki karşılaşmamızda Ermine'i tokatlamaya karşı koymak zor olacaktı. Julia'ya baktım ama yüzünde kibar bir gülümseme vardı.

Yüzbaşı öne doğru eğildi. "Bayan Ellis-Brant bana buraya Belford'un kız kardeşi ve refakatçisiyle, yani takma isimlerle seyahat eden iki bayanla birlikte geldiğinizi söylediğine göre, bilmediğinize inanmakta güçlük çekiyorum."

Ermine çok iyi bir iş çıkarmış.

"Gerçekten de Leydi Hester ve yol arkadaşı Kaptan ile seyahat ediyorduk," dedim. Yalan söylerken gerçeğe mümkün olduğunca yakın durmak her zaman en iyisidir. "Onunla diğer kardeşi Lord Deeale arasında tartışmaya izniniz olmayan bir aile meselesi var. Ama Lord Evan'ın Davenport Hall'daki partiye Bay Talbot olarak katıldığını bilmiyorduk ve Leydi Hester da bize kesinlikle söylemedi. Hepimizi kandırdı ama Leydi Hester'ın suskunluğunu anlayabiliyorum."

Morland arkasına yaslandı. "Şimdi yapabilir misin?"

"Gerçekten de öyle. Aile bağılıkları vesaire," dedim geniş bir el sallayarak. Bu görüşmeyi sonlandırmanın zamanı gelmişti. "Böylesine çaresiz bir adamın aramızda olduğunu duyduğumuzda elbette şok olduk, ancak size verebileceğimiz başka bir bilgimiz yok."

Ancak Morland bu kadar kısa sürede kovulmak istemiyordu. "Neden o açıklıktaydınız Leydi Augusta? Bir hırsızın bir eşkiyayı tutuklaması ve bir eski Yay Sokak Koşucusu bir yürüyüşü bir hanımefendisi çok garip görünüyor."

ve diğeri bir faytonun içinde yol kenarında bırakır."

Bu çok iyi bir noktaydı. Julia'ya bir göz attım, sonra çektiğim çilenin ağırlığı altında başımı teatral bir şekilde öne eğdim. "Böyle adamların zihinleri hakkında hiçbir fikrim yok Kaptan. Zar zor hatırlayabildiğim dehşet verici birkaç saattir."

Ona bir bakış atma riskini göze aldım.

Bakışları kaşlarını kaldırarak karşıladı. Lanet olsun.

"Yaşadığınız deneyimin korkunç olduğundan hiç şüphem yok, Leydi Augusta," dedi. "Ancak-" Uzandı ve yanındaki bezle sarılmış paketi aldı. Bir hareketle kenarlarını açtı ve elinin düz kısmıyla bana bir şey uzattı. Yakut taşlı gümüş bir hançer. "Bunu açıklıkta buldum. Bir hırsız için alışıldık bir silah değil. Şans eseri sizin mi?"

Oymalı kartuşun yüzü aşağıdaydı. Benim miydi? Yoksa Evan'ın mıydı? Her iki durumda da, beklemediğim bir şiddetle onu geri istedim. Yine de, eğer onu sahiplenirsem, karşımdaki bu keskin zekâ böyle bir itiraftan ne çıkaracaktı?

Tüm haklarımla bunu reddetmeliydim.

Ama yine de... "Gerçekten," dedim, "o benim."

Yüzbaşı gülümsedi ve hançeri ters çevirdi. "O zaman neden üzerinde *EB* harfleri var?" İşaret parmağını harflerin üzerinde gezdirdi. "Evan Belford'u mu temsil ediyor acaba? Onu açıklıkta sana doğru koşarken, sana Gus diye seslenirken ve seni kucaklarken gördüm. Dahası, sen de ona Evan diye seslendin ve kucaklaşmaya hararetle karşılık verdin."

Boğazımı temizledim. "Böyle bir yakınlık hatırlamıyorum," dedim.

Julia aniden, "Bu bir *B* değil," dedi. "Bu bir *D*. Açılımı *Ex Deo*. Tanrı'dan."

Kaptan da ben de şaşkınlıkla ona baktık.

"Bu bir *D* mi?" dedi Morland, kartuşa bakarak. Kaşlarını çattı. "Hayır, bu bir *B*."

Julia eğildi ve parmak uçlarıyla oyulmuş harfleri inceledi. "Etrafında süslemeler var. Bu bir *D*. Bunu kız kardeşime hediye etmiştim."

Başımı sallamayı başardım. "Ve onu geri alacağım, lütfen." Elimi uzattım.

Tereddüt etti, sonra bezi bıçağın üzerine geri çevirdi ve bana uzattı. Avucumun içinde ağırlığını hissettim, Evan'ın bıçağı parmaklarının üzerinde dengelerken duyduğu hazzın görüntüsü, boğazıma dayanan soğuk metalin anısıyla savaşıyordu. Eğer bir şansım olsaydı, onu Evan'a geri verirdim. Ama böyle bir şansım var mıydı?

"Burada ters giden bir şeyler var; bunu biliyorum."

Morland'ın sesi beni tekrar odaya çekti. "Sanırım kanunsuz bir şey var." "Ama siz kanun adamı değilsiniz, değil mi Yüzbaşı Morland? Siz bir askersiniz, hem de çok iyi bir askersiniz,"

dedi kız kardeşim oturduğu yerden kalkarak. Görgü kurallarına bağlı olan Yüzbaşı da ayağa kalktı. "Kız

kardeşimin yardımına koştuğunuz için teşekkür ederim.

olmadan senin cesur Müdahale, I yapamaz gebe kalmak ne olacağını bilemezsiniz. Bizim gözümüzde siz bir kahramansınız. Akşamla ilgili raporlarımıza ekleme yapamayız. Bu çok rahatsız edici bir durumdu. zaman ve

bizim ANILAR

vardır bulutlu

tarafından hassas kadınsı sinirlerimizi çalkalıyor.

Belki de bu

üstlerinize bildirilmesi gerekenler."

Kaptan Morland itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı ve gülümsedi: yenilgiyi kabul eden bir adamın yarım gülümsemesi. "Sanırım siz ve Leydi Augusta hayatınızda hiç bulutlu bir dakika geçirmediğiniz," dedi. "Aptalca bir iş üzerinde olduğum çok açık." Bana döndü, sesi samimiydi. "Leydi Augusta, yaralarınız için üzgünüm. Keşke daha erken gelseydim de sizi bu kadar incitmeseydim."

"Tam zamanında geldiniz, Kaptan Morland," dedim, samimiyetine uyarak, çünkü gerçekten de beni çok daha kötü bir acıdan kurtarmıştı. "Teşekkür ederim."

"Ayrılıyorum ve size en iyi dileklerimi sunuyorum," dedi. "Ama ciddiyetle söylüyorum, bunun bir *B* olduğunu biliyorum."

"Bu bir *D*," dedi Julia kesin bir ifadeyle. "*Ex Deo*."

"Evet, tabii ki. Tanrı için. Umalım da adının böyle anılmasına kızmasın," dedi kaptan kuru bir sesle ve biraz da alaycı bir selamla çıkışını yaptı.

Ertesi sabah Londra'ya doğru yola çıktık. Charlotte, sağ olsun, bize Porty'nin en iyi takımlarından birini verdi.

Sanırım eve dönüşümüzü hızlandırmak kadar onu kızdırmak için.

Yolculuk sırasında iki kez ağladım, ikisinde de kız kardeşimin kollarındaydım.

İlk seferinde, Evan ve Bay Kent'in hala hayatta ve özgür olmalarının rahatlığıyla ve onları bir daha ne zaman göreceğimizi ya da görüp göremeyeceğimizi bilmediğimiz gerçeğinin hüznüyle birlikte ağladık.

İkinci kez gözyaşları sadece bana aitti. Sık bir ormandan geçerken, Kasım ayının dumanlı kokusu arabanın kabinine sinmişken, derin ve özel bir yerimden fışkırmışlardı. Kız kardeşim ortak gözyaşlarımızdan bir farklılık sezmiş ve saçlarımı okşarken bana neyin yanlış olduğunu sormuş olsa da, ona neden bu kadar çok ağladığımı söylemedim. Ama biliyordum ki, kısmen, kanıksadığım ve artık sahip olmadığım bir dokunulmazlık duygusunun yasını tutuyordum.

Grosvenor Meydanı'na ulaşmamız üç gün sürdü, bu arada yüzümdeki morluklar

Yeşiller ve sarılar yavaş yavaş iyileşti ve çenemdeki ağrı ara sıra rahatsızlığa dönüştü.

Evde olmak ne büyük mutluluktu. Personelimizi selamlamak, Cook'un güzel akşam yemeğini yemek ve sahanlıkta Julia'ya iyi geceler dilemek, her birimiz ayrı yatak odalarımıza giderken elimizde gece mumlarımız vardı. Ve derin bir uykudan sonra Tully'nin perdeleri çekerken neşeli "günaydın" sesiyle yeniden uyanmak, giyinmek ve kahvaltı için merdivenlerden sabah odasına inmek.

Her şey olması gerektiği gibi.

Yine de biz bekleyen bir evdik. Kahvaltı ederken Julia ve benim aramda kalp atışlarımız kadar kaçınılmaz olan sessiz beklentiye hissedebiliyordum. *Sırada ne var? Sırada ne var? Sırada ne var?*

"Sana biraz çekirdekli kek keseyim mi?" Julia bıçağını yeni pişmiş yuvarlak kekin üzerine koyarak sordu.

"Evet, lütfen," dedim.

Pastayı kesti. Mavi kitle haplarını sakladığı küçük altın telkari kutusunu aşağı indirmedeğini fark etmiştim. Onları bırakmış mıydı? Tanrım, umarım öyledir. Dudaklarımdaki soruyu bastırarak kahvemden bir yudum aldım. Bu onun kararıydı. Ama Lud, sormamak zordu.

Kahvaltıdan sonra, yıllardır rutinimiz olduğu üzere misafir odasına geçtik. Sessiz bekleyiş hâlâ devam ediyordu: *Sırada ne var? Sırada ne var?*

Cevap kuşluk vakti geldi. Julia pencerenin yanındaki küçük yazı masasında oturmuş, biz Lancashire'dayken gelen davetiyeleri takip ediyordu. Ben de ocağın önünde oturmuş, bir haydutun yeniden yakalandığına dair bir haber bulmamayı umarak *The Times*'ı okuyordum.

Kapının çalınmasıyla Weatherly odaya girdi, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Leydi Augusta, mutfak kapısında sizi görmek için ısrar eden bir adam var. Elinde bana vermeyeceği bir mektup var. Sadece sizin elinize teslim edilmesi gerektiğini söylüyor."

"Neye benziyor?"

"Tamirci gibi giyinmiş leydim, ama sesi kıyafetine uymuyor. Fazla zarif."

"Ve siz onu tanımıyorsunuz?"

"Bilmiyorum leydim, ama bir beyefendi olduğuna bahse girerim."

Julia tüy kalemmini tekrar yerine koydu. "Bu hiç hoşuma gitmedi, Gus."

"Weatherly, Samuel ve Albert'e bize katılmalarını ve şiddetli bir eylem olasılığına karşı hazır olmalarını söyle. Sonra da ziyaretçimizi buraya getirin."

"Elbette leydim."

Julia sandalyesinden kalktı ve gelip kanepede yanıma oturdu. "Şiddet eylemi mi?"

Omuz silktim. "Daha önce de oldu. Hazırlıklı olmak istiyorum."

İki uşağımız usulüne uygun olarak geldi, kapının içindeki yerlerini alırken üzerlerinde bastırılmış bir heyecan havası vardı. Eğer şiddetli bir şey olmazsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklarından şüpheleniyordum.

Sonunda kapı çalındı ve ardından açıldı. Weatherly odaya eski püskü bir adam soktu, paltosu toz içindeydi ve kırılmış gri saçlarının üzerinde eski bir üç boynuz vardı. Ama bütün bunlar Charles Whitmore'un kısık gözlerini ya da aşırı küçük ağzını gizleyemiyordu.

Ayağa kalktım, bu hareketin gücü Samuel ve Albert'i bir adım daha yaklaştırdı ve Weatherly ziyaretçimizin arkasında belirdi. "Neden buradasınız Bay Whitmore?"

"Bay Whitmore?" Julia yankılandı. Oturduğu yerden kalktı. "Yüce Tanrım, neden böyle giyindiniz?"

"Kılık değiştirdim," dedi.

"Belli ki," dedi Julia. "Bunun bir moda tercihi olduğunu pek düşünmemiştim."

Bayan Hollis ve Jenny'ye duyduğum öfke yeniden ön plana çıkarken, "Sizin aşağılık, Yüce Rack ve Ruin Kardeşleri'nin bir üyesi olduğunuzu biliyoruz, Bay Whitmore," dedim. "O yerde kadınlar öldü. Seni sokağa atmamam için bana bir neden söyle."

Samuel ve Albert karşılıklı bakıştılar ve daha da yaklaştılar. Whitmore onların ilerleyişini açıkça fark etti ama yüzünü buruşturmadı. Düşündüğümden daha sadık.

"Leydi Augusta, herhangi bir işlem yapmadan önce bunu okumanızı rica ediyorum," dedi. Bir paket uzattı. "Ortak bir dostumuzdan geliyor. Lütfen, çok önemli."

Hangi ortak arkadaşımız olabilir ki? Ona ihtiyatla baktım ama paketi aldım. Ön yüzünde herhangi bir ibare yoktu ama üç katının her biri ayrı bir kırmızı balmumuyla mühürlenmişti. O halde, ilk açanın ben olduğumu bildiğimden emin olmak isteyen birinden gelen bir mektuptu bu.

Başparmağımın üç hareketiyle mühürlerin her birini kırdım ve tek bir kâğıdı açtım.

5 Kasım 1812

*Sevgili Augusta, bak,
iyilik. Ona güven.
Geriyorum.
George Brummell*

"Ne yazıyor?" Julia kısa mektubu okumak için eğilerek sordu. "Oh Lud, demek bu onun iyiliği. Emin misin?"

yazdın mı?"

Notu tekrar okudum. Gerçekten de George'un elindeydi. Ama Charles Whitmore'u ilgilendiren bir iyilik mi? Ve George Brummell güvenmiş olsa bile, Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin üyesi olan bir adama gerçekten güvenebilir miydim?

"Neler oluyor?" diye sordum. "Bay'ın ne iyiliği var? Brummell sizin için ne yapmamı ister?"

Uşağıma ve Weatherly'ye dikkatle baktı. "Bu özel bir konuşma olmalı."

Julia'ya baktım. O da başıyla onayladı. "Gidebilirsiniz," dedi uşaklarımıza. "Sen de Weatherly. Teşekkür ederim."

Onların biraz isteksizce ayrılmaları üzerine Bay Whitmore karşımızdaki kanepayı işaret etti. "Oturabilir miyim? Çok telaşlı birkaç gün oldu."

Julia'nın onun koltuktaki perişan halinden duyduğu endişeyi hissetmeme rağmen başımı salladım.

Hepimiz oturduk. Bay Whitmore yağlı üç boynuzlu atını çıkarıp yanındaki kanepeye koydu -Julia yumuşak bir korku gıdıklaması yaptı- sonra ellerini birbirine kenetledi, kaşları çatıldı.

"Sanırım Yabancılar Bürosu'nda müsteşar olduğumu biliyorsunuz?" Julia ve ben başımızı salladık. "Yabancı casusların İngiltere hakkında bilgi edinmemesini ya da bu bilgileri ülkemizden kaçırmamasını sağlamak benim bölümümün sorumluluğudur. Tahmin edebileceğiniz gibi, Bonaparte'la olan bu uzun süreli savaş sırasında çok önemli bir görev. Kendi halkımız arasındaki muhalefetin kökünü kazımak da bizim görevimiz haline geldi."

"Luddites," dedim, sesimde biraz suçlama vardı.

Başını öne eğdi. "Gerçekten de bu fıkirden duyduğunuz rahatsızlığı anlıyorum. Ancak, çok daha üst düzey bir sorunun toplumumuzun içine yerleşmiş olduğu dikkatimizi çekti. Bir kişi, veya belki

Üst düzey yetkililer hakkında zararlı bilgiler toplayan ve bunları kendilerini korumak ve hükümet ve askeri kararların sonuçlarını etkilemek için kullanan kişiler - henüz emin değiliz -. Faillerden birinin kimliğini biliyoruz ve şimdi çürümenin ne kadar derinlere nüfuz ettiğini keşfetmeye çalışıyoruz."

"Bu gerçekten de ciddi bir endişe kaynağı," dedim. "Ama bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Siz ve Leydi Julia, ayrıca Lord Evan Belford ve Bay Kent" - bağlantımız hakkındaki bilgisinin yerleşmesine izin vermek için durakladı- "yanlışlıkla bu kötü niyetli faaliyetin mimarı tarafından fark edildiniz. Sizin de farkında olduğunuz gibi, Lord Evan'ı öldürmeye teşebbüs etti ve şimdi de sizin Lord Hazretleriyle olan ilişkinizi biliyor."

"Lord Evan'ı öldürmeye çalıştığınızı sanıyorduk," dedi Julia.

Bay Whitmore ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tam tersi leydim."

"Öyleyse onu kim öldürmeye çalışıyor? Ve neden?" diye sordum. "Lord Milroy."

"Milroy?" dedi Julia. "Kendini zevk ve kumara adanmış, başka bir şey yapmayan biri olarak tanınıyor."

Adamla olan çatışmalarımı ve Yüce Kardeşler'in bahis defterinde yazılı olan iğrenç bahisleri hatırladım. Kadınların acı çekmesinden ve aşağılanmasından zevk alıyordu. Ve belki de ölümlerinden.

"Onun bir kral yapıcı olduğuna ve bazı etkilere sahip olduğuna dair fısıltılar duydum," dedim.

"Doğrusu bu, Leydi Augusta," dedi Whitmore. "Zampara hayatı yaşıyor gibi görünmeye büyük özen gösteriyor ama aslında çok kurnaz bir manipülatör. Lord Evan'ın kendi konumunu yok edecek bir şey gördüğü izlenimine kapıldığına inanıyoruz."

toplum. Lord Evan bize böyle bir şey gördüğünü hatırlamadığını söylüyor, ancak Lord Milroy'un kağıt ve zar sevgisini ilan etmesine rağmen, risk alan bir adam değil."

"Yani Lord Evan yirmi yıl önce Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nde bir şey mi gördü?" Sorguladım. "Sadece bir şey görmüş olma ihtimali bile birinin ölüm emrini vermek için yeterli bir neden gibi görünmüyor." Bir mantık sıçraması hissettim. "Lord Evan'ın Sanderson'la düellosunu Milroy mu düzenledi?"

"Belki de öyledir, ancak birini ortadan kaldırmak için gelişigüzel bir yol olurdu. Hikayede daha fazlası olduğuna inanıyorum ve bunu keşfetmeye çalıştım ama boşuna."

"Ah, yani o kulübe kendi isteğinizle üye olmadınız, değil mi?" Dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Değilim."

"Lord Milroy'u izlemek için oradasınız."

Başını salladı. "Öyleyim."

Lord Milroy'un doğası düşünüldüğünde tehlikeli bir iş. Bay Whitmore gerçekten de düşündüğümünden çok daha sertti. Yine de, casus olduğu iddia edilen birini gözetim altında tutmak kulübün diğer faaliyetleriyle ilgili bir af getirmiyordu. "Alt kattaki o korkunç odada öldürülen kadınlardan haberiniz var mıydı?"

Bay Whitmore daha dik oturdu. "Yemin ederim yapmadım. Oraya hiç gitmedim. Orası sadece belirli üyeler içindir. Ben kulübe sadece Milroy ve arkadaşlarını izlemek için giderim." Güvensizliğini görebiliyordu ve elini göğsünün üzerine koydu. "Şerefim üzerine yemin ederim, Leydi Augusta."

"Demek bu yüzden bize tamircilik kıyafetiyle geldin," dedi Julia. "Milroy'un bizim Lord Evan'la bağlantımız olduğunu bildiğini ve burada bizi ziyaret ederken görülme riskini göze alamayacağını düşünüyorsun."

Bay Whitmore başını salladı, küçük ağzında alaycı bir gülümseme vardı. "Lord Evan ve Bay Kent bana ikinizin de zeki olduğunuzu söyledi."

Julia öne doğru oturdu. "Onlarla temas halinde misin? Onlar iyi mi?"

"İkisi de iyi ve güvendeler. Ve onlardan bahsetmek beni iyiliğe götürüyor. Lancashire'daki olaylar, kendi güvenlikleri için bir süreliğine İngiltere'den kaybolmalarını oldukça acil hale getirdi. Yabancılar Bürosu'nun Fransa'da ilgilenmesi gereken önemli bir görevi var. Lord Evan ve Bay Kent bu görevi yerine getirmeyi kabul ettiler."

"Ne?" Julia ellerini heyecanla kavuşturarak konuştu. "Onları Fransa'ya mı gönderiyorsun? Savaşa mı?"

"Gitmeyi tercih ettiler. Bay Kent artık Bow Street acentesi olarak çalışamayacağı ve değerli bir insan olduğu için kendisine Yabancılar Bürosu'nda bir pozisyon teklif ettim. Kabul etti ve artık benim için çalışıyor. Lord Evan'ın durumunda, görevin başarıyla tamamlanması halinde affedilmesi teklif edildi, ancak ödül olmasa da kabul edeceğini düşünüyorum."

"Af mı?" Ben de yankıladım.

"Tam bir kraliyet affı," diye yanıtladı Whitmore.

Yüce Tanrım, kraliyet affı. Tüm geçmiş eylemler geri alındı. Geçmiş temizlendi. Böyle bir beraatla Evan bir kez daha toplum içinde yaşayabilirdi.

Öne doğru oturdum. "Benden istediğiniz iyilik nedir, Bay Whitmore?"

Ne isterse yapardım. O affı sağlamak için her şeyi.

"Bonaparte'ın eline düşmeyecek birini geri getirmek için Lord Evan ve Bay Kent'le birlikte Fransa'ya gideceksiniz. Bay Kent bir süvariye ve

Fransa, bu yüzden size liderlik etmek için çok nitelikli ve görevin ayrıntılarına sahip olacak. Lord Evan gibi o da akıcı bir şekilde Fransızca konuşuyor. Sanırım siz de öyle?"

Başımı salladım. "Her hanımefendi Fransızca bilir. Okulda bize öğretilirdi. Ne kadar vaktimiz var?"

"Ne kadar sürerse sürsün. Söz konusu kişinin güvenliği son derece önemlidir."

"Kimi geri getireceğiz?" Ben sordum.

Bay Whitmore başını salladı. Görünüşe göre, bu henüz sahip olmam gereken bir bilgiydi.

"Ama Augusta neden gitmek zorunda?" diye sordu Julia. "Eğer Mr. Kent ve Lord Evan gidiyor, bu yeterli değil mi?"

"Rütbeli bir kadının görevin bir parçası olması büyük önem taşıyor. Kız kardeşinizin varlığı olmadan o kişi geri alınamaz." Dudaklarını ıslattı. "İstediğimiz sadece Leydi Augusta değil, Leydi Julia. Ayrıca kralınıza ve ülkenize hizmet etmek için gitmenizi istiyoruz. Sadece bir hanımefendiyi göndermeyi göze alamayız..." Durdu.

"Ölür mü?" Ben tedarik ettim.

Başını eğdi. "Oldukça."

"Casus olmak istemiyorum," dedi Julia. "Bu çok saçma bir fikir."

"Kesinlikle casusluk yapmayacaksın," dedi Whitmore hemen. "Eğer yakalanırsanız bu ölüm cezası olur. Sizden sadece olduğunuz gibi gitmenizi istiyoruz: Fransa'dan geçip İsveç'teki evinize dönmeye çalışan asil rütbeli iki hanımefendi" -durakladı- "İsveç."

Yine İsveç. Evan, Hester'la birlikte oraya sığınmayı teklif etmişti.

"Nasıl İsveçli olacağız?" diye sordum. "Bu dili konuşmuyoruz."

"Fransızcanız yeterli olacaktır ve yasal belgeleriniz olacaktır. Ayrıca, sizin rütbenizdeki hanımlar asla

Hizmetkârsız seyahat ederseniz, yanınıza iki kişi alabilirsiniz ama daha fazlasını alamazsınız ve onlara sonuna kadar güvenmelisiniz, çünkü hayatınız onların sağduyusuna ve becerikliliğine bağlı olabilir. Lord Evan bana çok yararlı ve güvenilir olduğunu kanıtlamış bir adamınız olduğunu söyledi."

"Uşığımız."

"Eğer size eşlik edecekse, karşılaşabileceği tehlikeleri bilebilir ama hedefi bilemez. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi." Arkasına yaslandı. "Gitmeyi kabul ediyor musunuz, Leydi Augusta?"

George Brummell'in bana yaptığı iyilik hakkında hiçbir şey söylememesine şaşmamalı. Bana yaptığı iyiliklerden çok daha tehlikeliydi. Dahası, Whitmore'un yakalanma ve ölümden söz etmesi de gözden kaçmamıştı. Yine de George'a bir söz vermiştim ve açıkçası hiçbir şey Evan'ın bu affı elde etmesine yardım etmemi engelleyemezdi.

"Bir şartla giderim Bay Whitmore," dedim. Anlaşmamın kaçınılmazlığı beni kendi talebimi yapmaktan alıkoymayacaktı.

Bana ihtiyatla baktı. "Ne istiyorsun?"

"Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin kapatılmasını istiyorum. Ben Fransa'ya gitmeden önce o yerin yok olmasını istiyorum."

Julia bana bir bakış attı. Sesimdeki acımasızlık onu şaşırtmıştı ama zavallı Bayan Hollis'i ya da Jenny'yi görmemişti.

Whitmore kaşlarını çattı. "Ama Lord Milroy hakkındaki ana bilgi kaynağımız o."

"Umurumda değil. Eğer Fransa'ya gitmemi istiyorsanız, o zaman kapalı olmalı."

"Burayı kapatsak bile - ki üye sayısı düşünüldüğünde bu neredeyse imkânsız - başka bir yere taşınacaktır Lady Augusta. Her zaman buna benzer kulüpler vardır."

Onun haklı olduğunu biliyordum. Aşağılık doğaya hitap eden bu tür kulüpler her zaman var olacaktı ve kadınların hayatları ve bedenleri her zaman acımasızca hiçe sayılacaktı. Yine de Bayan Hollis'in ve erkeklerin şehveti ve eğlencesi uğruna ölen ya da zarar gören herkesin intikamını almak için bir şeyler yapmalıydım.

"Benim şartım bu, Bay Whitmore. Kabul ediyor musunuz?"

"Bu konuda kararlı mısınız?" diye sordu, ağzı sertleşmişti.

Çizgiler.

"Öyleyim. Bu pazarlığa açık bir konu değil."

"O zaman elimi zorlanmış buluyorum. Katılıyorum."

Zafer kazanmış bir şekilde arkama yaslandım. "Mükemmel. Bu da Fransa'ya gitmeyi kabul ettiğim anlamına geliyor."

Belki de George'un neden aynı kumaştan olduğumuzu düşündüğünü şimdi anlıyordum, çünkü Whitmore'un teslim olmasından dolayı oldukça fazla sevinçle ve önümüzdeki görevin düşüncesiyle heyecanla dolu olduğumu itiraf etmeliydim. Elbette bir miktar korku da vardı ama heyecan çok daha fazlaydı. En azından şimdilik, kendi evimin güvenliğinden.

Whitmore başıyla onayladı. "Bunu yapacağın için rahatladım. Açıkçası, tüm bu girişim için çok önemlisiniz."

Bay Whitmore'un bu görevde yer alma yeteneğim konusunda hiçbir şüphesi yokmuş gibi görüldüğünü fark ettim. Ona göre ben yetkin ve gerekli bir varlıktım. Değersiz, zorba bir kız kurusu ya da eksik bir kadın değil. Erkekler her zaman böyle mi hissederdiler? Kişinin öneminin bu içsel kabulü? Hayatta hak ettikleri kadarını beklemelerine şaşmamalı.

"Ya siz, Leydi Julia?" diye sordu.

"Bunu düşünmem gerekiyor," dedi. "Bu kadar çabuk bir cevap veremem. Düşünmem gereken çok şey var."

Whitmore belli ki Julia'nın cevap vermeyi reddetmesini beklemiyordu, çünkü bana döndü. "Belki kız kardeşinizi ikna edebilirsiniz, Leydi Augusta. Eminim onsuz gitmek istemezsiniz. Anladığım kadarıyla siz müthiş bir çiftsiniz ve birlikte olduğunuzda daha etkili çalışıyorsunuz. İkiniz de giderseniz başarı şansınız çok daha yüksek olur."

Ağzını en Colebrook'çu haline getirmiş olan Julia'ya baktım. Doğruydum, birlikte çok güçlüydük ve yanımda o olmadan bunu yapmayı düşünmek bile zordu. Birkaç gün öncesine kadar kız kardeşimin cevabını etkilemeye çalışmış olabilirdim. Hatta belki de şimdi bunu dile getirmesi için onu kışkırtabilirdim.

"Bu Leydi Julia'nın kararı, Bay Whitmore," dedim kararlılıkla. "Kendi yolunu kendi zamanında seçmeli."

Julia yan gözle bana baktı, çokbilmişliği küçük bir gülümsemeye dönüştü: *İşte yeni Augusta.*

Gülümsemesine karşılık verdim: *Ve işte yeni Julia.* Küçük, şaşkın bir kaş çattı: *Ben yeni değilim.* Kaşlarımı kaldırdım: *Öyle değil misin?*

"Bunu düşünmek için bir gününüz var Leydi Julia, ama daha fazla değil." Bay Whitmore ayağa kalktı ve üç boynuzlu atını aldı. "Walmer'dan sizi üç gün sonra karşıya geçirecek bir kaçakçı teknesi ayarladık."

"Üç gün mü?" Tekrarladım. Tanrım, bu kadar kısa sürede her şeyi hazırlayıp Walmer'a nasıl gidecektim?

"Üç gün," diye onayladı. "Lord Evan ve Bay Kent mümkün olan en kısa sürede ülkeden ayrılmalı." Üç boynuzlu atını gri peruğunun üzerine yerleştirdi. "Bu beylerden bahsetmişken, size iletmek zorunda olduğum iki mesajım var, çünkü söz verdim." Hazırlayıcı bir nefes aldı. "Leydi Julia, Bay Kent bana şunu söylememi istedi, aynen aktarıyorum:

"Hiçbir şekilde Bay Whitmore'un istediğini yapma, aşkım. " Boğazını temizledi, son sevecen ifadeden utandığı belliydi. "Ve Leydi Augusta, Lord Evan, 'Yakında görüşeceğiz, Hain,' diyor. " Kirli cebine uzandı. "Ayrıca size bunu vermemi istedi."

Eşyayı uzattı. Evan'ın elinde, üzerinde yazılı bir talimat bulunan küçük bir cam kaptaki arnika merhemi: *Kullanın.*

Güldüm, belki de daha çok göreceğim gerçeğinden Aşkım yakında merhem kabından daha iyi olacak. "Söyle ona-" diye başladım.

Bay Whitmore elini kaldırıp başını sallayarak beni durdurdu. "Üzgünüm Leydi Augusta, bir mesaj iletemem. O ve siz İngiltere'den ayrılmadan önce Lord Evan'ı görmeyeceğim. Bu çok tehlikeli." Kız kardeşime döndü. "Cevabınız için yakında iletişime geçeceğiz, Leydi Julia."

"Ve ben gitmeden önce Rack and Ruin'in Yüce Kardeşleri'nin kapatılmasını ayarlayacaksın," diye hatırlattım ona. "Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, o gemiye adımımı atmam."

"Anlıyorum. Tamamlandığında haber göndereceğim." Elimdeki Bay Brummell'in notuna baktı. "Alabilir miyim?" diye sordu, nota uzanarak.

Refleks olarak ona uzattım. Ocağımıza doğru birkaç adım attı ve notu ateşe attı, balmumunun tükürmesini ve kâğıdın kıvrılıp alev almasını izledi.

Bununla birlikte, selam verdi ve odadan ayrıldı.

Julia ellerini birbirine sürttü ve ocağa doğru yürüdü. misafir odası. Demir çubuğu yerinden aldı ve Brummell'in notunun yandığı alevlerin içine daldı.

"Şey," dedi. "Bu hiç beklenmedik bir şeydi."

Maşayı yuvasına geri yerleştirip pencereye doğru yürürken onu izledim, mükemmel bir perde kıvrımını daha da mükemmelleştirmek için seğirtti.

"Tedirginsiniz," dedim. "Tabii ki tedirginim. Siz değil misiniz?"

"Evet, gerçekten."

Başını iki yana salladı. "Sanırım heyecanlarımız farklı, Gus. Sen bu tür bir heyecanı arzuluyorsun ama ben arzulamıyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Belki de adil bir gözlem.

Ellerini pencere kenarına koydu, başını öne eğdi. "Çok korkuyorum. Sen ormana gittiğinde, bir daha geri dönemeyeceğin korkusuyla sürekli nefes alamadım. Ve Bay Kent kaçırıldığında-"

"Ben de korkuyorum," dedim.

Kaç kez Mulholland'ın bakan yüzünün o çemberdeki erkeklerin ya da görüntüsünün yanından göz kırparak geçmişim.

ellerinin verdiği hissi?

"Ama mesele sadece bu değil," dedi Julia. "Mavi kitle haplarını almayı bırakmış olabilirim ama hâlâ yorgunum, hâlâ iyi değilim."

Dudağımı ısırđım ve kendimi bu mutlu karar hakkında yorum yapmaktan alıkoydum.

"Ve Fransa ile savaş halindeyiz, Gus," diye devam etti. "Biz böyle şeyler için eğitilmedik. Üstelik evli olmadığımız ve üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğimiz erkeklerle birlikte olacağız."

"Aşk hariç."

Bir an bana baktı ve sessizce bu iddiayı kabul etti. "Öyle olsa bile, bu yapılmaz. Biz Leydi Augusta ve Leydi Julia'yız. İnsanların meseleleri ve işleriyle kendimizi kirletmeyiz. Özellikle de Yabancılar Bürosu gibi iğrenç işlerle. İki evli olmayan erkeğin yanında iki evli olmayan kadın oluruz, ikisi de ne ailemiz ne de sosyal çevremiz tarafından kabul edilebilir. Eğer bu ortaya çıkarsa, mahvolurduk. Hor görülmenin ötesinde. Ya da deli olduğumuz düşünülür ve acınırdık."

Görevin bu yönünü hiç düşünmemiştim. Evan'la birlikte başka bir ülkede, başka bir kadın kılığında seyahat etmek. İngiliz toplumunun gözleri üzerimde olmadan başka bir hayat ve başka bir kurallar dizisi. İlginç bir olasılık. Yine de Julia'nın amacı bu değildi.

"Haklısınız. Bu kesinlikle alışılmadık olurdu," dedim.

"Alışılmadık mı?" Julia küçük bir kahkaha attı. "Bu hafif bir ifade. Gerçek şu ki Gus, ben geleneksel bir kadınıam. Senin aksine, topluma karşı gelmek istemiyorum."

"Bay Kent'i severek, bence zaten seviyorsunuz."

Parmak uçlarını yüzüne bastırdı ve başını salladı. "Hayır, Bay Kent ile toplum içine cesurca adım atmadım. Dünyaya olan bağlılığımı göstermedim. I-"

Durdu ve pencereden dışarı bakarak aşağıdaki kargaşayı izledi. "Olamaz."

"Ne oldu?" Pencereye doğru ilerledim.

Kapımızın önünde bir şehir arabası duruyordu. Duffy ve Harriet'in arabadan yeni indikleri belliydi, çünkü uşakları basamakları katlıyor ve arabanın kapısını arkalarından kapatıyordu. Julia'nın kolundan tutarak onu görüş alanından uzaklaştırdım. Kahretsin, çok yavaştı: Harriet başını kaldırıp pencereden bizi gördü ve selamlamak için elini kaldırdı. Weatherly'yi evde olmadığımızı iddia etmesi için aşağı gönderemezdik.

"Sanırım bu ziyaret kaçınılmazdı," dedi Julia.

"Kaçınılmaz olarak sinir bozucu," diye mırıldandım.

Kız kardeşim salona eleştirel bir bakış attıktan sonra Bay Whitmore'un oturduğu kanepeye doğru yürüdü. "Bu bir işaret mi? Harriet her zaman çok dikkatli."

"Hayır, orada hiçbir şey yok," dedim.

Şüpheyle baktı ama kararımı kabul etti. Odada hızlı bir tur atarak bir vazanın yerini düzeltti, Julia'nın kalemni yerine yerleştirdi ve yan sehpadaki bir toz zerresini sildi. Sonra Weatherly'nin kapıyı çalmasıyla ikimiz de koltuklarımızın önünde durduk.

"Gel," dedim.

Kapı açıldı ve Weatherly, "Lord Duffield ve Leydi Duffield, hanımlarım," diye anons etti.

Harriet yine mavi yünlü ve ermin süslemeli pelerinini giymiş ama bonesini takmamış olarak zarif adımlarla odaya girdi; onu her zamanki Weston'ıyla ağabeyimiz izledi. Şapkası ve bastonu aşağıda teslim edilmişti ama pelerinli paltosunu hâlâ giyiyordu. Kısa bir ziyaretin tüm iyi alametleri.

"Günaydın kardeşlerim," dedi Harriet, önce bizim reverans yapmamız için hafifçe duraklayarak. Rica ettik, sonra onun reveransını ve Duffy'nin selamını aldık.

"Günaydın Harriet," dedi Julia neredeyse gerçek bir gülümsemeyle. Bu benim hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. "Günaydın, Duffy. Çay getireyim mi?"

Harriet, Duffy'ye utangaç bir bakış atarak, "Hayır, bana göre değil," dedi.

"Benim için de öyle, Julia." Kolunu karısına uzattı ve ona kanepeye kadar eşlik etti. Harriet oturdu ama Duffy her zamanki gibi şöminenin başında durmaya devam etti. "Uzun süre kalmayacağız."

"Amin" diye mırıldanmaktan kaçındım ve yerime oturdum, Julia da yanımdaki kendi koltuğuna yerleşti.

"Şüphesiz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz."

"Kesinlikle hayır," dedim, sonunda dişlerimin arasından bir gülümseme çıkarmayı başardım.

Duffy içini çekti. "Gördüğüm kadarıyla zor biri olacaksın." Harriet'e baktı, o da onu cesaretlendirmek için başını salladı, sıkıca tutturulmuş bukleleri yüzünün iki yanında sallanıyordu. "Davenport Hall'daki olaylar nedeniyle buradayım. İkinizin de şahit olduğum davranışlarına inanmakta güçlük çekiyorum. Lord Deelee'in işlerine karışmak, Lord Davenport'tan faydalanmak ve en kötüsü de bir suçluya ve Bow Street Runner olduğunu iddia eden bir adama fiilen yardım etmek ve arkadaşlık etmek. Düşünmeye bile değmez."

"Bu konuda epeyce düşünmüşse benziyorsunuz," dedim. "Yine de akşamki rolünüzü nasıl bağdaştırdığınızı merak ediyorum. Ya da rolünüzün olmamasını mı demeliydim?"

Duffy bana ters ters baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ne Julia'ya ne de bana yardım etmedin. Senden kılıcını istedim ve sen reddettin, en azından Julia ile yolda kalabilirdin. Ama hayır, kuyruğunu kıstırıp kaçtın."

Duffy kendini yukarı çekti. "Bana korkak mı diyorsun?"

"Bu senin sözün, benim değil," dedim.

Harriet küçük ağzını büzerek, "Duffield tam olarak görevinin gerektirdiği şeyi yaptı, Augusta," dedi. "O bir yargıç. Ayrıca, seni bu gülünç durumdan kurtarmaktan daha önemli yükümlülükleri vardı. Duffield, söyle onlara."

Duffy yeleğinin eteklerini çekiştirerek biraz kendine geldi. "Harriet bana Duffield'ın varisiyle yakınlaşmasının kuvvetle muhtemel olduğunu söyledi."

Duffy'ye kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen Harriet'e baktım. Çocuk doğurma konusunda pek bir şey bilmediğimi itiraf etmeliydim ama Charlotte bana birinin hamile olduğunu nasıl anladığını anlatmıştı. Eğer hızlı hesaplamam doğruysa - düğünden bu yana ancak dört hafta geçmişti- bu gerçekten de çok hızlıydı.

"Ne kadar harika," dedi Julia. "Tebrikler." "Emin misin?" Belki biraz fazla kel bir şekilde sordum. "Gus!"

Julia nefesinin altından tısladı.

Harriet yanaklarına renk gelmiş bir halde, "Emin olmak için biraz erken," dedi, "ama öyle olduğundan oldukça eminim ve durumun bunu duyurmayı gerektirdiğini düşündük."

"Gerçekten de öyle," dedi Duffy. "Beklentilerimizin bu kadar erken bir noktada bunu size söylüyoruz çünkü aptalca davranışlarınıza daha fazla tahammül edemeyiz. Duffield varisi lekesiz bir itibara sahip bir ailede doğmalıdır. Artık suçlularla ve alt tabakayla doğal olmayan aşklar yaşanmamalı. Kırssalda dolaşmak, silah sallamak ve karşılaştığınız herkese yalan söylemek yok artık. Ailenin adını çoktan lekelediniz ve açıkçası yaptıklarınızı tamamen kontrol altına almanın bir yolunu göremiyorum. İngiltere'nin en kötü dedikoducusu olan Ellis Brant ve korkunç karısı da buna şahit olmuşken olmaz. O adamlarla gittiğinizi gördüler. Her ikinizi de sizi, kendiniz tarafından, gecenin içine. Ve sizi,

Augusta, dönüyor" -yüzümü işaret etti- "bir fahişe gibi dövülmüş."

"Duffield!" Harriet ilkel bir tavırla itiraz etti. "Özür dilerim canım," dedi Duffy.

"Benim iyiliğim için duyduğun endişe kalbimi ısıtıyor kardeşim," dedim.

"Sadece kendini suçlayabilirsin, Augusta. Bu haliyle kendimizi bir skandala hazırlamalıyız. Ancak Harriet ve ben, ailemizin adını ve sizin itibarınızı koruyacak bir hareket tarzı belirledik."

Julia'ya baktım: *Bir hareket tarzları var.*

Julia dudaklarını birbirine bastırdı: *Dinlemeliyiz.*

Gözlerimi kıstım: *Gerçekten mi?*

Görünüşe göre bu bir listeydi, çünkü Duffy bir işaret parmağını diğerine dokundurarak ilkinin saydı. "Başlangıç olarak, o iki adamla tüm bağlarını koparmalısın. Bütün bağları. Onlarla tek başına birlikte olduğunu düşünmek beni hasta ediyor, özellikle de seni, Julia. Augusta anlamasa bile, senin en azından kendi değerini anladığını sanıyordum."

Julia oturduğu yerde kaydı.

"İkinci olarak, Duffield'daki çeyiz evinin açılmasını emrettim. Bu evden ve Londra'dan ayrılıp bundan sonra orada yaşamanızın en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Zaten sosyeteden emekli olacak yaşı çoktan geçtiniz ve eminim ki bölgede sosyal ihtiyaçlarınızı karşılayacak kadar saygın aile bulacaksınız. Son olarak, Lord Deelee'ye işlerine karıştığın için, Lord Davenport'a da ona ve misafirlerine oynadığın maskeli balo için özür mektupları yazmalısın. Bu olayların orta yaş megrimleri tarafından tetiklendiğini söylemek için ona zaten yazdım ve bu açıklamaya dayanmalısınız. Belki bu skandalı biraz olsun hafifletir."

"Peki ya yapmazsak?" diye sordum. Kelimeleri bağırmak yerine söylediğim için oldukça gururluydum.

"Başka seçeneğin yok Augusta," dedi Harriet. "Duffield ve ben çocuğumuzun kusursuz bir itibara sahip teyzeleri olması gerektiğini düşünüyoruz. Eğer tavsiyemize uymazsan, çocuğumuzun hayatının bir parçası olmana izin veremeyiz." Julia'ya döndü, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. "Eminim teyze olmanın zevklerini kaçırmak istemezsin Julia. Çocuklara düşkün olduğumu biliyorum."

Hepimiz bir şekilde Julia'ya bakar hale gelmiştik.

Bir nefes aldı -içinde bir titreme vardı, çünkü böyle bir yüzleşmeden hoşlanmıyordu- ve ayağa kalktı. "Duffy, Harriet, bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. İyi haberlerinizi duyduğuma çok sevindim." Çenesini kaldırdı. "Ancak Augusta ve ben evimizi terk edip malikâneye yerleşmeyeceğiz. Özür mektupları yazmayacağız. Ve kesinlikle sevdiğimiz erkeklerle tüm bağlarımızı koparmayacağız. Tam tersine. Nerede yaşayacağım ya da hayatımı nasıl sürdüreceğim bana söylenmeyecek. Ve özellikle de kimi sevebileceğim söylenmeyecek. Augusta da öyle." Harriet'e döndü. "Ve doğmamış çocuğunu şantaj olarak kullanıp bizi kendi rahatın için yaşamamızı istediğin hayatlara zorladığın için sana yazıklar olsun kardeşim. Yazıklar olsun sana."

Harriet'in nefesi kesildi. "Duffield, onun benimle bu şekilde konuşmasına kesinlikle izin vermeyeceksin."

Duffy'nin yüzü karardı. "Julia, Harriet buradaki en kıdemli kişi. Ona hak ettiği saygıyı göstermelisin. Konumunun ve ailenin önemini anladığını sanıyordum."

"Biliyorum, Duffy. Ama korkarım sen bilmiyorsun."

"Julia, mantıklı ol. Eğer istediğimizi yapmazsan seni reddetmek zorunda kalacağım. Ben sana ve Augusta'ya sahip olamam."

Kendinize ve ailemize daha fazla utanç getiriyorsunuz. Sizi evlatlıktan reddederim! Buna ne diyorsunuz?"

Julia aramızdaki masanın üzerinde duran küçük zili aldı ve çaldı. Uşağımız hemen kapıyı açtı ve selam verdi. "Samuel, lütfen Lord ve Leydi Duffield'a çıkışı göster."

Duffy kendini ortalama boyunun en üst noktasına kadar kaldırdı. "Ailenin istekleri yerine skandal ve aşağılanma dolu bir hayatı seçtiğine inanamıyorum." Bana doğru döndü. "Julia'nın liderlik etmesine izin vermek sana yakışmıyor, Augusta. Bir kez olsun onu ikinizin de üzerinde durduğu bu uçurumdan geri çekmelisin."

"Bu durumda, kardeşim, Julia ikimiz adına da konuşuyor," dedim.

Harriet oturduğu yerden kalktı. "Duffield, onlar mantığın ötesindeler. Bırak bizi gidelim."

Kardeşimiz burun deliklerini sıkarak uzun bir nefes aldı ve karısına doğru yürüdü. Kolunu uzattı. Kadın büyük bir vakarla ayağa kalktı ve birlikte arkalarına bakmadan, vedalaşmadan ya da nezaket göstermeden odadan çıktılar.

Samuel kapıyı kapatana kadar bekledim, sonra kız kardeşime döndüm. Böyle bir yüzleşmenin onun sinirlerini bozacağını biliyordum.

"Bu çok cesurcaydı," dedim.

"Kendimi oldukça hasta hissediyorum." Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Konyak sürahisine doğru ilerledim.

"Hayır, birazdan çok daha iyi olacağım." Birkaç adım atarak yazı masasına gitti. Oturdu ve masanın üzerine yeni bir kâğıt parçası koydu. "Sanırım sadece Madam Alisette'e ısmarladığımız elbiseleri yanımıza almalıyız: Fransız tarzında ve Fransız

ipek. Diğer tüm kıyafetlerimiz fazla İngiliz tarzı ve bizi ele verecek." Kalemını eline aldı. "Bir liste yapmaya başlayacağım."

"Fransa'ya mı geliyorsun?" Sevinçle alkışladım. "Bay Kent'in tavsiyesine rağmen mi?"

"Kimsenin bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemesine izin vermeyeceğim" dedi. "Gidiyorum çünkü gerçek ailemden ayrılmak istemediğimi keşfettim." Kalemi tekrar yere bıraktı ve bana elini uzattı. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve hâlâ titreyen parmaklarını sıktım. "Bay Whitmore haklı," diye ekledi. "Birlikte çok güçlüyüz."

"Ve zaman zaman da terbiyesiz," dedim gülümseyerek.

"Ara sıra," diye kabul etti kız kardeşim. "Ama sadece kışkırtma altında."

Julia ve ben önce Weatherly ile görev hakkında konuştuk.

"Oturmak ister misiniz?" Onu çağırdığımızda sordum.
salona geri döndüm.

"Ayakta durmayı tercih ederim hanımlar," dedi. Öyle yaptı, önümüzde, elleri düzgünce arkasında, tüm dikkati bizim üzerimizdeydi.

Julia, "Sizden bir şey isteyeceğiz ve lütfen kendinizi evet demek zorunda hissetmeyin," dedi.

Lord Evan ve Bay Kent ile birlikte Fransa'ya gitme planının ana hatlarını belirledik - Bay Whitmore'un katı tutumunun izin verdiği ölçüde

-Ve düşman bölgesinden geçmenin tehlikeleri. Weatherly başını salladı ve bize eşlik etmeye çoktan karar verdiğini görebiliyordum. Çenesinin duruşu ve omuzlarının dikleşmesi bunu gösteriyordu. Yine de kararını vermeden önce görevin kendisi için tek başına ne kadar tehlikeli olduğunu anladığından emin olmalıydım.

"Bizimle gelmeye karar verirken karşılaşacağın bir tehlike daha var Weatherly," dedim.

Weatherly'nin gelişinden önce ona bundan bahsetmediğim için kız kardeşim bana, "Başka ne tehlike var?" diye sordu.

Weatherly, "Bonaparte'ın köleliği geri getirmesi, leydim," dedi.

Kız kardeşimin nefes alışını duydum. "Şeytan."

Bu yeni bir haber değildi - köleliğin kaldırılması on yıl önce gerçekleşmişti - ama kız kardeşim politikayı ya da kölelik yasaları konusunu Weatherly ve benim kadar dikkatle takip etmiyordu. İkimiz de Bay Wilberforce'un kölelik karşıtı çabalarına yardımcı olmuştuk ve 1802'de Bonaparte'ın hainliği haberini aldığımızda, bunun sonucunda esaret altında kalacak yüz binlerce insan için üzülmüştük.

"Ama sen özgür bir adamsın Weatherly," dedi Julia.

"Ben İngiliz topraklarında özgür bir adamım leydim. Burada özgürlüğün yasal bir varsayımı var. Fransa'da bu kadar kesin değil. Artık değil."

"Bu senin için tehlikeyi daha da artırıyor dostum," dedim. "Ormanda söylediklerimde ciddiydim. Bu çılgın macerada bize eşlik etme zorunluluğun yok. Reddedersen anlayışla karşılarız."

Weatherly ayık bir şekilde başını sallayarak söylediklerimi onayladı. "Teşekkür ederim. Ancak babanız içimde bir şeyler gördü hanımlarım ve bana diğer özgür İngilizler gibi yaşama şansı sundu. Sizin evinizdeki görevime başlamak üzere onun evinden ayrılırken, benden güvenliğinizi ve esenliğinizi sağlamamı istedi. Ben de bunu yapacağıma dair söz verdim." Ender görülen gülümsemelerinden birini takındı. "Bu yüzden Fransa'ya geleceğim ve güvenliğinizi sağlayacağım."

"Oh, Weatherly, emin misin?" Julia yumuşak bir sesle.

"Eminim."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve güvenliğinizi sağlayacağız."

"O zaman Biz var her Şans . başarı,"

Weatherly

dedi.

İkinci hizmetçimizin seçimi Julia ve benim aramda bazı tartışmalara yol açmıştı, çünkü bir leydi hizmetçisine ihtiyacımız vardı ve ikimizin de bize hizmet eden yiğit, sağduyulu kadınları vardı. İçinde

Sonunda Tully'ye sormaya karar verdik. Bayan hizmetçilerin çoğu biraz Fransızca bilirdi, bu pozisyonun genel bir gerekliliğiydi.

-Ama Julia'nın hizmetçisi Leonard sadece birkaç Fransızca cümle biliyordu, oysa Tully bu dili Huguenot büyükannesinin dizinin dibinde öğrenmişti.

Tully'ye yalnız yaklaşmamın en iyisi olacağına karar verdik, çünkü her iki işverenin de varlığının kararını etkilemesini istemiyorduk. O gece akşam yemeği için giyinirken ona görevden bahsettim ve bize eşlik etmek isteyip istemeyeceğini sordum.

"Seninle Fransa'ya gelmemi mi istiyorsun?" Tully korsajımı yerine oturtmaktan başını kaldırarak sordu. İri mavi gözleri yuvarlak bir şaşkınlıkla açılmıştı.

"Hem Leydi Julia'ya hem de bana hizmet ediyor olacaksın ve bu çok tehlikeli olacak."

"Fransa'ya. Savaşın olduğu yere mi?" diye sordu. "Maceralarından birinde mi?"

"Evet, size görev hakkında bir şey söyleyemem ama bu görev kralımız ve ülkemiz için. Eğer gitmek istemezseniz, bunun bir yansıması olmayacaktır. Pozisyonunuz güvende. Reddetmekte özgürsünüz. Bunu dikkatlice düşünün."

"Buna ihtiyacım yok leydim. Gelmek istiyorum."

Hevesinden memnun olsam da, temkinli olmayı tavsiye etmeyi görev bildim. "Emin misiniz? Bu kadar çabuk vermek büyük bir karar."

"Eminim." Dik tuttuğu ellerini küçük çenesine bastırarak, gözleri ıslıl ıslıl parlayan bir sevinci bastırıyor gibiydi. "Buraya gelmeden önce leydim, bulaşıkçılık yaptım, sonra mutfak hizmetçiliği, sonra da ev hizmetçiliği. Hepsi dürüst işlerdi leydim, beni yanlış anlamayın. Ama küçüktü. Ben küçüktüm." Dik tuttuğu elleri sıkı bir top şeklinde kıvrıldı. "Sonra bana leydinizin hizmetçisi olma şansını verdiniz.

Pozisyon için gelenler arasında en nitelikli kişi ben değildim. Benim dünyam çok büyüdü." Elleri açılarak parmakları çiçek açtı. "Pek çok yere gittim, kılık değıştirdim, hatta koluna bir hançer kılıfı diktim. Şimdi benden bu dünyada gerçekten büyük bir şey başarmana yardım etmemi istiyorsun. Önemli bir şey. Elbette geleceğim."

Tully ile yaptığım görüşmeyi hatırladım: karşımda duran tatlı, yuvarlak yüzlü, minyon genç kadın, gergin ama doğrudan bakışları ve biraz da mizah duygusuyla. Belki de o zaman bile onun maceracı ruhunu tanımıştım.

Artık altı kişiydik.

- - -

İngiltere'nin küçük doğu eteğinde yer alan Walmer kasabası, güzel bir Tudor kalesi ve yakındaki bir donanma deniz kuvvetleri marines ile oldukça büyüleyici bir deniz tatil kasabasıydı.

garnizon. Denizcilerin varlığına rağmen -belki de bu yüzden- kasaba kaçakçılık için de ideal bir konumdaydı. İngiltere ve Fransa kıyılarını birbirinden sadece yirmi beş mil ayırıyordu.

Yakında geçeceğimiz yirmi beş mil. Geceleyin.

Özellikle dar bir sokakta ilerlerken arabadan dışarı baktım, her iki taraftaki gösterişli evlerin bazılarının pencereleri alacakaranlıkta mumlarla ışıldıyordu.

Dün Londra'da küçük bir çocuk tarafından teslim edilen bir not almıştım ve ben onu sorgulayamadan kaçıp gitmişti. Not kısa ve imzasızdı:

*Dün gece Bedford Caddesi 2 numarada feci bir
yangın meydana geldi. Ev yerle bir oldu.
Neyse ki evin içinde ya da iki yanındaki konutlarda
kimse yaralanmamıştır.*

Seyahatlerinizin güvenli ve başarılı geçmesini dilerim.

Londra'dan ayrılırken John Driver'dan bizi Bedford Caddesi'nden geçirmesini istedim; yolumuzun biraz dışındaydı ama Whitmore'un doğruyu söylediğinden emin olmalıyım. Yeterince emindim, Yıkım ve Harabenin Yüce Kardeşlerinin evi şimdi, ironik bir şekilde, tamamen harap olmuştu. Belki böyle bir yıkımdan zevk almak biraz hortlakçaydı ama ben kararmış kırılgan ve ufalanan tuğlaların görüntüsünden zevk alıyordum. Kulübün eninde sonunda kapılarını başka bir yerde açacağını biliyordum. Yine de, iğrenç faaliyetlerinin ertelenmesi sadece bir kadını korkunç bir ölümden kurtardıysa, bu bir zaferdi. Daha da önemlisi, kulübün yıkılması Whitmore'un sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Ve oldukça yaratıcı bir düşünür.

Walmer'ın geniş kordonuna döndüğümüzde Julia, "Sanırım vardık," dedi.

Uzun, düz kumlu sahile, beyaz örtülü denize ve parlak, ağdalı bir gibbous ayının aydınlattığı çivit mavisi gökyüzüne baktım. Yelken açmak için güzel bir ay. Walmer denizcilerinin teknelerinden bazıları -danıştığım sahil beldeleri rehberine göre bavullar ve kadirgamlar- sahile çekilmişti. Onların ötesinde uzak bir direk ormanı uzanıyordu: Walmer ile tehlikeli Goodwin Kumları arasındaki Downs bölgesinde güvenli geçiş için bekleyen gemiler. Kapalı vagon pencerelerinden bile deniz yosunu ve tuzun keskin kokusunu alıyor ve yukarıda dönen martıların cırtlak gece çağrılarını duyuyordum.

Araba, sahil boyunca uzanan engebeli bir yolda bir süre ilerledikten sonra, daha çok

Kasabanın faaliyetlerinin meşru tarafı. Sonunda bir uçurumun yanında durduk. Araba sallandı; sonra Weatherly kapıda belirdi, Fransız tarzı paltosunun içinde büzülmüştü. Onun ötesinde Tully yeni bir pelerine sarınmış, kollarında benim küçük seyahat kutularımdan biriyle denize bakıyordu.

Weatherly arabanın kapısını açarak, "Burada durmamız emredilmişti hanımlar," dedi.

"İtiraf etmeliyim ki kendimi hazırlıksız hissediyorum," dedi Julia, Weatherly'nin elinden tutup arabanın merdivenlerinden inerken. "Bu bizim açımızdan pek de akıllıca bir karar olmayabilir."

"Bu hiç de akıllıca değil canım," dedim. "Seçiminden pişmanlık mı duyuyorsun?"

"Sanırım artık bunun bir faydası yok." Sahile ve kumların üzerine çekilmiş bir kadirga teknesinin yanında bizi bekleyen küçük adam grubuna baktı. Yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bakın, Bay Kent ve Lord Evan orada."

Onu arabanın merdivenlerinden yola kadar takip ettim. Kıyı boyunca, aşkımın kadirganın yanındaki büyük bir kayanın üzerine oturduğunu, Bay Kent'in de onun yanında durduğunu gördüm; her ikisi de ağır paltolar giymiş ve şapkalarının kenarlarını soğuk esintiye karşı tutuyorlardı.

Evan beni görünce selamlamak için diğer elini kaldırdı, uzun boylu, zayıf bedenini bulunduğu yerden açtı ve benimle yarı yolda buluşmak için kumda ilerlemeye başladı.

Ben de el salladım, kendi gülümsemem de kız kardeşiminki kadar parlaktı.

Bay Kent, Evan'ın arkasına düşerken ben de Julia'nın elini tuttum ve çalılıkların arasından kumlara doğru ilerledik. Açık kumsaldaki serin rüzgâr yolda olduğundan çok daha şiddetli esiyordu ve nefesimizi kesip eteklerimizi bacaklarımıza doladığında ikimiz de soluk soluğa kaldık.

"İyi zamanlama, Hain," diye seslendi Evan, kayan kumların üzerinde çevik adımlarla ilerlerken. "Akıntı tersine dönüyor."

Uzattığı ellerini tutmak için bir adım öne çıktım. Rüzgâr hemen şapkasının kenarını yakaladı ve bu yüzden sadece bir elini tutabildim. Ama bu yeterliydi, çünkü beni göğsüne doğru sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Yakınlarda benzer bir kucaklaşma yaşanıyordu, ancak Bay Kent şapkasını bir şekilde kafasına daha sıkı geçirmiş ve iki kolunu da kız kardeşime dolamıştı.

"Çenen nasıl?" Evan gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Tüm şişlikler geçti mi? His kaybı yok mu? Dişlerin sağlam mı?" Yüz ifadem karşısında güldü. "Biliyorum, biliyorum. Ama çok endişelendim."

İncelemesi için çenemi eğdim. "İyileşiyor, gördün mü?" Dedim.

"O zaman seni acı çektirmeden öpebilir miyim?"

"Öpebilirsin," dedim ciddiyetle.

Şapka ve bere kenarlarının hafifçe çarpışmasıyla eğildi. Gülümseyerek şapkasını çıkardı ve tekrar denedi, dudakları hafifçe dudaklarıma değdi. Kesinlikle acı yoktu. Aslında büyük bir zevkti. Daha yakına eğildim, geçen haftanın tüm yorgunluğu, nefesimi herhangi bir deniz rüzgârından çok daha fazla kesen şiddetli, kalp atışlarımı hızlandıran bir öpücüğe dönüşerek içimde yükseldi. Etrafımızdaki karanlık kumsal, sadece onun kokusunun, sıcaklığının, nefesinin ve ihtiyacının benimkine yaptığı baskının hislerine doğru kaydı.

"Gus!" Julia'nın kumun üzerine büyük bir gürlükle yansıyan sesi bizi birbirimizden ayırdı.

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdığımda birkaç metre ötede bizi izleyen yaşlı bir denizci gördüm.

Başını sallayarak Evan'a, "Gelgit başladı efendim," dedi. Yüzünü göremeyecek kadar karanlıktı ama eğlendiğini hissettim. "Çabuk yüklemeliyiz yoksa kaçıracağız."

"Teşekkür ederim," dedi Evan ama beni kucağından bırakmadı.

Denizci bir kez daha başını sallayarak gemiye doğru ilerledi. Karşıdan Julia'ya baktım, Bay Kent'in elini tutuyordu, başları birbirine eğik, konuşmaya odaklanmışlardı. Ötede, yolda Weatherly ve Tully bavullarımızı tekneye indirmek için boşaltıyorlardı.

Evan'ın kolunu etrafımda hissettim: güvenli limanım. Belki de kanalı geçip böylesine tehlikeli ve pervasız bir maceraya atılmak pek akıllıca bir karar değildi. Ama bu şartlar altında - İngiltere için bir görev ve Evan için bir af söz konusuysen- belki de gerekli olan bilgelik değil inançtı.

Benim için bu, yanımdaki beş cesur ve sadık insana olan inancımdı.

Yazarın Notu

Yeni maceralarında Gus ve Julia'ya katıldığınız için teşekkür ederiz. Bazı gerçek Regency tarihi figürler görünür kahramanlarımızla birlikte, her ne kadar onların faaliyetlerini biraz şiirsel bir şekilde ele almış olsam da. Kötü Huylu Hanımlar serisine gerçek insanları ve gerçek olayları dahil etmek her zaman çok eğlencelidir. Bu, çoğu hikayeye girmeyen (ve girmemesi gereken) çok sayıda büyüleyici araştırma anlamına geliyor. Bu yüzden, bu kitapta yer alan tarihi kişiler ve olaylar hakkında biraz daha fazla bilgi vererek inek araştırma takıntılarımı şımartmama izin verin.

GEORGE "BEAU" BRUMMELL

George Brummell ya da bilinen adıyla Beau Brummell, Regency İngiltere'sinde moda hayatının lideriydi. Oldukça mütevazı koşullarda, evlenmeden önce Brummell'in babasıyla açıkça ve oldukça skandal bir şekilde yaşayan alışılmadık bir anneyle doğdu. Bir uşak olan babası, başbakan Lord North'un özel sekreteri olarak görev yapacak kadar yükseldi ve Brummell ailesi kısa bir süre, şu anda tüm İngiliz başbakanlarının ikametgahı olan 10 Downing Street'te yaşadı. Babası daha sonra

Kendisine baronluk unvanı almayı başardı ve böylece çocukları George, William ve Maria sosyetenin bir parçası oldular. George Brummell, yakışıklılığı, kolay çekiciliği, kusursuz zevki ve kıvrak zekâsının göz kamaştırıcı birleşimi sayesinde sosyetenin kralı haline geldi. Prens Regent'in en iyi arkadaşıydı ve bir kaşını kaldırmasıyla herhangi birinin sosyal konumunu değiştirebilir ya da bozabilirdi. Zamana uygun bireysel giyim tarzı - sade renkler ve ince, temiz terzilik - erkek modasını o kadar derinden etkiledi ki, bugün hala takım elbise konseptinde bunu hissediyoruz. Arkadaşı Prens Regent gibi o da yaşlı kadınların arkadaşlığından hoşlanıyordu ve Regency'nin en büyük hosteslerinden bazılarının sırdaşıydı. Ev sahipliği yaptığı bir baloda Prens Naibine hakaret içeren bir yorumda bulunarak kendi gücünü aşana kadar sosyete de hüküm sürdü. Prens Naibi kendisine yaklaştığında Brummell, Lord Alvanley'e "Şişman arkadaşın kim?" diye sormuştu. Bu gerçek yorum uydurma olsa da, söylediği her ne ise kraliyetin gözünden düşmesine neden oldu ve borçları onu İngiltere'den sürene kadar gücü azaldı. 1840'ta Fransa'da bir akıl hastanesinde frengiden öldü. Belki de en çok şiirsel lisans aldığım karakterdir - herhangi bir tür ajan veya operatör olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur, ancak kendisi hakkında büyük bir gizem sürdürmüş ve bir yazarın hikayesini onun etrafında örmesi için bazı kışkırtıcı boşluklar bırakmıştır.

LORD ALVANLEY

William Arden -Lord Alvanley- yakın arkadaşı George Brummell ile birlikte sosyetenin liderlerinden biriydi. Alvanley, zamanının en nüktedan adamı olarak kabul edilirdi ve aynı zamanda hafif peltek konuşan, mükemmel iyi huylu bir adamdı.

(Yüzbaşı Gronow'*un Regency Recollections* adlı anı kitabında belirttiğine göre) konuşmasına sadece "lezzet ve çekicilik" katıyordu. Gençlik yıllarında ünlü bir atlet olan Alvanley, eğitiminin ardından Coldstream Muhafızları'na katılmış ve burada üstün başarı göstermiştir. Servetini ve unvanını miras aldıktan sonra, Regency züppesinin yaşam tarzını benimsedi ve günlerini zevk peşinde koşarak geçirdi.

BERRY KARDEŞLER VE ÜNLÜ SALONLARI

Mary Berry ve kız kardeşi Agnes, sırasıyla 1763 ve 1764 yıllarında Georgian döneminde doğdular. Aynı yıl, yani 1852'de öldüklerinde doksan yaşına yaklaşıyorlardı ve Viktorya dönemine girmişlerdi. Kız kardeşler birbirlerinden ayrılmazlardı ve büyüleyici hayatlar yaşadılar. Mary bir yazar ve günlükçü, hevesli bir okuyucu, cesur bir gezgin ve yetenekli bir sohbetçiydi. Agnes hakkında daha az şey biliniyor ama o yetenekli bir sanatçıydı ve kara kalem çizimleriyle tanınıyordu. Moda sosyetesini ve günün en parlak ve en yetenekli edebiyatçılarını, aktörlerini ve politikacılarını davet ettikleri salonlar ya da kendi deyimleriyle "daireler" düzenlediler. Bunlar ünlü entelektüel toplantılardı ve karma cinsiyetli toplantıların kadınlar tarafından yönetildiği bir alan olan Fransız salon geleneğinin bir parçasıydı. Berry kardeşler, İngiliz Parlamento üyesi ve yazar Horace Walpole ile arkadaş, hatta neredeyse aile oldular ve bu derin bağ onlara bir miras ve bağımsızlık getirdi. Berry kardeşler ve "salon" hakkında daha fazla bilgi Susanne Schmid'in mükemmel kitabı *British Literary Salons of the Late Eighteenth and Early Nineteenth Centuries*'de bulunabilir.

LLANGOLLEN'IN HANIMLARI

Her ikisi de İrlanda'da aristokrat bir ailenin çocukları olarak dünyaya gelen Leydi Eleanor Butler ve Bayan Sarah Ponsonby, 1778 yılında erkek kılığına girerek, yanlarında bir tabanca ve küçük bir köpekle birlikte kaçtılar. Skandala uğrayan aileleri tarafından yakalandılar ve ayrıldılar. Ancak her iki kadın da ailelerinin kınamalarına ve kendi sınıflarından erkeklerle evlenmeleri yönündeki baskılara direndi ve sonunda yeniden bir araya gelmelerine ve bu kez Kuzey Galler'e gitmek üzere İrlanda'dan ayrılmalarına izin verildi. Sadık hizmetkârları Mary Carryl ile birlikte Plas Newydd'e yerleştiler. Aristokratlar olarak çalışmadılar, ancak iyi ilişkiler içinde kalmayı başardıkları arkadaşları ve ailelerinden gelen hediyelere güvendiler ve nispeten mütevazı bir yaşam sürdürdüler. Plas Newydd, İrlanda'ya giden ana ulaşım yolu üzerindeydi ve bu nedenle sosyetenin durup mükemmel ev sahipleri ve hoşsohbet kişiler olarak ün yapmış olan hanımefendiler tarafından ağırlanması moda haline gelmişti. İstikrarsız mali durumları, sadık hizmetkârları Mary'den kalan bir miras ve eşi Kraliçe Charlotte'un tavsiyesi üzerine Kral George III'ten aldıkları bir emekli maaşı ile nihayetinde hafifledi. Bayanlar platonik bir arkadaşlıktan başka bir şey olduğunu her zaman reddetmiş ve hatta ilişkileri hakkında kötüleyici bir şekilde yazan bir gazeteye karşı yasal işlem başlatmakla tehdit etmişlerdir. Bununla birlikte, yaygın olarak ikonik bir tarihi queer çift olarak kabul edilirler ve kendi dönemlerinde ve uzun zaman sonra birçok kadına iki kadının gelenekleri çiğneyerek birlikte mutlu ve istikrarlı bir yuva kurabileceğini göstermişlerdir.

LUDDITES

Luddite terimi artık teknolojiden korkan ya da onu kullanmak istemeyen kişi anlamına gelmektedir. Ancak orijinal Luddite'lar, İngiltere'de tekstil ticaretinde makinelerin ortaya çıkmasının becerilerini demode hale getirmesini ve geçim kaynaklarını yok etmesini protesto eden işçi sınıfı erkek ve kadın gruplarından oluşuyordu. Luddite adı, işçilere liderlik ettiği varsayılan ve adı değirmen sahiplerine gönderilen tehdit mektuplarında geçen efsanevi bir figür olan General Ned Ludd ya da Kral Lud'dan alınmıştı. İşçiler başlangıçta korkularını ve şikayetlerini resmi kanallar aracılığıyla dile getirmeye çalıştılar ancak çok az sempati gördüler ve hiçbir eylemde bulunmadılar. Konumlarının biraz olsun kabul görmesi ve geçim kaynaklarını korumak için, işlerini ellerinden alan makineleri parçalamaya yöneldiler. Başlangıçta protestocular sadece makinelere zarar vermek için büyük özen gösterdiler, ancak 1812 ve 1813 yıllarında olaylar şiddete dönüştü. Milisler çağrıldı, protestocular vuruldu ve bir değirmen sahibi Huddersfield pazarından evine dönerken öldürüldü. İngiltere'de "Fransız Terörü" benzeri bir devrimin gerçekleşmesinden korkan hükümet, milisler aracılığıyla büyük bir vahşetle karşılık verdi. 1813 yılında on yedi kişi asıldı (üçü değirmen sahibini öldürmekten) ve yedi kişi nakledildi. Böylesine vahşi bir şekilde bastırıldıktan sonra, Luddite hareketi aşağı yukarı dağıldı.

HMS *TRIUMPH* VE HMS'DEKİ CIVA ZEHİRLENMESİ

PHIPPS, VE MAVİ KİTLE HAPLARI

cıva zehirlenmesi üzerinde HMS *Triumph* ve HMS Lord Evan'ın Gus'a bahsettiği *Phipps* gerçekten oldu,

Her ne kadar Lord Evan'ın yutulan cıvanın zehirli etkilerine dair doğru sonuca varması tıp tarihinin çok daha sonraki dönemlerine kadar gerçekleşmemiş olsa da. Ne yazık ki, cıva bazlı mavi kitle hapları ve diğer cıva bazlı ilaçlar on dokuzuncu yüzyılın sonlarına kadar hala kullanılmaktaydı ve hatta Abraham Lincoln'ün mavi kitle haplarından kaynaklanan tıbbi cıva zehirlenmesinden muzdarip olduğu ve bunun da sağlığını ve ruhsal durumunu büyük ölçüde etkilediği düşünülmektedir.

GÜRCÜ İNGİLTERE'SİNİN SEKS KULÜPLERİ

Romanda yer alan The Exalted Brethren of Rack and Ruin, Gürcü İngiltere'sindeki seks kulüplerinin en ünlüsü olan Hellfire Club'a dayanmaktadır. Kulübün ilk versiyonu 1718 yılında Wharton Dükü Philip tarafından kurulmuştur. Daha çok dinle alay eden bir hiciv kulübü olarak başlamış gibi görünüyor. Hem erkekleri hem de kadınları eşit olarak kabul ediyordu ki bu o dönem için alışılmadık bir durumdu. Wharton'un kulübü 1721 yılında sona erdi. Ancak 1748'de Francis Dashwood, çeşitli isimlerle anılan ve sonunda Cehennem Ateşi Kulübü olarak bilinecek olan başka bir kulüp kurdu. O zamandan bu yana, 1800'lerin başında Lord Byron'ın da dahil olduğu bir tanesi de dahil olmak üzere, kulübün pek çok yinelemesi belgelenmiştir. Cehennem Ateşi kulüplerinin seks partileri ve sadomazoşist uygulamalar içeren toplantılar düzenledikleri ve Venüs ve Bacchus'a adanmış pagan ritüellerini kutladıkları bildirilmiştir. Satanizm ve insan kurban etme fısıltıları da vardı. Ancak, Dashwood ve Lord Byron'ın kiler de dahil olmak üzere seks kulüpleri hakkındaki bilgilerin büyük bir kısmı Viktorya döneminde, genellikle bu kulüplere katılanların dehşete düşmüş akrabaları tarafından yok edildiğinden, bunlar söylenti olarak kalmıştır.

JENNY

Romanda, kurgusal karakter Jenny ölümcül olmayan boğulma gibi çok gerçek bir saldırıya maruz kalıyor. Ölümcül olmayan boğulma veya boğma, gecikmiş ve uzun süreli fiziksel ve nörolojik hasara neden olabilir. Siz veya tanıdığınız biri ölümcül olmayan boğulma veya boğulmaya maruz kaldıysa, lütfen mümkün olan en kısa sürede tıbbi yardım alın.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, sevgili kocam Ron'a, arkadaşşıma ve
Karen McKenzie, ve için benim
Ebeveynler, Doug ve

Charmaine Goodman. Benim harika sadık dostlarım. Köpeğim Buckley'e de, zorunlu telsiz molaları ve okşama seansları aracılığıyla işyeri sağlığı ve güvenliği konusunda ısrar ettiği için teşekkür ederim.

Her zaman arkamı kollayan ve Regency dönemini benim kadar seven muhteşem menajerim Jill Grinberg ve ekibinin desteğine ve yeteneklerine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Sevgili Kate Seaver, Amanda Maurer ve yetenekli kapak tasarımcısı Rita Frangie de dahil olmak üzere Berkley ekibine de teşekkürler. Muhteşem kapak illüstrasyonunu yaratan Sveta Dorosheva'ya özel teşekkürler. Ayrıca titiz metin editörüm Eileen G. Chetti'ye ve HarperCollins Avustralya'dan Anna Valdinger'e paha biçilmez geribildirimleri ve sonsuz coşkusu için minnettarım.

Atlı araba sürücüsü ve tarihi atlı araç koleksiyoncusu Andrea Stringer'a da teşekkür ederim.

Son olarak, çalışmalarımın güvenilir ilk editörü olan Nicola O'Shea'ya her zaman teşekkür ederim.

Bu kitap Kulin Ulusundan Bunurong Halkının topraklarında yazılmıştır ve onları Geleneksel Sahipler olarak kabul etmek ve Büyüklerine saygılarımı sunmak istiyorum,

geçmiş ve Şu an, ve Aborijin Yaşlılar . diğer topluluklar.

Bayanlar İçin Yol Rehberi

ALISON GOODMAN

READERS GUIDE

Tartışma Soruları

1. İkiz kardeşler olarak Gus ve Julia yakın bir bağa sahipler ve her biri maceralarına farklı ama tamamlayıcı güçler getiriyor. Sizce Gus hangi güçlü yönlerini ortaya koyuyor? Julia ne getiriyor?
2. Beau Brummell, Regency döneminde olağanüstü bir sosyal güce sahipti. Bir kaşını kaldırarak bir kişinin sosyal konumunu mahvedebilir ya da onunla on beş dakika konuşarak onu modaya uygun hale getirebilirdi. Sizce günümüzde hangi sosyal güç biçimleri var?
3. Fantastik oyuncu seçimi zamanı! *The Ladies Road Guide to Utter Ruin* filminin oyuncu kadrosunu oluşturuyor olsaydınız, Gus, Julia, Lord Evan ve Bay Kent rolleri için kimi seçerdiniz? Beau Brummell? Hester ve Elizabeth? Mulholland?
4. Regency döneminde Gus ve Julia'nın sahip olmadığı, kadınların şu anda sahip olduğu haklardan bazıları nelerdir?
5. Kim daha sinir bozucu, Duffy mi yoksa Bayan Ellis-Brant (Ermine) mı?

6. Beau Brummell, Gus'a "aynı kumaştan kesildiklerini" söyler. Sizce bununla ne demek istiyor?
7. Regency dönemi kulüpleri ve toplulukları genellikle çok tuhaf ve karmaşık isimlere sahipti: örneğin, Beefeaters Club ve Most Ancient and Most Puissant Order of the Beggar's Benison and Merryland. Biraz eğlenmek için, sizin kitap kulübünüzün Regency adı ne olurdu?
8. Sizce Regency döneminde casuslar ve casusluk eylemi neden iğrenç ve itibarsız olarak görülüyordu? Şimdi nasıl değerlendiriliyorlar?
9. Luddite'lerin bir protesto yöntemi olarak dokuma tezgâhlarını ve diğer tekstil makinelerini tahrip etmekte haklı olabilecekleri konusunda Gus'a katılıyor musunuz?
10. Bay Whitmore tarafından önerilen görevin hem fiziksel hem de sosyal tehlikeleri göz önüne alındığında, sizce Gus ve Julia gitmeyi kabul etmeli miydi? Gus'ın Bay Whitmore'un Julia'nın katılımı için öne sürdüğü koşul hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yazar Fotoğrafı: Tania Jovanovic

Alison Goodman, Melbourne'da yaşayan tarihi ve fantastik kurgu yazarıdır. Diğer romanları arasında Regency macerası ve karanlık fantezinin ödüllü bir karışımı olan *Karanlık Günler Kulübü* üçlemesi ve yirmi ülkede yayınlanan *New York Times* çok satan bir fantezi ikilisi olan *Eon* ve *Eona* bulunmaktadır. Alison kısa bir süre önce tarihi araştırmalar ve Regency dönemine odaklanarak yaratıcı sanatlar alanında doktorasını tamamladı ve iyi bir İngiliz kontra dansı yapabiliyor. Kahve ve kızarmış patatesle besleniyor ve iyi bir çörek için uzun bir yol kat ediyor.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

